

JANE CASEY

THE SUNDAY TIMES ÇOKSATAN YAZARI

"Soğukkanlı,
usta işi, zorlayıcı."
CARA HUNTER

ÖLDÜREN NEZAKET

OLIMPOS

**SUNDAY TIMES ÇOKSATAN YAZARINDAN
YEPYENİ VE SOLUK SOLUĞA BİR GERİLİM. HERKESİN
KONUŞACAĞI BU KİTABI KAÇIRMAYINI**

Sana özel olduğunu söyler...

Ingrid Lewis duruşma avukatıydı, zorlu müvekkillerle baş etmeye alışkındı ama John Webster hiçbirine benzemiyordu. Ingrid, bir takip ve taciz davasında Webster'ı savunduktan sonra kendini birden onun hedefi olarak bulmuştu. Adam onun peşine düşmüş, ilişkisini mahvetmiş, hatta evini yakmıştı.

Seni korumak istediğini söyler...

Genç avukat, tam da Webster'ın elinden kurtulduğunu düşünürken meslektaşlarından biri Londra'nın işlek caddelelerinden birinde öldürülünce kâbus yeniden başladı. Ingrid, aslında hedefin kendisi olduğundan emindi. Dahası Webster da bir anda kapısında belirecekti...

Peki ona gerçekten inanabilir misin?

John Webster, Ingrid'in tehlikede olduğunu ve onu ancak kendisinin koruyabileceğini iddia ediyordu. Tacizci mi yoksa kurtarıcı mı? Katil mi yoksa koruyucu mu? Zaman hızla daralırken Ingrid bir karar vermek zorundaydı. Çünkü katil bir kez daha harekete geçmeye hazırды.

"İnsanı hemen avucuna alan müthiş bir gerilim."

RUTH WARE

ISBN 978-625-6411-78-4

www.olimposdukkan.com

@olimposyayinlari

/olimposyayinlari

/olimposyayinlari

/olimposyayin

JANE CASEY

**ÖLDÜREN
NEZAKET**

Öldüren Nezaket

Jane Casey

Orijinal Adı: Killing Kind

© 2024, Olimpos Yayınları

© 2021, Jane Casey

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay

Çeviren: Doğukan Bal

Editör: Elif Nihan Akbaş

Düzeltili: Aslı Dağlı

Son Okuma: Aydan Yalçın

Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

Baskı: Ocak 2024

ISBN: 978-625-6411-78-4

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056

www.olimposdukkan.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2

Davutpaşa / İstanbul

Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86

info@yelpaze.com.tr

Baskı: KA BASIM

Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı

No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

ÖLDÜREN NEZAKET

Jane Casey yetişkinler için on, gençler için üç adet polisiye romanı yazdı. Eskiden editörlük yapan Casey bir ceza avukatıyla evli. Haliyle romanları olabildiğince gerçekçi ve aslına uygun oluyor.

Bu aslına uygunluk, romanlarının uluslararası çoksatanlar listesine girmesini ve büyük sükse yapmasını sağladı. Maeve Kerrigan serisi birçok ödüle aday gösterildi; Jane, 2015 yılında *The Stranger You Know* isimli eseriyle Mary Higgins Clark ödülünü ve *After the Fire* isimli eseriyle Yılın İrlandalı Polisiye Romanı ödülünü kazandı. 2019 yılında *Cruel Acts* isimli eseri İrlanda Kitap Ödülleri'nde Yılın İrlandalı Polisiye Romanı ödülüne layık görüldü. Bu eseri aynı zamanda *Sunday Times*'ın çoksatanlar listesine girdi.

Dublin'de doğan Jane, şu anda eşi ve iki çocuğuyla güneybatı Londra'da yaşıyor.

X @JaneCaseyAuthor

Ölüm hakkında çok düşünürüm, neticede işim bu. Fakat en çok ölümün nasıl gerçekleştiğini düşünürüm. Ölümün gerçeklerini ya da yalanlarını. Ne zaman emin olabileceğimizi, sınırların ne zaman bulandığını, nelerin hafızadan silindiğini ya da yanlış anlaşılmalara kurban gittiğini.

İşimi düşünürüm. İşim bir davanın gerçeklerini alıp abartıya kaçmadan ya da büyük oynamalar yapmadan sıralamayı değiştirerek bir hikâyeye yaratmaktır. Sonra bu hikâyenin, jüriyi olayların benim anlattığım hâline inandırması gerektiğini düşünürüm. Çok ikna ediciyimdir. İyi hikâyeye anlatırım.

Ama bu hikâyeye nereden başlayacağımı çok düşünmem gerekti çünkü bana öyle gelse de olayların başlangıcı kaza değildi. Kurt çoktan peşime düşmüştü, ben ormanda olanlardan bihaber yürürken sonraki adımlarını planlıyordu.

Beni uzun zamandır bekliyordu ve artık hazırды.

2019

1

Ölüm hakkında sık sık düşünürdüm ama beni bulduğu gün düşünmemiştim. Ludgate Hill’de, şemsiyem diğer insanların şemsiyelerine çarpıp üstüme soğuk ekim yağmuru sıçratmasın diye insanlardan sakınmaya çalışarak koşturmakla meşguldüm. Yağmurun canımı bu kadar sıkmasının iki nedeni vardı: ayaklarımın ıslanmasından nefret ediyordum ve yağmur yağmıyor olsa en büyük güneş gözlüğümün arkasına saklanırdım.

Sadece ıslanmamıştım, geç de kalmıştım. Bir avukatın işleyebileceği en büyük günah buydu. Akıl hocam ilk günümde bana öyle söylemişti. *Mahkemeye hazırlıksız, hasta, akşamdan kalma, stresli ve hatta moralin yerlerde gelebilirsin ama Tanrı aşkına zamanında gel.* Bu durum kendime kızmama neden oluyordu. Sırf dün gece geç yattım diye kendime problem yaratmamam gerektiğini biliyordum.

Old Bailey adıyla bilinen Merkez Ceza Mahkemesi’nin filmle kaplı döner kapısından geçmedim. Yolun karşısında, insanlarla dolu küçük bir kafeye girdim. Arka tarafta oturan iri, kel bir adam vardı, gazete okuyordu. Kafasını kaldırıp ıslık çaldı.

“Tanrım, Bayan Lewis. Ne oldu?”

“Geç yattım,” dedim tekerlekli çantamı masanın yanına koyup gözlerine bakmamak için şemsiyemi kapatmaya odaklanarak.

“Çok iyi bir hazırlık olmamış, değil mi Ingrid?” dedi. Sözleri kınama doluydu, otuz senedir Londra’da yaşamasına rağmen

hâlâ kaybetmediği Glasgow aksanı da bu etkiyi güçlendiriyordu. Savunma avukatıydı ve mesleğimi yapabiliyor olmamı ona borçluydum, bu yüzden espri yapmaya bile cesaret edemedim.

“Bir şey olmaz.”

“Tabii ki olmaz,” diyerek sırtıttı. “Takılıyorum sadece. Bir kahve iç, nefeslen.”

“Sen de ister misin?”

“Sütlü, iki şekerli,” dedi hafif bir gülümsemeyle gazetesine dönerek. Sipariş vermek için köşeyi döndüm. Kendisine kahve ısmarlatma biçimine hayran olmuşum. Bu ayki kiramı, hatta önceki ayın kirasını ödememi sağladığı için Niall Hyde’a kahve almak küçük bir teşekkürdü. Ayrıca, onun sinirini bozarsam kâtiplerin ne söyleyeceğini biliyordum. Benim için iyi olan baro için de iyiydi, en başarılı savunma avukatlarından biriyle düşman olursam en az yirmi meslektaşımın daha düşman olurum.

Duruşma avukatlarının çalışma biçimi insanlara karmaşık geliyordu ama aslında yüzyıllardır süregelen bir geleneğe dayanıyordu. Serbest çalışıyorduk, teorik olarak birbirimizden bağımsızdık ama çoğumuz güçlerimizi birleştirerek ortak ofisten çok kulübe benzeyen bir baro kurmuştuk. Kötü tarafı, birimizi etkileyen bir şeyin barodaki herkesi etkileyebilmesiydi. Her baroda duruşma avukatlarını sevecen ve kendini beğenmiş çete lideri gibi yöneten kâtipler vardı, davaları ve işleri uygun gördükleri şekilde dağıtıyorlardı. Kâtiplerle ters düşersem salı sabahı beni Bailey’ye getiren hoş alıştırmalar yerine South East’teki sulh ceza mahkemelerinde görülen sonu gelmez ilk celselerde alırdım soluğu. Yedi yıldır bu meslekteydim, hukuk okuyup baro okulunda bir sene geçirmiştım, bir sene de staj yapmıştım. Sonunda alışmaya başlıyordum. Gelirim çok değışkendi, aya vurduğumda asgari ücretten bile az kazanıyordum. Ama işimi seviyordum. Yapmaya değer, zorlu ve bazen ilham verici bir işti.

Hele kazanmak acayip hoşuma gidiyordu.

“Konu neydi, ayrılık mı?”

Kahvesini masaya koyup oturdum. "Evet, ama benimle ilgili değil. En yakın arkadaşımın üç yıllık sevgilisi onu terk etmiş."

"Öyle mi?" dedi son derece ironik bir şekilde. "Çözüm de kırmızı şarap mıydı?"

"Diğerlerinin yanı sıra."

"Karıştırmamak gerektiğini öğrenemedin mi?"

"Öğrendim sanıyordum," dedim pişmanlıkla. "Ama duruşmada sorun olmaz."

"Tabii ki olmaz," dedi gözleri neşeye parlayarak. "Uyanınca bir kadeh daha içtin mi?"

"Hayır, içmedim ve içmeyeceğim. Bir daha ağzıma alkol sürmek yok."

Bunu duyunca kıs kıs güldü ve dostane bir tavırla kahve-lerimizi içtik. Hyde her sabah kafeye gelirdi ve birçok avukat yanına gelip ona yaranmaya çalışırdı. Onlar yüzünden bölünüp duran sohbetimiz esnasında Hyde'ın o sabahki müvekkili için ne başarmak istediğini öğrendim. Ön inceleme duruşmasıydı, tamamen rutindi. Cinayete teşebbüsle suçlanan bir adam tamamen suçsuz olduğunu iddia ediyordu. Bu ona göre fazla ileri gitmiş bir seks oyunundan ibaretti fakat savcılık uzun süreli bir boğma eylemi olduğunu savunuyordu, dahası morluk ve patlamış kılcal damarlar gibi tıbbi kanıtları da vardı. Adamla tanışmış, o iri, saf gözlerine bakmış ve sesindeki samimiyeti duymuştum; ayrıca sevgilisinin arkadaşlık sitesindeki profilini bulmuştuk, cinsel tercihleri arasında "nefes oyunları" ve bağlanmak vardı. Seks sonrası tartışma yaşanmış, kadın da intikam almak için onu şiddet uygulamakla suçlamış olabilirdi, olurdu böyle şeyler.

"Peki bu davada oldu mu?" diye sormuştu en yakın arkadaşım Adele, sabahın ikisinde. Ben de omuzlarımı silkmiştım.

"Müvekkilin anlattığına göre olmuş. Kanıtlar da dediklerine ters düşmüyor."

"Ama onun *canını yakmış*."

"Kadının rızası olduğunu söylüyor."

“Bunu bilemeyiz.”

“Önemli olan davacı tarafın aksini kanıtlayamaması.”

Adele kendine bir kadeh şarap daha koymuş, birazını da yere dökmüştü. “Pardon. Bu şerefsizler için yalan söylemeye nasıl katlanıyorsun anlamıyorum,” demişti ardından.

Avukat olmayan insanlar kimin masum, kimin suçlu olduğu konusunda bizden daha endişeli oluyordu. Bizse kendimizi ahlaki yargılardan ayrı tutuyorduk çünkü buna mecburduk. Herkesin makul bir savunma hakkı vardı, yoksa adalet yerini bulamazdı. Bize verilen işleri haklı haksız gözetmeden alıyorduk çünkü taksi sırası kuralı bunu gerektiriyordu; kişisel zevklerimize ya da ahlak anlayışımıza uyan davaları seçmiyorduk. Profesyonel ve nazik insanlardık, elimizden geleni yapıyorduk, çoğumuz bu duruma hızla ayak uyduruyordu. Sistem herkes için işlemezse kimse için işleyemezdi.

“Yalan olup olmadığını bilmiyorum,” demiştim sabırla. “Buna jüri karar verecek. Müvekkilim bana suçlu olduğunu söylemediği sürece masum olduğunu varsayırım. Suçlu olduğunu söylerse de ona suçunu itiraf etmesini önermek zorundayım. Yasalar gereği, suçluluğu kanıtlanana kadar mümkün olan en iyi şekilde savunulmayı hak ediyor. Yine de hüküm giyerse en azından iddia makamının suçlamasını sınamış olurum.”

“Peki adam suçluysa ve sen jüriyi masum olduğuna ikna edersen?”

“O zaman da iddia makamı işini düzgün yapmamış olur. Bense işimi düzgün yapmışım demektir.”

“Bazen,” demişti Adele lafları ağzında geveleyerek, “söylediklerin başka birinin ağzından çıkıyor gibi geliyor.”

Ah. “İşin gereği böyle,” demiştim. “Kendinle işin arasına mesafe koyman lazım, yoksa delirirsin.”

“Bahsettiğim şey,” demişti Adele, ardından da, “iş değil. Her şey,” diyerek belirsizce etrafını göstermişti.

Farklı olmak için haklı nedenlerim yok mu sence?

Bunu yüksek sesle söylememiştim.

“Mide bulandırıcı,” demişti Adele. Tam eleştirinin dozunu kaçırdığını düşünmeye başlamıştım ki koltuğunda iki büküm olup kusmaya başlamıştı.

Old Bailey, erkek ve kadın avukatlar için farklı giyinme odalarının bulunduğu az sayıda mahkemeden biriydi ve kadın giyinme odası her anlamda güvenli bir yerdi. Kapıyı arkamdan kapatıp içeride tanıdık biri var mı diye baktım ve daha önce karşılaştığım birkaç duruşma avukatını gördüm. Köşedeki genç kadınlardan biri baromdaki stajyerlerdendi. Yüzü bembeyaz kesilmişti ve elindeki kâğıt tir tir titriyordu.

İlk seferi olduğu için gergin olduğu teşhisini koyduktan sonra ona gülümsedim. Yaşlı gözlerle gülümseyerek karşılık verdi.

Duruşma elbisesini giymem gerekiyordu fakat fazla geleneksel, hiç pratik bir giysi değildi. Kolalı yakaların bağcıklarını boynumda bağladım, sonra dalgalanan siyah cübbeyi ağırbaşlı siyah takımımın beyaz gömleğimin üstüne geçirdim. Son rötuş ise at kılı peruktu; altındaki saçın toplu olması gerekiyordu, haliyle onu taktığımda saçlarım kaba gri buklelerin altında soluk bir altın renginden ibaret kaldı. Saç rengimi Danimarkalı babam Jens’ten almıştım, gri-mavi gözlerimi de aynı şekilde. Ama elmacık kemiklerim, yay gibi kaşlarım ve soyadım annemdendi. Boşanmadan sonra ona duyduğum sadakatten annemin soyadını almıştım, ayrıca onunla yaşadığım için hayatımı kolaylaştırıyordu.

Saçımı topuz yapmaya odaklandığımdan ağzım tokalarla doluydu. O sırada giyinme odasına bir kadın girdi, korkutucu derecede yüksek topuklarına rağmen hızlı hareket ediyordu. Belinda Grey gördüğüm en zeki kadınlardan biriydi, otuz beş yaşındaydı ve göz kamaştırıcı bir kariyere doğru emin adımlarla ilerliyordu. Dört sene önce bir tecavüz davasında ekibinde çalışmıştım; hem korkutucu hem de heyecan verici bir

deneyimdi. Dünya küçük olduğu için sık sık karşılaşıyor ve arkadaşlık yolunda ilerliyorduk ama ona her zaman idolüm gözüyle bakacaktım. İncecik ve çok gösterişliydi, zenginlik ve öz güvenle parlıyordu. Takımı ona özel dikilmiş gibi vücudunu sarıyordu, aslında özel dikilmiş olması da gayet mümkündü. Ben hızlı hareket edebilmek için babet ayakkabıyı tercih ediyordum, giydiğim elbiseler ise o kadar sadeydi ki neredeyse demode duruyordu. Artık ilgi çekmekten hoşlanmıyordum. Belinda ise bundan büyük zevk alıyordu.

Her zamanki gibi telefonla konuşuyordu.

“Hayır, spor eşyalarına ihtiyacı var. Okuldan sonra,” dedi hafif bir sinirle. “Hava durumu yağmurun öğleden sonra duracağını söylüyor. Buzdolabının üstüne not bırakmıştım, Michael, görmediysen...” dedi ve bana el sallayıp konuşmadan *merhaba* dedi. Gülümseyerek karşılık verdim. “Koymuştum. Evet. Kontrol ettin mi ki? Yoksa...” dedi telefonuna bakıp kafasını iki yana sallayarak. “Kapatmış. Yüzüme kapadı.”

“Michael nasıl?” diye sordum.

“Bıkmış durumda. Geçenlerde dadımız işten ayrıldı, henüz yenisini de bulamadık. Dolayısıyla Michael da yıllık iznini ev beyi olarak geçiriyor.”

“Hoşuna gitmiyor mu?”

“*Berbat* bir iş çıkarıyor. Archie, tüm beş yaşındaki çocuklar gibi onu parmağında oynatıyor. Reklamcılık dünyası da Michael olmadan idare edebiliyor gibi görünüyor.”

Sırıttım. “Çok üzücü,” dedim.

“Kesinlikle. Nezaketen onu özlemiş gibi yaparlar sanmıştım,” dedi saatine bakarak. “Tabii ki aynı anda iki farklı yerde olmam lazım. Hâkim bu duruşmaya gelmem konusunda ısrar etti, muhtemelen bana fırça atacak. On birde de baroda konferansım var. Bir de şu *yağmur* çıktı. Durmadıysa kedi kusmuğuna benzeyeceğim.”

Barosunun –Garter Buildings– Old Bailey’ye on dakikalık yürüme mesafesinde olduğunu biliyordum çünkü benim baromun hemen karşısındaydı. “Şemsiyen yok mu?” diye sordum.

“Bir türlü bulamadım,” dedi gözlerini devirerek. “Temizlikçi geçen hafta işten çıktı. İyi de oldu, bize her kızdığında eşyaları bilerek kırdığından şüpheleniyordum. Ki bu da *sürekli* bir şeyler kırdığı anlamına geliyor. Neyse, ev savaş alanı gibi. Ayakkabımın eşini bulabildiğime bile şaşırdım.”

Ensemde topladığım topuza toka saplamayı bitirdim. “İstersen benim şemsiyemi alabilirsin,” dedim.

Gözleri bir anlığına parladı ama sonra kafasını iki yana salladı. “Olmaz,” dedi.

“Al işte. Bir yere gitmem gerekmiyor, duruşmamın başlamasına da daha var. Ama hava durumu konusunda yanıldıysan çok kızarım.”

“Ingrid, *harikasın*,” dedi şemsiyeyi alarak. “Bunu unutmayacağım.”

Hayal dünyasında yaşayan biri değildim; bir duruşmada karşı karşıya gelsek beni mahvetmek için elinden geleni ardına koymazdı. Yine de Belinda Grey gibi birini kendi tarafıma çekmek bana zarar vermezdi. Sivri diline, korkutucu ününe ve ekibindekileri sürekli değiştirmesine rağmen onu seviyordum.

Belinda odadan çıkmıştı, yansımana dönüp detayları inceledim: saçım düzgün ve topluydu. Makyajım sabah beni karşılayan boş, akşamdan kalma gözleri toparlamak için yeterliydi, fazla abartılı da değildi. Yakalarım düzdü, cübbem kusursuzdu, beyaz gömleğim gereğinden fazla görünmüyordu. Derin bir nefes alıp yavaşça verdim. Bu duruşmanın rahat geçeceğini söylemiştim ama ne zaman duruşma salonuna girsem midem düğüm düğüm olurdu. Hiçbir şeyi cepte görmemek gerekiyordu, bu hataya düştüğün gün her şeyin ters gideceği gündü.

Soyunma odasına döndüğümde Belinda ve şemsiyemden eser yoktu ama yağmur durmuştu. Duruşma iyi gitmişti, Niall Hyde o kadar memnun kalmıştı ki duruşma bittikten sonra omzuma vurmuştu.

“İyi iş çıkardın, kızım. Sonra görüşürüz.”

Hissettiğim memnuniyet dün gece içtiğim içkilerin son etkilerini de yok etmişti. Mahkeme binasından neşeyle yürüyerek çıktım. Daha doğrusu çıkmaya çalıştım. Yaşlı bir güvenlik görevlisi kapıya yaslanmış, sokağın sonuna kadar tıkanmış trafiği izliyordu.

“Ne oldu?”

“Ludgate Circus’ta kaza olmuş. Bir yaya kamyonun altında kalmış.”

“Tanrım,” dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. “Yoksa...”

“Herhâlde ölümlü kazadır. Olay gerçekleşeli biraz oluyor, trafik o zamandan beri bu hâlde. Duyduğuma göre yollar Holborn ve Aldwych’e kadar tıkalıymış.”

Ürperdim. “O yoldan karşıya geçme riskini asla almam,” dedim.

“Evet, alma zaten. Her sene oluyor. Yağmur da etkilemiştir tabii,” dedi kafasını sallayarak. Gözleri dolu doluydu. “Artık herkesin acelesi var, problem o.”

Kafamı salladım, ekleyecek bir şeyim yoktu ve benim de acelem vardı, ertesi günkü davama hazırlanmam gerekiyordu. Tıkalı trafik boyunca yürüdüm, Old Bailey’den Ludgate Hill’e geçtiğim sırada o işi düşünüyordum. Wren Katedrali’nin ürkütücü kapısına bir bakış attım çünkü St. Paul’ün önünden geçerken klasik görkeminin tadını çıkaramayacaksan Londra’da yaşamamanın anlamı yoktu. Sonra yavaş adımlarla Ludgate Circus’a doğru ilerledim. Bir yandan da cadde hâlâ kapalıysa yolumun ne kadar uzayacağını hesaplıyordum. Kaldırımında meraklı bir kalabalık birikmişti. Yokuşta olduğum için yolun ortasında duran kamyonu görebiliyordum. Önüne bir çadır kurulmuştu,

kim bilir nasıl bir görüntüyü gizliyordu. Bir keresinde trafikte tehlikeli araç sürerek ölüme sebebiyet verme davasında birine hüküm giydirmiştim. Bu süreç sırasında olay mahalli hakkında birçok şey öğrenmiştim, yani neler olduğunu anlayabiliyordum. Londra Emniyet Teşkilatı'nın görevlilerinden oluşan bir kordon yolu tamamen kapatmıştı, hepsinin ifadesi ciddiye. Reflektif ceketli memurlar ise ölçümler yapıp fotoğraf çekiyorlardı. Sprey boyayla çizilen halkalar, kanıtların düştüğü noktaları gösteriyordu. Güvenlik görevlisinin düşündüğü gibi, ölümlü bir kazaydı. Birisi o gece eve dönmeyecekti. Bir daha asla eve dönemeyecekti.

Gerçekler, keyfimi bozmak konusunda fazlasıyla başarılıydı. Yolun etrafından dolandım, Blackfriars'a doğru gidersem karşıya geçebilir ve...

Olduğum yerde durdum.

Sprey boyayla çizilen halkalardan biri, bakmamaya çalıştığım hâlde ilgimi çekmişti. Kamyonun altı metre kadar ilerisinde, yolun ortasında duruyordu. Halkanın içinde yan dönmüş bir ayakkabı vardı. Kaliteli derinin üstü çiziklerle doluydu ama Belinda'nın ayağındaki ayakkabı olduğunu anlamıştım. Yüksek topuk. Sivri burun.

Kesinlikle oydu.

2

"Yani olaydan önce onunla son konuşanlardan birisiniz, öyle mi?"

"Öyle herhâlde. Kesin konuşamam," dedim. Olay kelimesi polis memurları için çok kullanışlı olmalı diye düşündüm. Böylelikle kaza diye nitelendirmiyorlardı ama bilerek yapıldığını da ima etmiyorlardı. Londra Emniyet Teşkilatı'na bağlı memur, kelimelerini dikkatli seçen bir kadına benziyordu. Ellili yaşlarında olmalıydı, parlak mavi gözleri vardı ve beyazlayan saçlarının yan tarafıyla ensesi neredeyse sıfıra vurulmuştu. Saçları kadife gibi yumuşak görünüyordu.

Odaklan.

Yutkunup ellerimi dizlerimin arasına soktum; dikkatimi dağıtmak için her fırsatı değerlendirdiğimin farkındaydım çünkü zavallı Belinda'yı, mahvolmuş eşini ve annesinin neden eve gelmediğini anlayamayacak kadar küçük oğlunu düşünmek istemiyordum. Ölümünün üstünden iki gün geçmiş olmasına rağmen onu aklımdan çıkarmakta zorlanıyordum. Şimdiyse onu düşünmem gerekiyordu ama düşünmemek için türlü bahaneler buluyordum.

Benim hatam olduğunu düşünüyorum. Kelimeler boğazımda düğümlendi. Bunu yüksek sesle söyleyemezdim. Kendime bile itiraf edemiyordum ki.

Kâtipler baronun toplantı odasını kullanmama izin vermişlerdi. Burası nötr, rahat bir alandı, duvardaki antika şömine

ve binanın yaşını ortaya çıkaran cumbalı pencere dışında ilgi çekici hiçbir şey yoktu. Benim barom Inner Temple'da, fazla kullanıldığı ve yaşlandığı için her yeri gıcırdayan bir binadaydı. Toplantı odası ameliyathane kadar temiz ve düzenliydi. Diğer odaların çoğu avukatların çalıştığı yerde biriken pislik yığını tarafından gizlenmişti; eski bildiriler, üst üste dizilmiş dosya kutuları, gizli belgeler için ayrılan kutular, kapıların arkasına asılmış cübbeler, masaların altına atılmış ayakkabılar, birinin geçen haftadan kalan yemeği, aylardır çalışmayan bir yazıcı. Utanç verici ve kaotikti ama bu görüntüyü toplantı odasındaki krem rengi kaplamalara ve zevkli, arpa rengi halıya tercih ederdim. Gözlerim etrafta dönüp duruyor, önümdeki ilgili, odaklanmış yüz dışında bakacak bir şey bulamıyordu.

"Onu iyi tanır mıydınız?" diye sordu polis memuru.

"Birlikte sadece bir kez çalıştık ama dostane bir ilişkimiz olduğu söylenebilir," diye yutkundum. "Dava kapandıktan sonra evinde yemek yemiştım."

Uzun ve zayıf bir adam olan Michael, gösterişli bir tavırla şampanya koymuştu. Ajansını satarak elde ettiği parayla Richmond'da yüksek tavanlı bir ev almışlardı. Archie o zaman pijamalar içinde bir çocuktı, pembe ayak parmakları karideslere benziyordu. Annesinin dizinde kıvranmış, kafası düştüğü hâlde yatmak istememişti. Belinda ona gülmüştü, o gün kazandığı için mutluydu.

"Pazartesi günü morali bozuk olsa anlar mıydınız?"

"Evet," dedim bir süre düşünüp. "Biraz gergindi ama aynı anda yüz farklı şey yapmaya çalışıyordu. Hep bir koşuşturma içindeydi zaten."

"Ama normal görünüyordu."

"Kötü bir gün geçiriyordu," dedim çekinerek. "Ama sıra dışı bir şey yoktu. Size de yanlış izlenim vermek istemiyorum."

"Bana *sizin* aldığınız izlenimi anlatsanız yeterli," dedi memur rahatlatıcı bir tavırla gülümseyerek. Adı Polis Memuru

Alison Buswell'di, Belinda'nın ölümünü incelemekle görevli soruşturma ekibinin bir parçasıydı. Kamyon şoförü tehlikeli ya da sorumsuz araç kullanmakla suçlanacaktı, tabii eğer olay mahallindeki promil testini geçebilirdiyse. Tehlikeli araç kullanmanın cezası ağırdı. Ciddi bir davaydı; Memur Buswell rahat görünse de ona verebileceğim işe yarar bilgilerin üstüne atlayacak gibi olduğunu hissediyordum.

"Bana intihar edecek gibi gelmedi," dedim en sonunda. "Ama... dikkati dağınıktı. Acelesi vardı. Karşıdan karşıya geçerken aklı başka bir yerde olabilir," dedim. Tabii eğer olay bir kazaysa.

"Başka bir şey söyledi mi?"

"Hâkimden azar işiteceğini ve on birde barosundaki konferansta olması gerektiğini söyledi," dedim istemeden pencereden dışarı, Temple'a bakarak. Garter Buildings, Kraliçe Victoria döneminden kalma bitişik nizam mimarisıyla kitaplığa dizilmiş kitaplar kadar düzenli duruyordu.

"Hâkime kızgın mıydı?"

"Hayır."

"Gerçekten mi?"

Omuzlarımı silktim. "İşin bir parçası. Davacı ya da davalı taraftaki herkesi temsil edebilirsiniz. Biri hata yaparsa hâkim gelip acısını sizden çıkarır. Kimse hâkimin hışmına uğramak istemez ama insan zamanla başa çıkmayı öğrenir. Hangi hâkimin karşısına çıkacağını öğrenebi..."

"Onunla konuştum," dedi Memur Buswell tekrar gülümseyerek ama bu sefer gülümsemesinde hak ettiğini düşündüğüm bir rahatlığın izleri vardı. "İki tarafın da işine gelen bir çözüm yolu bulduklarını ve Belinda'ya ihtiyaçları kalmadığını söyledi. Davada görev yapan diğer avukatlar da bunu teyit etti. Yani çıktığında keyfi yerindeymiş."

"Hâlâ yağmur yağıyor muymuş peki?"

"Neden sordunuz?"

“Başına ne geldiğini anlamaya çalışıyorum,” dedim yutkuna-
rak. “Şemsiyesini unutmuştu, ona kendi şemsiyemi vermiştim.”

“Ah. Evet, yağmur yağıyormuş. Şemsiyesi vardı.”

Belinda’nın yokuştan aşağı indiğini hayal ettim; aceleyle
yürüyordu, kafasını eğmişti, parlak, dikkat çekici şemsiyem
onu yağmurdan koruyordu. Yüzünü saklıyor olmalıydı, öyle ki
dışarıdakiler mahkeme binasına elinde o şemsiyeyle giren telaşlı
kadının tekrar dışarı çıktığını düşünmüş olabilirdi.

“Kamera kayıtlarını görebilir miyim?”

Memur Buswell şaşkın görünüyordu ama sakın bir ses to-
nuyla, “Uygun olacağını sanmıyorum,” diye cevap verdi.

“Olanları görmek istiyorum.”

“Neden?”

“Şey...” dedim cümleyi tamamlayamadan. “Bana sorduğunuz
sorular Belinda’nın arabanın önüne bilerek atlayıp atlamadığını
belirlemek için, değil mi? Yani, şoförün hata yapmadığını düşün-
meniz için belli nedenler var. Şoför kırmızı ışıktaki geçti diye
bakmak yerine Belinda’nın davranışlarına odaklanıyorsunuz.
Ben de detayları bilmek istiyorum. Kaldırım kalabalık mıydı?
Belinda koşuyor muydu, yoksa dikkati dağınık olduğu için
ihmalkâr mı davrandı? Olay kaza mıydı, yoksa kasıtlı mıydı
diye düşünmenizi gerektiren bir şey mi var?”

Memur Buswell defterini kapatıp elindeki kalemi kararlı-
lıkla bıraktı. “Çok güzel sorular. Ama bunlar sizin soracağınız
sorular değil,” dedi.

“Biliyorum ama...”

“Çok yardımcı oldunuz. İyi bir görgü tanığısınız, ben de
sizden bunu beklerdim. Mesleki profesyonelliğinizi bu duruma
dâhil etmenizi anlıyorum, gayet doğal. Ama bu dava mahkemeye
taşınsa bile siz görev almayacaksınız. Bu konuda başka bir şey
bilmenize gerek yok, sizinle paylaşmadığım detayları öğren-
meye çalışmanızı da tavsiye etmem. Kamera kayıtlarını ya da

olay mahallini görmek sizi üzmekten başka bir şeye yaramaz. Yaşanan olay büyük fiziksel hasara neden olmuş.”

“Anladım.” *İnanmazsınız ama bir insana mafsallı kamyon çarptığında ne olduğunu az çok hayal edebiliyorum.*

Memur Buswell arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. “Çok yakın değildiniz herhâlde? Birkaç sene önce birlikte bir davaya girmişsiniz ve evinde yemek yemiştiniz. Yine de ölümü sizi derinden etkilemiş gibi.”

“Trajik bir olay,” dedim, dudaklarım kaskatı olmuştu.

“Tabii ki. Ama sizin trajediniz değil, öyle değil mi?”

Bu seferlik. Bu sözleri söylemedim çünkü *trajedi* ciddi bir nitelendirmeydi ve neden böyle düşündüğümü soracaktı, oysa buna hazır değildim.

“Açıklaması biraz zor ama –olay kasıtlıysa– hedef o olmayabilir diye düşünüyorum. Belki de gerçek hedef bendim.”

Memur Buswell’in kaşları havaya kalktı. “Neden öyle düşünüyorsunuz?” diye sordu.

“Şemsiyeden. O kadar parlak ve dikkat çekiciydi ki saldırgan Belinda’yı ben sanmış olabilir. Mahkemeye geldiğimiz için benzer şeyler giymiştik. İkimizi karıştırmış olabilirler.”

“Kim?” dedi şaşkınlıkla. “Kim karıştırmış olabilir?”

“Birkaç yıl önce bir müvekkilim... haddini aştı. Ciddi bir huzursuzluğa neden oldu.”

“Ne anlamda?”

“Beni bir süre rahatsız etti, sonra sıkıldı.” *O zamandan beri geri geleceği günü bekliyorum.*

Defterini gözle görünür bir gönülsüzlükle açtı. “Adı nedir?” diye sordu.

“John Webster,” dedim. Bir yanım duvarların yıkılmasını, camların parçalanmasını bekliyordu ama odadaki tek ses Memur Buswell’in kaleminin sesiydi.

“Ne istiyordu, sizinle ilişki yaşamak falan mı?”

"Tahmin ettiğiniz şekilde bir ilişki istemiyordu. Normal insanlara pek benzemiyor. Anladığım kadarıyla seks onun için pek anlam ifade etmiyor," diyerek yutkundum. "Korkuyu seviyor. Hedeflerini manipüle etmeyi seviyor. Benimle ilgileniyordu çünkü irademi yok etmek için ne yapması gerektiğini merak etmişti. Öz güvenliydim ve... mutluydum. Beni zorlu bir hedef olarak gördü."

"Son zamanlarda sizinle iletişime geçti mi?"

"Hapishanedeydi fakat içeride olmasının benimle bir ilgisi yoktu. Küçük bir dolandırıcılıktan içeri alındı, galiba dolandırıcılığı meslek edinmiş ama bu sefer yakalanmış. Dokuz ay yattı. Çıktığını şartlı tahliye memurundan öğrendim," dedim yutkunarak. "Uzaklaştırma emri çıkarmıştım ama eylül ayında süresi bitti."

"Uzatılabilir. Sizi tehdit etti mi?"

"Son zamanlarda değil. Ama..." Cümlemi tamamlayamadım. Benim için sürekli tehdit teşkil ettiğini, tüm gölgelerde, tüm kapıların arkasında saklandığını söylemek istiyordum. Ama bu kulağa delice geliyordu.

"Geçmişte sizi tehdit etti mi?"

"Evet."

"Sizce cinayet işleyebilecek türden biri mi?"

Neredeyse kahkaha atıyordum. "Öyle olduğunu biliyorum," dedim.

"Nerede yaşadığını biliyor musunuz?"

"Eskiden biliyordum, artık bilmiyorum."

"İzini sürmeye çalışırım."

"Şartlı tahliye memuru muhtemelen nerede olduğunu biliyordur."

"İlgileneceğim," dedi defteri tekrar kapatarak.

"Peki görüntüleri izleyebilir miyim?"

"Uygun olacağını düşünmüyorum. Sırf ona şemsiye ödünç verdiniz ve zamanında istenmeyen birinden ilgi gördünüz diye

bir kadının ölümünü izlemek istiyorsunuz. Ailesinin mahremiyetine çok büyük saygısızlık olur.”

“Anladım,” dedim. Yüzüm kıpkırmızı olmuştu, polis memuru sözünü esirgememişti. “Ama bu duruma normal bir kaza muamelesi yapmıyorsunuz, değil mi?”

Hayır demesini istiyordum ama o yüzünü astı. “Emin değilim. Şu anda bazı detayların belirsiz olduğunu itiraf etmem gerek. Pazartesi günü yaşananlara dair tatmin edici bir açıklamamız olduğunu düşünmüyorum,” dedi ve tekrar bana doğru eğildi. Gözleri benimkilere kenetlenmişti. Hipnotik bir etki yaratıyordu, beni sakinleştirmek için bilerek takındığı bir bakıştı bu. “Ve emin olun ki açıklamanın tatmin edici olduğunu düşünene kadar da pes etmeyeceğim.”

Gönderici: 4102@ucretsizcevrimiciposta.com

Alıcı: Durbs, KB

Kolay olacak demiştin. Hata yapmayı göze alamayız demiştin.

Gönderici: Durbs@ucretsizpostaat.com

Alıcı: 4102, KB

Hata değildi.

Gönderici: 4102@ucretsizcevrimiciposta.com

Alıcı: Durbs, KB

Ama planımız bu değildi, değil mi?

Gönderici: Durbs@ucretsizpostaat.com

Alıcı: 4102, KB

Senin planın olmayabilir. Her detayı bilmene gerek yok, değil mi? Sonuçta aynı şey. Sen de istediğini alacaksın, ben de.

Gönderici: 4102@ucretsizcevrimiciposta.com

Alıcı: Durbs, KB

Bilseydim kabul etmezdim. O kadının çocuğu vardı.

Gönderici: Durbs@ucretsizpostaat.com

Alıcı: 4102, KB

Vicdan muhasebesi yapmakta biraz geç kaldın. Boşuna gözyaşı dökme. O da diğerleri kadar kötüydü.

Gönderici: 4102@ucretsizcevrimiciposta.com

Alıcı: Durbs, KB

Bana yalan söylenmesinden hoşlanmıyorum. Ayrıca bana başka bir sonuç vadedilmişti.

Gönderici: KB@sanaozelinternet.com

Alıcı: Durbs, 4102

İkiniz de sakın olun. Her şeyi olurluna bırakın. Az kaldı.

2016

3

"B irkaç sorum daha var, Bayan Seaton."

Tanık kürsüsünde titreyen kadının rahatlaması için, bana merakla bakan jüri için ve sanık kürsüsündeki müvekkilim için gülümsedim.

Endişelenmenize gerek yok. Ne yaptığımı biliyorum.

Ne yaptığımı biliyordum ama bu birkaç dakika içinde şansımın yaver gitmesi gerekiyordu, yoksa müvekkilim 1997 tarihli Tacizden Korunma Kanunu'nun 4A bendine göre suçlu bulunacaktı. Hâkim onu üst sınırdan on yıllık hapis cezasına çarptırmak için bahane arıyor gibiydi. Ama kontrol bendeydi.

Davalının gözlerinin üstümde olduğunu bilmek için sanık kürsüsüne bakmama gerek yoktu. John Webster, duruşmanın her ânını yakından takip etmişti. Gerçekten takıntılı bir insanın gergin, tehlikeli ilgisiyle izliyordu; bense bunun korkunç bir suçtan yargılanan masum bir adamın şüpheli konsantrasyonu olduğunu düşünmüştüm. Jürinin dışarıdan gördüğüyse yakışıklı, eli yüzü düzgün bir adamdı; ona baktıklarında pahalı elbiseler giyen, Harrow Kraliyet Mahkemesi'nin köhne atmosferine yabancı olduğu her hâlimden belli olan, duruşmanın ilk iki günü boyunca mahkeme binasında karşılaştığı herkese nazik ve kibar davranan bir adam görüyorlardı. İnsanın ilgisini çekmek isteyeceği bir adamdı, korkulacak bir adam değil.

Emma Seaton ise onunla kıyaslanınca berbat duruyordu. Renksiz görünüyordu; sanki gözlerindeki, saçlarındaki ve cil-

dindeki tüm renk yok olmuş, onu gri ve soluk bırakmıştı. Dudakları çatlayıp kurumuştı. Açık mavi elbisesi kötü bir seçimdi, kollarının altında yarım ay şeklinde koyuluklar vardı: korkusunun gözle görülür kanıtları. Savunmasız ve yenilmiş görünüyordu. Ona müvekkilimle okul arkadaşı olduğunu, yıllarca ilişki yaşadıklarını, müvekkilim Oxford'dayken onunla olmak için üniversiteyi bıraktığını... ve *müvekkilimin peşinden* şehre geldiğini itiraf ettirmiştim bile.

"Peki ilişkinizin o dönemdeki durumunu nasıl nitelendirirsiniz?" diye sordum. Sözlerim duruşma salonunun sessizliğinde yankılandı ki bu durum bana tiyatrolardaki enerji dolu sessizliği hatırlatıyordu. Salonda pek insan yoktu ama herkes ağzımdan çıkan kelimeleri can kulağıyla dinliyordu. Peruğum ve cübbemle epey heybetli görünüyordum. Görüntüm tamamdı, sesim tamamdı, yapmam gereken tek şey herkesin repliklerini bildiğini ummaktı.

"Ona âşıktım," dedi Emma, zar zor duyulur bir sesle. Hâkim ona yüksek sesle konuşması gerektiğini daha önce de hatırlatmıştı. "Onun için her şeyi yapardım. Tam olarak normal bir ilişki sayılmazdı. Daha en başlarda benimle seks yapmaya ilgisi kalmadı. Ama ona bayılıyordum. Birkaç kez ayrıldık. Yapmamı istediği şeyleri yapmadığımda ayrılarak beni cezalandırırdı. Ayrılarak bana ders veriyordu, ben de barışmak için ona yalvarıyordum."

"Onu geri kazanmak için neler yaptınız?"

"Utanç verici şeyler. Aptalca şeyler. Bir şeyler çalıp yalanlar söylüyordum. Bir keresinde University Parks'a gidip iç çamaşırlarımla sokağın ortasında durmamı söyledi. Şubat ayıydı. Saatlerce orada dikildim, dondum."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Galiba yapıp yapmayacağımı görmek istiyordu."

Somurttum. "John Radcliffe Hastanesi'nin Olympia Birimine yatırılmanıza yol açan olay bu muydu? Şubat 2009?"

"Ben... Evet."

"Olympia Birimi nedir?"

"Ziyaretçiye kapalı bir alan. Kadınlara özel bir ruh sağlığı bölümü."

Jüriye bakmadım, sözlerinin havada asılı kalmasına izin verdim. Bu sırada hiç gereği olmadığı hâlde bir sonraki sorumu arıyormuş gibi ağır ağır bir sayfa çevirdim. Rol yapıyordum. Sorularımla ne yöne gitmek istediğimi çok iyi biliyordum, oraya nasıl gideceğimi de.

"Özel bir odaya alınmıştınız, değil mi? Kendi güvenliğiniz için?"

"Zor bir durumdaydım. Uyuyamıyordum. Aileme haber veremiyordum. Beni sürekli izlediğini düşünüyordum. Düşüncelerimi bile duyduğunu sanıyordum," dedi dudaklarını yalayarak. "Bana bunu o yaptı. İrademi *yok etti*."

"Bayan Seaton, olay sırasında ruhsal bir kriz yaşıyordunuz. Müvekkilimin University Parks'ta iç çamaşırınızla durmanızı istemesi gibi tuhaf bir talebi hayal etmiş olmanız mümkün değil mi?"

"Hayır."

"Ekstrem paranoya içinde olmanıza rağmen. Kendi deyi-minizle iradenizin yok olmasına rağmen."

"Bunu bana o yaptırdı."

"Hastanede ne kadar kaldınız?"

"İki ay."

"Teşhis kondu mu?"

Bir şeyler mırıldandı ve Hâkim Akinye, genelde canını sıkanlara attığı o ters bakışını attı. "Lütfen yüksek sesle konuşun, Bayan Seaton," dedi.

"Ağır depresyon teşhisi kondu."

"Bu durumunuz için hâlen ilaç kullanıyor musunuz?"

"Seroquel alıyorum."

"Bu ne çeşit bir ilaç?"

Çenesi isyankâr bir tavırla kalktı. "Antipsikoz ilacı," dedi.

"Bu ilacı 2009'dan beri kullanıyor musunuz?"

"Ara verdiğim oldu. Aldığımda daha iyiyim."

"İlacı almadığınızda ne gibi etkiler oluyor?"

"Kafam karışıyor."

"Hayal görüyor musunuz?"

"Evet."

"Halüsinasyon?"

"Bazen."

"Sesler duyuyor musunuz?"

"Bazen."

"Paranoya yaşıyor musunuz?"

"Evet."

"Kendinize zarar veriyor musunuz?"

"Bazen," dedi ve elbisesinin kollarını çekerek bileklerinin üstündeki soluk yaraları kapadı.

"Yani bu ilacı almanız çok önemli."

"Evet."

"En son ne zaman ara vermiştiniz?"

"Geçen sene."

"Geçen sene ne zaman?"

"Nisan ayında."

"Müvekkilimin sizi takip ettiği iddiasıyla ne zaman polise başvurduğunuzu hatırlatır mısınız lütfen?"

Kafasını öne doğru salladı, gülümsemeye benzer tuhaf bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. Ağlamamaya çalıştığını fark ettim. "Nisan sonundaydı. Ama bunun aldığım ilaçla, ara verip vermememle hiçbir ilgisi yok. Bir anda evimde, iş yerimde belirip benimle ilgili yalanlar söylemeye başlamasının sebebi ilaçlar değil."

John Webster sanık kürsüsünde biraz daha dikleşti; bu kafasını iki yana sallamak kadar bariz bir hareket değildi ama yine de jüriye sinyal veriyordu. *Ona inanmayın. Delinin teki.*

“2009’a geri dönelim, hastaneden çıktığınızda nereye gittiniz?”

“Oxford’da kaldım.”

“Nerede?”

“John’un evinde. Jericho’da paylaşımlı bir evde yaşıyordu.”

“Kendi evinize gidemediniz mi?”

“Orada kalmamı istedi, ben de itaat ettim,” dedi alnına dokunup ter damlalarını silerek.

“Orada ne kadar kaldınız?”

“Kira sözleşmesi ağustos ayında bitti.”

“Sonra ne oldu?”

“Beni bütün birikimimi ona vermeye zorladı. Dedemden kalan mirası aldı. Yirmi bin pound.”

Bunu ilk ifadesinde de söylemişti ve jüriden tepki almıştı: bu birine verilmeyecek kadar büyük bir miktardı, özellikle de kötü davranan bir sevgiliye.

“Bu parayla ne yapmak istiyordu?”

“Ticarete atılacaktı, sermayeye ihtiyacı vardı.”

“Borcunu geri ödedi mi?”

“Yıllar sonra. Faiz niyetine birkaç papel fazladan verdi,” dedi Webster’a pis bir bakış atarak ama Webster ona sakince bakmakla yetindi, yüzündeki ifade değişmedi.

“Buna yatırım denmiyor mu?” diye sordum sakın bir şekilde.

“Tüm paramı alıp beni evden attı. Gidecek yerim yoktu. Sokaklarda kaldım, hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yaptım. Hırsızlık yaptım. Neyim var neyim yoksa sattım. *Kendimi* sattım.”

“Hayat kadınlığı mı yaptınız?”

“Evet.”

“Fuhuştan tutuklandınız mı?”

“Birkaç kez.”

“Hapse girdiniz mi?”

“Bir kez. Hırsızlık yüzünden.”

“Sonra?”

“Sokaklara döndüm.”

Anlayışlı bir bakış attım, samimiydim de; Emma çok zor şeyler yaşamıştı. "Çok zor bir dönemden geçmişsiniz. Eski hayatınıza nasıl döndünüz?"

"John beni buldu. Beni ailemin evine götürdü. Onları iki buçuk yıldır görmüyordum. Hiç konuşmamıştık. Öldüğümü sanmışlar."

"Yani sizi kurtardı?" dedim soru sorar gibi. *Yanlış mı anladım? Sizi korkuttuğunu ve size istemediğiniz şeyler yaptırdığını söylediğiniz adam mı yaptı bunu?*

"Vermeyi de almayı da sever. Önemli olan kontrolün onda olmasıydı. Tekrar ona bağımlı hâle geldiğimde onu yıllarca görmedim. *Yıllarca.*"

"Bayan Seaton, müvekkilime hem hayatınızda olduğu için hem de olmadığı için kızıyor gibisiniz. Bir seçim yapın."

"Ben... Açıklaması zor."

"Müvekkilimle yaşadığınız sorun sizi taciz etmesi değil. Sizi taciz *etmemesi*, değil mi?"

"Hayır. Kesinlikle öyle değil. Beni tehdit etti, paramı çaldı, hayatımı mahvetti. Hem de bir kereyle yetinmedi. Üstelik sırf kendi zevki için. Beni evden çıkamayacak kadar korkuttu. Onun yüzünden birçok kez işimi bıraktım," dedi. Kontrolünü kaybediyor, sesi titriyordu. "O kadar çabaladım ki... Çok çabaladım... Ondan kurtulamıyorum. Kimse beni dinlemiyor. Kendimi küçük ve değersiz hissediyorum. Konuştuğumu sandığımda ağzımdan ses çıkmadığını, kimsenin beni duymadığını düşünüyorum..." Kelimeleri gittikçe daha hızlı söylüyordu. Bir anda durdu. Sonrasında yaşanan sessizlikte nefes alışları duyuluyordu.

"Dövmeniz var mı?"

Taktik değişikliğiyle karşılaşınca bir an şaşırdı.

"Bir tane."

"Nerenizde?"

"Kolumda."

"Gösterebilir misiniz?"

Endişeli –hatta paniklemiş– görünmesini bekledim ama gülümsedi. “Tabii ki,” dedi.

Asla cevabını bilmediğin bir soru sorma. Tanık sorgulamanın temel kuralı buydu, mahkemede iyi bir gün geçirmek buna bağlıydı. Oraya cevap almak için çıkmıyordum. Tanıkların ağzından iddiamı destekleyen laflar almak ya da onlara savcılık makamının iddiasını çürütecek bir şeyler söyletmek için çıkıyordum. Bu hangi tarafta olduğuma göre değişiyordu.

İstemediğim tek şey de bir tanığın sağ kolunu büyük bir zevkle açmasıydı.

Dövme, kolunun iç kısmında dolaşan bir kurt tasviriydi ve kolundaki yüzlerce jilet kesikinin arasında uzun çimenlerin arasında dolaşır gibi dolaşıyordu. Mahkemedeki herkes görsün diye kolunu kaldırdı.

“Ne zaman yaptırdınız?”

“Birkaç ay önce.”

“Peki neyi gizliyor?”

Muzaffer gülümsemesi silindi. “John Webster’in malıdır” yazılı bir dövmeyi,” dedi.

“İlk dövmenizi ne zaman yaptırdınız?” Yan tarafımda, avukatının kalemi hareket etmeyi kesti. Ned Elridge iyi bir avukattı ve tehlikeyi sezmişti.

“Oxford’da yaşadığım zaman.”

“Bay Webster’la olan ilişkiniz istismara dönüşmeden önce.”

“Evet.”

Dosyalardan birini açtım. “2009 ile 2010 arasında evsiz olduğunuz dönemde birkaç kez tutuklanmışsınız. Polis raporlarında dövmeniz olduğu yazmıyor,” dedim.

“Gözden kaçırmışlardır.”

Hâkim Akinye’ye baktım. “Sayın hâkim, tanığa bir fotoğraf göstermek istiyorum.”

“Bay Eldridge fotoğrafı gördü mü?” diye sordu hâkim.

“Hayır, sayın hâkim ama onun için de bir kopyam var,” dedim fotoğrafı Ned’e uzatarak. Midesi bulanıyor gibiydi. İkinci kopyayı yüz ifadesi asla değişmeyen, Babs adındaki mübaşire verdim. Fotoğrafı Emma’nın oturduğu tanık kürsüsüne götürdü.

“Fotoğrafta ne gördüğünüzü söyler misiniz, Bayan Seaton?” dedim Babs’e birkaç kopya daha uzatarak. Birisi hâkim içindi, diğerleriyse jüri için.

“Birkaç arkadaşım ile birlikteyim.” Emma fotoğraftaki küçük grubun ortasında duruyordu. Uzun kollu bir elbise giymişti ama sağ koluyla kadehini havaya kaldırıyor, haliyle elbisenin kolu aşağı kaymıştı. Arka planda Yeni Yılınız Kutlu Olsun yazan bir pankart vardı ve Emma’nın yanındaki kadınlardan biri 2015 şeklinde sahte bir gözlük takıyordu.

“Bu fotoğrafın 31 Aralık 2014’te çekildiği doğru mu, Bayan Seaton?”

“Evet.”

“Kolunuzda dövme yok, değil mi?”

“Bazen makyajla üstünü kapatıyorum.”

“Işık çok iyi, öyle değil mi? Kolunuzdaki yaralar görünüyor. Makyajla bu kadar büyük bir dövmeyi kapatmış olsanız yaralar da kapanmaz mıydı?”

“Şey...” Arkama baktı; aslında Ned’in arkasında oturan polis memurlarına bakıyordu. Ne onlardan ne de avukatından yardım geldi. Tek başınaydı.

“John Webster’in malıdır,’ yazan dövmeyi ne zaman yaptırınız?”

Omuzları çöktü. “Geçen sene.”

“Ne zaman?”

“Hatırlamıyorum. Mart galiba. Evet, mart.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Emin misiniz? Mart 2015 mi?” diye sordum.

“Evet.”

“Biraz düşünün.”

“Eminim.”

Tekrar notlarımı karıştırdım. “Geçen sene 23 Nisan günü polise başvurup müvekkilimin sizi ısrarlı takip yoluyla taciz ettiğini söylediniz,” dedim.

“Evet.”

“2 Mayıs günü, Lewisham’daki Painted Lady isimli dövme-cide dövme yaptırdınız.”

“Bu önceki dövmemin üstüne yaptırdığım kurttu. Tehdit olduğunu unutmayayım diye.”

“Yine yalan söylüyorsunuz, değil mi?” dedim tatlılıkla. “Açık konuşmak ve jürinin de olanları anlaması adına, birkaç dakikadır ilk dövmenizi ne zaman yaptırdığınız hakkında yalan söylediğinizin farkındayım. Size gerçeği söylemeniz için son bir şans daha veriyorum.”

“Geçen mart ayıydı, hayatıma tekrar girdiğinde.”

“Hayır. Değildi,” dedim masamdan bir dosya alıp davacı tarafın avukatına uzatarak. Sonra tanık, hâkim ve jüriye versin diye birkaç kopyasını Babs’e uzattım. Ayakları acıyormuş gibi yürüyerek hepsini dağıttı. Bekledim fakat o kadar sabırsızdım ki profesyonel olmam gerekmece yerimde duramazdım. “Size verdiğim dosyada iki belge göreceksiniz. Painted Lady dövme-cisinin fişleri. İlk dövme 2 Mayıs günü yapılmış. Altı hafta sonra tekrar gidip ikinci bir dövme yaptırmışsınız. Fişlerin üstünde tarih bulunuyor. İlk dövmeniz neydi?”

Emma Seaton dosyaya baktı, yüzü buruştu.

John Webster’a o kadar odaklanmıştı ki duruşma salonundaki en tehlikeli insanın o olmadığını fark edememişti. O onur bana aitti.

Artık yalan söylememesi gerektiğini bilecek kadar zekiydi.

“İlki onun m-malı olduğumu yazandı.”

“Peki ikinci?”

“Kurt olan.”

"İlk dövme kötü görünüyor, değil mi? Bu yüzden yalan söylediniz. Sahip olamayacağınız bir erkeğe âşıkmişsiniz izlenimini veriyor. Baştan beri de öyle zaten."

"Hayır, ben..."

"Yalan söylediniz çünkü davanıza zarar vereceğini biliyordunuz. Müvekkilimden polise gidip ciddi bir suçlamada bulunacak kadar korkuyorsanız -ki hatırlatayım, bu suçlamada hayatınızdan endişe ettiğinizi, size psikolojik istismar ve tehditlerle işkence ettiğini söylediniz- neden ismini kolunuza dövme yaptırdınız?"

Kafasını iki yana salladı, yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Hâkim kıpırdadı. "Bence biraz mola verelim," dedi.

Mübaşir harekete geçti; jüriyi ve Emma Seaton'ı ustalıkla salondan çıkardı. Çıkmayanlar ne olacağını çok iyi biliyordu. John Webster sanık kürsüsünden beni izliyordu. Ona baktığımda yüzüne ağır ağır minnettar bir gülümseme yayıldı.

Hâkim boğazını temizledi. "Karar sizin, Bay Eldridge ama bu noktada talimat almanız gerekebilir."

Davacı tarafın avukatı ayağa fırladı. "Ben de katılıyorum, sayın hâkim."

"Kraliyet Başsavcılığı'na öneride bulunmak bana düşmez," dedi Hâkim Akinye dikkatle, "ama savunmanızın sonunda benden davayı düşürmemi isteyeceksiniz. Değil mi, Bayan Lewis?"

Ned oturdu ve ben kalktım. "Evet, öyle, sayın hâkim."

Başıyla onayladı. "Çıkıyorum," dedi.

Kapı arkasından kapanınca izleyiciler arasından uğultular yükseldi. Ned Eldridge bana dönüp, "Sıçtım," dedi.

"Üzgünüm," dedim. Sesim üzgün değildi, ciddi olmadığımı biliyordu.

"Kraliyet Başsavcılığı aklını kaçırıp bizi gün ortasına kadar bekletmediği sürece kanıt sunmayacağım."

"İyi karar," dedim destekleyici bir şekilde.

"Zaten hâkim davayı düşürecek. Bana sadece bunun zamanını belirlemek kalıyor."

“Hepimizin böyle günleri oluyor,” dedim evrakları toplayarak. “Müvekkilimle konuşup olanları anlatayım.”

“Kendinle gurur duyman lazım. Onu iyi tuzığa düşürdün. Hiç acele etmedin,” dedi. Kederli görünüyordu. “Ne olacağını anladım ama yapabileceğim bir şey yoktu.”

“Boş ver. Artık bir dahakine.”

Ned Eldridge benim gibi biri olsa, içinden bir ses davayı kurtarmak için yapabileceği bir şeyler olduğunu söylerdi. Kaybetmek işin bir parçasıydı ama kazanmak her zaman daha iyiydi.

4

Çoğu insan destek görmek için mahkemeye ailesi ya da arkadaşlarıyla gelirdi ama John Webster avukatı dışında kimseyle gelmemişti. Avukatı orta yaşlı bir adamdı ve sürekli önemli bir toplantısı olduğunu hatırlamış gibi bir hâli vardı.

“Bravo,” dedi avukatı kafasını sallayarak. “Gerçekten çok iyi iş çıkardınız.”

“Teşekkür ederim,” dedim Webster’a dönerek. “Davayı düşürecekler. Kraliyet Başsavcılığı’ndan onay gelmesi gerekiyor ama onlar hayır dese bile hâkim davayı düşürecektir.”

“Ben de öyle anlamıştım.”

“Davanın lehinize sonuçlandığına sevindim,” dedim tereddütte kalarak. Beni öve öve bitirememesini beklemiyordum ama genellikle müvekkiller uzun bir hapis cezasından kurtulduklarında daha neşeli olurlardı.

“Sizce...” diye başladı ama cümlesini tamamlamadan başını iki yana salladı. “Beni ilgilendirmez ama Em’le ilgilenen biri var mı? Yani, izlerken canım yandı. Nasıl hissettiğini tahmin bile edemiyorum.”

“Ona iyi bakacaklar,” dedim. Davadan sorumlu kâtip, onlarca yıllık tecrübesi olan anaç bir kadındı. Emma Seaton’a elinden geleni yaptığını, davanın düşmesinin onun suçu olmadığını söylemenin ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

“Adil bir rekabet gibi gelmedi bana.”

"Değildi zaten. Ben ona hangi soruları neden soracağımı biliyordum ama o bilmiyordu. Yapabileceği tek şey gerçekleri söylemekti, polis ona bunu defalarca söylemişti. Kendini kötü duruma düşürse bile gerçeği söylemesi gerekiyordu. Bunu yapmadı."

"Kulağa ikna edici geliyordu. Dövme olayını bilmesem tehlikede olabilirdik."

"Jürinin anlattıklarından şüphe etmesi için yeterli kanıt vardı. Yeminliyen yalan söylemek, iddiasını çıkmaza soktu."

"Onu mahkemede yalancılıkla suçlamayacaklar değil mi?"

"Hayır. Ona dava açılmasında herhangi bir kamu yararı yok," dedim gülümseyerek. "Onun için endişelenmemeye çalış."

"Hep endişeleniyorum," dedi ciddiyetle.

"Birazdan tekrar salona gireceğiz," dedi avukat kıpırdarak. "Halledelim şu işi."

Ben cevap vermeden hoparlörden anons geçildi. "Webster davasındaki tüm taraflar üç numaralı duruşma salonuna."

"Hadi bakalım," dedi avukat ve John Webster'ı o gün için son kez sanık kürsüsüne oturttu. Sanık daha sonra ismine leke sürülmeden salondan çıkacaktı.

Mahkeme binasından çıkarken hızlı adımlarla ilerliyordum. Duruşma elbisemi çıkarıp saçlarımı açmıştım. Duruşma elbisesi giymek kılık değiştirmek gibiydi. Çoğu insan cübbeyi ve peruğu görüyor fakat devamını fark etmiyordu. Duruşma avukatlarının muhabirlere röportaj vermesi yasaktı. Bu yüzden medya konusunda endişelenmeme gerek yoktu ama önümün kesilmemesine dikkat ediyordum. Öfkeli bir aile ferdi mahkemede söylenen ya da yapılan bir şeye sinirlenip peşimden gelebilirdi.

"Bayan Lewis?"

Ses arkamdan geldi. Döndüğümde John Webster'ın beni takip ettiğini gördüm, fazla yakın olması hoşuma gitmemişti.

"Bana bir iyilik yapar mısınız?"

"Sanmıyorum..."

"Konu Emma," dedi. Yüzü bembeyaz kesilmişti. "Birinin onu kontrol etmesi lazım."

Emma. Hayır deyip yoluma devam etmek niyetindeydim ama şimdi tereddüde düşmüştüm.

"Lütfen," dedi. Gözleri benimkilere odaklanmıştı.

"Gitmem lazım," dedim ama kelimelerin etkisi olmadı. İş çantamı tekerleklerinin üstüne koyup orada öylece dikilerek iç geçirdim. "Nerede?" diye sordum.

Lobideki tuvaletin kapısını açtım. Dış kapıdan sonra bir de iç kapı vardı, bir çeşit hava kilidi gibiydi. İç kapıyı açmadan önce tereddüt ettim ama cesaretimi topladım. *Hallet hadi*. Kapıya yüklendiğimde aldığım bayat hava ve endüstriyel dezenfektan kokusu irkilmeme neden oldu. Ne yapıyordum ben? Bu benim işim değildi.

"Bayan Seaton? Emma?"

Sessizlik. Demek John Webster yanılmıştı, burada değildi. Eşikte durdum, kararsızlıkla dudağımı ısıırıyordum. Dışarı çıkıp ona yanıldığını söyleyebilirdim. Ama etrafa pek dikkatli bakınmadığımı anlayacağını hissediyordum. Kapının arkamdan kapanmasına izin verdim.

"Emma?"

Kapıları itekleyip dolu olup olmadıklarını kontrol ederek köhne kabinler boyunca ilerledim. Tuvalet kötü kokuyordu, havada ağır idrar, ter ve sigara dumanı kokusu vardı. Son kabin kilitliydi ama kapının altından bakınca ayak göremedim. "Emma? İçeride misin?"

"Kimsin?"

Orada olduğunu bilmem gerekirdi, yine de yerimden sıçradım. "Ingrid Lewis," dedim.

Uzun, titrek bir burun çekiş duyuldu. "John'un duruşma avukatı mı?"

"Evet."

"Kalpsiz kaltak."

Yapmamam gerektiğini bildiğim hâlde gülümsedim. "Bunu daha önce kimseden duymamıştım," dedim.

"Sana *içimden* böyle diyorum," dedi. Kızgındı. Dahası bu insanın kendini unutmamasına neden olan çocuksu bir kızgınlıktı ve yakınındaki herhangi birine zarar vermek amacıyla saldırıyordu. Bir adım gerileyip ondan biraz uzaklaştım. Tabii ki tuvaletteki son kabini seçecekti... Kapıya ne kadar uzakta olduğuma baktım.

"Emma, iyi misin diye bakmak istedim o kadar. Zor bir gün geçirdiğini biliyorum ama artık bitti. Elinden geleni yaptın."

"Ama sen daha iyiydin."

"Benim işim daha kolaydı. Mesleğim bu, unutma," dedim. Bitkin hissediyordum. Bunun şipşak görülen, derli toplu bir dava olması gerekiyordu; duruşmaya çıkıyordun, kanıtları sunuyordun, jüri inanıyor ya da inanmıyordu. Sonra da eve gidiyordun. Emma oyunu kuralına göre oynamıyordu ve durumun kaosa yaklaştığını hissediyordum. Ayrıca bu beni ilgilendirmezdi. "Polis Memuru Singh'i bulayım, seni eve götürsün. Tamam mı?"

"Burada olduğumu nasıl anladın?"

"Tahmin ettim."

"Yalan söylüyorsun."

Evet ama yeminli değilim. "Endişelendim o kadar," dedim.

"Olayı uzatmak istemiyorum. Gidiyorum, tamam mı?"

"Bekle. Seninle konuşmak istiyorum."

Neden? Bana söylemek istediği hiçbir şeyin hoşuma gideceğini sanmıyordum. Şüpheyle kapıya doğru ilerledim. Hata yapmıştım. Webster'ın isteğine neden evet demiştim ki? Hayır demem gerekirdi. Koşarak oradan uzaklaşmam gerekirdi.

Kabinin içinden tıkırtılar gelince irkildim. Metal sesi olduğunu düşündüm. Graffiti ve isimsiz deliklerle dolu panele sürtünen metal. Ne çeşit bir metal?

Derken kabinin kapısı açıldı ve Emma görüş alanıma girdi ama kabinden tam olarak çıkmadı. Saçları tutam tutam yüzüne düşüyordu. Bir saniyelğine bana baktı.

"Bu şekilde farklı görünüyorsun. Daha normal."

"Şu an duruşmada değilim."

"Yani artık bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Soru sorma hakkın yok, benden bir şeyler yapmamı isteme hakkın yok. Artık kontrol sende değil, süslü kaşar."

"Seçme imkânım varsa kalpsiz kaltağı tercih ederim."

"Yok."

"Peki," diyerek gülümsedim; arkadaş canlısı ve korkutucu olmayan bir ifade takınmaya çalıştım. Birkaç kez çok kızgın, fazlasıyla şiddet düşkününü mahkûmlarla küçük hücrelere kapatılmış, onlara uzun süre hapis yatacaklarını söylemiştim; hayatımda hiç o kadar korkmamıştım. Tehlikeli sulara yüzüyordum ve kıyı görünürde bile değildi. Baş parmağımı kapıya doğru salladım. "Ben lobiye gidip Memur Singh orada mı diye bakacağım. Uzun sürmez," dedim.

"Onu istemiyorum," dedi Emma kabinden çıkarak. Göz bebeklerinin etrafındaki beyazlıklar görünüyordu. "*Onu istiyorum.*"

"Diğer memuru mu?" dedim ondan uzaklaşıp adamın adını hatırlamaya çalışarak. Tüm hücrelerim arkama dönüp kaçmam gerektiğini söylüyordu ama bunu yaparsam peşime düşebilirdi. *Onu konuşturmaya devam et.* "Nash miydi?"

"*John.* John'u istiyorum. Onu buraya sokacaksın."

"Ona söylediğimi yapmaz," diye karşı çıktım. "Onun üstünde öyle bir gücüm yok."

"Tehlikede olduğunu düşünürse içeri girer. Zaten tehlikesin. Seni sevmiyorum. Seni hiç sevmiyorum. Ve sevmediğim insanların canını yakarım," dedi. Elinde gümüşü bir şey parladı ama eteğinin katları arasında gizlendiğinden ne olduğunu göremedim.

"Emma," dedim. Sırtım duvara çarptı. Bacaklarım titriyordu. Bıçak saldırılarından kalan savunma yaralarının fotoğraflarını görmüştüm. Yara izlerini görmüştüm.

Hangi konuda becerikliydim? Dövüşmekte iyi değildim, özellikle de bıçağı olan birine karşı. Ama konuşma konusunda tanıdığım herkesten daha hünerliydim.

"Beni dinle, Emma. Böyle davranman için hiçbir neden yok. John beni buraya endişelendiği için gönderdi. Kapının önünde bekliyor. İçeri girmesi için onu ikna etmene gerek yok. Bırak dışarı çıkayım, senin içeride beklediğini söyleyeyim, olmaz mı?"

"Çığlık atarsan gelir."

"Emma..."

"Gerçekten çığlık atarsan daha iyi," dedi. Sağ kolunu savurarak bana doğru atıldı ve o anda parmaklarının arasındaki üç santimlik bıçağı gördüm; alt kısmı düz, üst kısmı kıvrık bir bıçaktı, kolayca gizlenmek ve öldürmek için tasarlanmıştı. Çığlık atacaktım ama boğazım düğümlendi ve kimsenin duyamayacağı bir inleme sesinden başka bir şey çıkaramadım. Körlemesine uzanıp kapıyı buldum ve kendimi dışarıdaki küçük koridora attım. Kendimi genç bir polis memurunun kollarında buldum – ismi Adam Nash'di ve dış kapıdan içeri girmişti. Beni kenara itip destek çağırarak Emma'ya doğru ilerledi.

"Bıçağı var," dedim ve iki kapı arasındaki küçük, korkutucu boşlukta dizlerimin üstüne çöktüm. Yanımdan geçip giden insanlardan korkuyla kaçındım: Polis Memuru Singh ve iki güvenlik görevlisi, ayrıca başka bir davada ifade veren üniformalı bir polis daha. Banyonun içinden kapana kısılmış bir hayvanın çığlıklarına benzeyen çığlıklar yükseldi. Emma'yı kontrol altına almak için ne yaptıklarını göremediğime sevinmiştim ama canının yandığı belliydi: çığlık zirve noktasına ulaştı ve kısık, homurtulu bir küfre dönüştü. Sonra polis memurları sakin sakin konuşmaya başladı. Sonunda sessizlik oldu. Nedense bu, kavga seslerinden bile kötüydü.

Tuvaletin kapısı açıldı ve Polis Memuru Singh, saçları başı dağınık hâlde dışarı çıktı. Beni ayağa kaldırıp lobiye götürdü.

“Geçti. Güvendesin. Yaralı mısın? Sakinleşmeye çalış. Geçti.”

Ağladığımı fark etmemiştim bile. Kollarının arasında kıpırdadım. “İyi mi? Emma iyi mi?”

“İyi.”

“Bıçağı vardı.”

“Artık yok,” dedi Memur Singh beni kendine çevirerek. Nazik yüzünde endişe vardı, alnındaki ve dudaklarının kenarındaki çizgiler daha da derinleşmişti. “Canını yakmadığına emin misin?”

“Bana dokunmadı,” dedim tuvalet kapısına bakarak. “Nerede? Onu görebilir miyim?”

“Görmesen daha iyi.”

“Ona ne yapacaksınız?”

“Hastaneye gitmesi lazım.”

“Tutuklamayacak mısınız?”

“Tutuklandı ama hapse girmeyecek. Profesyonel bakıma ihtiyacı var,” dedi Memur Singh. Beni yokluyor, yaralandım mı diye kontrol ediyordu. “İfadeni almam gerek. Biraz bekler misin? İfadeni alacak birini yollayacağım. Önce Emma’yla ilgilenmemiz lazım.”

“Sorun değil,” dedim. “Tabii ki. Sevgilimi aramam gerek. Ama bekleyebilirim.”

“Teşekkürler. Buraya otur,” dedi ve hızlı adımlarla tuvalete girdi; bir anlığına kontrolden çıkan durumun iplerini eline almaya kararlı olduğu belliydi. Memur Nash iki dakika geç kalsaydı... yanlış kelimeleri seçseydim... Ama yaralı değildim.

Lobide otururken mahkemeye girip çıkan insanlar için bakılacak ilginç bir görüntüden ibarettim. Kaç kez gülümsediğimi ve iyi olduğumu söylediğimi hatırlamıyorum bile. Oysa hiç iyi değildim, bunun kanıtı da önemli birinin ortalıkta olmadığını anlamamın çok uzun sürmüş olmasıydı.

“Bayan Lewis?” dedi Memur Nash karşımda durarak. Düşüncelerimi toparlayamıyordum, zihnimin rüzgârında savrulan toz taneleri gibiydiler. Benim yaşlarımda, yani yirmili yaşlarında olmasına rağmen ona neden gencecik bir polis memuru gözüyle baktığımı düşünürken buldum kendimi. Çocuksu bir görüntüsü vardı. Belki de mütevazî olduğu içindi. Ama konuşuyordu, onu dinlemem gerekiyordu.

“Delia –Memur Singh– size eve gitmenizi söylememi istedi. Emma için nakil aracı bekliyoruz, sizi daha fazla tutmak istemiyormuş.”

“Ne kadar oldu?”

“Bir saati biraz geçti.”

“Gerçekten mi?” dedim alnımı ovuşturarak. “Ben on dakika falan olduğunu sanmıştım.”

“Şok öyle yapar.”

“John Webster nerede?”

“Gitti.”

“Ne zaman?”

“Gitmesini söylediğimde.”

Bunun üstüne ona şaşkınlıkla baktım. Yine de sert bir yanı vardı. Ne olduğunu bilmediği hâlde hiç tereddüt etmeden tuvalete koşuşunu düşündüm.

Ona karşı yavaştan hayranlık duymaya başlamışsam bile sonraki sözleri bu duygumu yok etti.

“John Webster çok tehlikeli bir adam. Onu hapse tıkmak için tek fırsatımız buydu. Başka fırsatımız olmayacak.”

“Ben işimi yaptım.”

“Evet,” dedi. Beni baştan aşağı süzerken gözleri endişeyle kararmıştı. “Umarım buna pişman olmazsınız.”

2017

5

Nisan

M

Sayfa 1/1

Tanık İfadesi

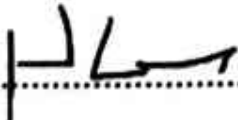
Kriminal Prosedür Kuralları, m 16.2;
Ceza Yargılaması Hukuku 1967, f.9

İfadeyi veren: Ingrid LEWIS

Yaş 18'in altında mı?
(üstündeyse "18 üstü"
yazınız): 18 Üstü

Meslek: Duruşma
Avukatı

(...1... sayfadan oluşan, her biri tarafımca imzalanmış)
bu ifade bildiğim ve inandığım kadarıyla doğrudur ve
rızaamla verdiğim bu ifadede yanlış ya da doğruluğuna
inanmadığım noktalar varsa kanıt olarak sunulduğunda
savcılık tarafından sorumlu tutulacağımın bilincindeyim.

İmza:

Tarih: [21/04/17]

Ben yukarıda ismi belirtilen kişiyim ve bu ifadeyi YouTube ve diğer sosyal medya sitelerine yüklenen, şahsıma göndermede bulunan videolarla birçok mesajlaşma sitesine ve çeşitli internet forumlarına yüklenen fotoğraflarıma ilişkin veriyorum.

NİSAN 2017'de "SHADOW912" adlı bir kullanıcının YouTube'a haberim olmadan birkaç video yüklediğini fark ettim. Bu rumuzun John WEBSTER'a ait olduğunu düşünmekteyim.

WEBSTER'ı 2016 yılında görülen bir duruşmada savunmam vesilesiyle tanıyorum. Duruşmadan sonra WEBSTER tarafından e-posta ve kısa mesaj yoluyla tacize uğradım. WEBSTER sonrasında iki kez tutuklandı fakat hüküm giymeden salıverildi.

WEBSTER Şubat 2017'de ikinci kez tutuklandığından beri kendisiyle hiçbir iletişimim ya da ilişkim olmadı.

20 NİSAN 2017 PERŞEMBE günü kendisini JERRY olarak tanıtan bir adam tarafından arandım. Soyadını söylemedi ve sesini tanımadım. Cinsel ilişki amaçlı bir buluşma ayarlamak istedi; ismimin, fotoğrafımın ve telefon numaramın hayat kadınları için kurulan bir internet sitesinde olduğunu söyledi. Bu aramadan sonraki bir saat içinde farklı erkekler tarafından yedi kez arandım, hepsi de cinsel amaçlı bir buluşma ayarlamak niyetindeydi. Hiçbiri kimliğini açıklamadı.

İsmimi ve fotoğrafımı internette aradığımda seks hizmeti sunan birkaç sitede ismimin, yaşımın, telefon numaramın ve adresimin yayınlandığını keşfettim. Bu bilgilerin John WEBSTER tarafından eklendiğine inanıyorum. Sunduğum sözde hizmetler hakkında küçük düşürücü ve müstehcen yorumlar yapılmıştı ("MEMELERİ GÜZEL, ÇOK KONUŞUYOR AMA BASTIM TOKADI" ve

"SERT SEVİYOR, TECAVÜZ FANTEZİSİ VAR, HAYIR DEDİĞİNE BAKMAYIN"). Bunun cinsel saldırıya teşvik edici bir ifade olduğunu düşünüyorum ve güvenliğimden endişe eder hâle geldim. İnternet sitelerinden bu bilgileri kaldırmalarını talep ettim, onlar da kaldırdı. Kaldırılmadan önce hepsinin ekran görüntüsünü aldım.

Ayrıca çeşitli video sitelerinde "INGRID İŞ BAŞINDA XXX" ve "INGRID CEZASINI ÇEKİYOR XXX" başlıklı pornografik videolar buldum. Videoların altında iletişim bilgilerim bulunuyordu. Videolarda açık renk saçlı bir kadın var fakat yüzü mozaikli. Bu kadının bana benzetilmeye çalışıldığını düşünüyorum. Bu durum son derece rahatsız edici. Hâliyle bu videoların da kaldırılmasını talep ettim.

Bahsi geçen materyallerin WEBSTER tarafından yapıldığını, ŞUBAT 2017'de şahsımı tacizden tutuklandığı için intikam almak istediğini düşünüyorum. WEBSTER'ın beni üçüncü kişiler aracılığıyla taciz etmeye çalıştığına inanıyorum.

Bu materyalleri gördükten sonra WEBSTER'ın ve bana ulaşmaya teşvik ettiği kişilerin yapacaklarından endişe duyar oldum. Telefon numaramı değiştirdim. WEBSTER'ın intikam peşinde ve art niyetli olduğunu düşünüyorum, ismimin ve görüntülerimin basit bir internet aramasıyla bulunacak şekilde paylaşıldığından endişeleniyorum.

Polisin soruşturmasına yardımcı olmaya ve gerekirse mahkemeye gitmeye razıyım. Bu ifadeyi 21 NİSAN 2017 CUMA günü LAVENDER HILL KARAKOLU'nda saat 19.04'te verdim.

İmza:

İmzayı alan: Polis Memuru 637 WW PALMERSTON

Gönderen: Elizabeth.Rowley@metpolice.co.uk

Tarih: 1 Haziran 2017, 10:39:51 GMT

Alıcı: "Ingrid Lewis" IL@3tw.co.uk.cism.net

KONU: Taciz İfadesi 21/4/17

Sevgili Ingrid,

Tanık ifadende verdiğin bilgiler üstüne detaylı bir araştırma yaptığımı bildirmek istiyorum. İsmi verdiğin video siteleri ve fuhuş siteleriyle bağlantıya geçtim. Maalesef "SHADOW912" isimli kullanıcı ve John Webster arasında hiçbir bağlantı bulamadım. Bu materyalleri yükleyen kişinin izini sürmeye çalıştık fakat kimlik bilgileri şifreliydi ve şimdiye kadar kimliği ya da bulunduğu yer hakkında hiçbir şey öğrenemedik. Ne var ki kişisel bilgilerinin kaldırıldığını ve bu sitelerin gelecekte art niyetli ve sahte materyallere konu olabileceğinden haberdar olduğunu belirtmek isterim. Bu tür materyallere sitelerinde yer vermeyeceklerine söz verdiler. Umarım yaşadığın korkunç deneyim burada son bulur.

John Webster'la bizzat görüştüm ve önceden onunla yaşadığın sorunlara rağmen bu art niyetli eylemle hiçbir ilgisi olmadığı konusunda ikna oldum. Bu materyallerden haberi yoktu. Kendisini şüpheli listemden çıkardım. Bu yüzden sen de onun hakkında endişelenmeyi bırakabilirsin.

Tabii ki bu elimizde şüpheli kalmadığı anlamına geliyor. Bunu kimin yaptığıyla ilgili başka bir tahminin varsa lütfen bana en kısa sürede bilgi ver. Endişelenmene neden olacak başka bir olay yaşarsan tarihi, zamanı ve polis soruşturmasında işe yarayacağını düşündüğün diğer bilgileri kaydetmen bizim de işimizi kolaylaştıracaktır.

ÖLDÜREN NEZAKET

O zamana kadar daha önce de konuştuğumuz gibi kişisel güvenlik ve mahremiyetine lütfen özen göster. Yardım edebileceğim başka bir konu varsa lütfen bana yazmaktan çekinme.

Saygılar

Liz

Polis Memuru Elizabeth Rowley

EMERALD BİRİMİ

Lavender Hill Karakolu

176 Lavender Hill, Battersea, Londra SW11 1JX

6

Haziran

En azından güzel bir sabahtı. Pencereden sessiz sokağa baktım; yolun diğer tarafında koşu yapan birisi ve bir ağaçtan diğerine uçan küçük kuşlar dışında hiçbir şey yoktu. Herkes uyuyor gibiydi ki bu hiç şaşırtıcı değildi. O sabah Leicester'daki bir duruşma için trene binecek olmasam ben de kalkmazdım.

Her şey normal görünüyor, dedim kendi kendime. Her şey yolundaydı. Güzel bir gün olacaktı.

Kedi bacaklarıma sürtünerek mırıldanınca eğilip tüylerini okşadım. "Biliyorum, Geoff. Mama istiyorsun. Üstümü giyinene kadar bekle," dedim.

Dört gün önce Liz Rowley'den gelen e-posta aklımdan çıkmıyordu. John Webster, polisi siteyle ilgisi olmadığına ikna etmişti. Belki de ilgisi yoktu. Belki başka biri komik olduğunu düşünerek yapmıştı.

Pencereye sırtımı döndüm ve soğuk bir duşla ayılmak için banyoya girdim. Sabah rutini rahatlatıcıydı; giyinirken, makyaj yaparken ve alışkanlığın verdiği kolaylıkla saçlarımı düzeltirken düşünmem gerekmiyordu. Banyoya yorgunkluktan yarı kapalı gözlerle esneyerek girmiştım; çıktığımda ise soğukkanlı ve kontrollü görünüyordum, mahkemeye ve başıma gelebilecek her şeye hazırdım.

Yatak odamız sıcaktı, panjurlar sıcak bir günün habercisi gibi parlıyordu. Esinti, panjurlardan birini pencereye vurdu. Muhtemelen günün son serin esintisiydi. Mark yatağı kaplamış, yüzüstü yatıyordu; açık kahverengi saçları dağılmış, tek kolu az önce olduğum yere uzanmıştı. Hava çok sıcak olduğu için çarşafı kaldırıp tek bir keten örtü sermiştik ve o örtü belinin etrafına dolandığından çıplak göğsü açıkta duruyordu. Omurgasını takip ederek ellerimi bronzlaşmış sırtında gezdirmek istedim.

Hayır. Konsantre ol.

Sessizce, hırsızlara has bir özen ve el çabukluğuyla saatimi, küpelerimi ve nişan yüzüğümü komodinin üstünden aldım. Sıra telefonuma geldi, ekranı açıp çabucak kontrol ettim: arayan yoktu, mesaj yoktu, nahoş herhangi bir şey yoktu.

Mark'a veda öpücüğü vermeli miydim? Onu uyandırmak istemiyordum. Ayakkabılarım elimde, öylece durdum; arada kalmıştım. Tam gidecektim ki konuştu.

"Saat kaç?"

"Altıya çeyrek var."

"Oha."

"Uyumaya devam et."

Dönüp tek gözünü açtı, diğeriniyse eliyle ovuşturdu. "Saat kaçta döneceksin?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Mesaj atarım. Kısa sürer herhâlde ama belli olmaz," dedim. Örtü daha da aşağı inmişti. Bakışlarım istemsizce Mark'ın gövdesinden aşağı doğru indi. Ah...

Onun aklı da aynı yere gitmiş olmalıydı. Diğer gözü açıldı ve bana hiç de uyku olmayan bir bakış attı. Tek dirseği üstünde doğruldu, elini uzatıp bacağıma dokundu. Parmakları dizimin hemen üstünü kavradı. "Acelen var mı?" diye sordu.

"Gitmem lazım," dedim ama yerimden kıpırdamadım.

"Trenin kaçta?" diye sordu. Elini yavaşça yukarı kaydırmasıyla dokunuşunun sıcaklığı tüm bedenime yayıldı.

"Ben..." dedim. Tekrar hazırlanmam gerekirdi, saçlarımı ve makyajımı baştan yapmam gerekirdi. Gerçekten vaktim yoktu. Somurttum. "Olmaz. Sonra. Döndüğümde," dedim.

Sırıttı ve kendini yastıkların üstüne bıraktı. "Bekleyebilirim. Ama denemeye değeri," dedi.

"Her zaman," diyerek ona veda öpücüğü verdim ve aşağı indim. Geoffrey önümden koşuyordu, kuyruğu havadaydı. Kendimi şanslı hissediyordum, sevdiğimi hissediyordum. Leicester'a gitmekten vazgeçip yakışıklı nişanlımla yatakta bir gün geçirmek kulağa çok hoş geliyordu.

Kapı eşiğine çıktığımda havanın çoktan ısındığını fark ettim. Sütçü gelmişti, şişeleri koridora aldım. Fayans kaplı zemin, haziran sıcaklığında bile serindi; Mark yarım saat kadar sonra kalkıp sütleri buzdolabına koyardı. Bahçe yolunda yürürken yan evin verandasında birikmiş yaseminlerin kokusunu ve - Londra'da yaşadığım için- duvarımızı kendi bölgesi bellemiş şehir tilkilerinden birinin bıraktığı pis kokuyu aldım. Zaman geçtikçe daha kötü kokacaktı. Bahçeyi sularken hortumla yıkarım diye düşünerek kaldırıma çıkıp yolun karşısına geçtim. Şerin bir gecede olduğumu hayal ettim; üstümde bu takım elbise yerine şort ve askılı bir bluz vardı, mutfakta beni üzeri buğulanmış bir kadeh şarap bekliyordu...

Ayağımın altında bir şey çatırdadı ve yere baktığımda yolda kırık ayna camları olduğunu gördüm. Arkama dönüp nereden geldiğini anlamaya çalıştım.

"Olamaz."

Mark'ın arabası sokakta park hâlindeydi, evimizin önünde duruyordu. Bu civarda park yeri bulmak büyük sorundu çünkü hiçbir evin garajı ya da kendine ait otoparkı yoktu; evler Kraliçe Victoria döneminden kalma sıra evlerdi, sokak da oldukça dardı. Bu yüzden herkes arabasını park ediyor, aynalarını kapatıyor ve arabasının başına bir şey gelmemesini umuyordu. Mark yola bakan

aynayı kapatmayı unutmuş olmalıydı (ki normalde unutmazdı) ve birisi buradan o kadar hızlı geçmişti ki aynayı koparmıştı (ki bu son derece normaldi). Aynanın muhafazası arabanın yanından sarkıyordu; hızlı bir şey çarpmış gibi parçalanmış ve çizilmişti. Şoför kapısı boyunca uzanan bir de çizik vardı. *Arabasının hâlini görünce tepesi atacak, diye düşündüm.*

Kendi kendime iç geçirerek kötü haberi vermek için eve döndüm.

Güzel bir gün olacağı izlenimine kapılmıştım ama fena hâlde yanılmıştım. Treni kaçırmıştım, duruşmaya geç kalmıştım, dönmekte geciktiğimden trenden indiğimde iş trafiğine takılmıştım. Bunun arabanın aynası kırıldığı için olduğunu düşündüm çantamla kalabalığın arasında ilerlemeye çalışırken. Saçım enseme yapışmıştı ve kuyruk sokumumda ter birikiyordu. Giysilerim üstüme yapışmış, bu sıcakta etrafa koşturmaktan nemlenmişlerdi. Mark tabii ki kızmıştı ve aynasını kapattığına yemin etmişti. Konuşmamız komşuların dikkatini çekmişti; çifter çifter evlerinden çıkmalarıyla sonunda arabanın etrafında çeşitli çıplaklık seviyelerinde bir kalabalık birikmişti. Diğer araba kazalarından bahsediyorlar, belediye meclisinin bir şeyler *yapması* gerektiğini söylüyorlardı.

“Londra’da böyle şeyler olur,” demiştim ve Mark, komşuların arasından bana bakmıştı. Hafif somurttuğu için alnında çizgiler belirmişti. O da benim kadar iyi biliyordu ki birileri bilerek yaptığı zaman bu tür şeyler daha sık oluyordu.

“Önüne bakar mısın?”

Kendime geldim ve yaşlı bir adamın somurtarak bana baktığını gördüm, bir eli bacağındaydı. Kalabalık bir sokakta tekerlekli çanta taşımak zordu, daha dikkatli olmam gerekiyordu. Tamamen hatalı olduğum için özür diledim, olduğum yere ve yaptığım şeye odaklanmaya çalıştım. İstasyon çok kalabalıktı, istediğim tek şey metroya ulaşmaktı, böylece eve gidebilirdim.

Derken kalabalığın arasında bir boşluk açıldı. İleri fırladım ama telefonum ötmeye başlayınca durdum. Ekran arayanın gizli numara olduğunu söylüyordu.

“Alo?” dedim elimi boş kulağıma doğru götürerek. “Alo?” Sessizlik.

Telefonu kapatıp bir saniye daha ekrana baktım. Bana ulaşmaya çalışan bir polis memuru, savcı ya da başka bir duruşma avukatıysa tekrar arardı.

Bunun John Webster olduğunu düşünmek için ortada hiçbir neden yoktu, araba aynasını kıranın o olduğunu düşünmek için de. Ama yine de öyle düşünüyordum.

Eve giderken sık sık arkama baktım.

Gece ikiyi yirmi geçe evdeki sabit hat çalmaya başlayıp beni huzursuz uykumdan uyandırdı. Ben kendime gelemeden Mark yataktan kalktı ve küfrederek telefonu açmaya indi. Onun ailesinin ya da benim ailemin aradığından, sabahı bekleyemeyecek bir felaket yaşandığından korkarak başucumdaki lambayı açıp yatakta doğrularak aşağıya kulak kabarttım.

“Alo?”

Derken Mark telefonu kapattı, sonra birkaç tuşa basıp dinledi ve nihayet ahizeyi yerine bıraktı. Önce bir kablunun yere çarptığını, sonra da Mark'ın basamakları tırmandığını işittim.

“Ne yapıyorsun? Kimmiş?” diye sordum odaya döndüğünde.

“Kontrol ettim. Arama gizli numaradan yapılmış,” dedi kapının ağzında durarak. Uzun ve öfkeliydi, tüyleri diken diken olmuştu. “Telefonun kablosunu çektim, ne olur ne olmaz diye.”

Ne olur ne olmaz diye. Neyden bahsettiğini söylemesine gerek yoktu. Sonraki dört saat boyunca sessiz aramalar yapılır ya da hattın diğer ucundan nefes alma, hafif müzik, çığlıklar, havlayan köpekler ya da John Webster'ın bize işkence etmek için kullandığı binlerce sestten başka biri gelir diye.

“O, değil mi?” dedim. Titrediğimi fark ettim, bu titreme derinlerden bir yerden geliyordu.

“Işığı kapa,” dedi tekrar yatıp bana dönerek. Karanlıkta beni kollarının arasına aldı. “Olmayabilir. Oysa da icabına bakarız.”

“Mark, korkuyorum.”

“Biliyorum,” dedi alnını benimkine bastırarak. “Ama birlikteyiz. Birlikte atlatacağız.”

Ertesi gün cumartesiydi. Mark telefonun fişini taktı, ben de o sırada mısır gevreği yiyip mutfağın eşliğinden ona bakıyordum.

“Tamamdır. Gerçi sabit hattı iptal mi etsek diye düşünüyorum. Pek kullanmıyoruz.”

Omuzlarımı silktim, bir şey söyleyecektim ama telefonun tiz çığlığı sözümü kesti. İrkildim ve kâse ellerimin arasından kayıp havada dönerek yere çarptı. Süt ve mısır gevreği yerlere, ayaklarıma saçıldı ama onları hissetmedim bile.

Telefon çalmaya devam ederken sessizce birbirimize baktık.

O sabah telefon on sekiz kez arka arkaya çaldı; sonunda Mark küfrederek kabloyu yerinden söktü. Tam tekrardan rahatlamaya başlamıştık ki şoke olmuş bir komşu kapımızı çaldı. Birinin duvarımıza “*korkunç bir şey*” yazdığını söyledi. Bilmemiz gerektiğini düşünmüştü.

Korkunç bir şey dediği “orospu” kelimesiydi. Yıkamaya çalıştığımda boyayla yazılmadığını fark ettim. Kaynak makinesiyle yakılarak yapılmıştı, doğrudan tuğlalara işlediği için de çıkarmak mümkün değildi.

Pazar günü hiçbir şey olmadı. Telefon çalmadı. Kimse gelmedi. Evimize hasar verilmedi. Mark ciddiyetle ev için alarm sistemi araştırdı, bense ertesi günün davası üstünde çalışmayı dene-dim. Zamanın büyük çoğunluğunu boşluğa bakarak geçirdim, beklenmedik bir ses duyduğum an irkiliyordum.

İki gün sonra Victoria Hattı tramvayındaydım; işe gidiyordum. Oxford Circus ve Warren Sokağı arasındaydım. Tramvayın diğer ucundan esen sıcak rüzgâr saçlarımı yüzüme savuruyordu. Saçım gözlerime girmek yerine arkama doğru savrulsun diye tramvayın ön tarafına döndüm ve açık pencereden ileriye doğru baktım. O anda en sondaki kapının yanında bekleyen adamı gördüm.

John Webster'dı. Üstünde siyah bir tişört ve kot pantolon vardı, sırtında çanta taşıyordu. Saçı kısaydı, cildi bronzlaşmıştı. Fit, sağlıklı ve dalgın görünüyordu, güneş gözlüğünü bacağına vuruyordu.

Ona pis bir bakış attım; kafasını çevirmesini, beni görmesini istiyordum. Yumruklarımı o kadar sıkıyordum ki sonradan tırnaklarımın avucumda yarım ay şeklinde iz bıraktığını fark ettim. Benim farkımda değilmiş gibi duruyordu ama farkında olduğunu biliyordum.

Tramvay Warren Sokağı'na geldiğinde ne planladığını tahmin etmeye çalıştım. Nereye gitmeliydim? İnmeli miydim? Farklı bir tramvaya mı binmeliydim? Yardım mı istemeliydim?

"Pardon..." Genç bir kadın yanımdan geçti ve ona yol vermek için kenara çekildiğim sırada Webster'ı bir anlığına kaybettim. Tekrar baktığımda ondan eser yoktu. Diğer vagon da değildi. Boğazım panikle kasıldı, nefes almakta güçlük çekiyordum. Kapı kapanma işareti verildiği hâlde kapıya koşup dışarı baktım ama platformda kimse yoktu.

Gitmişti.

Kapılar kapanınca tramvayın duvarına yaslandım, kendimi toparlamaya çalışıyordum. Bu bir tesadüf olabilirdi ama John Webster tesadüflere inanmazdı. Polise başvurabileceğim bir durum da değildi. Benimle konuşmaya çalışmamasına rağmen tuhaf bir şekilde sarsılmıştım. Telefon aramaları sinir bozucuydu; arabayı tamir ettirmek pahalıya patlamıştı ama neticede sadece

bir arabaydı. Bu farklıydı. Ben fark etmeden peşimden gelmişti. Bana yaklaşılabileceğini kanıtlamıştı.

İlk defa gerçekten tehlikede olduğumu hissettim.

"Ingrid..." Baş Avukat Martin Holdsworth iri, öz güvenli bir adamdı. Rakip olarak korkutucuydu, baromun başkanı olarak ise babacan ve nazikti. Yüzü kıpkırmızı ve neşeliydi, cuma öğlenleri bir iki şişe şarap açıp baro binasındaki odasında aniden parti verebiliyordu.

Genel olarak çekingen biri sayılmazdı, bu yüzden (paylaşım) odamın kapısında, elinde bir koliyle beklediğini görünce çok şaşırdım. Başka bir yerde olmak ister gibi bir hâli vardı.

"Nasıl yardımcı olabilirim, Martin?"

"Bu sana geldi," dedi kürek gibi elleriyle nazikçe tuttuğu kutuyu parmak uçlarıyla uzatarak. "Benim adıma gönderilmiş. Ben de anlam veremedim çünkü bu... şey... *satıcıdan* hiçbir şey almam. O yüzden kutuyu açtım. Şey, faturada senin adın yazıyordu. Bu yüzden *berhâlde*..."

"Neymiş?" dedim kalkıp ona doğru ilerleyerek.

"Yani, söylemesem..."

Martin'in konuşamaması çok sıra dışıydı, yüzü endişe verici derecede kızarmıştı. Kutuyu utanarak elime tutuşturduktan sonra bir şeyler mırıldanarak uzaklaştı. İri bir adamdı ama hızlı hareket edebiliyordu.

"Ne aldın ki?" dedi Henry. Odamı paylaştığım avukatlardan biriydi. Yanıma gelip kutuyu açmamı izledi. "Martin'i hiç böyle görmemiş... Oha."

Fatura, kutudaki eşyaların üstünde duruyordu: Aşk! Seks! Eğlence! yazıyordu üstünde, altındaysa Martin'in adı yazılıydı. Baronun adresi ve satın alan kişi olarak benim adım vardı. Faturayı kutudan çıkardım.

"Oha," dedi Henry daha iyi görebilmek için eğilerek. "Oha *bu ne?* Boyu ne bunun, otuz santim falan mı?"

Kutunun içinde büyük bir dildo vardı; yanında deri bir elbise ve kelepçeler duruyordu. Tiksintiyle baktım. "Bunları tabii ki ben sipariş etmedim," dedim.

"Tabii tabii," dedi Henry alaycı bir edayla, o âna dek görmediğim bir şeyi kutudan çıkarırken. "Kayganlaştırıcı. Ne düşüncelisin. Mark şanslı bir erkek," dedi.

Şişeyi elinden kapıp kutuya attım ve içindekilere daha fazla bakmamak için kapağını kapattım. "Bunları ben almadım! Alsam baro *başkanına* göndermezdim herhâlde?"

Henry'nin kafası karışmıştı. "Cidden moralin mi bozuldu?" diye sordu.

"Tabii ki."

"Bak," dedi yumuşak bir sesle. "Birinin şaka yapmaya çalıştığı belli. Martin'e durumu açıklarsın. Onun *aman-Tanrım-şimdi-ne-yapacağız* tavırlarına aldanma; duyduğum en pis esprileri yapıyor ve binlerce seks davasına bakmışlığı var. Bu hiçbir şey değil. Hatta kesin onun parmağı vardır."

"Sanmam," dedim. Elimdeki faturaya bakıyordum, beynimdeki çarklar dönmeye başladıkça dehşetim azalıyordu. "Galiba bunu kimin yaptığını biliyorum. Ama bence hata etti."

"Anlamadım?"

"Faturada kredi kartı numarası var," dedim sayfayla kendimi yelleyerek. "Polise götüreceğim. Belki şimdi bana inanırlar."

7

Eylül

Taciz Edilen Avukat Davasında Hapis Kararı Çıkmadı

Eskiden kendisini temsil eden duruşma avukatını taciz eden adamın Southwark Kraliyet Mahkemesi'nde görülen duruşmasında karar tecil edildi. 29 yaşındaki John Webster, 28 yaşındaki duruşma avukatı Ingrid Lewis'e birkaç aydır tehdit unsuru barındıran kısa mesajlar attığını ve e-postalar gönderdiğini kabul etti.

Mahkemede, Bayan Lewis'in 2016 yılında John Webster'i temsil ettiği ve genç bir kadını ısrarlı takip yoluyla taciz ettiğine dair şahsına yöneltilen suçlamalardan akıldığını öğrenildi. Duruşma sonrasında Webster, Bayan

Lewis'e istenmeyen hediyeler ve mesajlar gönderdi, hatta tek bir hafta sonunda sekenden fazla kısa mesaj gönderdiği ortaya çıktı. Webster, Bayan Lewis'in fotoğraflarını ve iletişim bilgilerini fuhuş sitelerine yüklediğini itiraf ederken o vasıta ile Bayan Lewis'in istenmeyen aramalara ve mesajlara maruz kalmasına neden olduğunu da kabul etti.

Webster'in avukatı Dan Knowles, müvekkilinin dava sonrası yaşadığı stres ve depresyon nedeniyle Bayan Lewis'i geçici bir takıntı hâline getirdiğini belirtti. "Yaptıkları için çok üzgün

ve Bayan Lewis'in zihinsel ve fiziksel sağlığının iyi olmasını istiyor. Yaptıkları kendisine yakışan davranışlar değil ve kendisinden utanıyor."

Webster, geçen ayki davasında aralarında vandalizm ve taciz gibi suçlamaların da bulunduğu yedi farklı suçlamadan aklanmıştı.

Hâkim Harold Grey, davalıya zeki ve yetenekli bir birey olduğunu, çok parlak bir geleceği olduğunu ve davranışları için hapis yatmayı

hak etmediğini söyledi. Hâkim bu durumu "bir anlık delilik" olarak nitelendirdi ve Webster'a altı aylık tecil edilmiş ceza ve 100 saat kamu hizmeti verdi.

Aynı zamanda Bayan Lewis'in 200 metre yakınına yaklaşmaması ve kendisiyle hiçbir şekilde iletişim kurmaması için bir uzaklaştırma emri çıkarıldı. Bu uzaklaştırma emri iki yıl boyunca geçerli olacak ve Eylül 2019'da sonlanacak.

ÖLDÜREN NEZAKET

Ekim

Ingrid Lewis'in notlarından alınmış olay kaydı

2.10.17	16.07	Sessiz telefon araması	Bilinmeyen bir numara cep telefonumu aradı
2.10.17	16.09	Sessiz telefon araması	Bilinmeyen bir numara cep telefonumu aradı
2.10.17	16.20	Sessiz telefon araması	Bilinmeyen bir numara cep telefonumu aradı
2.10.17	16.23	Sessiz telefon araması	Bilinmeyen bir numara cep telefonumu aradı
2.10.17	16.31	Sessiz telefon araması	Bilinmeyen bir numara cep telefonumu aradı
2.10.17	16.33	Sessiz telefon araması	Bilinmeyen bir numara cep telefonumu aradı
2.10.17	16.35	Sessiz telefon araması	Bilinmeyen bir numara cep telefonumu aradı,

JANE CASEY

			sonrasında cep telefonumu kapattım.
3.10.17	06.05	Sessiz telefon araması	Telefonumu açtığım anda bilinmeyen bir numara aradı
10.10.17	08.15	JW uzaklaştırma emrini çiğnedi	JW'yi aynı tramvay vagonunda gördüm (Central Hattı doğu yönü). Benimle iletişime geçmedi ve onu fark etmemden sonraki ilk durakta, yani Bank istasyonunda indi.
15.10.17	Tam zaman belli değil 01.00-05.00	Araba hasar aldı	Araba evin önünde park hâlindeyken arka camı kırıldı
17.10.17	09.03	Sessiz telefon araması	Mark evden çıkar çıkmaz bilinmeyen bir numara cep telefonumu aradı

ÖLDÜREN NEZAKET

18.10.17	14.24	Sessiz telefon araması	Mark evden çıkar çıkmaz bilinmeyen bir numara cep telefonumu aradı
19.10.17	02.00	Güvenlik kameralarına kasten hasar verildi	19.06.17'de evin etrafına taktırdığımız güvenlik kameraları kırıldı
21.10.17	03.00	Güvenlik kameralarına kasten hasar verildi	Yenilenen güvenlik kameraları kırıldı
24.10.17	06.28	JW uzaklaştırma emrini çiğnedi	JW'yi Euston durağında platformda beklerken gördüm. Elinde boş bir torbaya benzeyen şeyle yanımdan geçti.
26.10.17	13.42	JW uzaklaştırma emrini çiğnedi	İş için Aylesbury Kraliyet Mahkemesi'ne gitmiştim, öğlen yemeği için bir kafeye uğradım,

JANE CASEY

			JW içeri girip kahve söyledi.
27.10.17	21.00 civarı	Çantam çalındı	Southbank'te Ecarté isimli kafede, dışarıda otururken çantam çalındı. Kilitlerimi değiştirmek, kartlarımı iptal etmek, telefonumun kaydını silmek zorunda kaldım. <i>Muhtemelen JW değil.</i>

8

Kasım

"Kimse kasım ayında Venedik'e gitmez," dedi Mark sırtıp şampanya kadehini benimkiyle tokuşturarak.

"Kimse," diyerek ona katıldım. Bana sürpriz yapacağını ve birkaç günlüğüne tatile çıkacağımızı söylediğinde annesi ona böyle söylemişti. Havaalanına giderken bunu bana söylediği andan Grand Canal'ın ağır ağır akan yeşil sularına bakan terasımıza kurulana kadar buna gülmüştük. "Gerçi etrafta birkaç turist var gibi."

"Her istediğimiz olmuyor."

"Evet," dedim kürek kemiklerimi sandalyenin sırtına yaslayarak. "Harika. Bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum. Bu otele de inanamıyorum."

Kadehini itinayla elinden bıraktı. "Seni tekrar mutlu görmeye değerdi," dedi.

"Değer mi?" dedim pişmanlıkla. "Moralimi düzeltmek için çuvala para harcamışsın gibi hissediyorum."

"Harcayamayacaksan paranın anlamı ne?"

Doğru söylüyordu ama Mark'ın sevdiğim yanlarından biri de para harcama ihtiyacı hissetmemesiydi; yağmurun altında bir çadırdaki ya da önceki sene tatilde tuttuğumuz, elektriği ve su tesisatı olmayan küçük kulübede bile mutlu olabiliyordu.

"Venedik'i sevdiğini de biliyordum, o yüzden..."

Haklıydı, Venedik'i seviyordum. Buraya daha önce de gelmişim ama Mark ilk defa geliyordu. İki gündür, tam nereye gittiğini çözmediğini sandığın anda suya çıkan dar sokakları geziyorduk. Sabahları hava sisli, bulanık ve soğuk oluyordu. Ara ara ısınmak için restoranlara ve kafelere girmek zorunda kalıyorduk. Her köşede içi paha biçilemez sanat eserleriyle dolu kiliseler ya da su baloncuğu kadar hafif ve serapvari, işlemeli camlar satan sanat galerileri vardı.

Otel eskiden bir saraydı, ünlü Gritti'den pek uzak değildi ama ondan daha küçük ve daha samimiydi. Odamızda sayvanlı bir yatak vardı ve pencereden baktığımızda Grand Canal'ı görüyorduk. Cennette gibiydim.

"Canım dönmek istemeyecek."

"İnsan buradan sıkılmaz ki," dedi Mark. "Ama her yere yürüyerek gidip gelmek zorunda olmaktan bıcarsın."

"Kayıklar var."

"Evet," dedi Mark. Mark, otel çalışanlarının ısrarına rağmen çondola binmeyi reddetmişti ama yerli halkın ulaşım için kullandığı vapurlara alışmıştı. Venedik'in turistik yüzünü görmek istemiyordu; gerçek hâlini görmek istiyordu. O sabah büyük bir zorlukla onu St. Mark Meydanı'na götürmeyi başarmıştım; birkaç fotoğraf çektikten (annesi için) sonra onu bazilikaya girmeye ikna ettim. Tur grupları arasında ilerlerken (kasımda bile içerisi epey kalabalıktı) yüzünde kendini benim için feda etmiş gibi bir ifade vardı. Ta ki Zafer Dörtlüsü olarak bilinen Roma heykellerini görene kadar; bu atlar bir zamanlar meydanın üstünde yükseliyordu.

"Seversin diye düşündüm," diye fısıldadım. "On dördüncü yüzyılda Petrarch¹ da sevmiş. Hatta Venedikliler onları o kadar

1 14. yüzyılda Rönesans Hümanizmi'nin babası olarak değerlendirilen ünlü şair ve akademisyen. Avrupa çapında tanınan Petrarch sık sık seyahate çıktığından kendisine "ilk turist" yakıştırmaları yapılır. -y.b.n.

çok sevmişler ki Konstantinapolis'ten çalmışlar, Napolyon da onları alıp Paris'e götürmüştü. Sonunda yine buraya dönmüşler."

Cevap vermek yerine elimi tuttu ve etrafımızda turistler dalgalar hâlinde ilerlerken yarım saat boyunca onları izledik. Büyüleyiciydi.

"Senyör Orpen?" dedi otel görevlisi Mark'ın dirseğinin dibinde belirterek, elinde bir zarf vardı. "Size bir mektup var."

"Teşekkür ederim," dedi Mark ve mektubu açmadan önce adamın gitmesini bekledi. "Annemden herhâlde. Burada olduğumuzu bilen başka kimse yok."

Mektubu okurken yüzündeki hafif yorgun ifadenin değişimini izledim. Tamamen hareketsiz kaldığını görünce kalbim hızla çarpmaya başladı. "Ne olmuş?" dedim.

"Bir şey yok," dedi mektubu katlayıp cebine sokarak. "Endişelenecek bir şey değil."

"Ondan mı?"

"Ingrid. Konuyu kapat," dedi. Bana baktı ama gözlerimin içine bakmıyordu. "Önemli bir şey değil."

Tartışmaktansa ona inanmış gibi yapmak daha kolaydı. Şampanyanın kalanını kafama dikip rehber kitabını açtım çünkü seyahat ederken telefona bakmak, sayfaları işaretleyebileceğin bir kitaba bakmak kadar romantik değildi. "Yarın lagündeki adaları gezeceğiz, Murano, Burano ve Torcello."

"Murano dantelli yer değil mi?" dedi Mark düşünceli düşünceli.

"Hayır, o Burano. Murano camlı olan."

"Tamam."

Ertesi günkü gezi hakkında konuşmaya devam ettim, neler göreceğimizi ve saat kaçta hazır olmamız gerektiğini anlattım; Mark'ın dudakları gerginlikle kasılmamış, bütün gecemiz mahvolmamış gibi davrandım.

Başka bir zaman olsa adalar gezisi, Venedik ziyaretimizin zirve noktası olurdu. Biz ise zorla geziyor gibiydik. Kanallar boyunca iç içe dizilmiş renkli binalara baktık, sanatçıların eserleri hakkında kibarca yorumlar yaptık ve düz, antik Torcello'daki üzüm bağlarında dolaştık. Ponte del Diavolo yakınlarında bize önerilen restorana gittik ve öğlen yemeğimizi yemek yerine tabağımızdakilerle oynadık. Köprü hakkındaki efsaneyi rehber kitabında görmüştüm ama kendime saklamaya karar verdim; ikimiz de ölümden ve şeytandan bıkmıştık. Vapur bizi geri götürürken batan güneşin altında Venedik'in kubbelerini ve çan kulelerini görmek, gümüşü ışıklarını izlemek bile Mark'ın bozulmuş moralini düzeltmedi. Ben de aynı durumdaydım. Bütün gün hiç konuşmamıştık, ikimizin de aklı başka yerdeydi. Mektupta ne yazdığını bilmiyordum ama iyi bir şey olmadığı kesindi, Mark'ın sürekli arkasına bakıp durduğunu da kafamdan uydurmadığıma emindim. Dar sokaklar ve insanın aniden karşısına çıkıveren küçük meydanlar sihrini kaybetmişti. Şehir, huzursuz edici bir tehlike hissi yaymaya başlamıştı; karanlık ve kasvetliydi, tuz kokan havasında çürük bir şeyler vardı. O gün rutubet kemiklerime kadar işlemişti. Bir türlü ısınamıyordum. Yürürken Mark elimi tutuyordu ama sanki elim ölü, narin bir şeymiş gibi çekingendi.

"Yarın evde olacağız," dedim pozitif görünmeye çalışarak. Otelin resepsiyonuna girdiğimizde görevli bizi gördü. Her zaman yaptığı gibi ileri atılıp bizi karşılamak yerine masanın arkasındaki odada gözden kayboldu. Bizden kaçıyor olamazdı herhâlde. Muhtemelen oradan ayrılacağımızı bildiği için konser, tur falan ayarlıyordu. "Döneceğimize seviniyorum galiba," dedim.

"Bak, Ingrid..." diye söze girdi Mark ve resepsiyonist kafasını kaldırdı. Yirmili yaşlarında, neşeli bir kızdı ama bu akşam soğuk görünüyordu. İlk defa gülümsemedi.

"Ah, Bay Orpen, Bayan Lewis. Size bir mesaj geldi," dedi ve odamızın anahtarının asılı olduğu kutudan katlı bir kâğıt çıkardı. "İşte."

Mark mesajı aldı. "Bu mesajı otele mi getirdiler?"

"Telefonla iletildi," dedi kız notlarına bakarak. "Yüksek sesle okudu, ben de yazdım. Kelimesi kelimesine yazmam konusunda ısrar etti. İki kez okutup kontrol etti."

"Teşekkür ederim," dedi Mark mesaja bakıp sessizce küfrederek. Uzanıp bana engel olamadan kâğıdı elinden aldım. "Ingrid, okuma."

Resepsiyonistin el yazısı son derece okunaklıydı, Mark omuzlarımdan tutana kadar mesajı baştan sona okumayı başarmıştım.

"Bırak. Okumana gerek yok."

Mark

Ingrid seni aldatıyor

Yüzlerce erkekle birlikte oldu

Orospunun teki, aklın varsa onu bırakırsın

Klamidyası var, aids testi de olman lazım

Seni hiç umursamıyor

Kimseyi umursamıyor

"Dünkü mektupta da bu mu yazıyordu?" diye sordum ama kelimeler ağzımdan zorlukla çıkıyordu. Yüzüm şoktan kaskatı kesilmişti. "Bu muydu?"

Mark başıyla onayladı. "Söylemek istemedim," dedi.

"Söylemen gerekirdi. Bunları kendine saklama. Birlikte başa çıkacağız. Bunu sen söyledin," dedim resepsiyoniste dönerek. "Hepsi yalan. Bizi taciz eden bir adam var, o aramış. Bizi utandırmaya çalışıyor. Tatilimizi mahvetmeye çalışıyor," dedim. *Ve hayatımı.*

"Akşam yemeği rezervasyonunuzu iptal edeyim mi, Bay Orpen?" diye sordu resepsiyonist fakat bize bakmamak için bilgisayar ekranına bakıyordu.

Arkamı döndüm.

"Olur," dedi Mark sakince, "iştahımız kaçtı."

Dönüş yolculuğumuz sis ve Fransa'daki hava kontrolörlerinin grevi yüzünden kâbusa dönmüştü. Eve sabahın ikisinde, planladığımızdan altı saat geç vardık; uykumuz vardı ve soğuktan tır tır titriyorduk. Ev buz gibi olduğundan hemen kaloriferleri açtım.

"Saatin geç olduğunu biliyorum, aslında uyumamız lazım," dedim Mark mutfığa girdiği sırada. "Ama çok soğuk, ben de çok gerginim," diyerek su ısıtıcısını doldurdum. "Bir bardak çay yapayım diye düşündüm."

"Süt yok."

"O zaman bitki çayı."

"Hımm," dedi postalara bakarak. "Ingrid, burada bir not var." Bedenimdeki tüm kaslar gerildi. "Ondan mı?"

"Polisten," dedi somurtarak. "Yan komşumuz Judith geçen in dairemizden gelen sesler duymuş. Memurlar gelmiş ama aneye tecavüz edildiğine dair bir iz yokmuş, kapılar kapalıymış."

"Alarm çalmadı."

"Evet. Çalmadı."

"Zavallı Judith," dedim. "Acaba Alzheimer mı oluyor?"

"Evet, haklısın. Herhâlde önemli bir şey değildir," dedi Mark ellerini ovuşturarak. "Ben de çay içeyim. Resmen nefesimi görüyorum."

"Olur," dedim ona kupa ve sallama çay aramakla meşgul olurken. İkimiz de -o sırada- Judith'in zehir gibi olduğunu itiraf edemedik. Eğer bir şey duyduğunu söylüyorsa muhakkak duymuş olmalıydı.

John Webster'in evimize girdiğini biliyordum.

Ama nedenini bilmiyordum.

**30 Kasım 2017 günü saat 22.23'te Mark Orpen
tarafından yapılan 999 aramasının dökümü**

Operatör: Alo, itfaiye.

Mark Orpen: Hasiktir, evim yanıyor. İnanamıyorum.

Op: Sakin olun, bayım. Lütfen, sakinleşin. Adres nedir?

MO: 17 Henryson Yolu. O piç yaptı. O şerefsiz piç yaptı.

Op: Efendim, beni dinler misiniz? On yedi Henryson Yolu dediniz, değil mi?

MO: Evet, evet.

Op: Hangi semttesiniz?

MO: Londra tabii ki... Londra. Battersea. Hemen birilerini gönderir misiniz? Ev alevler içinde.

Op: Evde misiniz efendim?

MO: Hayır, yeni döndüm. Kaldırımdayım. [Kırılan cam sesleri]

Op: Kaldırımdasınız, tamam. Evde başka biri var mı?

MO: Hayır, nişanlım sinemada. Tanrım. Tanrım. [kısık ağlama sesleri]

Op: Efendim, beni dinleyin. Soğukkanlı olmanız lazım. Geliyoruz.

MO: Evin tepesi alev içinde. Çatısı. Her şey. Tanrım, komşular. Ya yayılırsa?

Op: İlgileneceğiz efendim, endişelenmeyin. Haberleri yoksa kapılarını çalıp bilgilendirebilirsiniz.

MO: O işi başka biri yapıyor. Burası insan dolu. Bir sürü insan var. Nereden geldiler bilmiyorum.

Op: Adınız nedir?

MO: Mark.

Op: Ben Suzanne, Mark. Hatta kal lütfen.

MO: Tamam.

Op: Teyit etmek için soruyorum, evde değilsin ve bildiğin kadarıyla içeride kimse yok?

JANE CASEY

MO: Bildiğim kadarıyla boş. Ingrid hâlâ dışarıdaysa
[duyulmuyor] Tanrım, ya erken döndüyse?

Op: Yola çıktık, Mark. Sirenleri duyuyorsundur.

MO: Sadece emin olmak [duyulmuyor]

Op: Mark? Mark, lütfen dışarıda kal.

MO: [duyulmuyor, öksürme sesleri geliyor]

Op: Mark, eve girme. Lütfen gelmemizi bekle. İki da-
kikalık mesafedeyiz.

MO: [öksürüyor] Nefes... alamıyorum...

Op: Mark? Mark, beni duyuyor musun?

Op: Mark? [yaklaşan siren sesleri]

Op: Mark, orada mısın?

Op: Mark?

2019

9

Polis Memuru Buswell gittikten sonra eve dönmeye karar verdim. On yıldır hiç bu kadar paniklememiştim, öyle ki çalışacak durumda değildim. Polis memuru içimi rahatlatmamıştı, hatta onunla konuştuktan sonra daha kötü hissetmeye başlamıştım. Polislere Memur Buswell'in önemsiz bir şeymiş gibi geçiştirdiği John Webster ve "istenmeyen ilgisi" konusunu açıklamaya çalışmaya alışmıştım. Ölene kadar kimse seni ciddiye almıyordu, o saatten sonra da –en azından senin için– çok geç oluyordu.

Baro öğleden sonra enerjisiyle dolup taşıyordu; mahkemeden çıkan avukatlar eve gitmeden önce baroya uğruyorlar, dışarı çıkıyorlar ya da ertesi güne hazırlanmak için masalarına yerleşiyorlardı. Duruşması biten herkes baroya dönmüyordu ama dönenlerin anlatacak hikâyeleri oluyordu.

"...jüri geçen *cuma* günü karar alacaktı ama bugün hâkime not gönderip bir daha yapmayacağı kanaatindeyse davalıyı suçsuz bulmasını istemişler. *Yok artık...*"

"...müvekkilim gelsin diye saatlerce bekledim. Ancak ondan sonra bu sabah arabaya bindirilmediğini, gün içinde gelemeyeceğini itiraf ettiler. Yani tüm duruşma boşuna..."

"O korkunç duruşma uygun olmadığı bir tarihe ertelendi, tam da tahmin ettiğim gibi. Onca olaydan sonra daha ilk celsede suçunu itiraf edecektir."

"Alt kattaki dolapta kim peynir bıraktı? Barney mi? Pis kokuyor. Cehennemden çıkma ineklerin sütüyle yapılmış gibi. Böyle bir şey yiyeceksin madem, bari acısını bize çekirtme."

Odamın kapısı açıldı ve kâtiplerin en küçüğü içeri girdi. Bu Jordan adında, daha ergenlikten yeni çıkmış bir çocuktı. "Bayan Lewis, akşam içkiye kalacak mısınız?"

İçki olduğunu unutmuştum. "Kimler geliyor?" diye sordum. "Shepperton Woodson."

Büyük bir hukuk şirketi idi ve iyi iş yapıyorlardı. Dahası hukuki temsil bütçelerinde kesintiye gidilmeye başlandığından beri büyük hukuk şirketi bulmak zordu. Gitmem gerekirdi, gitmem gerektiğini biliyordum. Ne var ki birkaç saat boyunca hukuk konuşma fikri dayanılır gibi değildi.

"Çok işim var. Bu sefer gelemeyeceğim."

"Peki, efendim," dedi ve beni listeden çıkarmak için kâtip odasına gitti. Masamda oturup ellerimi dizlerimin arasına aldım, titrememe engel olmaya çalışıyordum.

Ya Webster döndüyse?

Ya benimle oynamaktan eskisi kadar zevk almıyorduyorsa?

Ya bana olan ilgisini bitirmenin en iyi yolunun beni ortadan kaldırmak olduğuna karar verdiyse? Problemlerini çözmek için bu yola daha önce de başvurmuştu.

John Webster'in problemi olmak istemiyordum ama seçim şansım yoktu.

Barodan çıkıp Temple bölgesinin dar sokaklarından ve meydanlarından geçtim. Tanıdığım insanlarla konuşmak zorunda kalmamak için kafamı öne eğmiştim. Otobüs durağı kaotik, kontrol edilemez bir kalabalıkla kaynıyordu. Hem bana hem de iş çantama yer olan bir otobüs bulabilmek için yirmi dakika beklemek zorunda kaldım. Çantamı şoförün yanındaki bagaj rafına kaldırıncaya biraz rahatladım.

Otobüs yavaş ve kalabalık olsa da acelem olmadığı zamanlarda metrodansa otobüsü tercih ediyordum. Gideceğim

yeri görmeyi seviyordum. Ayrıca, yer altında kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum. Otobüsten inip ara sokaklarda ya da kalabalıkta kaybolmak mümkündü. Tünelde sıkışıp kalınca gidecek yer olmuyordu. Benden sonra otobüse binen herkesin yüzüne baktım, hiçbirini tanıımıyordum.

Otobüs sarsıntılı hareketlerle King's Cross'a yaklaştığı sırada polis memurunun bana söylediklerini aklımdan geçirdim. Bir şeyden rahatsız olduğu belliydi, iyi bir dedektif olduğu için de bu konunun peşini bırakmıyordu. *Benim* endişelenmem gereken bir şey olduğu anlamına gelmiyordu bu. Kaza sonucu bir sürü insan ölüyordu. Sekiz milyon kişinin yaşadığı bir şehirde trafik kazalarına bağlı ölümlerinin daha fazla olmaması şaşırtıcıydı.

Korku beynimin kenarlarında bir daha duymak istemediğim, yarı unutulmuş bir isim gibi uğulduyordu. *Acaba... Acaba...*

Şoför hata yapmadıysa, diye araya girdi mantıklı yanımla, *Belinda hatalı olmalıydı*. Kendi canına kıyacak türden biri olmadığını düşündüm ama bunun doğru olup olmadığını bilemiyordum. Mutsuzduysa bile bunu çok iyi saklamıştı. Ayrıca acelesi olduğunu biliyordum. Trafik ışıkları çok geç değişiyordu. Arabalar bulvarda arka arkaya sıralanmışsa koşup karşıya geçebileceğini düşünmüş olabilirdi.

Keşke kamera kayıtlarını görebilseydim. O zaman öğrenirdim.

"Pardon, canım. Pardon."

İri bir kadın yanımdan geçti. Alışveriş fileleri patladı patlayacaktı. Rahat geçsin diye büzüşmeye çalıştığımı gören kadın bana gülümsedi ama yüzümdeki ciddi ifadeyi görünce gülümsemesi yok oldu. Ona nazik bir gülümsemeyle karşılık verdim ama geç kalmıştım.

Toparla kendini.

Kazaydı.

Pazartesi günü yaşananlara dair tatmin edici bir açıklamamız olduğunu düşünmüyorum, diye mırıldandı Memur Buswell kulağımda.

Acelesi vardı ve bakmadan yola atladı.

Yağmur ve gözlerini örten şemsiye de tuzu biberi olmuştu.

Benim şemsiyem.

Ama kazalar yaşanıyordu.

King's Cross durağında otobüsten indim ve evlerine dönen insanlara karışarak duraktan uzaklaştım. Çantamı kalabalık sokaklarda arkamdan sürükleyerek kanala yöneldim. Arada sırada istemeden arkama bakıyordum. Beton matkaplarının sesi havada yankılanıyordu; inşaat alanlarından gelen gürültü, yaşadığım bölgenin vazgeçilmez bir parçası gibiydi. Bu kadar kalabalık bir bölgede ev tuttuğuma pişman olduğum zamanlar oluyordu, gerçi oturduğum muhit on-on beş sene öncesine göre çok gelişmişti. O zamanlar saygıdeğer Londra hayatının sınırında kalıyordu, hatta suçun simgesi olmuştu fakat kentsel dönüşüm bu bölgeyi bambaşka bir şehreye büründürmüştü. Ya da bakış açınıza bağlı olarak, mahvetmişti. Şu anda oturduğum, endüstriyel binadan bozma daireden daha geleneksel ve pratik bir yer bulabilirdim ama güvenlik dışında hiçbir özelliği olmayan birçok modern, tek odalı ev gezdikten sonra bu daireyi kendime hediye etmeye karar vermiştim. Şu anda yaşadığım evi gördüğüm gün, sırf var olabilmek uğruna beni ben yapan her şeyden vazgeçtiğimi fark ettim. Normalde konfor yerine karakteri tercih ederdim. Bu yüzden bu defa aksini yaptım.

Ayrıca çok büyük bir bahçe kapısı vardı.

Bu düşünceyle neşelenerek adımlarımı hızlandırdım. Kaldırım ileride bir inşaat iskelesinin altında kalıyor, iki yanı kontrplakla kaplı, daracık bir tünel hâline geliyordu. İçeride ışık yoktu, otuz metre uzunluğundaydı ve boş olduğunu görebiliyordum. Birkaç adım ilerledikten sonra midemde o eski, huzursuz edici bulanırtıyı hissettim: Klostrofobim mantıksız fakat bastırılmaz bir şekilde yükseliyordu. Tereddüt ettim ve tekrar arkama baktım. Tünelin daha yakın olduğum ucundaki dikdörtgen şeklindeki ışıktaki kimse yoktu. Dönüp dışarı çıkabilir, karşıya geçip açık

havada yürüyebilirdim. Kimse de korkakça, mantıksızca ve aptalca davrandığımı anlamazdı...

Hislerine teslim olursan sonu nereye varacak? Başka nelerden vazgeçeceksin?

Omuzlarımı kaldırıp tekrar yürümeye başladım. Bu sefer daha hızlı ilerliyordum ve adımlarımın sesi kontrplaklardan sekerek tuhaf bir yankı yapıyordu. Baş döndürücüydü ama yarıya kadar gelmiştim, az sonra çıkacaktım. Tek yapmam gereken yürümeye devam etmekte...

"Ingrid."

Biri bağırdı ama sesin nereden geldiğini anlayamadım. Gerçekten duydum mu, yoksa birinin adımı söylediğini mi sandım, ondan bile emin değildim. Hemen arkama dönüp baktım, birilerinin olup olmadığını anlamaya çalıştım. Ses herhangi bir yerden gelmiş olabilirdi; belki sokağın karşısından gelmişti, belki de ben birinin bana seslendiğini sanmıştım.

Yukarıdan gelen bir ses kafamı kaldırmama neden oldu. Ses yükselerek takırtıya dönüştü. Yere doğru düşen bir metalin takırtısı gibiydi; hızlanıyor, düşerken iskelenin demirlerine çarpıyordu. Tünelin hemen çıkışına düştü, durmasam olacağım yere.

Çarpışmadan sonraki saniye derin bir sessizlik yaşandı. Sonra insanlar yoktan belirmeye başladı. Mıknatısa çekilen demir parçaları gibi ıskalanmış bir trajedinin etrafında toplandılar.

"Tanrım..." dedi iki genç kadın. Birbirlerine sarılıyorlardı, neredeyse histeri krizi geçireceklerdi. "İskelenin parçası, bak-sanıza."

Düşen büyük bir metal cıvataydı, iskele demirlerini birleştirmek için kullanılıyordu.

"Yukarıdan bir yerden düştü. Birisine gelse öldürürdü," dedi yolun kenarına çekmiş olan taksinin içindeki bira göbekli taksici.

"Ben gördüm, düşüş ânını resmen gördüm."

"Bu parçaları açıkta bırakıyorlar. Rüzgâr esti mi böyle oluyor. Çok tehlikeli."

Toplanan kalabalığın içinden çıkıp iskelenin altından uzaklaştım. Sonra elimi gözlerime siper ederek yukarı baktım. Hareket eden birini göremiyordum ama binanın içi tamamen boşaltılmış, pencereler çerçevesiz çukurlara dönüşmüştü. Herhangi biri içeri girip saklanabilirdi. Boş odalarda gezdiklerini hayal ettim. Duvarın diğer tarafında, benden birkaç metre ötede olabilirlerdi.

“Yukarıda biri var mı?” diye sordu koyu saçlı bir adam bana bakarak. Neyse ki tiril tiril bluzlu bir kadın benden önce cevap verdi.

“Bugün çalışan yok. Bir haftadır kapalı. Ben yolun karşısında çalışıyorum.”

“Peki,” dedi adam yanımda durup binaya bakarak. Oval kafalı, bodur bir adamdı. Dikkat çekici hiçbir yanı yoktu, nefes nefese olması dışında. Sanki yanıma gelebilmek için var gücüyle koşmuştu.

Onu daha önce görmemiştim ama bir daha görürsem tanırım diye düşündüm ve kalabalıktan uzaklaştım.

“Yaralanan oldu mu?”

“Polisi arayın,” dedi taksici kararlı bir tavırla.

“Ambulans. Ambulans çağıran oldu mu?”

“Yaralanan olmadı, değil mi? Şanslıyız. İyi zamanlama.”

Ona katılanlardan bir mırıltı yükseldi ama içinde hayal kırıklığına benzer bir şeyin izi de vardı. Tünelin başında toplaşmışlardı. Koyu saçlı adam öylesine bana baktı. Bir adım daha geriledim.

Belki de bana seslenen kişi daha hızlı hareket etmemi istiyordu?

Belki de Webster’dı ve beni tehlikeye sokmaya çalışıyordu?

Ya da onunla çalışan biri?

“İyi misiniz?”

Son sorunun bana yöneltildiğini anladığımda kendime geldim. Nazik bir kadın, gözlerini küçücük gösteren koca gözlüğünün

ardından bana bakıyordu. Omzunda asılı kanvas çanta olmadan da British Library'ye sık sık gittiğini tahmin edebilirdim.

"İyiyim."

"Çok yakınındaydınız."

"O kadar yakın değildim. Kaza işte."

Kadına arkamı döndüğümde koyu saçlı adam ortalıkta görünmüyordu. Sokağın iki tarafı da boştu. Geldiği kadar ani bir şekilde gözden kaybolmuştu.

Uzaklaşmaya başladım; polis gelmeden olay mahallini terk ettiğim için mantıksız bir suçluluk duyuyordum. Tabii polis gelmeye tenezzül ederse. Ama hiçbir şey görmemiştim. Emin olduğum tek şey, yürümeye devam ediyor olsaydım o cıvata düştüğünde iskelenin tam altında olacağımdı.

10

Daireme uzun yoldan gittim, o sırada da rastgele yön değiştirip durdum. Kafamın içi John Webster'la doluydu; üç yıl önce hayatıma nasıl girdiğini ve beni sürüklediği karanlık yolları düşünüyordum. Büyük bahçe kapısına geldiğimde o kadar yorulmuştum ki ağlayacak gibiydim. Şifremi girdim ve sekiz daireyle çevrili bahçeye adım attım. Bu evler birkaç sene önce kanalın yanındaki bir fabrikadan devşirilmişti ve yalıtım gibi lükslere pek dikkat edilmemişti. Benim dairem üst katta bir köşeye sıkışmıştı ve ön kapıya ulaşmak için metal bir merdiven çıkmak gerekiyordu.

Rastgele olaylardan anlam çıkarmaya çalışmanın insanlara has bir özellik olduğunu hatırlattım kendime. İnsanlar bir düzen, bir örüntü arıyordu. Bulutlarda şekiller, ahşap izlerinde yüzler, çay yapraklarında sırlar arıyorlardı. Sanrı: Belinda'nın ölümünde ve iskele olayında bir tehdit görmemin nedeni buydu. Şiddete çok alıştım, haliyle beni gölge gibi takip etmesini bekliyordum ama bunun bir anlamı yoktu.

İyiydim.

Bana hiçbir şey olmamıştı.

İçeri girip ışıkları açtım ve her şey bıraktığım gibi mi diye etrafıma bakındım. Dairem teknik olarak tek tuvaletli, geniş bir odadan ibaretti. Normal bir yatak yerine çekyat kullanıyordum. Bir de üç sandalyeli bir masam vardı. Başka da bir şey yoktu.

Eve geldikten beş dakika sonra kot pantolon ve eski bir kazak giydim, kaloriferi yaktım ve büyük bir kadeh şarap koyup akşam yemeği için ne yapabileceğime baktım. Her şey normalmiş gibi davranırsam her şey normal olurdu.

Ama omuzlarımda kara bir yük hissediyordum. Dışarıdaki ışık azaldıkça daha da ağırlaşıyordu.

Saçmalıyorsun, dedim kendi kendime.

Kapının kilitli olduğunu bir değil, iki kere teyit etmiştim. Dairenin iki penceresini de aynı şekilde tekrar tekrar kontrol etmiştim. Pencereler büyük bahçe kapısının önündeki avluya bakıyordu. Güvendeydim, beni tehdit edebilecek tek şey kendi hayal gücümdü.

Telefonuma baktım.

Unut gitsin. İskele olayı tesadüf olabilirdi.

Biri adını söyledi.

Ya da ben öyle sandım.

Belki sen öyle sandın, dedi zihnimdaki endişeli ses, belki de gerçekten seslendi. Ayrıca Belinda kesinlikle öldü.

Bütün gece kafa yorabilirdim ama bu aramayı yapmadan rahat edemeyecektim.

Rehberimi biraz kurcalayıp Memur Adam Nash'in ismini buldum, ona otuz saniyelik masum bir sesli mesaj bıraktım ve üç saat sonra çağırma geri döndü. O zamana kadar, ihtiyacım olduğunda aramam konusunda ciddi olmadığını düşünmeye başlamıştım. Karanlıkta uzanıyor, kalbimden gelen seslerin karpıma çıkan merdivenlerdeki ayak sesleri olduğunu düşünüyordum. Uyku bana yıldızlar kadar uzaktı, telefonum kulağımın yanında titreyince hemen açtım.

"Ingrid Lewis."

"Ben Adam Nash," dedi. Uzun zamandır konuşmamış olmamıza rağmen sesi hemen tanıdık gelmişti. Ciddi, sakın, ölçülü bir ses tonu vardı. "Geç döndüğüm için kusura bakma. Telefonum kapalıydı. İfade alıyordum."

"Sorun değil," dedim kalkıp başucumdaki lambayı açarak "Aradığına sevindim. Beni hatırlamazsın sanmıştım..."

"Hatırlıyorum."

"Peki," dedim elimi alnıma koyarak. Neden ağlayasım gelmişti? Çünkü nasıl hissettiğimi anlayabilecek birini bulmuştum, aklımı kaçırıp kaırmadığımı söyleyebilecek birini. Webster onu temsil ettiğim duruşmadan sonra benimle ilgilenmeye başladığında hakkında dava açılmış, olay basına yansımıştı. Webster hüküm giydikten sonra Nash beni arayıp ihtiyacım olursa yardım edebileceğini söylemişti. Adam Nash'in John Webster'a taktığını düşündüm fakat bu konudaki hislerim Webster'ın bana olan takıntısı hakkındaki hislerimin tam tersiydi. Nash'in nazarında Webster elinden kaçan tek avdı.

"Mesele şu ki... şey, mesajımda söylediklerimi anlayabildin mi bilmiyorum."

"Bazı kısımları," dedi tereddütle, neredeyse kahkaha atacaktım: Çok mantıklı konuşmamıştım. "Baştan anlatsan daha iyi olur."

Belinda'ya olanları anlattım ve polisin eksik bilgi verdiğini hissettiğimi söyledim. "Eve dönerken birinin ismimi söylediğini sandım, sonra iskele parçası hemen önüme düştü."

"İskele," dedi şüpheyle, ben de zorlukla yutkundum.

"İskele parçası. Hani şu bağlantı parçalarından. Direkleri yerinde tutan büyük cıvatalardan. Altından geçerken durdum. Durmasam kafama düşecekti."

"şanslıymışsın."

"ok."

"Ve kaza olmadığını düşünüyorsun."

"Evet," dedim ve tereddüt ettim. "Bilmiyorum."

"İşten dönerken hep kullandığın yol muydu?"

"Evet."

"Her zamanki saatinde mi?"

"Evet."

Ufak bir sessizlik yaşandı. Sonra Nash dikkatle yargıdan arındırdığı bir sesle, "Rutinini değiştirmen gerektiğini konuşmuştuk, değil mi?" dedi.

Sürekli rutin değiştiremezsin, diye düşündüm. Çalıştığın A noktası ve yaşadığın B noktası değişmediği sürece ikisi arasında gidebileceğin sonsuz sayıda yol yoktu.

"Çeşitlendirmeye çalışıyorum," dedim sonunda. Söylediğim bana bile ezikçe geldi.

"İskele hangi sokaktaydı?"

"Field Yolu'nda, durağın yakınlarında."

"Adres nedir?"

"Bilmiyorum," dedim doğruyu söyleyerek. "İskeleyi kim kurdu, onu da bilmiyorum, geri dönüp kontrol edesim de yok."

"Ben bulurum," dedi ve klavye sesleri duydum. Gecenin bir yarısıydı; bana ertesi gün aramamı ya da hiç aramamamı söyleyebilirdi ama anlattıklarımı can kulağıyla dinliyordu. Bunu rahatlatıcı bulmalıydım ama bir yanımda korkularımı ciddiye almasından çok, ciddiye almamasını tercih ediyordu.

Bunu tekrar yapmak istemiyorum.

"Tanık var mı?" diye sordu Adam.

"Çok vardı ama isimlerini sormadım."

"Acil yardım hizmetleri geldi mi?"

"Ben oradayken gelmedi. Kimse yaralanmamıştı."

"Şüpheli hareketler yapan birini de görmedin. Birinin adını söylediğini duydun, o kadar."

"Belki," dedim dudağımı ısırarak. "Onu düşünüyordum. Anladın işte. Hayal etmiş olabilirim."

Onu derken kimi kastettiğimi belirtmeme gerek yoktu.

"İşten çıkınca seni takip etmiş olabilir mi?"

"Olabilir herhâlde."

"King's Cross'a nasıl geldin?" diye sordu ve eve olan yolculuğumu dinledi. "Otobüsün parasını Oyster kartla mı ödedin?"

"Banka kartımla."

"Numarasını ver. Hangi otobüse bindiğini bulup içindeki kamera kayıtlarını inceleyebilirim. Otobüste olup olmadığına bakarım."

"Yani o olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sen düşünmüyor musun?" diye sordu. Sesi yumuşadı. "Beni bu yüzden aramadın mı?"

"Evet. Doğru."

"Geri dönmesine şaşırmadım. Böyle olacağını biliyordum."

Bir şey söylemedim. Neticede ben de biliyordum. Yine de Adam Nash'in bana yanıldığını söylemesini ummuştum.

Sabah işe erkenden başlayarak başka birinin yerine Luton'a gidip kefalet başvurusuyla ilgilendim. Çok gösterişli bir iş değildi ama yine de işti. Önceki gün hazırladığım takımı ve gömleği giydim, alışkanlık gereği cübbemi ve peruk kutumu –yıpranmış, siyah ve altın renkli oval bir kutuydu, alüminyumdan yapılmıştı ve menteşeli kapağının üstünde baş harflerim yazılıydı– sonra izüstü bilgisayarımı, şarj aletini ve üstünde çalışmam gereken elgeleri kontrol ettim. Çıkmadan önce eve göz gezdirip her şey erli yerinde mi diye baktım. Bu normal insanların yapacağı sağıduyulu bir hareketti.

Farkında mısın, demişti terapistim son gidişimde, travmadan sonra görülen davranışlardan bilinçli olarak kaçınmak travma yaşamadığın ya da olayların benliğinde uzun süreli bir etki bırakmadığı anlamına gelmez.

Biliyorum.

Bence mağdur olmak hoşuna gitmiyor. Duruşmalarda güçlü bir pozisyonda olmaya, kontrolü elinde tutmaya alışkınsın. Diğer tarafta olmak hoşuna gitmiyor.

Kimse kendini mağdur olarak görmek istemez, demiştin ve gülümsemişti.

Hareketlerini kontrol edecek kadar zekisin ama düşüncelerinle duygularını bastıramazsın. Bir gün seni köşeye sıkıştıracaklar.

Bence, demiştim. Terapi bana daha fazla yarar sağlamayacak. Ama işimiz bitmedi.

Senin bitmemiş olabilir ama benim bitti.

O terapisti sevmemiştim, o da beni sevmemişti. Benim kibirli olduğumu düşünüyordu. Bilmediği –söylemeyi bile başaramadığım– şey ise korkumun maden ocağı kadar gürültülü ve güçlü olduğuydu. Hayatta kalabilmek için kapıyı kapalı tutmak zorundaydım.

Bu yüzden evime giren olup olmadığını kontrol etmek için abartılı şeyler yapmıyor, günde on kez çekmecelerimi açmıyor, iç çamaşırı çekmecemin içindekilerin sayımını yapmıyordum ama yapmak istiyordum.

Daireden çıktım ve kapıyı kapadıktan sonra merdivenden indim. Saat erken olduğu için olabildiğince hafif adımlar atıyordum.

Bütün geceyi John Webster hakkında düşünüp endişelenerek geçirdikten sonra işim olduğu için memnundum. Nash, Luton'dan döndüğümde benimle buluşup durum değerlendirmesi yapmayı kabul etmişti, yani öğleden sonra onunla görüşecektim. Nasıl yardımcı olacağını bilmiyordum ama en azından kontrolü elime almak için *bir şey* yapıyordum. Gerçi *ne olduğunu* bilmediğim bir durumun kontrolünü nasıl elime alacaktım onu da bilmiyordum ya...

“Merhaba.”

Avlunun ortasıdaydım, merkezdeki dikdörtgen havuzun etrafından dolaşıyordum. Bahçede başkasının olduğunu fark etmemiştim. Kadının biri bankta oturmuş, sabah güneşinin tadını çıkarıyordu. İki eliyle tuttuğu kupadan buhar tütüyordu. Benim yaşlarımdaydı, yuvarlak, arkadaş canlısı yüzü yeni yıkanmış gibiydi. Saçı nemliydi ve iki iri örgü yapılmıştı.

“Pardon. Korkuttum mu?”

“Pek değil.”

"Ben yeni komşunum," dedi gülümsemeye devam edip mahcup mahcup el sallayarak. "Helen. Geçen hafta taşındım."

"Tebrikler. Ben Ingrid."

"Alt katında oturuyorum," dedi gülerek. "Merak etme. Yüksek sesle müzik dinlemiyorum, parti de vermiyorum."

"Ben de."

"Burası çok güzel. Bahçe."

Etrafıma baktım. "Evet, öyle. Buraya taşınma nedenlerinden biri."

"Herhâlde gelecek aylarda pek güneş almaz."

"Pek fark etmedim," dedim tereddüt ederek. "Kusura bakma, kabalık etmek istemiyorum ama işe gidiyorum..."

"Tabii! Pardon! Ben seni tutmayayım."

Uzaklaşmaya başladım.

"Hostes misin?"

"Pardon?"

Çantama bakıyordu. "Hostes misin? Çantayla gidip geldiğini ördüm de, merak ettim."

"Hayır," dedim kararlı adımlarla bahçe kapısına doğru ilerleyerek. Bu sefer gitmeme izin verdi. Dışarı çıktığım sırada bunun dostane bir veda olmadığını düşündüm. Ama Helen beni huzursuz etmişti. Fazla çabalıyordu. Kimse avluya çıkıp sabah güneşinin tadını çıkarmazdı. Hele ki bu kadar erken bir saatte, hem de hava eldiven takacak kadar soğukken. Alt katımda oturuyorsa hazırlanırken sesimi duymuş olabilirdi. Önümü kesmek için çıkmış olabilirdi.

Ne istiyordu?

Paranoya, eski dostum. Onu hiç özlememiştim.

Adam'la ofisinin yakınlarında buluşacaktım. Bana ofisinin Vauxhall'da olduğunu söylemiş ve yakınlardaki bir kafenin adresini vermişti. Kafeye vardığımda küçük bir yer olduğunu gördüm. Camları buğulanmıştı, duvarlarda renkli çizimler vardı. Erken gittim ve yarım saat boyunca kapı her açıldığında ayağa fırladım. İçeri girdiğinde onu hemen tanıdım: orta boylu, ortalama irilikte, kahverengi saçlı, kahverengi gözlü. Onu son gördüğümünden beri iki yaş yaşlanmıştı. Adam'ı görünce rahatlamanın şoku vücuduma yayıldı ve bir anlığına hatırladığımdan daha yakışıklı olduğunu fark ederek şaşırdım. Gözleri bana ilişti, sonra bakışları elimdeki çaya kaydı. Elini kaldırarak selam verdi. "Bir şey ister misin?" diye sordu.

Ben başımı iki yana sallayınca sipariş vermek için tezgâha gitti. Bana çayımı veren suratsız kadınla konuşmasını izledim. Ne konuştuklarını duyamıyordum ama kadın gülüp saçını kulağının arkasına atarken kıpkırmızı kesildi. Bir anda çok güzelleşti ki bu da müşterilerinin standardı hakkında çok şey söylüyordu çünkü Adam Nash dış görünüş açısından kabul edilebilir olsa da kişiliği konusunda jüri tartışmaya devam ediyordu. Onu pek iyi tanı mıyordum. İçine kapanık ve son derece profesyoneldi fakat geçen sefer görüştüğümüzde de akli durumum çok iyi değildi çünkü hayatım paramparça olmuştu.

Yine aynı durumda olmamam iyi bir şeydi.

"Ben getiririm," dedi kadın en sonunda. Ben kendi siparişimi almak için tezgâhta beklemiştim.

Nash gelip karşıma oturdu, artık gülümsemedi, iliklerine kadar ciddiye.

"Bayan Lewis."

"Ingrid," dedim hızla. Bana sürekli Bayan Lewis diye hitap edecekse bu konuşmayı yapamazdım. "Artık birbirimize ilk ismimizle hitap edebiliriz bence."

Bir anlığına düşündü. O çay alırken benim ona yaptığım gibi, o da beni inceliyordu. Belki geçen iki yılda ben de değişmiştim. Saçımı kulağımın arkasına attım, utanmıştım.

"Nasılsın?" diye sordu, gerçekten merak ediyormuş gibi.

"Yorgunum. Ben... dün gece pek iyi uyuyamadım." *Pek iyi uyuyamadım* derken *hiç uyuyamadım* demek istiyordum.

"Diğer avukatın ölümünü inceleme fırsatım olmadı. O konuda verebileceğin bilgi var mı?"

Hemen konuya girmişti. Ne beklemiştim ki? Beni rahatlatmasını mı? Çantamı karıştırıp Belinda'nın ölümünü aşağı yukarı doğru detaylarla anlatan gazete kupürünü çıkardım. Yazıyı tüm dikkatini verip büyük bir konsantrasyonla okuduğu esnada onu izlememeye gayret ettim. Tezgâhın arkasındaki kadın merakla bize bakıyordu. İstmeden göz göze geldik. Gülümsedim, o da gülümsemedi.

"Konuştuğumuzdan beri başka bir şey oldu mu?"

Kendimi, dikkatimi Adam'a vermeye zorladım. "Hayır," dedim.

"Takip eden olmadı mı?"

"Sanmıyorum."

"Kontrol ettin mi?"

"Arada sırada. Aklıma geldikçe."

"Umarım durumu ciddiye alıyordur."

"Elimden geldiğince ciddiye alıyorum."

Bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. "John Webster'in tehlikeli olduğunu biliyorsun," dedi.

Sanki John Webster sandalye çekip masamıza oturmuştu. Haberi olsa bu konuşmadan büyük zevk alırdı.

"Hayatımı ele geçirmesine engel olmam lazım. Neler yapabileceğini çok iyi biliyorum. Ama onu temsil ettiğim duruşmadan sonra beni taciz etmeye başladığında onu durduramayacağımı anladım. Polisten korkmuyor ve mantıklı davranmıyor. Benim üstümde güç sahibi olmasına müsaade etmemeye karar verdim. Korkudan besleniyor, benim korkumun tadını çıkarmasını istemedim."

"Dün gece konuştuğumuzda dehşet içinde gibiydin."

Kanın yüzüme hücum ettiğini hissettim. "O yüzden buradayım. Yoksa aramazdım..." Kadın elinde bir fincan çayla gelince sözümü yarıda kestim. Kadın çayı saygılı bir tavırla Adam'ın önüne bıraktı. Onun çayının yanında bisküvi vardı. Benimkinde yoktu.

"Teşekkürler, Marta," dedi Adam ona gülümseyerek. Sonra bana döndü. Bir düğmeye basılmış gibi yüzü tekrar ciddiyete bürünmüştü. "Devam et lütfen."

"Endişelenmesem aramazdım diyordum."

"Webster hakkında."

"Önceden yaptıklarına kıyasla vites artırdığını hissediyorum," dedim çayımı karıştırarak. "Eskiden hayatımı mahvetmek istiyordu ama canımı almak istemiyor gibiydi."

"Peki şimdi neden istiyor? Şayet bunları o yapıyorsa, neden tetiklenmiş olabilir?"

"Webster hapishaneden yeni çıktı. Dolandırıcılıktan hüküm giydiğini biliyorsun. Yanlış bir hatuna yaklaşıp ondan para ko-parmaya çalışmış ve kadının ailesi durumu öğrenmiş. Maalesef kadından sadece birkaç bin almış. Bu yüzden cezası düşüktü."

Başıyla onayladı. "Hapishanede uzun zaman geçirmedi ama parmaklıklar ardında zaman geçirmesi bile hiç hapse girmemesinden iyidir," dedi.

"Orada geçirdiği zaman boyunca çıktığında yapacaklarını planladıysa değil. Orada yaptığı planları şimdi hayata geçiriyorsa değil. Ayrıca uzaklaştırma emrimin süresi eylül ayında doldu. Tekrar peşime takılmasına bir engel yok."

Adam Nash bana cevap vermek yerine somurttu.

"Bana inanmıyorsun, değil mi?" diyerek başka yere baktım ve gözlerimi kırıştırdım. Onun önünde ağlamak istemiyordum. "Uydurduğumu düşünüyorsun."

"Arkadaşına olanlar ve iskele, ikisi de Webster'la bağlantılı olacak diye bir kaide yok."

"Arkadaşım sayılmazdı. Bir kez birlikte çalıştık. Onu merhabalaşacak kadar tanıyordum ve eşinin adını biliyordum ama samimi değildik. Yağmurda ıslanmasın diye ona şemsiyemi verdim ve bu yüzden öldüğünü düşünmeden edemiyorum," dedim gözlerine bakarak. "John Webster geçen sefer beni taciz etmeye çalıştığında da birisi korkunç şekilde can verdi. İkisinin bağlantılı olmaması çok büyük bir tesadüf değil mi?"

Adam boğazını temizledi, utanmıştı. "Bu sorması zor bir soru ama canını yakmak isteyebilecek tek kişinin o olduğuna emin misin?" dedi.

"İnanmayacaksın ama peşimde aklını kaçırmış çok fazla tacizci yok."

"Gerçekten mi?" dedi. Yüz ifadem cevabını vermiş olacaktı ki ellerini kaldırdı. "Mesleğin gereği normal insanların kaçınacağı suçlularla haşır neşir olduğundan soruyorum," dedi.

"Ama beni incitmek istemiyorlar. Onların tarafındayım, unutma. Onlara yardımcı olmak için oradayım. İşimi yapmamı istiyorlar, sonra kazansam da kaybetsem de beni unutuyorlar. Sürecin bir parçasıyım o kadar," dedim başımı iki yana sal-

layarak. "Webster, duruşma sonrasında beni rahatsız eden tek müvekkilim."

Bakışları ellerime yöneldi, yüzüğüm olup olmadığına baktı. "Sevgilin var mı?" diye sordu.

"Şu anda yok. Mark'tan beri ciddi bir ilişkim olmadı." İsmi söylediğime ânında pişman oldum. *Onu düşünme. Şimdi olmaz.* Adam'ın dikkatini dağıtmak için hızla, "Peki sen? Görüştüğün birileri var mı?" diye sordum.

Keyiflenmekten çok bıkkın göründü. "Yeni bir partner bulduysan onu tetiklemiş olabilir diye sordum," dedi.

"Nedene ihtiyacı var mı ki?"

"Onu yakından izliyorum. Seninle ilgili olaylardan sonra çok uslu duruyordu."

"Olanları biliyorsun," dedim çay kaşığını döndürerek.

"Dosyayı okudum," dedi, gözleri benimkilerden ayrılmıyordu.

"Hayatımı altüst etti. Üç kez taşındım. Şimdiye evlenmiş olmam lazımdı..." dedim ve sustum. Sesimin duygusallıktan titrediğini duymak beni dehşete düşürmüştü. Kendimi kontrol altına alıp, "Ama Webster bunun için hiç ceza almadı," diyerek cümlemi tamamladım.

"2017'de hüküm giymesine yetecek kadar delil yoktu."

"Evet, hatırlıyorum," dedim. Boğazımdaki düğümü yutup gülümsemeyi başardım. "Onu harekete geçirecek bir şey yaptım mı diye arayarak boşa zaman harcama. Onun kafasının nasıl işlediğini sen de benim kadar iyi biliyorsun. Sessiz kalıyor ve güvende olduğuna inanmaya başladığın anda peşinde olduğunu hatırlatıyor."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Alison Buswell'le konuşmanı istiyorum. Belinda'nın ölümünü soruşturan ekipte. Ona John Webster'dan bahsetmeni istiyorum çünkü başka bir polis memurundan gelen uyarıyı ciddiye alabilir. Ben söylediğimde insanlar bana deli muamelesi yapıyor."

"Başka?" dedi, kadının adını not ederken.

"Belinda'nın ölümüyle ilgili kamera kaydını görmek istiyorum."

Derin bir nefes verdi. "Neden?"

"Alison Buswell'in kaçırdığı bir şey görürüm diye. John Webster'i tanıma ihtimalim ondan daha yüksek."

"Kalabalıkta onu seçebileceğimden eminim."

"Muhtemelen seçersin ama ben yine de görmek istiyorum."

"Neden?"

Omuzlarımı silktim. "İnsan kendi ölümünü izleme fırsatını kolay kolay elde edemiyor," dedim.

Sert ve objektif görünmeye çalışıyordum; panik yapmış bir kurbandan çok, zamanında bir iki şey görmüş, profesyonel bir adalet sistemi çalışanı gibi. Adam gözlerini kırıştırdı. "Değişmişsin," dedi.

"Ne anlamda?"

"Önceden bu kadar kuşkucu değildin."

Sözleri beni can evimden vurdu. "Belki de daha iyi saklıyordum," dedim.

Başını iki yana salladı. "Hayır," dedi.

"Son iki yılda yaşadıklarım herkesi kuşkucu yapardı."

"Öyle biri olduğunu düşünmemiştim."

Derin bir nefes aldım. "Değilim. Gerçekten değilim. Fazla tepki vermemeye çalışıyorum. Yardımı olacaksa, durumun komik olduğunu düşünmüyorum. Belinda benim yüzümden öldü."

"Şemsiyenin altındakinin sen olduğunu sandığı için onu öldürdüğünü düşünüyorsun."

"Bence mümkün. Bence böyle bir şey yapabilir, sence yapamaz mı?"

"Kesinlikle yapabilir. Ama öyle olduysa bile bu senin suçun değil. Onun suçu."

Çarpık bir şekilde gülümsedim. "Onu akladığımda öyle dememiştin," dedim.

Mahcup görünecek kadar nazikti ama nezaketinin nedenini anlayamadım. Sonuçta dibine kadar haklıydı.

12

Adam'la görüştükten üç gün sonra bir partiye gittim. Gitmemin esas sebebi gitmek istemememdi. John Webster beni daha önce korkutmaya çalıştığında da aynı inatçılık çıkmıştı ortaya. Bu öyle bir inattı ki boyun eğmeme izin vermiyordu. Beni ne kadar tehdit ederse etsin normal bir hayat yaşayacaktım, ölümüne neden olsa bile.

Gerçekten öldürebilir de.

Adam Nash'in kısık, ironik sesinin zihnimde yankılanmasının ve veda ederken koyu gözlerinin endişeyle yumuşadığını görmenin çok rahatsız edici olduğunu düşündüm.

Öyle hissetmesem de en azından cesur görüneyim diye en kırmızı rujumu sürdüm, topuklu ayakkabılarımı buldum ve onlarla yirmi dakika ayakta durduktan sonra giydiğime giyeceğime pişman oldum.

Parti, baronun iki yeni üyesini kutlamak için veriliyordu; biri Birmingham'dan gelen bir baş avukattı, diğeryse stajı yeni bitmiş biriydi. Gelenek öyle olduğundan herkesin şampanyasını onlar alacaktı, biz de doya doya içecektik. Partinin yapıldığı salon yüksek sesler ve şiddetli kahkahalarla dolup taşıyordu. Baş avukat –uzun, kıvrıkcık saçlı ve korkutucu ünü olan bir kadındı– çok rahat görünüyordu. Eski stajyerin yüzü kızarmış, kravatı yarıya inmişti. Üyeliğe alışmak için birkaç ayı daha vardı; ismi çoktan kapının üstüne yazılmıştı ama o hâlâ şansına inanamıyor gibi görünüyordu.

Karen Odili kulağıma, "Biz de bu kadar genç miydik?" diye fısıldayınca gülümsedim.

"Sanmıyorum. Ben yüz yaşında gibi hissediyordum."

"İlk altı ay stajyerleri daha da beter. Bildiğin *çocuklar*," dedi bardağıyla işaret ederek. Kapının önünde duran, baronun çiçeği burnunda üyesine imrenmemeye çalıştıklarını fazla açık eden iki stajyeri gördüm.

"O zamanlar nasıldı, hatırlıyor musun? Seni mi seçecekler, yoksa stajının son altı ayını yapmak için başka bir yer mi bulmak zorunda kalacaksın diye merak ettiğimiz günleri?"

"Hayal meyal," dedi gülümseyerek. "Tabii ki hatırlıyorum. Berbat bir şey. Bir yıl süren iş görüşmesi gibi."

Üçüncü stajyer de odaya girdi fakat görmezden gelinmek istiyor gibi bir hâli vardı. Belinda öldüğü gün Old Bailey'de olan kızdı.

"Belinda Grey'e olanları duydun mu?" diye sordu Karen düşüncelerime ses vererek.

"Evet. Hemen öncesinde konuşmuştuk."

"Onu değil," dedi. Kimse duymasın diye kısık sesle konuşmaya başladı. "Baro başkanıyla ilişkisi varmış ve hamile kalmış. Çocuğu aldırması ama adam onu yine de terk etmiş. Belinda mahvolmuş."

Elimdeki şampanyanın kokusu bir anda midemi bulanırdı. Kadehi dikkatle yakınlardaki raflardan birine koydum. "Saçmalık. Nereden duydun bunu?"

"Garter Buildings'ten bir adamla duruşmaya girdim. O söyledi. Orada herkes biliyormuş," dedi omuzlarını silkerek. "Hepsi Belinda'nın intihar ettiğini düşünüyor."

"İnsan kendini savunamadığı zaman hep öyle şeyler derler zaten. Bir keresinde bana başkasının kocasıyla yatacağına mutfakını temizlemeyi tercih edeceğini söylemişti." *Neden kendime fazladan iş çıkarayım ki*, diye eklemişti şeytani bir gülümsemeyle. Bu sivri dilin sonsuza dek sustuğuna inanamıyordum.

"Dedikodu işte. Onun intihar etmesi için geçerli bir neden bulamadıklarından uyduruyorlar."

Karen biraz alınmış gibiydi. "Pardon. O kadar samimi olduğunuzu bilmiyordum," dedi.

"Samimi değildik ama bir keresinde eşi ve oğluyla tanışmıştım. Kusursuz bir aile gibi görünüyorlardı. Hayatında bu kadar zenginlik varken intihar etmeyi seçtiğini düşünmüyorum."

"Çocukları olan insanlar da intihar ediyor, Ingrid. Hem de sürekli. Anne olunca depresyonu yenebilen bir süper insana falan dönüşmüyorsun," dedi Karen. Onun da çok tatlı iki kızı vardı.

"Biliyorum ama..." deyip sustum. Ona John Webster'dan bahsetmeden Belinda'nın ölümü hakkındaki şüphelerimi dile getiremezdim ve Webster da konuşmak istediğim son konuydu. "Boş ver, Karen. Bu akşam nedense pek keyfim yok. Galiba yorgunum."

"Biraz daha iç," dedi kaşlarını garsona kaldırarak. "Kendine gelirsin."

Kadehimi aldım ve garsonun doldurmasına izin verdim ama içmedim. Kırk dakika daha oyalandım, insanlarla sohbet ettim, herkes güldüğünde güldüm ama gönülsüzdüm. İlk fırsatta da partinin hiç iyi geçmediğini kabul ederek oradan ayrıldım.

Basamaklarda bir süre bekleyip boş mahalleye göz gezdirdim. İçerideyken yağmur yağmıştı, hava soğuktu. Nefesimi görebiliyordum. Büyük, yaşlı ağaçların altındaki arabaların camları da buğulanmış, neredeyse opak bir hâl almıştı. Hiçbir hareket yoktu. Soğuk havayı birkaç kez içime çektikten sonra basamaklardan inip otoparka doğru ilerledim. Garter Buildings'e baktım, bir iki ışık hâlâ yanıyordu. Belinda gerçekten eşini aldatıyor muydu? Mümkündü ama bunun için intihar edeceğini hiç sanmıyordum. Ürpererek binaya sırtımı döndüm, hızlandım ve arkamda hafifçe kapanan bir araba kapısının sesini duydum. Otoparkta ezilmek böyle bir gece için iyi bir son olurdu. Church Court'a

açılan kemerin altından geçtiğim sırada ayak seslerim etrafta yankılanıyordu. Bu yol yayalara ayrılmıştı ve fazlasıyla eskiydi.

Temple Kilisesi'nin kemerli yolundaki akustik, adımlarımı ikiyle çarpıyordu sanki. Yankı duvardan sekerek arkamdan biri geliyormuş gibi bir his uyandırıyordu. Adam'ın dikkatli olmam gerektiğini söylediğini hatırladım ve durup arkama baktım. Hiç hareket yoktu. Kimse görüş alanıma girmedi. Huzursuz hissediyordum ama nedenini bilmiyordum.

Dar ve alımlı Pump Court'taki ağaçların son yaprakları gece karanlığında sallanıyordu. Daha büyük, daha geniş ve genelde daha kalabalık olan Brick Court ise bomboştu. Alışkanlıktan büyük süs havuzunun bulunduğu Fountain Court'a doğru yürümeye başladım, sonra kapının bu saatte kapalı olacağını hatırladım. Dar, taş döşeli Middle Temple Yolu'na dönerek Strand'e doğru yürümeye başladım. Arkamdan bir ses geldi: taşa sürten ayak-kabı tabanının sesi, kilisenin diğer tarafına uzanan kemerlerin altından gelir gibi yankı yapmıştı. Arkama baktım, gözlerim irileşti, karanlıkta biri var mı diye görmeye çalıştım. Kalbim hızla çarpmaya, diğer sesleri bastırmaya başladı. Mantiğıma, sağduyuma rağmen korkuyordum, avlandığını bilen bir hayvan gibiydim. Birisi beni izliyordu, canımı yakmak isteyen biri.

Biraz ilerideki kemerin altından bir adam çıktı. Sadece silüeti görünüyordu ama omuzlarının duruşu, kafasının şekli tanıdık gibiydi. Onu tanıyınca kalbim hızla çarpmaya başladı: İskele kazasındaki adamdı, yanıma gelen, sonra da ortadan kaybolan adam.

İskele parçası düşerken adımları söyleyen o muydu? Beni uyarmak için mi seslenmişti, yoksa doğru noktada olmamı sağlamak için mi?

Bekleme. Düşünme. Kaç.

Kilisenin sessizliğini dışarıdaki trafiğin uğultusundan ayıran büyük, siyah kapıya doğru koştum. Binalar kapının etrafına inşa edilmişti, birisi de hemen üstünde yükseliyordu. Kömür

karası bir gölge düşmüştü avluya. Acele ettim, nefes nefese kalmıştım, arkamdaki adamın farkındaydım, çok kolay bir hedef olduğumun farkındaydım.

Kapıdan altı metre uzaktayken kapının karanlığında bir şey hareket edip insana dönüştü. Yüzünü bana döndü ve ölçülü, uzun adımlarla ışığa çıktı.

Olduğum yerde durdum, ayaklarım yere çivilenmişti. Kaçamıyordum. Çıglık atamıyordum.

Arkamda ayak sesleri yankılanıyordu. Yanlış yönde ilerliyordu, bizden uzağa doğru. *Geri gel*, diye düşündüm çaresizce. *Her kimsen lütfen geri gel. Gel ve beni kurtar.*

“Sorun yok,” dedi arkama bakıp somurtarak. “Seni takip eden biri vardı ama gitti. Galiba benden korktu.” Sesi aynıydı: sert, ölçülü, tamamen kendine özel.

John Webster kâbuslarımdan çıkmış, kanlı canlı karşımda duruyordu.

Tekrar bana baktı, yüzümdeki ifade komiğine gitmiş olacaktı ki güldü. “Benim işim bu, değil mi Ingrid? İnsanları korkutmak?”

Değişmemiş, diye düşündüm aptalca. *Asla değişmeyecekti.*

“Burada ne arıyorsun?”

“Yardım etmeye çalışıyorum,” dedi bana doğru bir adım daha atarak. “Ben burada olmasam ne olurdu acaba?”

Kapıdan yükselen bir takırtı cevap vermemi engelledi. Menteşeler sallandı, kapı açıldı ve bir grup genç avukat içeri girdi. Hepsi yüksek sesle konuşuyordu, çakırkeyif olmuşlardı.

“Hayır çünkü bırakmıştım...”

“Her zamanki gibi.”

“Kontrol ettin mi? Daha önce de oldu, değil mi? Kontrol etseydin.”

“Hep çantanda oluyor,” dedi boğuk sesli, uzun boylu bir adam. “Her seferinde.”

"Tanrım, yok işte Faraz. Olamaz," dedi genç kadın eğilip çantasını karıştırarak. Diğerleriyse John Webster'la aramda amaçsızca dikiliyordu. Toplamda sekiz kişi vardı; üç kadın, beş erkek. Webster'ın gözleri benimkilere kenetlenmişti, sanki diğer insanlar onun için yoktu. Çılgılık atmamak için çenemi kastım, yoksa bağıracaktım: *Bu adam tahmin edebileceğinizden bile daha tehlikeli.*

"Buraya kadar döndüğümüze inanamıyorum. El Vino'dan çıkmadan önce neden biri çantasına bakmasını söylemedi ki?"

"Çünkü baktığını söyledi."

"Hep baktığını söylüyor."

"İşte!" dedi kız zafer edasıyla cüzdanını göstererek. "Çantamdaymış! İnanmıyorum! Masamda kaldığını sanmıştım!"

Tüm grup bir ağızdan inledi. "Hadi. Acele edersek son içkilere yetişiriz."

Hiç düşünmeden iki iri adamın arasına girip kapıya doğru ilerledim, Webster'ın yanından geçtim. Eşikten geçip kaldırıma çıktığımız sırada ona bakmadım. Sarhoş, konuşkan muhafızlarımla birlikte ilerledim ve sarı ışığı yanan siyah bir taksi görür görmez durdum. Taksiye bindim ve genç erkekler kapıyı kapatıp iyi geceler dileme onuruna nail olmak için yarıştılar. Motor boğuk bir ses çıkardı ve Trafalgar Meydanı'na doğru ilerledi. Arkama yaslandım, titriyordum. Adam Nash'i arayıp sesli bir mesaj daha bıraktım.

Çılgınca bir korku değildi. Hayal ürünü değildi.

John Webster geri dönmüştü.

Gönderici: KB@sanaozelinternet.com

Alıcı: Durbs, 4102

Her şey plana göre ilerliyor.

Gönderici: Durbs@uccretsizpostaat.com

Alıcı: 4102, KB

Emin misin? Bu akşam bitireceğiz sanıyordum. Kaçtı.

Gönderici: KB@sanaozelinternet.com

Alıcı: Durbs, 4102

O zaman planı anlamamışsın.

Gönderici: Durbs@uccretsizpostaat.com

Alıcı: 4102, KB

Belki de anlamadım. Hepimiz aynı şeyi istiyoruz sanıyordum.

Gönderici: 4102@uccretsizcevrimiciposta.com

Alıcı: Durbs, KB

Ben de öyle.

Gönderici:KB@sanaozelinternet.com

Alıcı: Durbs, 4102

Yüzdük yüzdük kuyruğuna geldik, kendi aramızda tartışmanın zamanı değil.

İkiniz de onu cezalandırmak istediniz. Onu yakından gördüm ve inanın bana çok korkuyor. Polisin onu dinlemeyeceğini biliyor. Saklanacak yeri kalmadı.

Gönderici: 4102@uccretsizcevrimiciposta.com

Alıcı: Durbs, KB

Uzman sensin.

Gönderici: KB@sanaozelinternet.com

Alıcı: Durbs, 4102

Onu kendisinden bile iyi tanıyorum.

Durumu daha da kötüleşecek, ben de acı çekmesini izleyeceğim.

13

Adam Nash'la birlikte olmak her zaman güzel değildi fakat şehrin kalbindeki Wood Street karakolundayken yanımda olduğu için seviniyordum. Polis Memuru Buswell'in bir köşeye sıkıştırılmış küçük, basık ofisindeydik. Odada bilgisayarın önünde duran iki sandalye dışında bir şey yoktu. John Webster'in önceki hafta ortaya çıkması iyi bir şeydi çünkü Adam'ın Memur Buswell'i kamera kayıtları konusunda ikna etmesini sağlamıştı. Gerçi yüzündeki ifadeden kadının bu durumdan hiç memnun olmadığı anlaşıyordu.

Sert bir ifadeyle sandalyeleri işaret etti.

"Burada oturabilirsiniz. İzlemeniz uzun sürmeyecek. Kayıt ın dört dakika kadar. Odayı bir saatliğine ayırdım, işe yarar bir şey görürseniz daha yakından inceleyebiliriz."

"Görüntüler nereden çekilmiş?"

"Kamyonun araç kamerasıyla karşı taraftan gelen bir taksinin kamerasından. Ayrıca kavşaktaki trafik ışıklarının kameralarından. Ludgate Circus'a bakan iki binadan ve bir bisikletçinin kaskından da görüntüler var. Görüntüler henüz işlem görmedi ama hepsinin kalitesi iyi," dedi ve tereddüt etti. "Olanları duymak istemiyorsanız sesi kapatmanızı öneririm. Bisikletçinin görüntülerinde ses var. Belinda ses çıkarmıyor ama..."

"Bence duymamıza gerek yok," dedi Adam bana bakarak. Kafamı hayır anlamında salladım.

"Ne arıyorsunuz?" diye sordu Memur Buswell.

"Tanıdığım birini," dedim.

"Bu John Webster," dedi kollarını bağlayarak. "Nasıl biri?"

Ne soruydu ama. Elimden geldiğince cevaplamaya çalıştım. "İlk tanıştığında seviyorsun. Sonra normal insanlara has duygulardan yoksun olduğunu ama insanları manipüle etmekte çok başarılı olduğunu fark ediyorsun. Başka insanların sırtından geçiniyor; parası ve evi olan yalnız, savunmasız insanları buluyor ve peşlerine düşüyor. Bence her türlü suçu işleyebilir."

"Ne gibi?" dedi. Yüzündeki şüpheli ifadeyi görünce nereden başlayacağımı bilemedim.

"Evini yaktı," dedi Adam.

En kötüsü bu değildi, diye düşündüm. "Başlarda rahatsızlık veriyordu o kadar. Sonra tehlikeli olmaya başladı. Biri canından oldu."

"Biri mi?" dedi Adam. Olanları açıklayacaktı ama yüzümdeki ifadeyi görünce durdu. Memur Buswell'in her detayı bilmesine gerek yoktu. Hem ben de bunları tekrar duymak istemiyordum.

Memur Buswell başıyla onaylarken hâlâ kafası karışık. "Webster neden sizinle ilgileniyordu?" diye sordu.

"Onu bir taciz davasında temsil ettim ve davanın düşmesini sağladım. Tanık sorgulamasında davacı kadına sert davrandım," dedim yutkunarak. "Ben... davayla birlikte onu da mahvettim. Webster bunun adil olmadığını düşündü ve ona karşılık verme şansı tanımak için kadınla baş başa kalacağım bir durum ayarladı. O sırada farkında değildim ama beni ona karşı tartıyordu. Kazanan kişi ilgisini hak eden olacaktı."

"Ve siz kazandınız."

"Kurtarıldım," dedim. O anda Emma Seaton'ın üstüme atıldığını görür gibi oldum; bıçağı ışıktaki parlıyordu, hatta karşımda duran iki polis memurundan daha gerçektir. Gözlerimi kırıp görüntüyü aklımdan çıkardım. "Bunun yeterli olduğuna karar verdi. O kadın artık ilgisini çekmeyecek kadar zayıftı. Onun yerine beni mahvetmeye odaklandı."

"Kadına ne oldu?"

"İyi şeyler olmadı," diye cevapladı Adam sertçe. "Ayrıca Webster akrabası olmayan üç farklı kişinin mirasından pay aldı."

"Onları öldürdü mü?"

"Bildiğimiz kadarıyla hayır. Ama her şey mümkün. Webster'in işine gelecek en doğru zamanda öldüler."

"Geçen hafta Temple'da karşılaştığımızdan beri onu görmedim ama tekrar ortaya çıkması tesadüf olamaz." Sonraki günleri köşeyi döndüğümde karşıma çıkacak korkusuyla geçirmiştim.

"Tam olarak ne yaptı?"

"Birini korkuttu. Beni takip eden birini," dedim titreyerek. "Yani, herhâlde adamı da o ayarladı. Tam ondan beklenecek bir şey. Ona minnettar olmamdan hoşlanır çünkü bunun istediğim son şey olduğunu bilir. Bu şekilde işliyor. Kurbanlarını mahvetmekten hoşlanıyor. Onu hayal kırıklığına uğrattım çünkü henüz iradem kırılma noktasına gelmedi."

"Peki," dedi Memur Buswell. Hakkını vermek gerekiyordu çünkü daha fazla zorlamadan Webster ve benimle ilgili görüşünü değiştirmişti. "Neden şüpheli listenizde olduğunu anladım."

"Kayıtlarda olması şart değil. Oraya gelmiş ya da başka birini göndermiş olabilir," dedim. Ağzım Sahra Çölü kadar kuruydu. "Çoğu insanı istediğini yapmaya ikna edebiliyor, hatta korkunç şeyler yapmaya bile ikna edebiliyor. Normalde pek hata yapmaz. Belinda'yı ben sanmasına şaşırdım, tabii cidden öyle sandıysa. Kayıtlara bakmak istememin bir nedeni de bu. Onun -ya da Belinda'yı iten kişinin- ne gördüğünü öğrenmek istiyorum."

"Tabii itildiyse."

"Kayıtlardan anlaşılmıyor mu?" diye sordu Adam.

"Kendiniz izleseniz daha iyi. Olanlar hakkında iki farklı görüş var," dedi ama hangisine inandığını söylemedi.

"Teşekkür ederim," dedim birdenbire.

"Henüz teşekkür etmeyin. Söylediğim gibi, rahatsız edici görüntüler."

Çoğu sivil kadar masum olmadığımı söylemek, duruşma avukatlığına başladığımdan beri insanların ölümlerini kare kare izlediğimi anlatmak istedim ama haklıydı. Bu seferki tanıdığım biriydi. Eğer haklıysam, onun yerinde benim olmam gerekiyordu.

"Hazır mısınız?" dedikten sonra başımla onaylamamı bekledi. Bilgisayara bir şifre girdi ve ekran Ludgate Circus'un Fleet Sokağı'ndan çekilmiş renkli görüntüsüyle doldu. Görüntü durdurulmuştu ve Ludgate Hill'e doğru bakıyordu. Memur Buswell oynat tuşuna bastı. "Belinda Grey üç saniye içinde ekranın sol tarafında görünecek."

Üç... iki... bir... Gökkuşağı renkli bir şemsiye kadrāja girdi, hızlı hareket ediyordu. Bu açıdan sadece Belinda'nın bacakları görünüyordu. Aceleyle yokuş aşağı inerken, St. Paul Kilisesi'ne doğru çıkan yavaş turist gruplarının arasından geçiyordu.

"Acelesi varmış," dedi Adam. "Sen de genelde hızlı yürürsün. Yani Webster hızlı yürüyen birini bekliyordu."

"Benden daha zayıftı. Eteği daha kısaydı. Ayrıca ben böyle topuklu giymem."

"Yağmurda bunları gözden kaçırmış olabilir."

Başımla onayladım, yüreğim ağzımdaydı. Durumun kaçınılmazlığı çok korkunçtu. Onu uyarmanın, kaldırımın iç tarafına geçmesini sağlamanın hiçbir yolu yoktu. Tüm kaslarımın gerildiğini, sandalyenin ucunda oturduğumu fark ettim ve kendimi gevşemeye, derin nefesler almaya, görmem gereken şeye odaklanmaya zorladım.

Gökkuşağı renkli şemsiye yokuşun eteğine inip trafik lambalarına geldiğinde Adam, "Işıklarda bir sürü insan bekliyor," dedi. Trafik akmaya başlayınca insanlar otobüslerle kamyonların arkasında kayboldular.

"Bu ışıkların yeşile dönmesi çok uzun sürüyor," dedim. Sesim bana ait değildi sanki. Boğazımı temizledim. "Yeşil yanınca hemen geçmek istemiştir. Kaldırımın kenarında beklemiştir."

"Tam da öyle oluyor," dedi Memur Buswell. Şemsiye kalabalığının arasında ilerlerken eğilip videoyu durdurdu. "Bu insanların yarısını bulduk. Sosyal medyada çağrı yaptık ve olay mahalline, bilgisi olanları çağıran ilanlar astık. Henüz kimliğini belirleyemediğimiz on kişi var. Turistlerinse hepsini bulabileceğimizi sanmıyorum."

"Kimliğini tespit edebildiğiniz tanıklardan tuhaf bir şey gören olmuş mu?" diye sordum.

"Olmamış. Şu kadının dediğine göre hafif itişmeler yaşanmış," dedi kalemle Belinda'nın yanında duran kadını göstererek. "Kalabalık bir ışıktaki olabilecek şeyler, dedi. Ona kalırsa Belinda'nın ayağı kaymış."

"Mümkün," dedi Adam bana bir bakış atarak. "Gerçek bir kazayı kullanarak seni korkutmaya çalışıyor olabilir. Onun işine gelir. Zaten sarsılmış durumdasın. Yapması gereken tek şey seni biraz zorlamak."

"Bu benim de aklıma geldi. Bu yüzden kaydı izlemek istedim."

"Olaydan hemen öncesindeyiz," dedi Memur Buswell sesizce. "Devam etmeye hazır mısınız?"

Kafamı evet anlamında salladım. Oynat tuşuna bastı ve Blackfriars Köprüsü'ne doğru ilerleyen araçlar yollarına devam etti. Derken kadrainin sol tarafında beyaz bir kamyon belirdi ve âdeta ağır çekimde yolun ortasında durdu. Kamyonu ilk burada görmüştüm. Neyse ki Belinda'yla kamera arasına girmişti ama insanlar yardım etmeye koşturduğu ya da sırtlarını döndüğü sırada neler olduğu aşikârdı.

"Yağmur o sırada çok şiddetliydi," dedi Memur Buswell. "Görüş mesafesi kısaydı. Şoförün araç kamerasında da göreceksiniz, tepki verecek fırsatı olmamış."

"Herhangi bir sabıkası var mı?" diye sordu Adam.

"Hiçbir şey yok. Ehliyeti temiz, olay yerindeki promil testini geçti, iş birliği yaptı. Süratli değildi. Elinden geleni yapmış."

"Zavallı adam," dedim samimiyetle. Ekran karardı, sonra tekrar renklendi. Ludgate Hill tarafındaki bir kameradan Belinda'nın hayatının sona ermesini bir kez daha izledik. Bu sefer kimse konuşmadı. Her görüş açısı, ölümü hakkında yeni bir detay ortaya çıkarıyordu; kamyonun önüne çarpıp lastiklerin altına girmişti, aptal şemsiye kaportaya sıkışmıştı, kaldırımından dengesini kaybederek inmişti, karşıya geçmek için adım atmamıştı. En iyi görüntü –ya da bir kadının ölümünü izlemek hakkında ne düşündüğünüze bağlı olarak en kötüsü– bisikletçinin kamerasından elde edilmişti çünkü kamyonun yanından geliyordu ve olayın olduğu yere birkaç metre uzaklıktaydı. Sonunda ekran son kez karardı ve Memur Buswell bize döndü.

"Evet? Yeterli oldu mu?"

"Pek değil," dedim. Kayıtları izlerken şoktan davalarımnda kullandığım objektif konsantrasyona geçiş yapmıştım. Aldığım notlara göz gezdirdim. "Beşinci dakika kırk ikinci saniyede kaldırımdaki kalabalık arkadan görünüyor. Tekrar bakmak istiyorum."

Memur Buswell söylemek istediklerini bastırmaya çalışır gibi dudaklarını büzdü ama dediğim yere döndü. Belinda kalabalığının arasında ilerliyor, başkaları da arkasından geliyordu.

"Durdurun," dedim öne eğilerek. Arka tarafta ölümüne tepki veren yayalara odaklanmıştım. "Kare kare gidebilir miyiz?"

"Görüntü kalitesi bozulur," diye uyardı Memur Buswell.

"Önemli değil."

Görüntü yavaş yavaş aktı; belirsizleşiyor ve piksellere bölünüyorlardı ama zaman zaman grubu bir arada görebileceğim kadar belirginleşiyorlardı. Bir çiftin geri çekildiğini gördüm, kadın partnerine dönüp yüzünü göğsüne bastırdı. Yanlarında yaşlı bir adam vardı; parmak ucuna kalkmış, Belinda'yı ve yolu görmeye çalışıyordu. Kollarını kaldırdığında dikdörtgen bir telefon ekranı gördüm, fotoğraf ya da video çekiyordu. *İnsanlar işte*, diye düşünürken bir kişinin gruptan ayrılıp sağa doğru

ilerlediğini görünce kaşlarını çattım. Öne doğru eğilmişti. Bu yüzden boyunu tahmin etmek zordu, ayrıca başını ve omuzlarını da bir battaniyeyle kapatmıştı.

“Bu kim?”

“Evsiz biri. Köşedeki dükkânın önünde oturmuş, dileniyormuş.”

“Onu buldunuz mu?” diye sordu Adam.

“Henüz değil. Biliyorsunuz, birçoğu bizimle konuşmak istemiyor.”

“Evsizlere yönelik çalışmalar yürüten hayır kurumları yardımcı olabilir,” dedim. “Sokaktaki insanların güvenini kazanmakta polisten daha becerikli oluyorlar.”

Memur Buswell sinirli görünüyordu. “Bir kişinin daha yağmur yağdığını ve ne olduğunu görmediğini söylemesini istersem ismi ya da düzgün bir görüntüsü olmayan bu adamı bulmak için birkaç saatimi ayırıyorum,” dedi.

Adam kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi. *O olsaydı zaman ayırırdı*, diye düşündüm. Sonuçsuz kalacağını bilse bile.

“Konuştuğunuz diğer tanıklar ondan bahsetti mi?” diye sordum.

“Turistlerden biri bahsetti. Hollandalı bir kadındı. Berbat koktuğunu ve yanında durmamaya çalıştığını söyledi. Çantısından bir şeyler çalacağından ya da kocasının cüzdanını aşıracağından endişelenmiş, o yüzden de Belinda’ya olanları görememiş.”

“Normal hızda izleyebilir miyiz?” diye sordum.

Evsiz adam Belinda’nın arkasında duruyordu. Battaniye hareketlerini saklıyor ve kimliğini gizliyordu; nasıl durduğunu, kollarının kıpırdayıp kıpırdamadığını anlamak mümkün değildi.

“O zaman neden buraya gelmiş? Köşede iyi yer bulmuş, öğle tatilinde ofisler boşaldığında daha da çok para kazanırdı.”

“Tavuk neden karşıdan karşıya geçiyorsa ondan.” dedi Adam sessizce ve ona pis pis baktım.

"Belinda düştükten sonra olanları izleyin. Herkes ilerlediği sırada birbirini teselli eden çiftin dışında bir tek o arkasını dönüyor. İnsan doğası gereği bakmak ister ama o geri çekiliyor çünkü ne olduğunu biliyor. Herkesin yola odaklandığını görünce de arkasını dönüp gidiyor."

"Sence Webster mı?"

Adam'a baktım. "Sen ne düşünüyorsun? Onun gibi hareket etmiyor," dedim. John Webster atletikti ve enerjik bir yürüyüşü vardı; bu adam topallıyordu ve tek omzu aşağıdaydı.

"Kılık değiştirmiş olabilir," dedi Adam. Ekranı odaklanıp o kısmı tekrardan izledi. Sonunda omuzlarını silkti. "Webster olduğuna eminim diyemem ama topallamasına aldırmiyorum. Topallayan bir adam ararsak ondan şüphelenme ihtimalimiz daha az olur."

"Holborn'a doğru ilerliyor," dedi Memur Buswell defterini açarak. "Kamerada izini sürmeye çalışayım."

"Bulamazsınız. Bir anda kaybolacak," dedim Adam'a bakarak. "Doğru, değil mi? Bir anda yok oluyor."

Adam ciddiyetle başını sallayarak onayladı. "Webster'sa evet," dedi.

"Tabii ki o," dedim titreyen ellerimle saçımı yüzümden çekerek. "Webster evsiz gibi giyinirse istediğini yapabileceğini düşünmüştür. Ne de olsa kimse onlara bakmak istemiyor, değil mi? Para isterler diye kimse göz teması kurmuyor. Yüzünü kapatabilir, istediği kadar tuhaf davranabilirdi, kimse de tuhaf olduğunu düşünmezdi. Görünmez sayılırdı. Köşe başında oturup onu görene, aradığı fırsat eline geçene kadar bekleyebilirdi," dedim ekranı işaret ederek. "Bu John Webster ve bunu asla ama asla kanıtlamayacaksınız."

14

Sonraki cumartesi sabahı erkenden gergin ve keyifsiz uyandım. Çok uzun süre kös kös oturdum, ayrıca pazartesi günü davaya hazır olup olmadığım da emin değildim. Kendime uzun bir yüzme seansı, sonra da Adele'le brunch reçete ettim. Sonrasında Borough Pazarı'na gidip akşam yemeği için tuhaf ve egzotik bir şeyler alabilirdim. Normal, normal, normal, günümün korkuyla kararması dışında. O korkudan –ve Webster'dan– saklanmaya çalışıyordum ama verdiğim kararları etkilediğini inatla kendime itiraf etmiyordum. Havuz, evime yakındı, brunch sırasında insan içinde bulunacağımdan güvende olacaktım, akşam yemeğini evde yapacaksam hava kararmadan eve dönmüş olmam gerekiyordu. Yapmak istediklerimin yaptıklarımla kesiştiğini söyleyerek avuttum kendimi ama yalan olduğunu biliyordum.

Hava çok güzeldi, açık ve parlaktı. Dairemin önündeki merdivenleri koşar adım indim. Samimi bir ses bana selam verdi.

“Spor salonuna mı gidiyorsun?” Yeni komşum kendi boyadığı saksılara bitki ekiyordu. Şimdiyse bahçe küreği elinde durmuş, bana bakıyordu.

“Nereden bildin?”

“Hangi spor salonuna gidiyorsun?”

“Neden soruyorsun? Bana mı katılacaksın?”

Helen omuzlarını silkti. Atletikten çok, rahatına düşkün biri izlenimi veriyordu ama bu spor salonuna gitmediği an-

lamına gelmiyordu. "Biraz daha egzersiz yapmam lazım. Bu bölge çok kalabalık. Eskiden koşuyordum ama canım trafiğin içinde koşmayı hiç istemiyor."

"Benim spor salonunu tavsiye edemeyeceğim," dedim. Özellikle de fazla arkadaş canlısı komşumu orada görmek istemediğim için. Ama bunun nazik bir davranış olmadığını biliyordum, Helen'in gözlerinde beliren ve hızla sakladığı incinmişlik kendimi kötü hissetmeme neden oldu. "Gittiğimde sana bir broşür alırım," dedim.

Ellerini çenesinin altında birleştirdi. "Teşekkür ederim! Harika olur."

Broşür işte, sanki Koh-I-Noor elması.

"Görüşürüz, Helen," dedim ve kapıyı arkamdan kapatıp başımı iki yana sallayarak yürümeye devam ettim.

Havuzda neşeli bir saat geçirdim, tüm kulvarları doldurmuş o su sıçratan adamlardan daha hızlı olmaktan zevk alıyordum. Suda bonem ve gözlüklerim sayesinde anonim ve görünmezdim. Suyu balık gibi yarıp geçiyordum; bedenim yoruldukça kendimi daha da zorluyor, saf fiziksel egzersizde kendimi kaybediyordum. Havuzdan çıkıp üstümü değiştirdikten sonra oradan ayrıldım, epeyce yürüdükten sonra aklıma broşür geldi. Kabalık etmek istemediğim için dönüp bir broşür aldım ama bu durumdan hiç de memnun değildim.

Brunchta dipsiz mimosalar, Adele ve uzun süredir görmediğim iki arkadaşım vardı. Adele bütün gün eski sevgilisi ve ayrılıkları hakkında konuşmaya niyetliydi. Bu hikâyeyi birçok kez duymuştum, o yüzden Ciara ve Eve'in de gelmiş olmasına sevindim. Sonra Eve'in beş aylık sevgilisiyle nişanlandığını ve Ciara'nın ev aldığını öğrendim. Mekânda geçirdiğimiz sürenin büyük kısmı içkilerimizi tazelemesi için garsonun ilgisini çekmeye çalışmakla geçti. Adele ve ben tüm konularda olgunlaşmamış muamelesi gördük.

"Peki sen, Ingrid?" dedi Ciara, sonunda banyo dekorasyonu hakkında söyleyecek bir şeyi kalmayınca bana dönerek. "Sen neler yapıyorsun?"

"Pek bir şey yaptığım yok," dedim. Her zamanki gibi beni öldürmeye çalışan adam dışında. Webster'ı aklımın derinliklerine itekledim. "İş iyi gidiyor. Gelecek hafta soygun var."

"Bu kulağa çok komik geliyor," dedi Eve yüzünü buruşturarak. "Gerçekten soygun yapacaktıysın gibi."

Nazıkçe gülümsedim. Bunun tuhaf olduğunu düşünüyorsa duruşma avukatlarının davaları hakkında söylediklerini duyması gerekiyordu çünkü avukatlar konuşurken kendilerini müvekkillerinin yerine koyarlardı. *Patronumdan yüz bin çaldığımı itiraf ettim... Adama yumruk atarken kamera kaydın var... Benim savunmam kadının beni provoke ettiği...*

"Görüştüğün birileri var mı?" diye sordu Ciara.

Başımı iki yana salladım. "Yok," dedim.

"Yapma, Ingrid. Birileriyle çıkman lazım. Mark'ı unut."

Adını duyunca kadehim havada kaldı. Ciara utanmış görünüyordu.

"Pardon. Seni üzmemek istemedim. Ama... hayatına devam etmenin zamanı gelmiş olabilir."

"Senin için söylemesi kolay," dedim ciddi olduğumu saklamak için gülümseyerek. Tabii ki onların romantik hayatlarında da inişler ve çıkışlar olmuştu ama benim gibi mutluluktan saf çaresizliğe sürüklenmemişlerdi.

"Birileriyle tanışman lazım," dedi Eve başını sempatik görünme çabasıyla yana yatırarak. "Hayatında iyi biri olmasını hak ediyorsun."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedim hoppa bir tavırla.

"Paul iyi sanmıştım ama şerefsiz çıktı."

Adele sonunda konuşmanın kontrolünü eline alıp Paul'ün çeşitli kusurlarından bahsetmeye başlayınca kadehimdekini bitirdim.

Bu buluşmanın alışverişe bağlanması kaçınılmazdı. Günün geri kalanı böyle geçti ve Park Yolu'ndaki bir otelde mide bulandırıcı derecede tatlı kokteyllerle bitti. Borough Pazarı'nı pişmanlıkla ertelleyip eve giderken alışveriş yapmayı tercih ettim. Sabah sabah içki içtiğim için sersemlemiştim ve başım zonkluyordu, canım mutluluk veren yiyecekler çekiyordu. Brunchın üstünden uzun bir zaman ve birçok dükkân geçmişti. Sepetimi kuzu kızartma ve erişte malzemeleriyle doldurdum. Canlı, lezzetli, güzel, basit bir yemektir.

Kapıya ulaştığımda dikkatle kodu girdim. Bir yandan da bahçeye girmeden önce Helen'in dışarıda olmadığından emin oldum. Elimde pembe renkli güllerden ve okalıptüs yapraklarından devasa bir buket vardı; Adele bunu bana almak için ısrar etmişti. Diğer elimdeyse çantam ve süpermarketten aldığım, ağzına kadar doldurduğum fakat isminin hakkını veremeyen dayanıklı bez çantalarından vardı. Aceleyle kapıya çıktım ve elimdeki çiçeklerle ve çantalarla boğuşarak anahtarı güçlükle deliğe soktum. İçeri girdiğimde telefonum çalmaya başladı. Deli gibi ceplerimi yokladım ama telefonumun pantolon ya da ceket ceplerimde olmadığını gördüm. Her şeyi masaya bıraktım. Market çantasının tek kolu koptu ve içindekiler döküldü. Doğranmış domates konservesi masadan aşağı yuvarlandı, eti de tam onun peşinden gitmeye çalışırken yakaladım.

"Hay sikeyim," dedim. Telefonumu bulduğum anda sustu. Numara görünmüyordu. Mesaj da yoktu.

"Seni de," dedim ve telefonu tiksintiyle masaya attım, sonra durdum, ne yapacağımı bilmiyordum.

Ters giden bir şeyler vardı. Bir şeyler değişmişti.

Kafamı yavaşça, dikkatle çevirdim. İçimdeki hissin nede-nini anlamaya çalıştım. Temple'da duyduğum korkuydu bu; korkmam mantıklı değildi ama korkuyordum. Ortalık sakindi, çatıya yuva yapmış güvercinlerin tanıdık tırmalama ve tıkırtı sesleri dışında ses yoktu.

Evi nasıl bırakmıştım? Düzgün. Toplu. Son birkaç yılda birçok eşyamdan kurtulmuştum; bazılarını sık sık taşıdığım için bırakmıştım, bazılarıysa John Webster yüzünden eski hayatımda kalmıştı. Fazla eşyayla yaşamak yerine yeteri kadar eşyayla yaşamayı sevmiştim, kalabalıktansa ferahlığı tercih ediyordum. Masaya, altına itilmiş sandalyelere, koltuğa baktım. Yastıkların yeri bozulmamıştı, halıda kırıışık bile yoktu. Banyonun kapısı açık duruyordu, duşun perdesi çıktığımda bıraktığım gibiydi, tarağım bıraktığım yerde duruyor, lavabonun kenarından düşeceğı benziyordu. Sonra mutfak masası: Kahvaltıda kullandığım kap kaçak kurutmalıkta dizdiğim şekilde duruyordu, kesme tahtaları duvara yaslanmıştı.

Beni geren şey neydi? Koku mu? Ses mi?

Yavaşça, gönülsüzce merdivenden çıkıp yatağı baktım.

El değmemiş görünüyordu, çarşaf lar düzgündü, yastıklar sevdiğim gibi şişkindi. Ama nedense bir terslik vardı. Yorganı çekip açtım.

Yastıkların yanında –uyumak için uzansam kafamın olacağı yerde– kırmızı kahverengi bir leke vardı.

Kan.

Yorganı bırakıp birkaç adım geriledim, gözlerim ona kenetlenmişti. Kalbim sanki gerçek tehdit lekeyi yapan değil de lekenin kendisiymiş gibi hızla atıyordu.

15

Adam merdivenden indi ve bana baktı; köşede kollarımı sıkıca bağlamış vaziyette duruyordum. “Eve geldiğinde neler olduğunu tekrar anlat. Dikkatini çeken bir şey olmadı, öyle mi?” dedi.

“Dikkatim dağınıktı. Telefonum çaldı.”

“Kimdi?”

“Açamadan kapadı. Bilinmeyen numara. Geldim, eşyaları masaya bıraktım ve telefonumu çıkardım. Sonra torba yırtıldı ve içindekiler etrafa saçıldı.”

“Yani başta burada bir şeylerin değiştiğini fark etmemiştin. Ne oldu da bir terslik olduğunu düşündün?”

Başımı iki yana salladım.

“Kontrol etmek için bir nedenin olmalı.”

“Olmalı ama ne olduğunu bilmiyorum. Herhâlde içgüdü.”

“Çarşafın zaten lekeli olması mümkün değildi yani.”

“Tabii ki değildi. Sabah yatağı toplarken fark ederdim.”

“Eder miydin?”

“Evet,” dedim. Belirsiz konuşmanın manası yoktu. Yatağı nasıl bıraktığımı biliyordum. Dişlerim takırdamasın diye çenemi sıktım.

Adam, masanın üstüne saçılan alışveriş malzemelerine baktı. Yere düşen konserveyi bile almamıştım.

Evimde olması, eşyalarımın bakması tuhaf bir histi. Üstünde kalın, koyu mavi bir kazak, kot pantolon ve henüz çıkarmadığı

North Face marka ceketı vardı; aynı mesai dışındaki bir polis gibi görünüyordu.

Resmî olarak güvenliğimden sorumlu olmadığının farkındaydım. Bu olayları en yakın karakola bildirmem gerekirdi ama her şeyi en baştan anlatma düşüncesi o kadar zor gelmişti ki. Düşünülemeyecek kadar ağırdı. Ayrıca, Adam yerel ekiplerin gelmesinin saatler süreceğini söylemişti, tabii gelmeye tenezzül ederlerse.

“Ben hemen gelip onlar adına bir rapor hazırlarım,” demişti telefonda, açık konuşması beni rahatlatmıştı.

“Ama meşgulsen... Ayrıca senin işin de değil...”

“Yapmak istiyorum,” dediği anda konu burada kapanmıştı.

Diğer bir yandan, eve daha birkaç dakika önce girmişti ve onu aradığıma şimdiden pişman olmuştum. Sorduğu sorular bana inanmadığını ima ediyordu.

“Kaç saat dışarıdaydın?”

“Bütün gün.”

“Nereye gittiğini ve ne yaptığını anlat.”

Boğazımı temizledim. “Şey, sabah sekize çeyrek kala çıktım. Spor salonuna gittim. Sonra eve döndüm. Üstümü değiştirdim. Makyajımı yapıp saçımı düzelttim.”

“O zaman farklı bir şey yok muydu?”

“Yoktu.”

“Sen evdeyken içeride birileri olabilir mi?”

“Hayır.”

“Döndüğünde kapıyı kilitledin mi? Sen içerideyken birisi gelip saklanmış olabilir mi?”

Daireyi gösterdim. “Senin de görebileceğin gibi, saklanacak pek bir yer yok. Zorla içeri girmiştir,” dedim.

Adam kapıyı incelemek için yaklaştı. “Hasar yok. Kırık cam da yok,” dedi.

“Ne olmuş yoksa?”

"Hiç," dedi bana dönerek, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Yorum yaptım o kadar."

"Ben de sandım ki... Bana inandığından emin değildim de."

"Konunun sana inanıp inanmamam olmadığını sen de pekâlâ biliyorsun" dedi. Sesi ilk defa nazikti ve nezaketi boğazımı düğümledi. "Konu kanıt bulmak, bir şeylerin olduğunu kanıtlayabilmek."

"Yatağımdaki kan kanıt işte."

Hemen cevap vermedi. "Bir şey olduğu kesin. Bence laboratuvara göndermemiz lazım. Sistemde kaydı olan birinin kanıyla eşleşip eşleşmediğine bakalım. Sana ait olmadığını kanıtlamaları için senin de DNA örneği vermen lazım."

"Benim kanım değil, Adam. Benim kanım olsa bilirdim, değil mi?"

"Teyit etmek için."

"Deli ve paranoyak olmadığımı teyit etmek için. İlgi görmek ya da John Webster'i suçlamak adına bunu benim yapmadığımı teyit etmek için."

"Ben öyle bir şey yapacağını zannetmiyorum ama..."

"Ama ne?"

Sormadan mutfığa geçti ve su ısıtıcısını doldurdu. "Çay nerede?" diye sordu.

"Önündeki dolapta."

"Seni bu suçlamadan korumak istiyorum, o kadar," dedi arkası bana dönükken. Keşke yüzünü görebilseydim.

"Bence," dedim dikkatlice "birileri benim korkmamı istiyor. Bence birileri bu olayı büyütmemi istiyor; Belinda'dan ve iskele olayından sonra paniklememi istiyor. Bence olanları çok sakın karşıladım. Yeterince paniklemedim. Bu yüzden evime gizlice girip hiçbir yerde güvende olmadığımı göstererek olayı bir üst seviyeye taşımak istiyorlar."

"Haklı olabilirsin. Zaten John Webster incelikten pek anlamıyor, değil mi?"

"Olayı uydurmuş olsam çok daha ince olurdu."

Bu söz üstüne ironik bir şekilde kaşlarını kaldırdı; sonunda espri anlayışı olduğuna dair bir işaret vermişti. "Kimse uydurduğunu düşünmüyor," dedi.

"Peki Memur Buswell?"

"Alison mı? Onun ne düşündüğünü bilmiyorum."

Bu sözü sandığı kadar rahatlatıcı değildi.

"Videodaki adamı bulabilmiş mi?" diye sordum.

"Kimse tanıımıyormuş. Senin önerdiğin gibi hayır kurumlarına gitmişler. Adam bir anda kaybolmuş," dedi cebinden telefonunu çıkararak. "Onu arayıp buraya geldiğimi ve nedenini anlatsam olur mu? Habersiz kalmasını istemiyorum."

"Cumartesi akşamı mı?"

İnsanı yatıştıran tatlı bir gülümsemeyle baktı. "Bizim mesaimiz hiç bitmez, biliyorsun," dedi.

"Belli ki öyle, yoksa burada olmazdın."

Bir şey söyleyecek gibi oldu ama aklındaki söylemek yerine dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapadı. Sesini duyabiliyordum, kısık ve hoştu ama söylediklerini çıkaramıyordum. O kadarını benim tahmin etmem lazımdı.

Evet, yanındayım... Hayır, endişelenecek bir şey yok... Onu dinlememiz için biraz abartmış olabilir. O konuda çok endişeli... Hayır, zorla girildiğine dair işaret yok. Evet, ben de öyle düşündüm.

Neden bana inanmadıklarını varsaymıştım?

Çünkü bunu daha önce de yaşamıştım. Polis memurları suçların somut kanıtı olmasını istiyordu. Güvenliğimin, huzurumun yavaş ve kararlı hamlelerle baltalanması mahkemede kanıtlanabilecek türden bir şey değildi. Onlar için önemli olan da buydu.

Geri döndüğünde kupalara kaynar su koyuyordum.

"Otur," dedi. "Ben hallederim. Koyu seviyorsun, değil mi?"

"Nereden biliyorsun?"

Sesimdeki bir şey dönüp bana bakmasına neden oldu. "Geçen hafta buluştuğumuzda önünde tavşan kanı çay vardı," dedi.

Koltuğa yığıldım. "Kusura bakma. İnsanlar benim hakkımda bir şeyler bilince panikliyorum."

"Şaşırmadım," dedi dolabı açıp sütü bularak, hareketleri çok atıkti.

"Memur Buswell ne dedi?"

"Dosyaya not ekleyecekmiş. Senden ifade alma işini bana bıraktı. Güvenlik konusunda birkaç tavsiye verip sen rahatlayana kadar yanında kalacağımı söyledim."

"Öyle mi?"

Bunu duyunca tekrar arkasına döndü. "Tabii sen gitmemi istersen?" dedi.

"Hayır. Hayır, gitme. Geldiğine sevindim."

"Ben de."

"Peki tavsiyen nedir?"

"Kapının kilidini değiştirebilirsin. Bahçe kapısının kilidi güçlü ama senin kapını kredi kartıyla üç saniyede açarım," dedi kupayı önüme bırakarak. Uzanıp kupayı sıkıca kavradığımda sıcaklık üşüyen parmaklarımı ısıttı. O kadar çok titriyordum ki çay neredeyse dökülecekti. Adam, destek olmak için ellerime dokununca irkildim.

"Sakin ol. Dökeceksin."

"Teşekkürler. Neden bu kadar titrediğimi anlayamıyorum. Çok üşüdüm."

"Şaşırmadım. İçerisi buz gibi."

Elimi kalorifere koydum ve ılık olduğunu fark ettim. "Kalorifer sönmüş. Gerçi yandığında da pek işe yaramıyor. Burayı çok seviyorum ama Baltık mimarisine göre yapılmış. Çıplak tuğlalar ve parkeler sıcağı tutmuyor."

"Hava çok soğuyunca ne yapıyorsun?"

"Sevgilimle kalıyorum," dedim kazan dolabını açıp kaloriferi çalıştırarak.

Bir sessizlik oldu. Sonra, "Sevgilin olmadığını söylemiştin," dedi.

"Yok. Geçen sene hipotermi olmayayım diye kış aylarında bir sevgili buldum. Bu sene daha bulamadım," dedim. Kazan çalışmaya başladı ve arkamı döndüğümde gülümsediğini gördüm. "Ne?" dedim.

"Hiç. Genel anlamda sağı solu kolaçan edeyim mi? Yapılacak başka bir şey olup olmadığına bakayım mı?"

"Etrafı kurcalamak istiyorsun," dedim. Karşı çıkacak gibi oldu ama elimi salladım. "Bak hadi. Uzun sürmez zaten."

O dairede gezinirken ben ısınan kalorifere yaslanıp çayımı yudumladım. Yaşama biçimim hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum. Pencerele denetimden geçti, Adam kapıyı sertçe sarstıktan sonra bana azarlar gibi bir bakış attı ve kilidi zorladı.

"İçeride seni endişelendiren bir şey buldun mu?" diye sordum tuvaletten çıktığında.

"Tavan penceresine kilit takman lazım. İyi bir çilingir biliyorum, hem kapıyı hem camı halleder," dedi mutfağın yanındaki kitaplığı inceleyerek.

"Kitaplar tehlikeli mi?"

Masum bir bakış attı. "Hayır. Sadece merak ettim," dedi.

"En azından dürüstsün," dedim. Neredeyse insan gibi davranıyordu. Ona karşı dürüst olabileceğimi hissediyordum. "Kan lekesi tam da John Webster'ın yapacağı türden bir şey."

"Onun tarzı, evet, ama bu, o olduğu anlamına gelmez."

"Başka kim olabilir ki?"

"Sana zarar vermek isteyen başka birinin olmadığını düşünmen çok doğal ama..."

"Yok zaten. Kaç kez söyledim!"

"Eski sevgilin falan da mı yok? Reddettiğin biri? Kalorife olarak kullanılmaktan hoşlanmayan biri?"

"O espriydi."

"Ben de espri yaptım," dedi ellerini cebine sokarak, rahatsız olduğu belliydi.

Evin dağınıklığı bir anda dayanılmaz geldi. Odada gezinerek marketten aldıklarını topladım, çiçekleri vazoya koydum. "İnsanların neden anlamak istemediğini aklım almıyor. John Webster bana işkence etmekten zevk alıyor. Eline fırsat geçtiğinde değerlendiriyor. Onunla konuştun mu?"

"Bizzat değil."

"Başka biri konuştu mu?"

"Bilmiyorum," diyerek yüzünü buruşturdu. "Dosyaya ben bakmıyorum, Ingrid. Gidip soru sorma hakkım yok. Memur Buswell..."

"Soruşturmayı kapatmak istiyor. Bununla uğraşmak istemiyor. Onun görev alanına girmiyor," dedim battaniye alıp katlarken. İki ucu sertçe birleştirdim. "Hiçbir polis memuru bu tür suçları soruşturmaya yanaşmıyor. Küçük ahlaksızlıklar için çok uzun zaman harcıyorlar, sonra bu ahlaksızlara doğru düzgün hüküm bile giydiremiyorlar. Derken kurban ölü bulunuyor ve dosyaya bakan memurun başı belaya giriyor. Bu işe bulaşmak istemediğin için seni suçlamıyorum, ben de bulaşmak istemiyorum. Ama seçeneğim yok," dedim ve durdum çünkü sinüslerimdeki batma hissi kontrolsüzce ağlayacağımın habercisiydi.

"Bulaşmak istemediğimi söylemedim," dedi odanın diğer tarafından gelip battaniyeyi elimden alarak. Battaniyeyi koltuğa bıraktı. Kollarımı dirseklerimin hemen üstünden tutup nazikçe kavradı. Şaşırtıcı derecede samimiydi, yüzümün kızardığını fark ettim. "Gitmemi istiyorsan hemen giderim. Ama gelmek istemesem gelmezdim," dedi.

"O zaman Webster'ın yaptığına neden inanmıyorsun?"

"Varsayımda bulunmak istemiyorum. Bunu yapanın o olduğundan yüzde yüz emin değilim, sen de değilsin. Yanlış anlama, o olduğunu düşünüyorum ama somut kanıt bulana kadar her olasılığı değerlendirmem gerekiyor," dedi bana bakarak, gözleri

ışıl ışıldı. "Bu aradığımız fırsat olabilir, Ingrid. Onu uzun bir süreliğine hapse gönderebiliriz."

"Ne yapmam lazım?"

Ellerini indirip tekrar kusursuz polis memuruna dönüştü. "Tebdir al. Güvenliğine önem ver. Etrafındaki insanların far- kında ol," dedi.

"Bunların çoğunu zaten yapıyorum."

"Daha iyisini yap."

Gözlerimi devirdim. "Emredersiniz, komutanım," dedim.

"Hayatına giren kimseye güvenme. İşini yaptıracak birilerini bulma konusunda çok becerikli. Yabancılar bilgi verme, tanı- madığın insanlarla konuşma, şahsen ayarlamadığın buluşmaları ya da randevuları kabul etme."

"Başka?"

"Hayatını yaşamaya çalış."

Gülmemem gerektiğini bildiğim hâlde güldüm. "Fırsatım varken yani, öyle mi? Çok iyi tavsiye, teşekkürler."

Başını iki yana salladı. "Elimden başka bir şey gelmiyor," dedi.

16

Hayatımı yaşamaya devam etmek için ertesi gün Clapham'da gerçekleşen nişan partisine gittim. Güya sessiz, sakin bir parti olacaktı. Damat üniversiteden arkadaşım Harry'ydi, gelinse Vicky adında bir demir leblebi. Harry'yi evliliğe ikna ettiğini herkesin bilmesini isteyeceğini hesaba katmamıştım. Clapham Meydanı'na bakan yemekli pubda iki yüz kişi vardı herhâlde. Pencereden batan güneşin vurduğu sonbahar yapraklarına baktım ve keşke gelmeseydim diye düşündüm. Ağaçların altında gölgeler birikiyor, hareket eden figürlere benziyorlardı. Her yerde Cadılar Bayramı süsleri vardı. İnsanlar neden bile isteye korkmanın heyecanını arardı anlamıyordum. Balkabakları, iskeletler ve sahte örümcek ağları hiçbir şey değildi: John Webster çok daha korkutucuydu çünkü durdurulamaz, bulunamaz, kararlı ve acımasızdı.

Tedbir al. Güvenliğine önem ver. Etrafındaki insanların farkında ol.

Omuzlarımı kaldırıp yüzüme bir tebessüm yerleştirerek salona göz gezdirdim. Yıllardır görmediğim birkaç insanla konuşmuştum, partide başka arkadaşlarım olduğunu da biliyordum ama bu kalabalıkta onları bulmak zor olacaktı. Vicky her yerdeydi, nişan yüzüğünü –yakutların arasına yerleştirilmiş devasa bir elmas– gösterirken pati veren bir köpeğe benziyordu. Yüzük kanlı bir göze benzediği hâlde gösterdiğinde nazıkçe gülümsemiştim. Harry ragbi arkadaşlarıyla sarhoş olma yolunda hızla

ilerliyordu, kravatı çarpılmıştı ve etrafına yaydığı o hüküm giymiş adam havası şaka olamayacak kadar sahiciydi.

"Bunu düşürmüşsün!" dedi yanımdaki kadın gümüş bir bileklik havaya kaldırarak. Bilekliğin başkasına ait olamayacağını bildiğim hâlde elim istemsizce bileğime gitti. Küçük jiletlere benzeyen geometrik şekillerin uç uca eklenmesiyle elde edilmiş bu zincir hem babamın hediyesiydi hem de modernist Danimarka gümüş işçiliğinin iyi bir örneğiydi.

"Teşekkürler. Düştü herhâlde."

"Şu iri adama sarıldığın sırada düştü," dedi gülümseyip yanaklarındaki gamzeleri göstererek. Güzel bir kadındı, dalgalı koyu saçları vardı ve endamı müthişti.

"Jonesy. Üniversiteyi birlikte okuduk. Ondan uzununu görmedim."

Bilekliği alıp çengeline baktım ve biraz yüklenince açıldığını fark ettim. Çengel minik bir somuna geçirilen incecik, metal bir halkadan ibaretti. Fark etmeden halkayı çıkarmıştım herhâlde. Zinciri bileğime dolayıp çengeli dikkatle taktım.

"Şimdilik iş görür. Tamire götürmem lazım."

"Sence nasıl başardı?"

Şaşkınlıkla ona baktım. "Anlamadım?" dedim.

"Adamı nasıl kaptı?" dedi Harry'ye bakarak.

"Ha! Hamilelik korkusu olabilir. Ya da annesine evlilik teklifi beklediğini söyletmiştir."

Kadın kıkırdadı. "Annesiyle tanıştın mı?" diye sordu.

"Birkaç kez görmüşlüğüm var. Harry onu memnun etmek için her şeyi yapar."

"Ben hiç tanışmadım," dedi kadın içkisini bitirip elindeki kadehi bara bırakarak. "Gerçi benim varlığımdan haberi olmaması lazımdı."

"Öyle mi?"

"Harry'yle gizlice görüşüyorduk."

"Buradaki kadınların çoğu Harry'yle gizlice görüşmüştür."

"Sen de mi?"

"Hayır," dedim. Harry'nin yatağa atar atmaz ayrıldığı çok sayıdaki kızıdan daha özsaygılı olduğumu düşünmek istiyordum ama aslında birbirimize karşı duyduğumuz çekim arkadaşlığımızı üst seviyeye taşıyacak kadar güçlü değildi.

"Adını unuttum."

Çünkü söylememiştim. Fakat odaklanmakta zorlandığından bunu ona söylemedim. "Ingrid," dedim.

"Üniversiteden Ingrid mi?"

Başım la onayladım. "Ta kendisi," dedim.

"Vicky senden *nefret ediyor*."

"Bana da öyle geldi. Ama benden nefret etmesi için ortada hiçbir neden yok. Harry'yle hiç çıkmadım. Arkadaştık."

"Galiba olay da o. Senin 'yarım kalmış iş' olduğunu düşünüyor," dedi parmaklarıyla büyük, kıvrımlı tırnak işaretleri yaparak.

"Harry'nin yarım kalmış iş gözüyle bakabileceği yüzlerce kız var fakat ben onlardan değilim," dedim soğukça. "Gerçi çoğu burada, belki de Vicky benim gibi düşünmüyordur. Herkesin haberi olsun istiyor sanırım; gerçi ben onunla yatmak istememişim."

"Ben istedim," dedi yanımdan geçen garsonun elindeki repsiden bir içki daha alıp kafasına dikerek. Kadehi ağzından çekip, "Ben istedim ve yattım. Ona âşık olmuştum," dedi.

"Ne zamandı?"

"Geçtiğimiz yedi ay boyunca."

Önce duyduklarımı sindirdim. "Vicky'yi aldatıyor mu?" diye sordum sonra.

Başını kederle sallayarak onayladı. "Ben komşularıyım. Vicky'yle arkadaşım. Gerçi bana nişanlandıklarını söylememişti, o yüzden en başından beri bildiğinden şüpheleniyorum."

"Harry'yle ne zaman ayrıldınız?"

"Aslında ayrılmadık. Daha dün gece görüştük. Davetiyemi verdi ve bir süre görüşemeyeceğimizi söyledi, balayından sonra arayacakmış."

"Yok artık, Harry," dedim. Gerçekten çok şaşkındım. "Üniversitede bu kadar kötü değildi. Bir de insanlar yaşlandıkça olgunlaşır derler."

"En kötüsü de ne, biliyor musun?" dedi aniden dolan gözlerle. "Metresi olarak neden beni seçtiğini anladım."

"Seni sevdiği için mi?"

"İsmim yüzünden," dedi burnunu çekerek. "Tahmin et." Başımı iki yana salladım.

"Vicki. İyle," dedi ve gözlerinden yaşlar döküldü. "Yani kiminle olduğunu hatırlamasına bile gerek yok. Asla hata yapmaz."

İyle Vicki, gözyaşlarını sildikten sonra harika bir eşlikçi oldu. Beni tanıdığı insanlarla tanıştırdı, ben de onu kendi tanıdıklarımla tanıştırdım. Birlikte barda dolaştık ve morali düzelsin diye Harry'nin yerine geçebilecek birini bulmaya çalıştık. Harry sürekli içiyor, kabahatli bakışlarla onu izliyordu. Bir noktada Harry'nin yanına geçmeyi başardım.

"Vicky yerine neden Vicki'ye evlilik teklif etmedin? Kafanı mı karıştı?"

"Yapma."

"Bu isim numarasını daha önce de yapmamış mıydın? İki Lucy'yle."

Yüzü aydınlandı. "Hayır ama bir dönem üç Fiona'yı idare etmişliğim var. Biri evdeydi, ikisi üniversitede."

"Rezil herifin tekisin, Harry."

"Biliyorum. Kendime engel olamıyorum."

"Her şey yolunda mı?" dedi nişanlısı Vicky yanımıza gelip parmak ucuna kalkarak Harry'yi öptükten sonra. Harry'nin

koluna yapışarak bana pis bir bakış attı. "Yüzüğümün ne kadar güzel olduğunu gördün mü?"

"Evet," diye şakıdım. "Çok güzel."

"Harry sana nikâhtan bahsetti mi?"

"Hayır, aslında..."

"Sardinya'da evleneceğiz. Sadece aile ve çok yakın arkadaşlar," dedi duraksayıp ânın tadını çıkararak. "Maalesef seni davet edemeyeceğiz."

"Önemli değil," dedim. "Sardinya'da bir keresinde zehirlenmiştim. Tuvalet dışında bir şey hatırlamıyorum, oraya dönmeye hazır olduğumu da sanmıyorum."

Harry güldü. Nişanlısı Vicky gülmedi.

"Ben gidip bir içki daha alayım."

"Ücretsiz içkiler bitmek üzere," dedi Vicky öfkeyle. "Acele et istersen."

"Koşayım."

Açıkçası, Harry'nin şimdiye dek her fırsatını bulduğunda taşaklarını kullandığına sevinmişim çünkü bundan sonra Vicky'nin elinde olacakları belliydi.

Barda Harry'nin hayatındaki ikinci Victoria'yı buldum. Önünde iki boş kadeh vardı, üçüncüyü içiyordu.

"Gitmek ister misin?"

Başıyla onayladı. "Burası berbat. Borsacı ve banker dolu," dedi.

"Nereye gitmek istersin? Pazar akşamı. Cıvıl cıvıl bir yer bulamayız herhâlde."

Çantasını aldı. "Bir yer bulup partiye çeviririz," dedi.

Nasıl olduysa çıkarken yanımıza bir Ella, bir Charles, bir Dave ve iki Sarah da aldık. Dave borsacıydı ve Sarahlardan birinden pek emin değildim. Birisinin para çekmesi gerekiyordu; başka birinin sigara alması lazımdı. Dave, Uber çağırıyordu ama Vicki telefonunu elinden kapıp çağrıyı iptal etti, nereye gideceğimizi tartışıyorduk. Başka biri iki Uber çağırdı, Charles

da bir taksi çevirdi. Bir şekilde Chelsea'deki küçük bir İtalyan restoranına gittik. Üstü peynir dolu ince, narin pizzalar yedik ve karaflarca şarap içtik. Gecenin biri olduğunda Charles Londra'da borsacı olduğunu itiraf etti ve hepimizin hesabını ödedi, ayrıca Vicki'nin telefon numarasını da aldı.

"Ama seninle eve gelmeyeceğim," diye mırladı Vicki adamın kulağına. Ayakta duramıyordu, bu yüzden kolumu omzuna atıp ona destek oldum. "Seninle gelmeyi çok istesem de... Ingrid'le eve gideceğim. Çünkü o benim arkadaşım."

"Tabii ki," dedi Charles sevecenlikle. "Bir taksi bulalım."

"Kendi evine gitmek istemiyor musun?" diye sordum Vicki'ye. Beklenmedik bir misafir ağırlamak istemiyordum, özellikle de daha önce tanışmadığım birini. Vicki'nin John Webster'la alakası olması neredeyse imkânsız gibiydi ama berbat olan da uydu; bundan emin olamazdım.

Gözlerini kırptırarak bana baktı, odaklanmaya çabalıyordu. "Harry'nin suratına haykırmak istiyorum. Eve gidersem sendime engel olamam, anladın mı?"

Anlamıştım. Nişanlısı Vicky'yi pek sevmesem de Harry'nin sadakatsizliğinin sarhoş bir kadın tarafından ortaya çıkarılması, gece için uygun bir son olmazdı.

Öte yandan bir parçam, yanımda birinin olmasından da hoşlanacak gibiydi. Önceki gece Adam gittikten sonra pek iyi uyumamıştım.

"Misafir odam yok. Koltukta uyuman lazım."

"Ben her yerde uyurum," diye teminat verdi Vicki ve taksi hareket eder etmez kafasını dizime koyup uyuyarak sözlerinin doğruluğunu kanıtladı. Londra'nın akşam manzarasının pencerelerden geçip gitmesini izledim: kaçak taksi durakları, tavukçular, sipariş götüren motorlar, kapı eşiklerine sokulmuş evsizler, yalpalayan sarhoşlar, titreyen keşler, limuzinler, polis arabaları, ambulanslar, öğrenciler ve yorgunluktan gözlerinin feri gitmiş, işten işe sürünen temizlikçiler. Normalde dolaştığım

bölgenin dışındaydım, şehrin bu kısmını nadiren ziyaret ederdim, normal hayatımla ilgisi olmayan insanlarla vakit geçirmiştım. Günün büyük çoğunluğunda Webster'ı aklımdan çıkarmayı başarmıştım. Şimdiyse korku boğazımı kavırıyor, taksi kanal boyunca uzanan dar sokaklardan evime yaklaşırken boğazımı mengene gibi sıkıyordu. İnsanın aşına olduğı şeyler korkunç bir hâl alınca dünyası da altüst oluyordu.

En azından minik, neşeli Vicki beni korurdu. Uyanması için onu sarstığımda koltuktan yere kayarak okul hakkında bir şeyler mırıldandı.

Taksi şoförü onu bahçeye taşımama yardım etti fakat Vicki banklardan birine yığıldı.

"Güzelll. *Yıldızlara* bakayım," dedi ve kollarını kaldırarak gökyüzüne işaret etti.

"Hava bulutlu, yıldızları göremezsin," dedim ona, ardından taksi şoförüne bir umut, "Dairem bir kat yukanda," deyiverdim.

"Gitmem lazım."

"Yine de teşekkürler. Biz idare ederiz," dedim. Bizi avluda öylece bırakıp gitti. "Muhtemelen."

Vicki bir şeyle uğraşıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Eve girmeden önce bir sigara," diye mırıldandı ama sigarayı yakamadan ağzından aldım.

"Yanlış tarafı yakıyorsun. Sigara içiyor musun ki?"

"Sarhoşken," dedi ve paketle uğraşmaya başladı. "Sarah'tan ödünç aldım. Hayır, galiba Sarah'tı. Diğer Sarah. Sikeceğim, niye herkesin ismi aynı?"

"Bence sigara içmesen daha iyi."

"Hııı," dedi çakmağı saçına fazla yaklaştırarak. Alev bayrak gibi dalgalanıyordu.

"Dur, ben yakayım."

"Çok *kibarsın*. Seninle iyi ki tanıştım. En kibar arkadaşım sensin, Ingrid."

"Tabii ki öyleyim," dedim ve havuzdaki sazların arasından esen rüzgârdan ötürü ona arkamı dönüp tek elimi sigaraya siper ettim. Çok fazla içmeme rağmen kendimi tamamen ayılmış hissediyordum. Sigaranın ucu, taze tütünün hafif tıslamasıyla yandı ve dumanı üfledikten sonra Vicki'ye döndüm. Ne var ki dizlerini karnına çekip sızmıştı.

"Harika." Elim dizine koyup sarstım. "Vicki. Hey, Vicki." Hiçbir şey olmadı.

"Ne oluyor orada?" Ses arkamdan gelmişti.

Yaşadığım şaşkınlık mideme yumruk gibi indi. Arkama döndüm; korkmuş ve kızmıştım fakat kızgınlık baskın çıktı. "Neden arkamdan sinsice yaklaşıyorsun?" dedim.

Helen'in gözleri büyüdü. "Öyle bir şey yapmadım. Uyuyordum, dışarıda sesler duydum," dedi.

Ona baktım; dağılmış saçlarını, pijamalarını, üstüne giydiği hırkayı ve tavşan kulaklı terliklerini gördüm. Olduğu yerde zıplayıp duruyordu ve kollarını sıkıca göğsüne sarmıştı; belli ki donuyordu. Yeni uyanmış gibi bir hâli vardı.

"Her şey yolunda mı?"

"Arkadaşım sızdı. Uyandırıp eve sokmaya çalışıyorum. O kadar. Acil durum yok."

"Kendinden geçmiş gibi," dedi kaşlarını çatarak. "Sigara mı içiyorsun? İçtiğini düşünmemiştim."

"İçmiyorum. Benim değil. Onun için tutuyordum," dedim eğilip kaldırımda söndürerek. Helen ciyakladı.

"Havuzla fırlatma sakın! İçinde kurbağalar ve küçük balıklar var. Onlara zararlı."

"Atmayacaktım," dedim vakarla. "İzninle..."

Helen eğilip Vicki'ye baktı. "Uyan. Hey. Uyan."

Vicki bir şeyler mırıldandı ve bir anlığına gözlerini açtı.

"Kendinden geçmiş."

"Adı nedir?"

"Vicki," dedim huysuzlanarak.

"Hadi, Vicki. Burada uyuyamazsın," dedi Helen oldukça gür sesiyle. Ölü gibi uyuyan Vicki gözlerini kırpıttı.

"Ne var?"

"Merdivenden çıkman lazım. Seni taşıyamayız."

Vicki ayağa kalktı. Sallanıyordu, dizleri her an boşalacak gibi duruyordu ama en azından ayaktaydı.

"Hadi," dedi Helen. "Hepimiz soğuktan ölmeden."

Vicki'ye destek olarak merdivene doğru ilerledi. Peşlerinden gittim, Vicki geriye devrilip bana çarpmasın diye hazır bekliyordum.

"Anahtarlarını ver," diye emretti Helen.

Uysalca anahtarlarımı uzattım ve o gün taktırdığım yeni kilidi açtı. İçeriye girdikten sonra Vicki'yi kolruğa götürüp yatırdı ve sırtını birkaç yastıkla destekleyerek yan çevirdi.

"Böylece sırtüstü yatmamış olur. Çok içmiş. Gece kustuğunu duyarsan kontrol etmen gerek."

"Hemşire misin?"

Helen şaşırmış gibiydi. "Hayır. İlk yardım eğitimim var."

"Etkilendim," dedim. Etkilenmişim de.

"Ben uyumaya gidiyorum," dedi Helen. Kapıya doğru yürürken hâlâ titriyordu. "Yorgan gerekecek. Hatta iki tane. Burası neden bu kadar soğuk?"

"Kazan gıcıklık yapıyor."

"Tamirci çağırman lazım."

"Evet," dedim ve kapıyı yavaşça suratına kapattım.

17

Alarmım çaldığında başım zonklayarak uyandım, dilim zımpara gibiydi. Yavaş içmiştım ya da en azından ben öyle düşünüyordum ama tüm gece içmiştım ve hepsi bir araya gelince akşamdan kalma olmuştım.

Önceki geceden yüzümde kalan maskarayı silmekle uğraşmama rağmen normalden iki kat hızlı hazırlandım; kahvaltı etmememin de faydası olmuştu tabii. Yüzüm bembeyazdı, gözlerim kan çanağı gibiydi. Dişimi fırçalarken iki kez öğürdüm. Hafta içi gecelere akmak için fazla yaşlı ve fazla sorumluluk sahibiydim. Ama korkularımdan kaçmak için değerdı. Çok yorgun olduğum için deliksiz uyumuştım, arada sırada koltuktan yükselen horultu sesleri de içimi rahatlatmıştı.

Evden çıkmaya hazırlandığımda Vicki hâlâ uyuyordu. Yedek yorganıma kozadaki larva gibi sarınmıştı. Telefon numaramı yazdım ve ona rahat etmesini söyleyen bir not bıraktım. Sayfanın altına şöyle yazdım:

Ayrıca Harry'yi sakın arama! Seni hak etmiyor.

Önceki geceden sonra gerektiği gibi hissederse kimseyi arayacak hâli olmazdı zaten.

O gün işlerim çok yoğun değildi. Saat onda şartlı tahliye koşullarını ihlal duruşmam vardı, dahası müvekkilim davalı taraftı ve tekrar hapse girebilirdi. Hapishaneye alışkındı; hu-

kuk danışmanı, baro kâtiplerine altı ay daha yatmasının bir fark yaratmayacağını söylemişti. Ayrıca duruşma Isleworth'te yapılacaktı, yani Londra'dan ayrılmama ve uzun ve zahmetli bir yolculuğa çıkmama gerek yoktu. Bedenimi ve iş çantamı sokaklarda sürükledim. Trafiğe kalmayacak kadar erken çıkmıştım ve mahkemeye gitmeden önce duraktaki küçük dükkândan bir kahve alacak kadar zamanım vardı. Yemek yemek hâlâ bir ihtimal değildi.

Mahkemeye gittiğimde, kâtiplerin verdiği bilgilerin her zamanki gibi yanlış olduğunu öğrendim. Ronnie Gilmore, hapis cezası kararı karşısında pek de sakin ve kalender bir tavır takınmamıştı, hatta öfkeden deliye dönmüştü. İnce, uzun bir adamdı, boyu ortalamanın çok üstündeydi, saçları çok kısıydı. Kalitesiz dövmeleri ellerine kadar iniyor, gömlek yakasının üstünden görünüyordu. Tavırlarında korkutucu bir şey vardı, güvenlik görevlilerinden kantinde kendisine çay veren kadına kadar etrafındaki herkesi geren bir tipti. Gençliğinden beri birçok suçtan hüküm giymişti; genellikle hırsızlık, fiili saldırı, vandalizm, ehliyetsiz ve ruhsatsız araba kullanmak gibi küçük şeylerdi. Hiçbir zaman azılı bir suçlu olmayacaktı ama işine geldiğinde kanunları çiğnemekten de asla vazgeçmeyecekti.

"Agresif davrandığımı söylüyorlar," diye çıkıştı dibime girip bana bakarak. "Kabaymışım, iş birliği yapmamışım. Saçmalık. Sırf sinirleneyim diye hapse göndermek istiyorlar beni. Bana gazezleri var."

"Peki," dedim. Onun tarafında olduğum hâlde bana böyle davranıyorsa tahliye memurları haklı olabilirdi. "Peki neden sinirleneceğini düşünüyorlar?"

"Çünkü sevgilim dört ay içinde doğuracak ve bu sefer yanında olacağıma söz verdim," dedi kafasını çekip gözlerini sertçe kırıştırarak. Gözlerini dolduran yaşları saklamaya çalışıyordu.

Yumuşadım. Birden öfkesi daha mantıklı gelmişti. "Bu, hapishaneye girmemek için çok iyi bir neden. Bunu hâkime iletceğim," dedim.

"Karen'i yüzüstü bırakamam. Beni kurtarman gerek."

Ronnie, partneri ve doğmamış çocukları için gerçekten en iyisini istiyordum. Ne var ki bunu yapabilmek için kısa bir prosedürden ibaret olan bu duruşmayı minik bir yargılama sürecine çevirmem gerekiyordu. Davanın karşı tarafı şartlı tahliye memurları olduğundan onları sorgulayıp suçlamalarını incelemem, sonra Ronnie'yi kürsüye çıkarmam ve hâkimin şartlı tahliye memuruna değil de ona inanması için ikna edici bir konuşma yapmam gerekiyordu.

Bunun için bana olayları olabildiğince tarafsız bir pencereden anlatması lazımdı; önyargı ve garazle suçlamalar içermemeli, üstüne suç atıldığını iddia etmemeliydi. Hâkimler bu tür suçlamalardan hoşlanmazdı, özellikle de bizim duruşmanın hâkimi.

ert davranmasıyla ünlüydü ve şu hâlde onu nazik davranmaya kna edebileceğimden emin değildim.

Sabahtan beri dinmeyen baş ağrım biraz daha şiddetlendi. Savaş vermem gerekecekti.

İşini bu yüzden seviyorsun.

Her şey beklediğim gibi gitseydi işim on birde, en geç on bir buçukta bitecekti. Ama her şey birbirine girince hâkim kararını dörde çeyrek kala verdi. Pek umutlu değildim, şartlı tahliye memuru mütevazı, sakin ve deneyimliydi. Müvekkilimle aralarında bir yanlış anlama yaşanmış olabileceğini kabul ettirmiş ama daha ileri gidememiştim. Ronnie müthiş rol yapmıştı, dimdik oturup gözlerini şaşkın bir masumiyetle açmıştı. Sesini yükselttiğini fakat kimseyi tehdit etmek gibi bir niyeti olmadığını, onun için yaptıklarından ötürü şartlı tahliye memurlarına minnettar olduğunu, erken tahliye programı sayesinde hapis cezasının yarısını şartlı tahliyede geçirmekten ne kadar memnun olduğunu

anlatmıştı. Etkilenecek bir jüri olsaydı işe yarayacağından hiç şüphem yoktu ama hâkimi etkilemek başka bir konuydu. Hâkim genç sayılırdı ama bunun bir anlamı yoktu; tüm hâkimlerin yaşlı ve dünyadan bihaber olduğu iddiası yalandı, ayrıca genç hâkimler sanıklara çok daha sert davranabiliyordu. Kararının ilk yarısında mahvolduk diye düşündüm çünkü davacının iddia ettiği tüm suçlamaların üstünden detaylıca geçti ve Ronnie'nin hiçbir suçlamayı inkâr etmediğini söyledi.

"Ama hapishanelerin var oluş nedenini de unutmadım. Adalet sisteminin gayesi adaletsiz bir cezalandırma yapmak değil, toplumun ıslahını sağlamaktır. Bay Gilmore'un şartlı tahliyesinin devam etmesi güvenli ve doğruysa, yapılması gereken budur. Bu yolun kendisini suçtan uzaklaştıracağına ve ailesine önem vermeye iteceğine inanıyorum."

Bir de mucizelere inanmazlar. Ronnie'nin suçu bırakma ihtimali hakkında kötümser düşünmek istemiyordum ama ileride tekrar görüşeceğimiz kesindi.

Hâkimin yüzü sertleşti. "Ne var ki, kimseyi –özellikle de şartlı tahliye bürosu personelini– riske atmak istemiyorum. Bay Gilmore, cezasının ve kendisinden beklenenlerin farkında. Bu şartları herhangi bir şekilde çiğnediği için tekrar mahkemeye çıkması durumunda müvekkiliniz çok daha farklı bir sonuçla karşılaşacaktır, Bayan Lewis."

Ayağa fırladım. "Elbette öyle olacaktır, sayın hâkim," dedim.

Hâkimin yüzü bir anlığına azıcık yumuşadı. "Tabii ki kendisine en iyi dileklerimizi iletiyoruz," dedi.

Neşeli Ronnie ve savunma avukatından kurtulduğum sırada saat dört buçuk olmuştu. Savunma avukatı elindeki iyi davaları bana paslayacağına söz vermişti. Bitkin düşmüştüm ve atlatmayı umduğum trafik sıkışmaya başlamıştı. Eve gitmek, basit bir yemek yapmak, yıkanıp yatmak istiyordum. Ama duruşma yürüdüğüm sırada telefonum titredi. Ekranda Adam'ın ismi yazıyordu.

"Alo?" dedim durup telefonu kulağıma yapıştırarak. Hızla akan trafiğin sesini bastırmak için diğer elimle boştaki kulağıma tıkadım. "Adam? Seni pek duyamıyorum."

"Ofisimin oralarda buluşabilir miyiz?"

"Ne zaman?"

"En kısa zamanda. Sana anlatacaklarım var."

Sesini çok iyi duyamadığım için iyi haber miydi, kötü haber miydi anlayamamıştım. Kötü olduğunu varsaymak daha sağduyulu gelmişti.

"S eni Vauxhall'a kadar getirdiğim için kusura bakma," dedi Adam. Sokağın ortasında durmuş, beni bekliyordu. Yüzündeki ifadeye bakılırsa iyi haber beklemeyerek doğru olanı yapmıştım. "Ofiste konuşmak istemedim. Resmî olarak davadan sorumlu değilim, amirimin sorular sormaya başlamasından çekindim."

"Ben de beni görmek için bahane uydurduğunu sanmıştım," dedim. Şaşırdı ve biraz utandı. Şaka yapıyordum ama yüzündeki ifadeye bakılırsa söylediklerimde gerçeklik payı vardı. "Neyse. Ne söyleyecektin?"

"Kanı test ettiler."

"Webster'ın mı?"

"İnsan kanı değilmiş. Laboratuvar raporuna göre pişmemiş dana etindenmiş."

"Tamam. Yani... Ne demek bu? Yatakta yemek yapmak gibi bir huyum yok. Haliyle orada olmaması gerekirdi."

"Bu durumda daha çok biri sana eşek şakası yapmış gibi duruyor."

Soğuk bir bulantı dalgasının midemden boğazıma yükseldiğini hissettim; en son ne zaman yemek yemiştim? "Bu bir uyarı, sen de biliyorsun," dedim.

"O olduğuna dair bir kanıt yok, Ingrid. İncelemeyi derinleştirmem için kanıt gerekiyor, bunu sen de biliyorsun."

"Ne tür bir kanıt istiyorsun? Kanımı ellerinde mi bulmanız lazım?"

"Ingrid, lütfen. Zarar görmeni istemiyorum. Ama bu durum John Webster'ı parmaklıklar ardına göndermemize fayda etmeyecek. İkimizin isteği de bu. Trafik kazası onu saklandığı yerden çıkardı. Bunu seni rahatsız etmek için kullanıyor fakat biz de onu yakalamak için kullanabiliriz."

Seçtiği kelimeler beni şaşkına çevirmişti. "Ne demek *kaza*?" dedim.

"Alison, meslektaşlarıyla kayıtları tekrar inceledi," dedi elini huzursuzca ensesine götürerek. "Kaza gibi duruyor. Sen görmek istediğini görmüşsün."

"Belinda'nın öldürüldüğünü görmeyi kesinlikle istememiştim."

"Doğru ama onun senin yerine öldürüldüğü varsayımına tutundun."

"Kanı da uydurmadım. Biri daireme girmiş," dedim. Ayaklarımın altındaki yer âdeta sarsılıyordu. "Sence bu ciddi bir şey değil mi?"

"Güvenliğini artırdın. Aynı şeyin tekrarlanmaması gerek. Tabii gerçekten öyle olduysa."

"Ne demek 'gerçekten öyle olduysa'?"

"Alison'la konuştuk," dedi sözlerini dikkatle seçerek. "O dışarıda elini kolunu sallaya sallaya gezerken hayatını yaşayamıyorsun, değil mi? Belki de Belinda'nın ölümünü Webster'la bağdaştırmamızı istedin."

Sinirlenmeye başlıyordum ve öfkem, bedenimin kanın tekrar hücum ettiği uyuşmuş bir kol gibi sızlamasına neden oluyordu. "Kan lekesini ben yaptım yani."

"İhtimaller dâhilinde."

"O gece Webster'ı gördüğümü uydurmadım. Yalan söylemedim. Alison senden beni başından savmanı mı istedi? Zamanını boşa harcadığımı mı söyledi?"

"Hayır. Öyle bir şey yok. Ben diyorum ki..." Koluma dokunacakmış gibi elini uzattı ama sonra indirdi. "Sıkıntı şu ki korkuya kapılmak en kolayı. Bu tür şeyler olunca korkman çok normal, senin gibi şeyler yaşayan bir insanın hep gergin olması doğal. Bulduğun izler konusunda da haklısın, Webster olabilir. Ama eğer Webster'sa kendisini ele vermesini ummak zorundayız. Ondan kaçmak yerine onu *yüreklendirmen* gerekebilir."

"Kulağa fazlasıyla tehlikeli geliyor," dedim ürpererek.

"Tehlikeli olabilir." Yüzünü ekşitti. "Senden böyle bir şey istemeye hakkım olmadığına farkındayım ama başarısak başka insanların seninle aynı şeyleri yaşamasını engellemiş olacağız. Ayrıca intikam almak için iyi bir yol olmaz mı? İlahi adalet. Onu hapse attırırsan çok sinirlenir."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Webster'ın sıradaki hamlesine bağlı," dedi çaresizce omuzlarını kaldırarak. "Söyleyebileceğim tek şey, bu riski almaya hazırsan her adımda seni korumaya çalışacağım."

"Peki Belinda?"

"Soruşturma sonunda kaza olmadığına işaret edecek bir kanıt bulamazsak kaza olarak değerlendirilecek. Ama Alison'ın kanıt bulmak konusunda pek umudu kalmadı. Soruşturmayı tamamlaması için baskı yapıyorlar."

Bu adaletsizlik çenemin kasılmasına neden oldu. "Yani ben yem oluyorum," dedim.

"O kelimeyi sevmiyorum. Onu yakalayacağız, Ingrid..."

"...ama yeterince kanıt yok. Henüz."

"Bu defteri tamamen kapatabiliriz."

Webster özgür olduğu sürece sonu gelmeyecek, diye düşündüm. Ne sonu vardı ne de yardım edecek biri. İçine düştüğüm bu tuzaktan kurtulmanın bir yolu yoktu. Webster'ın hedefi olmak bana kendimi yalnız hissettiriyordu. Kendimi yırtıcı bir hayvan tarafından kovalanan, sürüsüne yetişmeye çalışan sakat bir hayvan gibi hissediyordum.

Endişeyle bana bakan Adam'a gülümsemeyi başardım. "Kızmaya hakkım yok, değil mi? Beni uyarmıştın."

"Denedim."

"Başından beri çok nazik davrandın, Adam. Çok teşekkür ederim."

"Teşekkür etmene gerek yok." İç geçirdi. "Biraz düşün, olur mu? Kararını iletirsin. Cibuti'ye tek yön bilet almak istersen onu da anlarım."

Bunu duyunca güldüm. "Aklımda bulundururum. Şimdi eve gideyim," dedim. Metroya binmem gerekecekti ama en azından Victoria Hattı hızlıydı ve doğrudan evime gidiyordu.

"Kapına kadar eşlik edeyim."

"Gerek yok."

"Evet ama yapmak istiyorum."

Metroya indiğimizde tren platformda bekliyordu fakat harekete geçtikten sonra konuşmak mümkün değildi. Rayların üstüne tıngırdayarak ilerliyor, frenler kulak tırmalayıcı, tiz sesler çıkarıyordu. Vagonda saçlarımı tel tel ayırıp yüzüme savuran sıcak bir esinti vardı. Boş koltuk yoktu. Adam karşımda durmuş, trendekileri dikkatle inceliyordu. *Mesaisi hiç bitmiyor*, diye düşündüm. Hiçbir zaman rahatlayamıyordu.

Oxford Meydanı'na geldiğimizde vagon doldu ve Adam bana iyice yaklaşmak zorunda kaldı. Kalabalık bizi birbirimize itiyordu, öyle ki yüzlerimizin arasında sadece birkaç santimetre vardı. Başka tarafa baktığından onu rahatlıkla inceleyebildim: kirpikleri uzundu, yanağında çocukluktan kalma, dikine bir yara izi vardı, üst dudağının kıvrımlarına, gırtlığındaki oyuya baktım.

Daha önce espri yaptığımda kızarmıştı.

Adam Nash'e karşı hisler beslemem hiç uygun olmazdı.

İlk defa King's Cross'a çabucak vardığımızı düşündüm. Yüzlerce yolcuyla beraber platforma indik. Adam yanımda yürüyor, aceleyle ilerleyen yolcularla dolu sonu gelmeyen fayanslı

koridorlarda bana eşlik ediyordu. Sonunda temiz hava sayılabilecek bir yere çıktık, artık durağın önündeki boşluktaydık.

"Teşekkür ederim ama buradan sonra kendim gidebilirim."

"Eşlik etmek istiyorum."

"Gideceğin bir yer vardır."

Başını iki yana salladı. "Planım yok," dedi.

"Ayırdığın zamana teşekkür baabında bir içki ısmarlayabilir miyim?" diye sordum birdenbire. "Evimin yakınlarında güzel bir bar var. Başka işin varsa boş ver ama."

Tereddüt etti. "Olur, iyi olur," dedi.

"Gel. Çok uzakta değil."

Bar yüksek tavanlı, loş bir yerdi. Büyük, tozlu avizelerle aydınlatılıyordu. İçkileri alıp geldiğimde çok tuhaf bir an yaşadık. Sessiz kaldım, ilk defa ne diyeceğimi bilmiyordum çünkü John Webster, Belinda ve korkum hakkında konuşmayacaksak ne konuşacaktık?

Adam bardağını masaya bıraktı. "Tamam. İkimiz de beşer soru soruyoruz ama iş ve geçen haftayla ilgili değil," dedi.

"Önce sen."

"Çocukken ne olmak istiyordun?"

"Balerin. Sen?"

"Polis."

"Tutarlı."

"Aynen öyle. Dört sorun kaldı."

Geri çekildim. "Bu sayılmaz!" dedim.

"Sordun, ben de cevap verdim. Sıra bende."

Sonraki içkilerimizi yudumlarken tatlı tatlı didiştik ve kendimi sık sık gülerken buldum. Daha önce hiç görmediğim kadar rahattı; arkasına yaslanıyor, miskince beni izliyor, esprilerini alıp bana geri savuruyordu. Aramızdaki o tuhaflık geçmişti. Eğlenceli ve normal bir sohbetti. Sanki ilk kez buluşan fakat çıkmaya başlayabilecek iki insandık. Adam yanımdayken Webster

bana bulaşmaya cesaret edemezdi ama yanımda olmasından hoşlanmamın başka nedenleri de vardı.

"Tamam," dedi. Sondan bir önceki sorusundaydı, gözleri neşeyle parlıyordu. "Bu sefer sağlam bir soru geliyor."

"Bekliyorum."

"Kedi mi, köpek mi? Kedicisin gibime geliyor."

Yüzümdeki gülümsemenin katılaştığını hissettim. Sanki ışıklar bir anlığına sönmüş, kulaklarım da körelmişti. İçerideki havanın boğucu olduğunu fark ettim. Dışarı çıkmam gerekiyordu.

"Sorun nedir? Ingrid?"

Çantamı aldım ve kapıya doğru ilerledim.

"Ingrid?" dedi Adam arkamdan. "Ne oldu?"

"Kedim vardı," dedim. Dışarıda hava soğuktu ama gömleğim sırtıma yapışmıştı. "Çok sevdiğim bir kedim vardı. Adı Geoffrey idi. Griydi, ayaklarımın üstünde uyurdu ve uyanmamı istediğinde patisini ağzıma koyup mırlardı."

"Peki," dedi Adam. Neden böyle davrandığımı hâlâ anlamadığı belliydi.

"Yangından sonra elimde kalan çok az şeyden biriydi," dedim yutkunarak. "Ev yandığında dışarıdaydı. İki gün sonra onu komşunun bahçesinde buldum, şoka girmişti. İçim öylesine rahatlamıştı ki."

"Ne oldu?"

"Bir gün işten eve döndüm ve onu bulamadım. Apartman dairesinde yaşıyordum, dışarıya çıkamıyordum. Her yere baktım. Yatağın altına, koltuğun arkasına. Dolapların içine," dedim gözlerimden yaşlar dökülürken.

"Neredeydi?"

"Dondurucuda," dedim yarı gülüp yarı hıçkırarak. "Neden oraya baktım bilmiyorum. Tabii ki çok geç kalmıştım. Ölmüştü. Webster ertesi gün bana bir kartpostal yolladı. Üstünde, 'Artık sadece ben varım' yazıyordu."

Geceyi orada bitirme kararı aldık. Adam bahçe kapısına kadar bana eşlik etti ve kapıyı açmamı izledi.

"Yarana tuz bastım."

"Bilmiyordun. Bir an hepsi gözümün önüne geldi."

"Seni üzmemek hoşuma gitmiyor."

"Sorun değil," dedim burnumu çekerek. "Belki daha sonra tekrar deneriz."

Başıyla onaylayıp iyi geceler diledi, elleri cebindeydi, aramızda bir metre boşluk vardı.

Gecenin böyle biteceğini düşünmemiştim. İkimiz için de her şeyi mahvetmiştim.

Helen'in kapısı kapalıydı fakat perdeleri açık olduğu için ışıkların da kapalı olduğunu görebiliyordum. Yardıma geldiği için ona teşekkür etmem gerekiyordu. Belki çiçek alabilirdim, yoksa fazla mı olurdu? Onu yüreklendirmek istemiyordum... Henüz alışamadığım yeni kilitle boğuştum çünkü kaskatı ve zordu. Eski kilidimi özlüyordum. Dürüst olmak gerekirse eski kilidimle kapım resmen açık kalıyordu ama önemli değildi.

İçerisi karanlıktı, ışığı açmak için uzandım. Bir kez daha bir şeylerin yanlış olduğu hissine kapıldım. Farklıydı.

Gerçi Vicki ben evden çıktığım sırada uyuyordu. Işık düğmesine bastım ama hiçbir şey olmadı.

"Önce kazan, şimdi de şalterler. Şaşırmadım," dedim ilerleyip telefonumun fenerini açmaya uğraşarak. Ayağım yere dökülmüş bir şeyin üstünde kaydı, neredeyse düşüyordum. Masadan destek aldım ve telefonumun ışığı altında nahoş bir şekilde parıldayan sıvıya baktım.

Yerde karanlığa doğru uzanan koyu, yoğun bir leke vardı.

Sağa doğru iki adım atıp tuvaletin ışığını açtım. Bu sefer yamuk bir dikdörtgen şeklindeki ışık karanlığı yardı ve, koltuktan odanın kenarına kadar birikintiler ve lekeler oluşturan, etrafa saçılmış kanı görünür kıldı. Birisi kan kaybede kaybede

yerde sürünmüş gibi duruyordu. Fenerim kan izlerini son noktaya kadar takip etti.

"Tanrım. Vicki?" dedim telefonum dışında her şeyi bırakıp köşeye doğru koşarak. Ceset televizyonla duvar arasına sıkışmıştı, buraya saklanmaya çalışmış olmalıydı. Kafası dizlerine değiyordu, saçlarının çoğu kuru kanla kaskatı kesilmişti, diğer kısımlarıysa parıltılı bukleler hâlindeydi. Elinin arkasına dokundum ve soğuk olduğunu gördüm, evden bile daha soğuktu. Yüzüne bakabilmek için kafasını nazikçe geri ittim. Görmeyen, yarı kapalı gözleri, inci gibi dişleri telefonumun ışığında parladı. Dudakları maviydi, hayat belirtisi yoktu.

Şokun verdiği kısmi mantıkla bu durumu polise bildirmenin zor olacağını düşündüm. Soyadını bile bilmiyordum.

Kazan takırtı çıkararak çalışmaya başlayınca ayağa fırladım, içim korkuyla dolmuştu.

Artık bana inanmak zorundaydılar. Webster konusunda başından beri haklıydım.

Dairemde ölen kadının adı Victoria Joy Granger'dı, arkadaşları ona Vicki diyordu ve 26 yaşındaydı. Yarı zamanlı oyunculuk, yarı zamanlı dadılık, yarı zamanlı barmenlik yapıyordu ve ara sıra da geçici işlerde çalışıyordu. Arkadaşlarıyla zaman geçirmeyi, dans etmeyi, eski moda sepetli bir bisikletle Londra'da gezmeyi seviyordu. Evde yemek yaparken vegan yemekleri tercih ediyordu ama restoranlarda biftek yiyordu. Instagram'da neredeyse bin takipçisi, Facebook'ta üç yüz küsur arkadaşı vardı, Twitter'daysa zaman geçirmiyordu. Her gün selfie çekiyordu; sabah esnerken, spor salonunda kaydettiği gelişmeyi gösterirken, aynada elbisesini çekmek için küvetin kenarındaki tehlikeli bir noktada dururken, minicik bir tangayla neredeyse çıplak bir hâlde omzunun üstünden bakıp hınzırca sırıtırken, tatildeyken, Noel'de, partilerde, tek başınayken. Avustralya'da yaşayan bir kardeşi vardı, ebeveynleri Wiltshire'da yaşıyordu, mahalle kedisinin sorumlularından biriydi ve en az bir tane gizli sevgilisi vardı.

Pazartesi günü öğle civarı dairemde uyanmış, buzdolabındaki yumurtaları ve en sevdiğim tavayı kullanarak kendine omlet hazırlamış, yanına da çay yapmıştı. Toptan aldığım gül kokulu duş jeliyle banyo yapmıştı, sonra parti elbisesinin üstüne giymek için dolabımdan kazak ödünç almıştı. Bıraktığım yedek anahtarı alıp kapıyı kilitlemiş, St. Pancras durağında bulunan Eurostar platformu yakınındaki stanttan kahve, kokulu

mum, teşekkür kartı ve gökkuşağı renkli makaronlar almıştı. İki çift ayakkabı ve bir palto denemiş, kırmızı bir ruj alacak olmuş ama vazgeçmişti, sonra bir kafede sipariş ettiği bademli kruvasanın sadece yarısını yemişti. Kitapçıdaki kalemi ödünç alıp kasanın önünde teşekkür kartının arkasını doldurmuştu (*Ingrid, beni evine aldığın için çok teşekkürler! Yumurtalarını yediğim için kusura bakma. Mumu yaktığında beni düşün. Vx*). Sonra kanal boyunca yürüyüp Granary Meydanı'na gitmişti. Güneş parlıyordu ve gökyüzü masmaviydi.

Öğleden sonra dört ila altı arasında, ben olaylardan bihaber vaziyette Adam'la sohbet ederken dairemde ölmüştü. Katil onu kırk iki yerinden bıçaklamıştı, ön kolunda ve ellerine savunma yaraları vardı, bıçağı savuşturmaya çalışmıştı. Göğsünde ve karnındaysa derin yaralar vardı. Üç parmağındaki tendonlar kopmuştu. Aort damarı kesilmişti. Kan kaybından ölmüştü.

Kimse bir şey duymamıştı.

Kimse bir şey görmemişti.

Orada olmaması gerekiyordu.

Kartı, mumu ve makaronları bırakmak için dönmüştü.

Tabii ki başta bunların hiçbirini bilmiyordum; kimse bilmiyordu. Bu bilgileri gıdım gıdım toplamıştık; sonraki haftalar boyunca oradan bir sohbet, şuradan bir adli tıp raporu derken birikmişti. Bu bilgileri toplayıp Vicki'nin son birkaç saatinin hikâyesini yazmıştım, tıpkı jüriye bir dava sunar gibi. O korkunç gece polisleri aradığımda hayal görmediğimden ya da ilgi çekmeye çalışmadığımdan emin olmak için önden birkaç memur geldi. Kapıdan girip bahçede ilerlediler, kurşun geçirmez yelekleri ve reflektif ceketleriyle devasa görünüyordlardı. Merdivenin başında durduğumu gördükleri hâlde acele etmemişlerdi.

"Yukarıda. Solda," dedim ceketimin içinde büzülerek. Bir tanesi basamakları koşar adım çıktı, diğeryse bana sorular sormaya başladı.

Evet, ismim Ingrid Lewis'ti.

Evet, bu adreste ben oturuyordum.

Evet, polisi ben aramıştım.

Evet, cesedi bulur bulmaz aramıştım.

Hayır, kimseyi görmemiştim.

Evet, kiracıydım.

Evet, Vicki'nin evimde olduğunu biliyordum.

Hayır, tam adını bilmiyordum.

"Nerede yaşadığını biliyorum," dedim. "Adresi bilmiyorum ama öğrenebilirim. Bir arkadaşımın komşusu."

Harry'yi arayıp sorabilirdim...

Harry'ye olanları anlatmam gerekecekti.

Eğilip başımı dizlerimin arasına alarak mide bulantımın geçmesini bekledim.

Polis geldiği andan itibaren daire benim malım olmaktan çıkmıştı. Artık olay mahalliydi, evim değildi. İkili, üçlü gruplar hâlinde insanlar geliyordu. Hepsi ciddiydi ve işlerine odaklanmıştı. Benimle ilgilenmiyorlardı, sadece olanları tekrar tekrar anlatmam isteniyordu. Komşularım, olay mahallini koruyan polis memurlarının izniyle gelip gidebiliyorlardı ama benim gidecek yerim yoktu. Bir ara arkama döndüğümde Helen'in perdesinin ardından baktığını gördüm, yüzü karanlık odasında solgun bir ay gibiydi. Ona selam vermek için elimi kaldırdım ama hemen perdeyi kapadığını görünce elimi indirdim. Tam ters rollerde olsak polisler işlerini yaparken onu evime davet edip çay ikram eder miydim? *Galiba ederdim*, diye düşündüm ve bu küçük ihanet beklediğimden daha çok canımı yaktı.

Polisi arayalı bir saat olmamıştı ki cinayet soruşturma ekibi geldi. Bu son moda botlar ve takım elbise giymiş iki kadın için çok süslü bir isimdi. Birisi görevli dedektifle konuştu, sonra bana geldi.

"Bizi siz mi aradınız?"

"Evet, ben Ingrid Lewis."

"Ben Jennifer Gold. Bu davayı üstlenen cinayet soruşturma ekibinde Dedektif Çavuş olarak görev yapıyorum," dedi. Otuzlu yaşlarındaydı ve güçlü yüzünde tek bir damla makyaj yoktu. Saçı örölüp topuz yapılmıştı ama özensizdi, çalışırken saçlarının ona engel olmasını istemediği belliydi. Ceketinin yakasına bir şey bulaşmıştı ve temizlenmediği için beyaz bir leke kalmıştı. Bu tür polis memurlarını daha önce de görmüştüm. İşle kafayı bozmuş, başka hiçbir şey düşünmeyen tiplerdi. "Sizi karakola kadar götürüp ifadenizi alacağız," dedi.

Titreyerek başımla onayladım. "Sıcak bir yer olsun da neresi olduğu önemli değil," dedim.

"Eminim öyledir," dedi ve arkasını dönüp meslektaşı Memur Akram'la konuştu. Akram beni arabalarına götürdü. Arka koltuğa oturdum, düşünceli davranarak ısıtıcıyı sonuna kadar çalıştırmasına rağmen titriyordum. Dedektiflerin olay mahallindeki işlerini bitirmesini bekledim.

Buzlarım çözüldükçe beynim tekrar işlemeye başladı. Karakola ifade vermeye gidiyordum, hem de dairemde gerçekleşen bir cinayet hakkında.

Dedektif Çavuş Gold ve Memur Akram arabaya yöneldiklerinde binmelerini bekledim, sonra da "Şüpheli miyim?" diye sordum.

Birbirlerine baktılar.

"Neden öyle diyorsunuz?" diye sordu Jennifer Gold bir şey yokmuş havasında.

"Bence mesleğimi söylesem daha iyi."

Haklarını vermek lazımdı, duruşma avukatı olduğumu öğrendikleri an arabadaki atmosfer değişti.

"İfadeni kamerayla kayıt altına almamız lazım çünkü kilitli," dedi Jennifer.

"Neyim?"

"Pardon. Kilit Tanık," dedi neşeli bir sesle. "Demek bu jargon mahkemeye daha ulaşmamış."

"Bana ulaşmadı," dedim tereddüt ederek; arkadaş canlısı atmosferi bozmak istemiyordum. "Şüpheli miyim?" diye sordum tekrar.

Yine birbirlerine baktılar ve bakışları iki elektrik direği arasındaki akım gibiydi.

"Şimdilik değil," dedi Jennifer ölçülü bir sesle.

Ama değişebilir, diye düşündüm.

Akşamı bir polis memuruyla geçirmem iyi oldu, diye geçirdim aklımdan. Adam Nash sağlam bir tanık olabilirdi.

Karakolda ısıtıcı son güçte çalıştığından sorgu odasına girdiğimiz anda dedektifler ceketlerini hızla çıkardı; bunu birçok kez yaptıkları belliydi. Odanın sıcak ve havasız olduğunu biliyordum ama yine de ısınmıyordum.

"Şoktan," dedi Memur Akram. "Çay ister misin? Su?"

"Su lütfen," dedim Jennifer Gold'a dönerek. "Burada ne kadar kalacağım?"

"Bir süre," dedi kaşlarını kaldırarak. "Gidecek bir yerin mi var?"

"Hayır," dedim. Gerçekten yoktu. Daireme günlerce, belki de haftalarca giremeyecektim. Nerede kalacağımı bilmiyordum.

Polisler ifademi almaya başladıklarında kendi endişelerimi aklımdan çıkarıp sorulara odaklandım. Olay mahallinde cevapladığım soruların üstüne yenilerini eklemişlerdi.

"Yani dün gecedен önce tanışmıyordunuz?"

"Hayır."

"Ve evinde kalmasına izin mi verdin?" diye sordu Memur Akram inanamayarak.

"Vicdanım onu ortada bırakmaya el vermedi. Çok sarhoştu ve eve gitmek istemiyordu."

"Neden?" diye sordu Jennifer Gold. Bana avlanan bir atmacayı hatırlatıyordu, ilginç hiçbir şey dikkatinden kaçmıyordu.

"Karmaşık bir konu," dedim bu cevabın yeterli olmayacağını bildiğim hâlde.

"Devam et."

"Partiyi düzenleyen arkadaşşıma karşı... hisleri vardı. Komşulardı. Bunların ortaya çıkacağından korktu."

"Hisler," diye tekrarladı Jennifer.

"Detayları bilmiyorum," dedim çabucak. Vicki'ye ve Harry'ye ihanet ettiğimi hissediyordum. "Kendisiyle konuşmanız lazım. Ama... Harry'yle yalnız konuşun. Nişanlısının önünde konuşmak isteyeceğinden emin değilim."

Memur Akram not aldı. "Başka?" diye sordu.

Başka ne vardı ki? Vicki hakkında pek bir şey bilmiyordum.

Tek bildiğim bir kez daha yakınımıdaki birinin vahşice öldürülmüş olduğuydu ve dedektiflerin bunu bilmesi gerekiyordu. Bir kez daha polis memurlarını beni ciddiye almaları için ikna etmem gerekiyordu; bana tanık, hatta şüpheli yerine potansiyel kurban gözüyle bakmaları lazımdı.

Bir kez daha sevdiğim birinin öldüğünü, oysa asıl ölmesi gerekenin ben olduğumu hissediyordum. Onlara Belinda'dan bahsettim; onlar kibar bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırırken olayları bölük pörçük anlattım.

Sözümü bitirdiğimde bitkin düşmüştüm.

"Artık gidebilir miyim?"

"Sorularımız daha bitmedi," dedi Jennifer Gold yavaşça not alarak, odaklandığı belliydi.

"Bildiğim her şeyi anlattım."

"Her şeyi tekrar dinlememiz gerekiyor," dedi. Yüzündeki gülümseme gözlerine ulaşmıyordu. "Sonuçta evinizde ilk kez biri ölmüyor, değil mi?"

Gönderici: 4102@ucretsizcevrimiciposta.com

Alıcı: Durbs, KB

Bu sefer ne oldu? Bahanen nedir?

Gönderici: Durbs@ucretsizpostaat.com

Alıcı:4102, KB

Sakin ol. Problem yok. Dehşete düştü, biz de bunu istiyorduk.

Gönderici: 4102@ucretsizcevrimiciposta.com

Alıcı: Durbs, KB

Bence çok büyük bir problem var. Hem de çok. Bence bitirelim. Uyuyan aslanı uyandırdın ve birini ısırıldı. Şaşırmış olamazsın.

Gönderici: KB@sanaozelinternet.com

Alıcı: Durbs, 4102

Korkacak bir şey yok. Planımız tam olarak bu değildi ama vazgeçmek zorunda değiliz. Çok az kaldı.

Gönderici: 4102@ucretsizcevrimiciposta.com

Alıcı: Durbs, KB

Biri daha ölürse ben bırakırım. Dayanamam.

Gönderici: Durbs@ucretsizpostaat.com

Alıcı: 4102, KB

Onun dışında başka biri demek istiyorsun.

Gönderici: 4102@ucretsizcevrimiciposta.com

Alıcı: Durbs, KB

Onun dışında başka biri.

20

Üç hafta sonra, Aldwych'in karanlığında otobüs bekliyordum. Yüzüme toz savuran, gözlerimi sulandıran soğuk rüzgârdan titriyordum. Atkımı ağzıma kadar çekip çenemi göğsüme dayadım. Mahkemede uzun bir gün geçirmiştım ve her yerim ağrıyordu, galiba soğuk almıştım. Pek dinlenememiştım. Adele'in Ealing'teki tek odalı evinde kalıyordum; evi akıl almayacak derecede dağınıktı ve dünyanın en rahatsız koltuğunda uyuyordum ama ne zaman gideceğimi çaktırmadan sorup duruyordu, bunu görmezden gelemezdim. İğrenç Paul geleli birkaç gün olmuştu, bu da beni evden çıkarmaya yetmişti.

Jennifer Gold'u o kadar sık arayıp darlıyordum ki bu kez telefonu açtığında sesi teslimiyet doluydu. Haber yoktu. Şüpheli yoktu. John Webster'ın Vicki'yle ya da onun vahşice öldürülmesiyle bir ilişkisi bulunamamıştı. Kimse eve giren ya da çıkan birini görmemişti. Kimse bir şey duymamıştı. Komşularımın hepsi dışarıdaydı ya da yüksek sesle müzik dinliyordu. Sürekli orada olan Helen bile başka yerdeydi.

Ev sahibine sözleşmemi feshedip evden çıkmak istediğimi söylemiştim ama kabul etmemişti. Onu da anlayabiliyordum; ev artık olay mahalli olduğu için başka kiracı bulması çok zor olacaktı. Kan lekeleri temizlenmişti ama şiddetin soluk, rahatsız edici hissini yok etmek mümkün değildi. Bir yanım sahip olduğum her şeyi bırakıp gitmek istiyordu ama bunu yapacak param yoktu. Adele'le sonsuza dek kalamazdım, onu

kimin öldürdüğünü kanıtlayana kadar Vicki'nin ölümünün hafızalardan silinmesine de izin veremezdim.

Bu ziyareti oraya tekrar taşınmadan önce ne yapmam gerektiğini görmek için yapıyordum. Ev sahibi etrafı temizleyip duvarları boyamış, ayrıca hiç güvenmediğim, ucuz bir alarm sistemi taktırmıştı. John Webster için alarmların bir anlamı yoktu. İçeri girmek isterse onu engellemek mümkün değildi.

Otobüs neredeyse boş gelmişti. Üst kata çıkıp istemsizce en öne oturdum çünkü en iyi koltuk burasıydı ve asla boş olmuyordu. Aldwych'ten geçen otobüs dümdüz devam edip Euston Caddesi'ne çıkıyordu. Cadde her zamanki gibi tıkalıydı. Birbiri ardına dizilmiş tanıdık sokaklar beni ayakta uyutuyordu: Kingsway, Holborn, Southampton Row... Floresan lambaların sert ışığı yüzünden otobüsün içini görmek dışarıyı görmekten daha kolaydı. Kendimi ön camdaki yansımama, arkamdaki boş koltuklara bakarken buldum. Güçlendirilmiş camda çift görüldüğüm için hatlarım belirsizleşiyor, yüzümün detayları kayboluyordu. Otobüs yavaş, kesintili yolculuğu sırasında tümseklere ve çukurlara girdikçe yansımam hareketlerimi taklit ettiğinden arkamda biri oturuyor gibiydi. Kafamı cama dayamak için sağa eğildim, iki yansımamdan biri aynısını yaptı. Diğeri olduğu yerde kaldı.

İçgüdülerim ayağa fırlamama neden oldu. Daha doğrusu fırlamaya çalıştım: hareket ettiğim anda atkım boğazımı sıktı. Görüş alanım daralırken iki yandan karanlık çöktü. Atkımı tutmaya çalıştım, nefes almaya çabaladım, yerime yapışıp kalmıştım.

"Karşı koyma, kaçma, çılgılık atma," dedi Webster. Nefesi kulağımı ısıtıyordu, sesi kısıktı. "Anladın mı?"

O anda çıkardığım sesi teslimiyet olarak kabul etti ve boğazımdaki baskı azaldı. Atkıyı çıkarıp attığım esnada çoktan paniğe kapılmıştım. *Buradaydı*, hemen arkamdaydı ve yardım istemenin hiçbir yolu yoktu...

"Seni bulmak zor, Ingrid. Otobüse binmeyi sevmiyorum." Öksürdüm.

"Boğazın için kusura bakma, şaşırınca çok çırpınıyorsun. Ya da kaçırıyorsun," dedi. Sesinde daha önce duymadığım, değişik bir ton vardı. "Konuşmamız lazım."

"Ne hakkında?"

"Bence biliyorsun," dedi sinirden sertleşen sesiyle. "Bana bak, Ingrid. Kabalık ediyorsun."

Yavaşça döndüm. Felaketin gerçekliği zamanı sündürüyordu, her saniye sonsuzluk gibiydi. Webster'ın arkasında boş koltuklar uzanıyordu. Koca dünyada sadece biz kalmış olabilirdik. Ona iyice baktım. Kilo vermeye ihtiyacı olmadığı hâlde birkaç kilo vermiş olduğunu fark ettim. Elmacık kemikleri öncekine göre daha belirgindi ve saçları dağınık duruyordu.

"Benden yanlış insanlara bahsetmişsin."

Ne demek istediğini anladım. "Polis seninle konuşmaya gelmiş," dedim.

Kafasını yana yatırdı. "Senin isteğin üzerine," dedi.

"Senin ifadeni almalarını söylemedim."

"Evine girip bir kadını öldürdüğümü söylemişsin."

"Yapmadın mı?"

Komiğine gitmiş gibiydi. "Tabii ki hayır. Bunu biliyorsun zaten. Sana suç ânında başka yerde olduğumu söylemişlerdir," dedi.

"Senin söylediklerine asla inanmam," dedim titreyerek.

"Ama doğru."

"Böyle söylemen bile yalan olduğunun kanıtı."

"Ne kadar kabasın, Ingrid," dedi öne eğilerek. "Beni özlediysen ilgimi çekmenin daha kolay yolları var."

"Özlemedim. İlgin istemiyorum. Hiç de istemedim."

Merdivenden sesler geldi ve devasa montlar giymiş iki genç gülüşüp itişerek yukarı çıktılar. Webster kafasını çevirip onlara baktı ve yüzündeki ifade gençlerin donup kalmasına neden oldu.

"Gidin."

Londralı gençler genellikle kolay kolay korkmazdı. Bu ikisiyse büzüştükçe büzüştü, sesleri kesildi ve ardından tek kelime etmeden merdivenden indiler. Fırsattan istifade toparlandım. Bu bir fırsattı. Adam öyle olabileceği söylemişti. Boşa harcamazdım.

Webster sokağa baktı. "Burada ineceksin, değil mi?" dedi.

"Hayır. İnmeyeceğim."

"Yapma, Ingrid. Bana yalan söyleyemeyeceğini biliyorsun."

"Yapma."

"Neyi?"

"Benimle ilgili her şeyi biliyormuşsun gibi konuşma. Numara yapıyorsun. Söylediklerinin hepsi blöf."

Ayağa kalktı. "Çoğu insan bunu anlamıyor. Gördün mü, Ingrid? Özel olduğunu biliyordum. Hadi gidelim," dedi.

Kendimi alt kata inen dar merdivende buldum ve orta kapıdan aşağı indim çünkü başka seçeneğim yoktu.

Kaldırıma benden bir salise sonra ayak bastı ve kolumu tutup kendi koluna geçirdi. Kendimi kurtarmak için kolumu çekmeye çalıştım ama morartacak kadar sıkı tutuyordu.

"Yürürken konuşalım mı? Burada durursak başımız belaya girer, King's Cross'a çok yakınız. Tren istasyonlarının tekinsiz tipleri çektiğini fark ettin mi?"

"Etmeye başlıyorum."

Sırıttı. "Hava değişikliği iyi gelmiştir. Her sabah Central Hattı'na binmenin daha kötü olduğunu sanırdım ama yanılmışım," dedi.

Tekrar kolumu kurtarmaya çalıştım ama başaramadım. Korku, damarlarımda gezen bir elektrik akımı gibiydi. Nerede olduğumu biliyordu. Adele'in evindeyken beni izliyordu.

"Olay çıkarma," diye mırıldandı. "Hiç gerek yok."

"Ne istiyorsun, John?"

"Polise neden seni öldürmeye çalıştığımı söyledin? Neden o kadını öldürdüğümü söyledin?"

"Yapmadın mı?"

Başını iki yana salladı, yüzünden ciddiyet akıyordu.

Bir anlığına kendimden şüphe ettim. Sonra bu konuda ne kadar becerikli olduğunu hatırladım. İnsanı siyahın beyaz olduğuna ikna edebilirdi. Kendimi toparladım. "Bence beni öldürmeye çalıştın, John ama Belinda'yı öldürdün. Vicki de seni dairede yakaladı. Bu yüzden onu da öldürmek zorunda kaldın. Şimdi de izlerini silmeye çalışıyorsun çünkü çok büyük bir risk aldın ve yakalanmaktan korkuyorsun."

"Hiçbir şeyden korkmuyorum," dedi. Yine dürüst olduğu izlenimini veriyordu. *Unutma, ona güvenemezsin.* "Ama senin için endişeleniyorum, Ingrid. Gerçekten seni incitmek isteyen biri var. Sence onun kim olduğunu bulman gerekmez mi?"

"Sen olduğun için gerekmez."

"Ama değilim. Belinda'yı boş ver de diğer kızın cinayeti kişisel gibi. Büyük bir öfkeyle işlenmiş sanki, öyle değil mi? Belki de seni bulamadığı için körüklenen öfkesinin yansımasıdır. Belki de sana yapmayı planladığı şeyi ona yapmıştır."

"Senin dışında bana zarar vermek isteyen yok."

"Ben sana zarar vermek istemiyorum. O konuda beni hiç anlamadın," dedi başını yana yatırarak. "Seni anlamak istiyorum o kadar."

"Beni saat gibi parçalayarak."

"Gerekirse," dedi burnunu çekerek. "Kızdırdığın insanların listesini çıkar. Senden nefret eden tüm insanları ekle."

"Yine söylüyorum, senin dışında benden nefret eden kimse yok?"

"Öyle mi?" dedi gülerek. "Benim hatırım için bir düşün. Artık endişelenmene de gerek kalmadı. Sana yardım edeceğim."

"Yardım mı?" diyerek gülerken boğazından çatlak, korkunç bir ses çıktı. "Dalga geçiyorsun."

"Canımı sıkma, Ingrid. Bana ihtiyacın var."

"Polis..."

"İşe yaramaz. Bunu biliyoruz. Bu yüzden benim devreye girmem lazım. Elindeki en iyi kaynak benim. Polisi unut, Ingrid. Beş adım geriden geliyorlar ve kanunlara bağlılar. Birinin seni kurtarmasını istiyorsan benim gibi birine ihtiyacın var."

"Sana asla ihtiyacım olmaz."

"Bıraktığın mesajda öyle demiyordun."

"Ne diyorsun?"

"Beni aradın."

"Kesinlikle aramadım."

Ceketinin cebinden telefonunu çıkarıp sesli mesajları açtı. "Dinle," dedi.

"John, seninle konuşmam lazım. Yardımın lazım." Ses tiz ve hezeyanlıydı. "Lütfen. Özür dilerim ama çok korkuyorum. Beni bul."

Başımдан aşağı kaynar sular dökülmüştü sanki. Şaşkınlıktan nefesim kesildi. John Webster sürekli yalan söylüyordu ama bu sefer doğruyu söylemişti.

Bu benim sesimdi.

Oysa böyle bir arama yaptığımı kesinlikle hatırlamıyordum.

"Bu ben olamam. Ben seni aramadım," dedim yırtıcı hayvanları andıran gözlerine bakarak; o gözlerde beni yok etme isteğinden başka hiçbir şey yoktu. "Seni nasıl arayayım? Numaranı bile bilmiyorum."

İlk defa yüzündeki öz güvenin biraz yok oldu. "Bilmiyorsun," dedi.

"Hiçbir zaman öğrenemedim," dedim. O anda aklıma bir fikir geldi ancak o esnada çok komiğime gittiğinden gülümsemeye başladığımı hissettim. "Beni hep gizli numaradan arıyordun. Bunu sen de biliyorsun. Gizli numaradan arayıp nefesini dinletiyordun. Ben seni arayamıyordum."

Somurttu, yüzüne gülünmesine alışkın değildi. Bütün gücüyle karşılık vereceğini bilmem gerekirdi. "O zaman sormamız gereken soru şu: kim sen telefon etmişsin gibi sahte bir kayıt yaratabilir? Kim sesini kaydedip yardım istiyormuşsun gibi gösterecek şekilde değiştirebilir?"

Rüzgâr etrafımda dönüyor, boğazımı görünmez bir el gibi kavırıyor, saçlarımı çekiyor, cildimi donduruyordu. Gülümsememin silindiğini hissettim.

"Ses konusunda çok başarılı olan, hatta kendi stüdyosu olan Mark'ı unuttuğunu söyleme sakın. Hayatının aşkıydı hani."

Mark.

"O Kanada'da."

Webster'in gözleri kısıldı. "Sana öyle mi söyledi?" dedi.

"Orada. Artık orada yaşıyor. Temelli."

Bana doğru eğildi, sesi fısıltıya dönüştü. "Döndü, güzelim. Haberin yok muydu?" dedi.

Tabii ki haberim yoktu. Bir saniyeliğine gözlerimi kapatıp gücümü topladım. "Neden haber versin ki? Konuşmuyoruz," dedim.

"Bence küslük meselesine hemen bir çözüm bulup bunu onun yapıp yapmadığını öğren," dedi telefonunu bana gösterdikten sonra cebine koyarak.

"Nerede oturuyor?"

"Benden yardım mı istiyorsun?" dedi Webster çenemden tutup yüzümü nazikçe kendininkine çevirerek. "Kibarca istersen yardım ederim."

Başımı iki yana salladım, konuşamayacaktım.

"Zamanı geldiğinde, Ingrid, sana yardım etmem için bana yalvaracak, karşılığında ne istersem vereceksin. Ama o zamana dek tek başınasın," dedi. Sözcükleri kesik kesik telaffuz ediyordu, dudakları kasılmıştı. Normalde duygularını kontrol etmekte iyiydi fakat bu durum olağandışıydı. "Öldüğünde üzüleceğim ama unutma ki ölümün kendi hatan olacak."

Beni bırakıp arkasına bile bakmadan kalabalığın içinde kayboldu. Olduğum yerde kalakaldım; gözden kaybolduğu hâlde titremem bir türlü kesilmedi.

Eski nişanlımın İngiltere'ye döndüğünü bilmiyor olabilirdim ama annem biliyordu.

"Tabii ki döndü. Üç... hayır, dört ay önce döndü."

"Nereden biliyorsun?" diye sorarken eklemelerimin öfkeden sızladığını hissettim. "Daha önemlisi, neden bana söylemedin?"

"İşte, yani..." dedi ve ardından telefonda uzaklaşıp fırınla ığraştığını duydum. Kek yapmak onun tutkusu ve sonsuz bir dikkat dağınıklığı kaynağıydı.

"ANNE."

"Buradayım, canım. Bağırmana gerek yok."

"Mark'ın döndüğünü nasıl öğrendin?"

"Annesi aradı. Diana benim de bilmek isteyeceğimi düşünmüş."

"Peki ben?"

"Olanlardan sonra senin ilgileneceğini düşünmedik."

Öfkem daha da artarak yakıcı bir aleve dönüştü; konuşmadan önce sertçe yutkundum. "Ha, demek bunu konuştunuz?"

"Çok detaylı değil," dedi. Sesi sakın geliyordu çünkü sakindi; ben öfkemi babamdan almıştım. Onlar kadar farklı iki insan görmediğimden neden evlendiklerini hiç anlamamıştım. On sene sonra sakince hatalarını itiraf edip ayrılmalarını da anlamamıştım. Ben küçükken ikisinin de bana harcayacak çok parası yoktu ama ikisi de sevecen ve destekleyiciydi. Boşanmalarına rağmen mutluydum.

Aklıma korkunç bir şüphe düştü. "Onunla görüştün mü?" diye sordum.

"Evet, öğle yemeği yedik."

"Ne yaptınız?"

"Biliyorsun, onu severim. Diana, o ve ben buluştuk, galiba eylül ayıydı. Mark yeni yeni yerleşiyordu. Julius'a Parkinson teşhisi konmuştu, herhâlde Mark da babasına destek olmak istedi."

"Çok kötü olmuş. Yazık," dedim. Vaktiyle kayınpederim olacak o adamı seviyordum, çok tatlı, eski bir muhasebeciydi, nadiren gülerdi ve bayat bir komedi zevki vardı. "Durumu nasıl?"

"Artık ilaçlar daha kaliteli, o yüzden idare ediyorlar. Aramızda kalsın ama Mark, İngiltere'ye dönmek için neden arıyordu bence."

"Öyle mi?"

"Kanada'ya alışamamış. Havayı sevmediğini söyledi."

Bekâr mı? Bu soruyu sormamak için kendimi tuttum çünkü dolu bir silah gibiydi. Onun yerine, "Beni sordu mu?" dedim.

"Sordu galiba."

"Hatırlamıyor musun?"

"Diana'nın çenesi nasıl düşüktür bilirsin. Yeni komşularından ve köpeklerinden bahsedip durdu."

İçimde bir sızı hissettim, Orpen ailesiyle bağımı koparmıştım ve Mark beni terk ettikten sonra hayatımı dolduran korku ve kayıp arasında buna pişman olacak zamanım olmuştu. Kendimi suçlu hissediyordum ve onları özlüyordum. Mark dışında Diana'yla hiçbir ortak noktamız yoktu ama bir şekilde iyi geçiniyorduk.

"Neyse, Mark'ı niye soruyorsun ki?" Annemin sesi bir anda çok daha dikkatli gelmeye başlayınca gerildim.

"Hiç. Döndüğünü duydum da."

"Anladım," dedi ve bekledi.

"Evet, numarasını istiyorum."

"Ah, ben de merak etmiştim."

"Geri dönmek istediğimden değil."

"Tabii ki," dedi ve berrak, ölçülü sesiyle numarasını okudu, ben de duruşma defterlerimden birinin arkasına not aldım.

"Diana'yı arayıp numarasını istediğimi söyleme."

"Hiç eğlenceli değilsin," derken gülümsediğini duyabiliyordum.

"Yanlış anlar, sen de biliyorsun."

"Nasıl anlaması lazım ki?"

"Pardon, hat kesiliyor," dedim. "Sesin gidiyor. Zar zor duyuyorum. Ama teşekkür ederim..."

Sonraki cuma günü daireme döndüm ve ertesi sabah, yedi saate yayılmış ortalama beş dakikalık bir uykudan sonra temizliğe başladım. Vicki'nin cesedi götürüldükten ve polis olay mahallini terk ettikten sonra içeride profesyonel bir temizlik yapıldığını biliyordum. Leke, parmak izi tozu kalıntısı falan olmadığını, arabancıların ayak izlerinin yerde değil aklımda olduğunu biliyordum ama yine de temizlik yaptım. Sonra kalorifer kazanının izin verdiği kadar uzun, sıcak bir duş aldım; üç farklı hafta sonu giysisi denedikten sonra kot pantolon, kalın hırka ve en içte de narin, dantelli bir gömlekten oluşan doğru kombinasyonu seçtim. Saçlarımı ipeksi bukleler hâlinde omuzlarıma dökülsün diye kuruttum, sonra fikrimi değiştirip tepeden topladım, ardından yarısını toplayıp yarısını bırakmayı denedim ve nihai olarak pes edip at kuyruğu yaptım. Makyaj yapmadım. İyi görünüyordum. Mark beni birçok kez makyajsız görmüştü.

Aynadaki yansımama bir kez daha baktım: Gözlerimin altında mor halkalar oluşmuştu ve uykusuzluğun verdiği solgunluktan yüz yaşında görünüyordum.

Lanet.

Hayatta kalmak için kamuflaja bel bağlayan bir av hayvanı gibi kapatıcının üçüncü katını sürüyordum ki merdivende ayak

sesleri duydum, sonra kapı çalındı. Biri dış kapıyı açmış olmalıydı; yönetim pek çok kez uyarıda bulunsa da yapıyorlardı. Gelmeden en az otuz saniye önce haberim olmasını bekliyordum.

"Hayır hayır hayır hayır hayır," diye mırıldandım, yüzümü silerek şen şakrak bir sesle, "Hemen geliyorum!" dedim.

Kapıyı açtığımda neşeyle gülümsüyordum.

"Mark."

"Ingrid," dedi. Ses tonumu aynen kopyalamıştı; biraz fazla sakın, biraz fazla çalışılmış. Cenazeye gelmiş gibi ağırbaşlı bir hâli vardı. Yüzümün kızardığını hissettim. Eh, en azından solgun görünmeyecektim.

"İçeri gel."

Kapı eşiğinden geçip durdu ve etrafına bakındı. "Vay be," dedi.

"Beğendin mi?"

Sessizlik. Hayır demek oluyordu bu.

"Biraz farklı olmuş," dedi sonunda.

Gerginlikten parmaklarımla oynuyordum; bu çok saçmaydı, ne düşündüğünün önemi yoktu artık. Boş duvarlara ve eğreti mutfığa bariz bir dehşetle baktığı sırada onu inceledim, kendime unuttuğum detayları hatırlattım. Saçını bukleleri görünecek kadar uzatırdı eskiden. Şimdiyse kısaydı, hatta kısacık kestirdiğinden kafasının şekli belli oluyordu. Uzun bir adamdı, göğsü genişti ve atletikti. Bu yanı değişmemişti. Hatta son görüştüğümüzden beri kaslanmış gibi duruyordu. Ciddi görünüyordu –hatta kasvetli– ama gülümsediği zaman yüzü aydınlanan insanlardandı.

Şu anda gülümsemedi.

"Tam senlik bir yer olmuş."

"Nasıl yani?" diye sordum ama pişman oldum çünkü iyi bir anlama geliyor olamazdı. "Neyse. Çay ister misin?"

"Teşekkürler."

Mutfağa doğru ilerleyip su ısıtıcısını doldurduğum sırada gözlerini üstümde hissediyordum. İki yıldır görmediği birini inceleme sırası ondaydı. Umursamamaya çalıştım.

"Aramana şaşırdım," dedi. Sürtünme sesi masadaki sandalyelerden birini çektiğine işaret ediyordu. Neyse, zaten ben de koltukta dip dibe oturmak istemiyordum.

"Ben de şaşırdım. Döndüğünü yeni öğrendim. Kanada'ya temelli yerleştiğini sanıyordum."

"Ben de öyle sanıyordum. Ama planlar değişiyor işte."

"İşlerin nasıl gidiyor? Yeni bir stüdyo mu kuruyorsun?"

"Hayır. İki kez ülke değiştirmek hiç iyi olmadı, yani finansal açıdan. Kendimi toparlayana kadar bir arkadaşın yanında çalışıyorum."

Kolayca para kazanan türden biriydi; işleri hep yolunda giderdi. Eninde sonunda toparlanacağını düşündüm.

"Babana çok üzüldüm."

"Durumu iyi. Beklediğimden daha iyi."

"Güzel," dedim dönüp ona bakarak ve dejavu yaşayınca şaşırdım. Masalarda hep yamuk otururdu; bir dirseğini masaya dayar, bacaklarını uzatırdı.

"Ne oldu?"

"Yok bir şey. Sadece... seni gördüğüme sevindim."

Kaşlarını kaldırdı. Şaşırdığını söylemek iyimser bir ifade olurdu, daha çok şüpheli gibiydi. "Beni neden buraya çağırdın, Ingrid?"

"Evimden mi bahsediyorsun? Çünkü konuşurken izlenmediğimizden emin olmak istedim."

Şimdi iyice şüphelenmiş görünüyordu. "Neden?" diye sordu.

"Tuhaf şeyler oluyor," dedim tıslayıp duman çıkararak kaynamaya başlayan su ısıtıcısıyla uğraşarak.

"Ne tür şeyler?"

İşimden öğrendiğim bir şey varsa o da gerçekleri sıralı ve anlaşılır bir şekilde anlatabilmektir. Çayı koyup karşısına

oturduğum sırada profesyonel eğitimimden yararlandım. Belinda'nın ölümünden Vicki'nin cinayetine ve John Webster'in otobüste arkamda belirmesine kadar her şeyi anlattım. Mark sessizce dinledi, arada bir kısa birkaç soru sordu. Sözüm bittiğinde düşünceli düşünceli parmaklarını fincanın kulpunda gezdirdi. Sonra bana baktı.

"Burada nasıl kalıyorsun?"

"Taşınacak param yok."

"Ama arkadaşın burada, bu odada öldü."

"Korkunç bir şey. Bu eve bakışım sonsuza dek değişti. Keşke başkasının evine gitseydi," dedim çaresizce omuzlarımı silkerek. "Kalmam gerekiyor, o yüzden kalıyorum."

Başıyla onayladı. Sonra, "Peki *ben* neden buradayım?" diye sordu.

"John Webster'da ses kaydım vardı. Sesli mesaj yollanmış. Ondan yardım istediğim bir kayıt," dedim kollarımı savunmacı bir tavırla kavuşturarak. "Onu asla aramam, biliyorsun."

"Ee?"

"Aradığımı hatırlamadığımı, delirdiğimi sandım. Ama bunu söylediğimde Webster birisinin bu ses kaydını yaratarak onu benimle iletişime geçmeye teşvik etmiş olabileceğini söyledi."

"Fazla uğraş. Webster'ın yine seninle ilgilenmesini neden istesinler ki?"

"Bilmiyorum."

"Polis icabına bakamıyor mu?"

"Deniyorlar."

"Demek yeterince yüklenmiyorlar." Çayından bir yudum alınca somurttu çünkü artık soğumuştur. "Neden buraya geldiğimi hâlâ anlamadım, Ingrid."

"Geri döndüğünü Webster'dan öğrendim."

Bunun üzerine başını kaldırdı, şaşırmıştı. Gözleri benimkilerle buluştuğu esnada vücudumda hafif bir heyecan dalgası hissettim. "Nereden biliyormuş?" diye sordu.

"Herhâlde seni izliyordu. Benden daha fazlasını biliyordu. Döndüğünü söylemediğine inanamıyorum."

İlk sözüme odaklanmayı tercih etti. "John Webster benden ne istiyor? Sevdığım her şeyi yok etti zaten."

"Her şeyi mi?" dedim konuşacak gücü toplayınca.

"Duydun işte," dedi. Yosun yeşili gözleri yumuşacık olabiliyordu ama şu anda kaya gibi sertlerdi. "Anlattıkların bana sıradan bir tuzak gibi geliyor. John Webster her zaman yaptığı şeyleri yapıyor, sen de tekrar tuzığa düşüyorsun. Bu sefer sana katılmayacağım."

"Sahte ses kaydı yapabilecek becerilere sahip başkasını tanımıyorum," dedim inatçılıkla. "İşin bu. Webster bile öyle dedi. Sana sormam gerektiğini söyledi."

"Ha, ondan tavsiye almaya da mı başladın? Öğrendiğim iyi oldu," dedi. Rengi bembeyaz olmuştu. Yüzündeki ifadeyi tanıyınca yorulduğumu hissettim; bu konuşmayı daha önce de yapmıştık ve sonu iyi bitmemişti. Bir zamanlar beni rahatlıkla güldürebiliyordu, ona bir şey gösterdiğimde nasıl tepki vereceğini biliyordum, her sabah ilk, her gece son düşüncemdi. Bu adam yangından sonra soğuk ve mesafeli birine dönüşen, sonunda da benden ayrılan kişiydi. "Dikkatli ol, Ingrid. Sana zarf atıyor ve sen durumu fark ettiğinde çok geç olacak. Ona güvenme dememe gerek olmamalı, tabii aklını kaybetmediysen."

"Kanada'da yaşarken daha iyiydin," dedim son bir espri yapmaya çalışarak. Sanki kahkahası aramızda hâlâ aleve dönüşebilecek küller olduğunu gösterecekmiş gibi.

İrkildi. "Çağırdığın için geldim," dedi.

"Biliyorum. Özür dilerim," dedim. Duygularını incitmeyi başarmıştım ki bu tuhaftı; bir zamanlar bundan keyif alırdım ama durum değişmişti. Belki de *ben* değişmiştim.

Aklımı okuyormuş gibi başını iki yana salladı. "Kızı eve ben davet etmemiştim. Orada olduğunu bile bilmiyordum," dedi.

Kız.

Adını bile söyleyemiyordu.

Zavallı Flora Pole yirmi üç yaşındaydı ve Mark'ın kayıt stüdyosunda resepsiyonist olarak ilk işine girmişti. Omzunda bir dövme, burnunda piercing vardı ve arada sırada kokain çekiyordu. Kendini kötü bir kız sanıyordu ama aslında genç, umursamaz ve iyi yetiştirilmiş bir kızdı.

"Flora yatak odamızdaydı, Mark."

"Nedenini bilmiyorum," dedi ayağa kalkıp anıları silebilecekmiş gibi eliyle kafasını ovuşturarak. "Anlamak için çok çabaladım, Ingrid. Döndüğümde ev yanıyordu. İçeri girip güvende olduğundan emin olmak istedim. Alevler ve duman çok yoğundu. Karbonmonoksit zehirlenmesi yaşadım, ambulanstaydım, o sırada polisler yanıma gelip bir ceset bulduklarını söyledi."

"Hatırlıyorum," dedim. Titriyordu. Ayağa kalktım, yanında olmak için odanın diğer tarafına yürüdüm. Onu teselli etmek istiyordum ama artık bana düşmezdi. Bu yüzden ona dokunmak yerine yanında öylece dikilmekle yetindim.

"Geldiğin zamanı hatırlıyor musun?"

Asla unutmayacaktım. Hayatımızın kamp ateşi gibi yandığını, alevleri izleyen kalabalığı görmüştüm, Mark ağlayıp bana sarılmıştı, o kadar sıkı sarılmıştı ki zar zor nefes alabilmişim, saçlarına ve derisine duman kokusu sinmişti...

"Flora'nın evde, yatak odasında olduğunu bilseydim," dedi ölçülü bir sesle. "Ölen kadının kimliğini bilirdim. Sen olduğunu sanmazdım."

"Biliyorum ama..."

Konuşmamışım gibi devam etti. "Bazen o ânı düşünüyorum da orada olduğunu bilmediğine eminim. Bazen bilsen de fark etmezdi diye düşünüyorum."

Sesim titremeye başlamıştı. "John Webster evimizi yaktı," dedim.

"Kimin isteği üzerine?" Gülümsedi ama nazik bir tebessüm değildi bu. "Ondan daha önce de yardım istemedin mi? Boş

kıskançlıkların yüzünden kundakçılık yaparak sana yardımcı oldu."

"Ondan öyle bir şey istemedim. Flora'yla aranda bir şey olduğunu bile yangından sonra öğrendim."

"Aramızda bir şey yoktu!" dedi yüksek sesle. "Tanrı aşkına, Ingrid, neden dinlemiyorsun?"

"Saf olduğumu düşünüyorsun, biliyorum ama sana inanam için aptal olmam gerekir," dedim duygusuzca.

"Ben gidiyorum," dedi ceketini ve telefonunu alarak. "Bil diye söylüyorum, sahte kayıt falan yapmadım. Yapacak başka işlerim var."

Öfkeyle dışarı çıktı ve ayak seslerinin merdivende yankılandığını duyunca gönül rahatlığıyla iç geçirdim. Kupasını aldım ama kapıdan gelen neşeli *tak-tak-tık-tak-tak* sesini duyunca onu neredeyse düşürecektim.

Kapıyı açmamla Helen neşeyle, "Merhabalar!" diye cıvıladı. "Ne zaman döndün?"

"Dün."

"Olanlara çok üzüldüm."

"Teşekkür ederim," deyip bekledim ama devam etmedi. "Bunun için mi geldin?"

"Ha, evet, pardon! Unutuyordum. Kabartma tozun var mı diye soracaktım."

"Kabartma tozu mu?" dedim. Muhtemelen histerik olduğum için gülmek istiyordum ama Mark'ın öfkesi ve Helen'in kararlı neşesi arasında çok büyük bir kontrast vardı. "Biraz var galiba. Ne yapıyorsun?"

"Ha," dedi ne yapacağını düşünmemiş gibi bir anlığına yere bakarak. "Kek. Sünger kek."

"Ne güzel," dedim kibarca ve kabartma tozunu uzattım. Kabartma tozunun bahane olduğuna emindim, sonraki sorusu da bunu kanıtladı.

"Biraz önce gelen kimdi? Sevgilin mi?"

"Eski sevgilim."

"Ha," dedi tereddüt edip kabartma tozunun üstünü okuyor gibi yaparak. "Bağrıışmalar duydum da."

"Bir süredir görüşmüyorduk. Konuşacak çok şey vardı."

"Yardıma ihtiyacın olursa," dedi Helen samimi bir ifadeyle, "kapımı çalabilirsin."

Çalmayacağım. Bunu yüksek sesle söylemedim çünkü kabalık etmek istemiyordum ama Helen bana yardım edemezdi.

Evet, artık bana yardımcı olabilecek tek kişi vardı.

"Sana John Webster'i yüreklendirmeni söyledim evet ama onu buraya davet etmeyi düşünüyor olamazsın. Çok tehlikeli," dedi Adam başını iki yana sallayarak. Dehşet içindeydim. "Benim isteğim ona suç isnat edip böylece onu hapse tıkabilmek. Onu hayatına davet etmeni istemiyorum."

Aynı hafta içinde ikinci kez kendi evimde oturmuş, durumu bir erkeğe açıklıyordum. Bu sefer karşımdaki Adam Nash'di. Onu Mark'la karşılaştırmadan edemiyordum; Mark soğuk nezaketten bir anda saf öfkeye geçmişti. Adam sessiz ama ısrarcıydı; benim için endişeleniyordu ve benim tarafımda olduğu belliydi. Tüm duygularını kontrol altında tutan bir adamdı. Yuvarlanan bir el bombasının üzerine kapanır gibi duygularını bastırıyor ve yarattığı hasarı sessizce göğüslüyordu. Yüzü bembeyazdı, çenesi gerginlikten kasılmıştı. "Seni düşündüğüm için söylüyorum. Böyle bir risk alamazsın," dedi.

"Başka seçeneğim yok. Herif takip konusunda uzman, Adam. Peşimdeki gerçekten o değilse –ki olmadığına yemin ediyor– peşimdekileri bulacak daha iyi birini düşünemiyorum," dedim devasa kazağımın yakasını yukarı çekip çenemi içine saklayarak. Kazağın içinde saklanma isteğine karşı koymak neredeyse imkânsızdı. "Buraya geldiğinde nasıl davranacağını görmek istiyorum. Daha önce buraya gelip gelmediğini anlamak istiyorum."

"Tehlikeli."

"Tabii ki öyle. O yüzden buradasın," dedim. Titriyordum: Adam, yılmaz bir tutarlılıkla içimdeki şüphelere ses veriyordu. "Birinin beni öldürmeye çalıştığını unutma. Vicki burada öldürüldü. Belki Webster yaptı, belki de başkası. O yapmadıysa kimin yaptığını bulmamıza yardım edebilir. O yaptıysa da belki kendini ele verir. Yani her açıdan önemli."

"Tam da onun istediği gibi davranıyorsun, Ingrid."

"John beni öldürmek isteseydi yıllar önce öldürürdü. Onun için kolay olurdu. Otobüsteyken atkımla beni boğabilirdi ya da Temple'da karşıma çıktığında beni bıçaklayabilirdi. Belinda öldüğünden beri eline sayısız fırsat geçti."

"Peki Vicki?"

Koltukta kıvrıldım, kaçmaya çalışırken can verdiği karanlık köşeye bakmamaya çalıştım. "İkimizin de bildiği bir şey var, John Webster konuşarak tehlikeden kurtulmak konusunda çok becerikli. Vicki eve gelip onu bıçak bilerken, üstünde Katil yazılı bir tişörtle görmüş olsa bile Vicki'yi büyüleyebilirdi. Vicki bu evden sağ salim çıkardı."

"Flora Pole gibi mi?"

"O farklıydı," dedim kollarımla gövde mi sararak.

"O zaman hata yaptı."

"Bence hata değildi."

"Neydi o zaman?"

"Mark'ın beni aldattığını kanıtlamanın iyi bir yoluydu. Webster, Flora'ya kabul edilebilir bir zayıf gözüyle bakmıştır."

"Peki sen?"

"Öldüğünde mahvoldum. Evimde olma nedeninin konuyla alakası yoktu."

Mark'ı ziyarete gittiğimde bana gülümsüyor, hafta sonu planlarımızı soruyor, tatil planlarımızı dinliyordu. Gülünç giysileri ve makyajı benim tutucu takımlarıma ve beyaz gömleklerime fazlasıyla tezattı. Parlak tüyleri olan küçük bir kuştı o, narin ve kusurluydu. Onu seviyordum ama en başından beri Mark'la

yatıyordu. Oysa Mark ona asla dokunmamalıydı; bunu aklımdan bile geçirmemeliydi. Flora'yı değil, Mark'ı suçluyordum. Sonuçta ben Mark'a âşık olmuştum; Flora'nın da olmaması için bir sebep var mıydı?

Kapı çalındı: Adam'ın tepkisi yüzünden ayak seslerini duymamıştım, o da duymamıştı. Kaslarının gerildiğini, vücudunun saf bir düşmanlıkla katılaştığını gözlerimle gördüm. "Geldi," dedi.

"Güzel. Tam zamanında," dedim kapıya yürüyüp öz güvene benzediğini umduğum bir ifadeyle kapıyı açarak. Evin içindeki ışık Webster'in yüzüne vurdu. Webster içeri girmeden önce uzun bir süre bekledi, muhtemelen ânın tadını çıkarıyordu. Onu buraya davet etmiş olmama rağmen kapıyı yüzüne çarpıp kilitlemek, kaçıp saklanmak istedim. Hareketleri bana yavaş fakat kararlı adımlar atan, hızını hamle yapacağı âna saklayan bir yırtıcıyı hatırlatıyordu. Emma Seaton'ın kolunda dolaşan kurt gibi.

Parmaklarım terimle kayganlaşan kapı kolundan kaydı; kendimi Webster'in tehlikeli olmadığına ikna etmeye çalışsam da kaç ya da savaş refleksimin belli ki durumdan haberi yoktu.

"Ingrid."

"İçeri gel."

Kapı eşiğinden geçip durdu ve yavaşça etrafına baktı. Aklıma Mark'ın onunla aynı yerde durup etrafa göz gezdirişini geldi ama Webster'in yüzü hoşnutsuzluk değil, zevk doluydu.

"Evet. Tabii ki."

"Ne demek bu?"

"Tek bakışta görebildiğin bir ev. Tüm odaları tekrar tekrar kontrol etmekten, değişen bir şey var mı diye anlamaya çalışmaktan yoruldun. Birinin evine girdiğini hayal edip etmediğini düşünmekten yoruldun. Koridordan ses geldiğini sanıp bakmak için cesaretini toplayarak çok zaman geçirdin. Kapının arkasına

sızmış olan her neyse onunla birlikte içeri kapanmadan kontrol edebileceğin bir yer istedin. Sağduyulu kız."

"Yüksek tavanları seviyorum," diye çıktım; haklı olduğunu itiraf etmek, benim bile fark etmediğim bir şeyi gördüğünü söylemek istemiyordum. Bana güldü ve kapıyı kapatayım diye içeri girdi. Arkamı döndüğümde tekrar durduğunu gördüm. Bu sefer Adam'a odaklanmıştı.

"O neden burada?"

"Kişisel koruma," dedi Adam kollarını kavuşturarak. Yüzünde bariz bir düşmanlık vardı.

"Burada olmana gerek yok."

"Ingrid burada olmamı istiyor."

"Ingrid *benim* burada olmamı istiyor," dedi Webster çocukça bir tavırla.

"Önce beni aradı," diye cevapladı Adam, hiç zaman kaybetmeden onun seviyesine inerek.

"Pazar akşamım mahvolsun istemiyorum," dedim sinirle. "Yarın için konuşma hazırlamam ve gömlek ütülemem lazım. Bu faslı atlasak iyi olur, daha başlamadan sidik yarıştıırıyorsunuz."

"Açıkça belirteyim," dedi Adam ben bir şey söylememişim gibi, "Ingrid güvense bile ben sana güvenmiyorum. Gözüm üstünde, Webster, seni ait olduğun hücreye tıkıncaya kadar rahat etmeyeceğim."

"Sıkıcı," dedi Webster, biraz haksızlık ediyordu ama en azından kısa bir cevaptı.

Dikkatlerini çekmek için ellerimi çırpıttım. "Tamam. Evet, başla," dedim.

Webster kaşlarını kaldırdı. "Ne bilmek istiyorsun? İçeri nasıl girdiğini mi?"

"Ingrid'e güvenliği hakkında tavsiyeler verdim ben," dedi Adam sertçe. "Sonrasında birkaç değişiklik yaptı."

"Kilidin yeni olduğunu fark ettim," dedi Webster. Neredeyse hiç kıpırdamıyordu; kafasını geriye atmış, etrafını süzüyordu.

"Bir dakikalığına engel oluşturabilir. Paslanmışsam iki. Ama o kilidi açmak istesem, Ingrid, iyice öğrenene kadar benzer bir modelle çalışırım, sonra da hata yapmayacak seviyeye gelene kadar alıştırmaya yaparım. Sonuç olarak uzun süre engel olmaz."

"Harika. Sağ ol. İçim çok rahatladı."

"Seni hayatta tutmak istiyoruz, değil mi?" dedi Webster bana sırtarak. "Güvende değilken sana güvende olduğunu söyleyemem. Gergin olman lazım. İki ölüm çok fazla."

"Hemfikir olduğumuz tek konu bu olabilir," dedi Adam ağır ağır. "Başka?"

"Bir dakika ver bana," dedi Webster dairenin içinde dolaşp eşyalarını inceleyerek. Onu izledim, montunu çıkarmadığını fark ettim. Bu ziyaret tamamen iş amaçlıydı. Ellerini arkasında kavuşturmuştu ve o şekilde kalmasını umuyordum. Son birkaç haftanın avantajlarından biri evime çok fazla insan gelip gittiğinden kişisel eşyalarını çoktan ortadan kaldırmış olmamdı. Evim hiç bu kadar nötr bir yer olmamıştı.

Kararlı adımlar atıyor, bastığı noktaları seçiyor, yılan misali havanın tadına bakıyordu.

"Ne arıyorsun?" diye sordu Adam sonunda.

"Şşşt," dedi parmağını kaldırarak. "Henüz değil."

"Bu çok saçma. Ben..." dedi Adam ama gözlerime bakınca durdu.

Webster merdivenin tepesinde durmuş, yatağıma bakıyordu ama daha ileri gitmedi. Uyku platformunda görülecek başka bir şey yoktu zaten. *Gittikten sonra çarşafaları değiştireceğim ve çamaşır makinemin en uzun programında yıkayacağım*, diye düşündüm. Hiçbir şeye dokunmasa bile bakışları yüzünden her şeyin üstüne yağ damlamış gibi hissediyordum. Bir süre mutfakta oyalanıp bıçaklarımı astığım metal askılara baktı. Askılar boştu.

"Bıçaklarını polisler mi aldı?"

"Evet."

"Yani arkadaşını öldüren silahı buldular mı?"

"Hayır. Bilmiyorum. Bıçaklardan biri kayıptı," dedim. En keskin olanı kayıptı; siyah kabzası aşınmıştı ve bana özel yapılmış gibi elime oturuyordu. "Dokunmuştur diye hepsini aldılar."

"İlginç."

"Neden?" dedi Adam. Soruyu içinde tutamamış gibi bir anda sormuştu.

"Ingrid'i öldürmeye geldilerse pek hazırlıklı değillermiş, o yüzden."

"Herhâlde sen olsan kendi bıçağını getirirdin," dedim. Güldü ama inkâr etmedi.

Öne eğilip mutfak tezgâhı boyunca ilerleyerek her şeyi inceledi. "Pek yemek yemiyorsun herhâlde? Zayıf görünüyorsun."

"Yemek yiyorum."

"Ekmek yemiyorsun ama."

Yalan söylemek istiyordum ama ne anlamı vardı ki? "Nereden bildin?" diye sordum.

Numara yapmaya hazırlanan berbat bir büyücü gibi kaşlarını oynattı. "İzle," dedi ve çevik bir hareketle ekmek kızartma makinesini alıp başağı çevirdi. İçinden tezgâha ve yere bir sürü ekmek kırıntısı döküldü.

"Bunu yapman şart mıydı?" dedi Adam normalden daha da sinirli görünerek. Bu mümkünmüş gibi.

Webster cevap olarak tost makinesini tekrar salladı. Bu sefer içinden metal bir şey düştü ve tezgâhta küçük, ısıltılı bir yığın hâlinde kalakaldı.

"Bilekliğim!" Ona doğru ilerlemeye başlamışken birden durdum. Adam yanımda olsa da Webster'a yaklaşmak istemiyordum.

Webster bana baktı. "Ne zaman kaybettin?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Kopçası bozuktu. Eğer yanılmıyorsam en son Vicki'nin ölümünden önceki gece, yani nişan partisinde takmıştım. Ama makinenin içine nasıl girmiş?"

"Kim bilir? Gizem işte," dedi Webster ekmek kızartma makinesini düzeltip aynen benim koyduğum açıyla tezgâha yerleştirirken. "Belki döndüğünde içine düşürmüşsündür. Ya da arkadaşın bulmuştur ve kaybolmasın diye oraya koymuştur. Karbonhidratı kestiğin iyi olmuş."

Raflardaki kitapların üstünü okuyarak o kadar uzun zaman geçirdi ki çılgılık atasım geldi. Banyoya ise çok yüzeysel bir bakış atıp geçti. Kollarımı bağlamış, dikiliyordum çünkü evimde olduğu her dakika beni rahatsız ediyordu. Derken dönüp önümde durdu, rapor vermeye hazırdı.

"Beğendim, Ingrid. Karakter sahibi, senin gibi."

Kasılan çenemi açarak, "Buraya geliş nedenin bu değil," dedim.

"Tamam," dedi komiğine gitmiş gibi. "İzlenmek istemiyorsan evden çıkarman gereken üç şey var," dedi.

"Bir şey mi buldun?" diye sorarken midem düğüm düğüm oldu.

"Mutfakta dairedeki diğer prizlere uymayan bir çifte priz var. Şekli farklı, dişleri farklı. Çalışıyor, kablosunun topraklandığı belli. Ama aynı zamanda bir ses alıcı olduğunu düşünüyorum. Tahmin ettiğim türdence içinde SIM kartı gibi bir çip vardır. Dünyanın herhangi bir yerinden arayıp bu odadaki büyüleyici konuşmaları dinleyebilirsin, bu konuşma da dâhil."

"Emin misin?" diye sordu Adam.

Webster kafasını salladı. "Tornavidanı çıkar da kontrol et. Sağ taraftaki. Cebinde bir çeşit çakı olduğunu biliyorum. O türden bir adamsın."

Adam sinirlenmiş gibiydi ama cebinden İsviçre çakısını çıkardı. Merakı, Webster'ın yanıldığını kanıtlama isteğini yenmişti, iyi bir polis ve benden iyi bir insan olmasının nedeni de buydu.

"Başka?" diye sordum. Ağzım kurumuştur.

"Kitaplığında iki sözlük var. Bir tanesi sözlük değil. Tahminen ön kapıyı izleyen bir kamera. Üst rafta."

"Kamera," diye tekrarladım şaşkınlıkla.

"Merak etme. Kapıyı çıplak açmıyorsan kötü bir ânını yakalamamıştır. Kapı kapalıyken arkasındaki duvarı çekiyordur. Tamamen fonksiyonel. Kimin gelip gittiğini görmek istiyorlar. Belki de ne zaman evden çıkıp ne zaman döndüğünü bilmek istiyorlardır."

"Tanrım," dedi Adam, prizi duvardan sökmüştü. Arkasını gösterdi; arkasında bir SIM kartının takılı olduğu, yeşil, elektronik bir devre vardı. "Haklıymış."

"Başka?" diye sordum acı acı.

"Ben olsam duman dedektörüne bakardım."

"Çalışıyor," dedim. Bunu çok iyi biliyordum. Fazla agresif yemek yaptığımda ötüyor, neredeyse haftada bir çalışıyordu.

"Evet. Bu içinde kayıt cihazı olmadığı anlamına gelmez. Buradaki tavan kaç metre? Üç buçuk mu? İyi bir merdiven bulman lazım. Tabii polisin cebinde yoksa. Yok mu? Neyse. Yarın halledersin."

"Polis bu cihazları nasıl gözden kaçırdı? Vicki öldükten sonra buranın her köşesini aradılar."

Omuzlarını silkti. "Dinleme cihazı aramıyorlardı ya da cihazlar burada değildi. Eğer benden yardım istediğin ses kaydı için sesleri nasıl topladıklarını merak ediyorsan, yaptığın aramalardan toplamışlardır."

"Ama telefonda hiç öyle konuşmadım. Ben..." Cümlemi yarıda kestim. İskele kazasından sonra Adam'ı arayıp sesli mesaj bıraktığımı hatırladım. Bakışlarından onun da aynı şeyi düşündüğü belliydi. "Beni uzun süredir kayda alıyor olmalılar. Haftalardır."

"Belki daha da uzun zamandır," dedi Webster.

"Beni kayda alan kişi, Vicki'nin cinayetini de kayda almıştır."

"Bu da olasılıklar dâhilinde. Ya da seni izleyenle onu öldüren aynı kişidir. Mark'a kaydı sordun mu?"

"Sordum."

"Ec?"

"Bana kızdı. Vaktini böyle bir şeye harcamayacağını söyledi." Webster'ın komiğine gitmiş gibiydi. "Çok kolay sinirleniyor, değil mi?" dedi.

"Onun en kötü yanını ortaya çıkarıyorsun."

"Seni sevmemek için haklı sebepleri var," dedi Adam büyük bir ciddiyetle. "Hayatını mahvettin."

"Kendi hayatını mahvetti." Webster parmağıyla beni gösterdi. "Uslu dursa ona sahip olabilirdi. Kimse onu resepsiyondaki kızın üstüne atlasın diye zorlamadı."

"John. Yeter," dedim ama hiçbir fark yaratmadı.

"Evini kim yaktıysa –ama ben yaptım demiyorum, o yüzden bunu itiraf olarak kabul etme– Mark'ın gerçek yüzünü ortaya çıkararak Ingrid'e iyilik yaptı, böylece onunla daha fazla zaman kaybetmedi."

"Ingrid'in sahip olduğu her şeyi yok ettin. Bu da yetmiyormuş gibi kedisini öldürdün. Sen bir canavarsın," dedi Adam öfkeden bembeyaz kesilmiş bir hâlde.

"Ha, demek kediyi anlattı. İlişkiniz düşündüğümünden daha da ileri seviyedeymiş," dedi Webster sırtarak. "Peki kedinin ölüm döşeginde olduğunu söyledi mi?"

"Bunun konumuzla bir ilgisi yok," dedi Adam ama kendinden emin değildi.

"Kanser hastasıydı. Acı çekiyordu. Uyutulması lazımdı ama Ingrid cesaret edemiyordu. Çok üzgündü çünkü Mark gitmişti, tüm eşyaları yangından, dumandan ya da sudan hasar görmüştü. Hiçbir şeyi kalmamıştı. Tek başına öyle bir karar almasını beklemek saçma olurdu."

"Kediyi öldürdün."

"Veteriner öldürdü. Ben de nasıl gömeceğine karar versin diye dondurucuya koydum."

"Sevecek hiçbir şeyim kalmasın istiyordun," dedim. "Sevdiğim her şeyi elimden aldın."

"Kibarlığımı ne kadar kötü yorumluyorsun," dedi odanın diğer tarafından bana bakarak. Bakışlarının yarattığı etki, boğazıma değen soğuk bir bıçağın bırakacağı etkiden farksızdı. "Onu son yolculuğuna uğurlamaktan zevk aldığımı itiraf ediyorum. Ama bil diye söylüyorum, ölümü oldukça huzurluydu."

"Siktir git, John."

Gülümsedi. "Artık evcil hayvanın olmadığını görüyorum," dedi.

"Artık gidebilirsin."

"Bence de," dedi Adam ona doğru yürüyerek. Webster ellerini kaldırdı.

"Gidiyorum. Ama teşekkür ederim, Ingrid. Harika bir ziyaret. Beklediğimden çok daha ilginçti."

"Git artık," dedim. "Lütfen."

Çıktığını görünce az da olsa şaşırdım, gerçi kısa bir süre durup kilidi test etti. Kapıyı arkasından kapatınca uzun bir nefes verdim. O kadar rahatlamıştım ki bacaklarım tutmuyordu.

"Umarım buna değmiştir," dedi Adam. Sahte prizdeki SIM kartını zarfa koydu. "Bunu incelemeye göndereceğim. Bakalım kimin koyduğunu bulabilecek miyiz?"

"Teşekkürler."

Tereddüt etti. "John Webster konusunda çok dikkatli olman lazım, Ingrid."

"Şimdiye kadar bunu çok iyi anladığımı düşünüyorum, teşekkürler."

"Hayır," dedi gözlerinde merhamet ve bir nebze şüpheyile bana bakarak. "Ona güvenmeye başlıyorsun. Asla yapmaman gereken bir şey varsa o da Webster'a güvenmektir."

23

Sonraki aramba günü Euston İstasyonu'nun arkasındaki kiliseye gittim. Oysa gitmek isteyip istemediğimden emin bile değildim. Evvelsi sabah, kahvaltı yerine kahve aldığım kafede bir broşür görmüştüm. Bir nceki gece buzdolabımın boş olduğunu keşfetmiştim ve market on dakikalık mesafedeydi. Karnımı doyuracağım diye beni öldürmek isteyen kişiye teslim olmak aptallığın zirvesi olurdu, ben de bu yüzden öylece uzanıp kendimi korkak olmakla suçladım.

Broşür parlak bir sarıydı, üstünde ve altında yumruk ve tekme atan insan silüetleri vardı.

Z SAVUNMA DERSLERİ!

Kendini korumayı ğren

Forma gir ve eğlen!

SADECE KADINLAR

Kayıt yok. İstedğin zaman gel

Tek ders 10£ / 10 ders 80£

19.00'da

Rahat elbiseler ve spor ayakkabı giy!

Deneyimli Bayan Eğitmenler!

Ekipman ya da deneyim gerekmiyor.

Savunma dersi almanın mantıklı olduğuna pek ikna olmamıştım; Belinda kamyonun altında kaldığından onun işine yaramazdı, Vicki'ninse hayatı için savaştığını biliyordum. Jennifer

Gold'a ısrar ederek okuduğum adli tıp raporundaki kelimeler aklımdan bir türlü çıkmıyordu: *ön kolunda ve ellerinde savunma yaraları... Göğsünde ve karnındaysa derin yaralar var... Uç parmağındaki tendonlar kopmuş...* Onun yerinde olsam durumunun farklı olacağını sanmıyordum. Ama dairemde saklanıp bir sonraki saldırıyı beklemek yerine yapabileceğim bir şeydi.

Tayt, kazak ve büyük montumu giyerek karanlık, yağmurlu geceye çıktım. Belinda hep aklımdaydı ama Vicki bana resmen musallat olmuştu. Evimde olması, kapıyı benim yerime açması tamamen tesadüftü.

Onun yerinde ben olmalıydım.

Londra sürprizlerle doluydu, kilisenin de ondan pek farkı yoktu. Beklediğim gibi ağır, sütunlu bir yapı değildi, davul şekilli kubbesinin ağırlığı altında yere gömülmüş gibi duran, 1960'lardan kalma bir binaydı. Ama görünürde cemaat salonu yoktu. Bir süre gezindikten sonra salonun kilisenin altında olduğunu fark ettim. Basamaklardan indim ve kapıya asılan yazıları okuyarak zaman kazanmaya çalıştım. *Hâlâ dönebilirsin*, diye hatırlattım kendime. Buraya geleceğimi bilen yoktu, kayıt yaptırmam gerekmiyordu. Bu sırada elle yazılmış ilanlarla ilgileniyordum. Salonun bir ucunda mutfak vardı, hayırseverler her gün burada evsizleri besliyorlardı ama kapıdaki camdan içeri baktığımda mutfağın kapandığını gördüm. Haftada iki kez çocuklar ve bakıcılar için herkese açık oyun toplantıları düzenleniyordu. Başka bir ilandaysa pazartesi akşamları İrlanda Halk Dansları, salı akşamları İngiliz Dilbilgisi, çarşambaları Savunma ve perşembeleri Swing dersleri olduğu yazılıydı. Bu savunma dersine gelmek yerine swing dansını mı tercih ederim acaba diye düşündüm. Koordinasyon konusunda çok beceriksiz olduğum için dans dersinde yaralanma riskim muhtemelen daha fazlaydı.

Arkamdaki merdivenden iki kadın indi, sohbet edip gü-lüşüyorlardı. İri, keyifli kadınlardı, neşeli ve gürültücülerdi; yirmili yaşlarının ortalarındaydılar, öz güvenle dolup taşıyorlardı.

"N'aber canım? Girecek misin?"

"Savunma dersleri burada mı?" diye sordum.

"Evet. Hadi. Eğlenceli. Isırmıyorlar," dedi ilk kadın kapıya koyduğu manikürlü elini incelemek için duraksayarak. "Taş yok, bak. Düşmüş. Düşecekse yaptırmanın ne anlamı var?"

"Sana değmez demiştim," dedi arkadaşı.

"Dönüp şikâyet edeceğim."

"Bence de. Paranı iade etmeleri lazım."

"Edecekler."

İkisi de öz güven konusunda sıkıntı yaşamıyor gibiydi; bu, dersin marifetiyse on ders birden alırdım.

Şikâyetçi kadın kapıyı itip açtı ve girdiğim tüm kilise salonlarından tanıdığım hava akımı beni karşıladı: eşit oranda zırva, toz ve kutsallık barındırıyordu. Salonun devlet kurumunu andıran krem rengi duvarları badana istiyordu, yer ahşap parke kaplıydı ve tavanın hemen altında kaldırım seviyesinde pence-reler vardı. Yayalar aceleyle camın önünden geçerken bilekleri görünüyordu.

"Selam Cookie. Selam June," dedi açık sarı saçları kısa kesilmiş, ufak tefek bir kadın. Bir köşede matları üst üste diziyordu. Her yeri kaslıydı ve çok sevilen beden eğitimi hocası havası vardı: Küçük top küpeler, sıfır makyaj, açık havada spor yaptığını belli eden bronz bir cilt ve gülümsediğinde dudaklarının etrafında ters virgül gibi beliren iki gamze. "Yardım edin, kızlar," dedi.

Az önceki iki kadın yanımdan geçip matları tuttular ve kıkırdayıp birbirlerini itmeye başladılar. Sarışın kadın ellerini eşofman altının arkasına silip bana döndü. "Daha önce gelmemiştin, değil mi?"

"İlk kez geliyorum."

"Hoş geldin. Ben Kate."

"Ingrid."

Gelmeye başlayan kadınlara arkasını dönüp duyulmamak için sesini kısıtı. "Buraya gelmen için belli bir neden var mı?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," diye yalan söyledim.

"Erkek öğretmen sorun olur mu?"

"Şey... hayır. Ama broşürde sadece kadınlar yazıyordu?"

"Normalde arkadaşım Tara'yla ders veriyorum ama bu hafta şehir dışında olduğu için bir arkadaşımı çağırdım. Sırf onu dövelim diye geliyor," dedi ve gözleri omzumun üstüne odaklandı. Sırıttığında gözlerinin etrafı kırış kırış oldu. "Ben de tam hareketleri senin üstünde deneyelim diye geldiğini söylüyordum, Ben. Öyle değil mi?"

"Benim için zevk."

Arkama döndüm, kapüşonumu indirdim ve kendimi iskele kazasındaki koyu saçlı adamla karşı karşıya buldum. Temple'da beni takip ettiğini düşündüğüm adam buydu. Şaşkınlıktan bütün vücudum irkildi.

Hakkını vermek gerekiyordu, o da benim kadar dehşete düşmüş gibiydi. Spor çantasını omzundan indirirken öylece donup kaldı.

"Birbirinizi tanıyor musunuz?" dedi Kate bir ona bir bana bakarak.

"Hayır," dedim duygusuzca. "Pek değil. Bir kez karşılaştık."

"Aşağı yukarı. Çok sarsılmıştın. Karşılaşma demek doğru olmaz."

Başımınla onayladım.

"Biraz konuşalım mı, Kate?" dedi kadını dirseğinden tutup benden olabildiğince uzağa götürerek. Hızlı, samimi bir şekilde konuşuyordu. Kate onu dinledi, başını birkaç kez onaylar gibi, bir kez de hayır der gibi salladı.

Temple'da gördüğüm adama –John Webster'ın korkutup kaçırdığı adama– çok benziyordu ama emin değildim. *Hiçbir şeyden* emin değildim.

Sapık olsam, korkmuş kadınlarla çalışmak için gönüllü olabilirdim. Onlara fark ettirmeden haklarında pek çok şey öğrenebilirdim. Güvenlerini kazanabilirdim.

Aklıma gidebileceğim geldi. Çıkıp gitsem kimse peşimden gelmezdi; kötü bir sonucu olmazdı.

Gözlerimi ondan ayırdığımda Cookie ve June'un mat dizmeye ara verdiğini gördüm, Ben'e bakıyorlardı.

"Fena değil," dedi Cookie.

"Bence çok kısa."

"Ne kadar seçicisin."

"Öyle olmak gerekmiyor mu? Yoksa ne anlamı var?" dedi ve birlikte neşeyle gülüşüler.

Ben'in yüzündeki ifadeden onun da beni görmeyi beklemediği belliydi. Beni takip ediyor olsa burada olacağımı bilirdi. Ayrıca beni takip eden kişinin o olduğu *kesin değildi*. Paranoyam nedeniyle ortada hiç kanıt olmadığı hâlde tehlikeli olduğunu düşünüyor olabilirdim.

Kapının yanındaki kutuya onluk atıp montumu sandalyeye asarak oyalandım.

Kate'le konuştukları konu her neyse uzlaşmaya varmışlardı. Köşedeki plastik sandalyeye oturdu fakat dersten çok telefonuna bakıyordu. Bir nebze rahatladığımı hissettim. İzlenmekten korkuyordum ama adam daha ilgisiz görünemezdi. Kate, ben geldiğimden beri toplanan yirmi kadar kadına baktı; her yaştan, ırktan ve boydan kadın vardı. Ellerini çırpı.

"Evet. Sanırım çoğunuz daha önce de geldiniz. İlk defa gelen var mı?"

Solgun, benzi sararmış bir kız çekinerek elini kaldırdı, ben de el salladım.

"Alışmanız çok sürmez. Biraz ısınıp odaklanalım. Lütfen dağılın. Kol mesafesi boşluk bırakın."

Sohbetler kesildi ve ayrılıp Kate'in yaptığı gerinme ve ısınma hareketlerini taklit ettik. Salonun arkalarında kendime bir yer

bulmuştum, hâliyle sınıftaki çoğu kişinin Kate'le aynı anda hareket edemediğini rahatlıkla görebiliyordum. Koordinasyon birçok katılımcı için sorun yaratıyordu, esneklik de öyle. Kendi beceri seviyemle ilgili endişelerim azaldı. Kate sürekli insanları yüreklendiriyordu, gözünden hiçbir şey kaçmıyordu, boşluğa bakmamamı, yumruk attığım yere odaklanmamı söylüyordu. Arkama geçip ellerini belime koydu ve beni sallayarak hareketi yapmamı kolaylaştırdı.

"Yumruk gücünü ayaklarından almalı, omuzlarından değil. Vücudunu çevirip ağırlığını ver. Kalçalarından ve karın kaslarından güç al."

Farkı hemen anladım ve ona da söyledim.

Başıyla onayladı. "Aynen. Hızlı öğreniyorsun," dedi.

Çift olarak pratik yapmamız için belli hareketler verdi; mesela saldırgan ellerimizi tuttuğunda onları geri çekmek yerine indirerek kurtarmak. Şaşırtıcı derecede etkiliydi. "Kendi güçlerini onlara karşı kullanın! Sizi kontrol etmek için yüklenecekler, karşı koymayın. Sizden daha güçlü olduklarını varsayın. Güçlerine karşı koymaya çalışmayın, sizi yormaktan başka bir işe yaramaz."

Kate'in vurgusu kurtulup kaçmak üzerineydi ama birkaç agresif numarası da vardı. Çekiç saldırısını beğenmiştim, yumruğun yan tarafını saldırgana savuruyordum. "Elinizde anahtar olursa daha da iyi! Anahtarları parmak arasına almanızı söyleyenler olmuştur ama o zor; anahtarları yumruğunuzun içinde toplarsanız düşürmezsiniz. Ayrıca ses çıkarın. Bağırmaya alışın. Korktuğunuzda ses telleriniz kasılır, derin nefes almakta zorlanırsınız, bu yüzden bağırmanız da zorlaşır. Ne kadar ses çıkarırsanız birinin dikkatini çekme ihtimaliniz o kadar artar. Saldırganlar sestten hoşlanmaz."

Komşularımın söylediğine göre Vicki ses çıkarmamıştı.

Etrafımdaki tüm kadınlar bağırıp çağırıyordu ama ben onlara katılamadım. Soluk kız da benimle aynı durumdaydı; partner

olmak için yanıma gelmişti, birbirimize sahte yumruklar ve tekmeler atıyorduk. Utangaç bir fısıltıyla adının Laura olduğunu ve buraya öz güvenini artırmaya geldiğini söylemişti. Fiziksel egzersiz konusunda benden bile hazırlıksız görünüyordu; iştten çıkıp gelmişti ve üstünde kumaş pantolonla ceket, ayağında spor ayakkabı yerine süet babet vardı.

"Sen neden buradasın?" diye sordu.

"İlk anda iyi bir fikir gibi gelmişti." Alnıma yapışan saçları bileğimle geriye attım. "Tanrım, çok sıcak."

"Ben de piştim."

"Mola verelim," diye seslendi Kate ve ılık su almak için sıraya girdim.

"Herkes suyunu içtiyse köşede toplanalım," dedi sonra. "Ben, sıran geldi."

Ben ayağa fırladı, zıplayarak kollarını salladı ve gerindi. Kate, kollarını göğsünde kavuşturmuş izliyordu. "Ben iyi biridir ama bugün vahşi ve şiddet düşkünü bir saldırgan olacak," dedi.

"Oooo," dedi sınıftakiler koro hâlinde. Sanki pantomim yapıyorduk. Ben bir şey söylemedim.

"Peki neresine vuracağız?" diye sordu Kate.

"Gözlerine," dedi minyon, Asyalı bir kadın.

"Boğazına!"

"Taşaklarına yapıştır," dedi Cookie. İzleyen kadınlar kıkırdadı.

"Bir de burnuna," dedi Kate avucunu Ben'in yüzüne doğru götürerek. Ben de kafasını geriye attı ve sendeleyerek uzaklaştı. "Böyle sendelediğinde dönüp kaçacaksınız. Tekme atıp onu dövmeye çalışarak zaman kaybetmeyin. Boşluk yarattığınız an kaçın. Bacak arasına tekme atmak iyi bir hamledir ama muhtemelen sizin de dengeniz bozulur. Iskalarsanız ve ayağınızı yakalarsa" -Kate tekme attı ve Ben dönüp tekme kalçasıyla karşıladı, aynı anda parmaklarıyla Kate'in ayak bileğini kavradı- "bu durumda kalırsınız," dedi Kate. "Ayağımı bırakır mısınız?"

Ben'in ayağını hemen bırakmasını beklemiştim, sanırım Kate de bunu beklemişti ama Ben kadının ayağını daha da yukarı kaldırdı. Kate dengesini korumak için zıplamaya başlamak zorunda kaldı. Adamın yüzünde kibirli bir gülümseme vardı, hepimiz sustuk çünkü Kate'in Ben'in fiziksel üstünlüğünü alt edemeyeceğini bir kez daha hatırlamıştık.

"Gördünüz mü? Bir şey yapamıyorum. Uzakta olduğu için yumruk atmam ya da itmeme mümkün değil," dedi ve Ben'den destek alarak zıplayıp boştaki ayağıyla adamın göğsüne tekme attı. Ben ayağını bırakınca havada dönüp tekrar yere indi, biz de tezahürat yaptık.

"Ah," dedi Ben göğsünün ortasını ovarak.

"Bırakmanı güzelce rica etmiştim."

Yürü be, Kate!

"Öyle aksiyon filmi hareketleri yapabilmen ne güzel ama ben yapamam," dedi büyükanneye benzeyen, saçları demir grisi bir kadın.

"Şu anda bunu deneyin demiyorum zaten ama derslere devam ederseniz neler yapabileceğinize siz de şaşıracaksınız," diyerek sırtıttı. Hava attığının farkındaydı. "Unutmamanız gereken şey şu: karşınızdakine avantaj vermemeniz gerekiyor, agresif olmanız gerekmediği sürece saldırmayın. Kendinizi koruyun ve kaçacak fırsat yaratın," dedi Kate, Ben'e sırtını dönerek. "Tamam. Şimdi beni kaldırmaya çalış."

Ben kadının üstüne atladı, kollarını gövdesine sardı ve Kate aniden öne eğildi. O anda Ben'in iri cüssesi avantaj olmaktan çıktı, neredeyse düşecekti. Kate dirseğiyle Ben'in çenesinin hemen altına vurdu, yumruğunu geriye savurdu ve kasıklarına gelmeden kendini tuttu.

"Ah," dedi Ben ve elleriyle kasıklarını koruyarak, büyük bir dikkatle geri çekildi. "Çok yakındı."

"Gerçekten vursaydım yapmak istediği şeyden vazgeçerdi. Şimdi," dedi Kate sınıfa dönerek, "biri arkadan bileklerinizi tutarsa..."

Ben söyleneni yaptı ve Kate olduğu yerde döndü. Sonra omzunu Ben'in göğsüne yapıştırdı, ardından dirseğiyle karnına vurdu ve dizini Ben'in alnına geçirdiğinde yüksek bir çatırtı duyuldu. Ben geriye doğru savrularak yere düştü. "Pes ediyorum," dedi.

"Daha başlamadık bile," dedi Kate onu tutup ayağa kaldırarak. "Burada kimse pes edemez, sen de dâhil, Ben."

En yakınındaki öğrenciye yaklaşmasını işaret etti. Bu kırklı yaşlarda, becerikli görünen bir kadındı. "Sen dene. Bakalım ne öğrenmişsin."

Dersteki herkes tek tek kalkıp Ben'le boğuştu, Kate'se arkadan tavsiye ve yönerge verdi. Duvara yaslanmış, onları izliyordum; içimdeki huzursuzluk giderek artıyordu. Ben'in bana dokunmasını istemediğimi fark ettim.

"Ingrid!" diye seslendi Kate. "Sıra sende."

Tereddüt ettim. Ben bana gülümsedi.

"Hadi. Bir dakikada bitecek."

"Tüm kızlara öyle diyorsundur," dedi Cookie ve çoğu kişi kahkaha attı. Ben ona sıırttı ve bana döndüğü sırada gülümsemesi gözlerinden başlayarak yok oldu.

Yanına ilerledim.

"Tamam. Ben seni arkadan tutacak," dedi Kate duruşumu düzelterip gözlerimin içine bakarak. "Öğrendiklerini unutma. Boşluk yarat, uzaklaş."

Kalp atışlarımdan Kate'in sesini zar zor duyuyordum. Kürek kemiklerimin arasındaki boşluk yakalanacağım, tutulacağım ve savaşmak zorunda kalacağım ânın beklentisiyle sızlıyordu. *Üç... İki...*

Kate gülümseyerek bana başıyla işaret verdi...

"Yapamam," dedim. Hafifçe dönüp Ben bana dokunamadan onu ittim. Geriye doğru bir adım attı, yüzünde endişe vardı. Korku kadar utancın da verdiği hızla kapıya koştum, çıkarken montumu aldım.

"Ingrid..." Kapı arkamdan kapanarak Kate'in sesini ve destekilerin sempatik mırıltılarını ardımda bıraktı. Basamaklardan çıkıp sokağa adım attım ve evimin tam tersi istikamette ilerledim. Yağmur şiddetlenmişti, hem yoğun hem de buz gibiydi. Yağmurun altında koşarken damlaların saçımı ıslatıp yüzümden dökülmesine izin verdim.

"Bu bilgiler pek yeterli sayılmaz," dedi Adam. Sesinden somurttuğunu anlamıştım. Konuşmasından sonra oluşan sessizlik şüphe ve güvensizlik yüklüydü. Alt dudağımı ısırıp gerçekten söylemek istediklerimi içimde tutmaya çalıştım.

Bir kere olsun söylediğimi yapamaz mısın?

"Problem de bu değil mi zaten? Onu hiç tanımıyorum. Onu ilk önce iskelenin neredeyse başıma yıkılacağı gün gördüm, sonra da savunma dersine geldi. Ya olayda parmağı varsa?"

"Tasadüf olamaz mı? Böyle şeyler olur. Senin evinin yakınlarında yaşıyor ya da çalışıyorsa bu derse gelmiş olması hiç de tuhaf değil."

"Bence tasadüf falan değildi," dedim. Sesim gergin, öfkeli çıkıyordu. Mahkemede hararetli telefon görüşmeleri yapmak olağandışı değildi ama tek başıma olduğum soyunma odasına giren kır saçlı, hafif topluca duruşma avukatı yine de bana meraklı bir bakış attı. Ona sırtımı dönüp pencereden dışarı, Reading Crown Mahkemesi'nin en güzel manzarası sayılabilecek çirkin ofis binasına baktım. Sesimi alçalttım. "Belinda öldüğü hafta benimle iletişim kurdu ve onu o zamandan beri bir, belki de iki kez gördüm. İçim rahatlasın diye onun hakkında bilgi toplamanı istiyorum o kadar."

"Bence istediğin bilgileri Google'dan da öğrenebilirsin."

"Olmaz," dedim içimde bir yerlerde biraz daha sabır bulmayı başararak, "çünkü soyadını bilmiyorum. Hakkında başka

hiçbir şey bilmiyorum. Denedim ama adı ve kilisedeki savunma dersine yardım ettiği dışında hiçbir şey öğrenemedim. Benden daha fazla bilgiye erişimin olduğunu biliyorum, lütfen, sabıka kaydı falan var mı diye bakar mısınız?"

"Başım belaya girebilir."

Gözlerimi kapadım. Dedektif Çavuş Gold da yardım etmek istememişti. Etrafım polis memurlarıyla doluydu ama hiçbiri bana yardım etmeye yanaşmıyordu. "Ölebilirim, Adam," dedim.

"Ingrid..."

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun."

"Onu bir kez gördün diye neden bu kadar gerildiğini anlamadım," dedi. Mantığın sesi gibiydi.

"Onu sokakta birden çok kez gördüm, sonra da şu derste karşıma çıktı, söyledim ya," dedim. Temple olayından bahsetmek istemiyordum çünkü emin değildim. *Hiçbir şeyden* emin değildim.

"Derse gideceğini önceden bilmesi mümkün müydü?"

"Sanmıyorum. Öyle çat kapı gidilen bir yerdi. Kayıtsız," dedim avucumla alnımı ovuşturarak.

"Peki. Seni gördüğünde nasıl tepki verdi?"

"Açıkçası o da en az benim kadar şaşkın gibiydi. Orada olmamı istemediğini sandım. Ama öyle düşünmemi istemiş de olabilir."

"Ders neredeydi? Dosyalarında bilgileri vardır, soyadını oradan öğrenebilirsin."

"İşe yarayacağını sanmıyorum. Dersi veren kadın arkadaşı olduğunu söyledi. Gayri resmî bir anlaşma gibiydi."

"Sinir bozucu," dedi Adam. Bu yılın en yetersiz cümlesiydi.

"Ya daireme kayıt cihazlarını koyan oysa? Ya beni dinleyen oysa?"

"Ingrid, elimizde kanıt olmadan tahmin yürütüyoruz."

Pencereden karşıdaki çirkin ofise baktım ve orada olmayı diledim; dokuzdan beşe kadar çalışmayı, evdeki sıradan, ses-

siz hayatıma dönmeyi, sosyopatlarla bir araya gelmek zorunda olmamayı diledim. "Kapatmam lazım, Adam. Ben hakkında bilgi toplayacak mısın?"

"Elimden geleni yaparım," dedi tereddütle. "Kendini koruma konusunda birkaç şey öğrenmek istiyorsan sana bir şeyler gösterebilirim."

"Aklımda tutarım."

Duruşmadan önceki on dakikayı kilisenin numarasını bulup arayarak ve ofiste çalışan, aşılmaz bir duvar gibi yolunu kapatan kadınla uğraşarak geçirdim.

"Hayır, size Kate'in numarasını veremem. Her arayana numara vermiyoruz. Kim olduğunuzu nereden bileyim?"

Kim olduğumu açıklamıştım ama haklıydı. Yumruğumu sıkıp pencereye hafif bir yumruk attım. "Peki, anlıyorum. Ona numaramı verip beni aramasını söyler misiniz?"

Kilise çalışanı pek sevimli bir tip olmasa da verimliliğin vücut bulmuş hâliydi. Duruşmadan sonra telefonumu açtığı anda çaldı. Kate'in berrak sesini duydum.

"Máire beni aradığını söyledi. Nasılsın?"

"İyiyim. Öncelikle dün akşam kaçtığım için özür dilemek istiyorum."

"Aslında bu sık olan bir şey. İlk seferde dersi sonuna kadar bitirmek kolay değil. Umarım bir sonrakine gelirsin."

"Gelmek isterim. Çok güzel bir dersti," dedim ve cesaretimi topladım. "Konuşmak istememin bir nedeni de senden bir şey rica edecek olmamdı. Ama aramızda kalsın."

"İste."

"Ben hakkında."

"Ben mi?" dedi şaşkın şaşkın. "Ne olmuş ona?"

"Şey, arkadaşın olduğunu söylemiştin. Onu ne kadar yakından tanıyorsun?"

"Oldukça yakından," dedi sesinde bir şüphe tınısıyla. "Neden?"

"Onun hakkında bilgi toplamak için geçerli nedenlerim var. Tam olarak açıklamam mümkün değil. Söyleyebileceğim tek şey onda beni rahatsız eden bir şey olduğu. Muhtemelen haksızlık ediyorum ama şu anda gerginim, o da beni daha çok geriyor."

"Peki," dedi yavaşça. "Yani, içgüdülerini görmezden gelmeni söylemeyeceğim, Ingrid. Dün gece öğretmeye çalıştıklarıma ters düşer. Seni rahatsız eden bir yanı varsa öyledir. Ama ben onu tehdit olarak görmüyorum ve onu tanıyan kimseden de bunu duymadım. Herhangi bir endişem olsaydı derse gelmesini istemezdim zaten."

"Yani derse gelmesini sen mi istedin? O istemedi mi?"

"Ben istedim. Hem de son dakikada."

Bu bilgi az da olsa içimi rahatlatmıştı. Belki de şaşkınlığı numara değildi. "Onu nereden tanıyorsun, Kate?" diye sordum.

"Arkadaşımın arkadaşı."

"Soyadını biliyor musun?"

"Şey..." dedi üzerine düşünürken. "Hayır. Galiba bilmiyorum."

"Nerede çalıştığını biliyor musun?"

"Hayır," diye inledi Kate. "Pek yardımcı olmuyorum, değil mi? Korktuğunu biliyorum, Ingrid. En başından anlamıştım. Nedenini bilmiyorum ama haklı bir sebebin vardır."

"Korkuyorum," diye itiraf ettim. "Hem de her zaman."

"Derse gel," dedi Kate. "Sana yardım edeyim. İçgüdülerini dinlemeye devam et. Kime güvenmen, kimden kaçman gerektiğini en iyi onlar bilir."

İçgüdülerini görmezden geleceksen içgüdü sahibi olmanın anlamı yok, diye düşündüm. Hungerford Köprüsü'nün yanındaki korkuluğa yaslanıp ışıkların karanlık suyun üstündeki yansımalarını izledim. Kalabalık bir cumartesi akşamıydı, South Bank'in restoranları dolup taşıyordu ve hepsinin önünde uzun, sabırlı kuyruklar oluşmuştu. İnsanlar nehir boyunca uzanan yolda yürüyor, el ele

tutuşuyorlar, ciddi suratlarla koşuyorlar ya da onları eğlenmek için gösteri yapan sokak sanatçılarına gülüyorlardı. Nehrin diğer kıyısında St. Paul Kilisesi şehrin gökdelenleri arasında yükselerek ufuk çizgisinde baloncuk gibi süzülüyordu. Rüzgâr esince kafamın üstünde bir şey tıkırdadı, yukarı baktığımda çıplak dalların arasında süs ışıkları yandığını gördüm. Işıltıları çok güzeldi ama moralimi düzeltmeye yetmedi.

"Ingrid."

Yerimden sıçradım, tek elimi göğsüme götürdüm ve yanımında duran adama ters bir bakış attım.

"Tanrım. Sinsice yaklaşımana gerek yoktu."

"Sinsice gelmedim. Senin aklın başka yerdeydi."

"Manzaraya bakıyordum."

Webster, bunun düşüncesi bile iğrençmiş gibi nehre sırtını dönüp ellerini ceplerine soktu. "Senin sevdiğin türden yerlere benzemiyor, Ingrid. Çok kalabalık ve gürültülü."

"Bu konuda haklısın. Seninle normalde zaman geçirmeyi sevdiğim bir yerde buluşmak istemedim."

Yüzünü ekşitti. "Gıcık."

"Şaşırmış olamazsın."

"Seni sevmemin nedeni de bu, Ingrid. Bilmiyor musun? Her zaman şaşırtıcısın."

"Bu gece bununla uğraşamayacağım," dedim kollarımı vücuduma dolayarak. "Ne buldun?"

"Hiç."

"Hiç mi? Ama dedin ki..."

"Ben hakkında ilginç bir şey bulduğumu söyledim. İlginç olan şey şu: Kilisedeki kadın adamın adının Ben Sampson olduğunu söyledi ama bu isme dair hiçbir iz bulamadım. Ayrıca kadın dinozor değildi, çok tatlıydı. Bana bayıldı."

"Senin olayın da bu değil mi zaten? Yaşlı kadınlar. Seni çok seviyorlar, sonra doğal sebeplerden trajik bir biçimde öldüklerinde miraslarına konuyorsun."

Somurttu. "Onları mutlu ediyorum, Ingrid. Son aylarını dünyadan elini eteğini çekmiş, acınası hâlde geçirmek yerine mutlu geçiriyorlar. Bu mükafatlandırılması gereken bir şey değil mi?"

"Bir gün tutuklanacaksın."

"Ne için tutuklanacağım? Kendin söyledin, doğal sebeplerden ölüyorlar. Onlar yalnız insanlar ve onlarla arkadaşlık ettiğim için bana minnet duyuyorlar. Senin aksine," dedi elini duvara vurarak. "Buraya benim hakkımda konuşmaya gelmedik. Ben için geldik."

"Neden öyle diyorsun?"

"Çünkü gerçek adının Ben olmadığına eminim," dedi omuzlarını silkerek. "Hiçbir şey bulamadım. Söyleyecek hiçbir şey yok. Son birkaç yıldır Ben Sampson hiç para harcamamış, seyahat etmemiş ve onu bulabileceğim hiçbir yere girmemiş. Eğer ben birini bulamıyorsa ulaşması çok zor bir deliğe girmiş demektir."

"Hapishanede olabilir mi?"

"Mümkün," dedi başıyla onaylayarak. "Bunu ben de düşündüm. Birkaç kişiyle konuştum ama izini bulamadım. Hapishanedeysen onu gözden kaçırmam normal."

"Peki," dedim duygusuzca.

"Diğer olasılık da sahte kimlik kullanıyor olması."

"Kendi deneyimlerine dayanarak mı konuşuyorsun?"

"Her zaman," dedi miskinçe gülümseyerek. "O yüzden burada değil miyim?"

"Buradasın çünkü yardım isteyebileceğim başka kimsem yok."

"Adam'a ne oldu?"

"Hayır dedi."

Webster'ın canı yanmış gibiydi, gülümsemesi soldu. "Yani önce ona sordun," dedi.

"Tabii ki. Evcil polis memurun varsa kullanman lazım."

"Tek nedeni bu mu?" dedi dirseğiyle beni hafifçe d rt erek. Tiksinerek uzaklaştım. "Bence Polis Memuru Nash'i seviyorsun. Hem de çok sevmeye başıyorsun."

"Onu rahat bırak, John. Kendi güvenliğim için endişelenirken bir de onu düşünmek istemiyorum."

"Ona dokunmayacağım," dedi ama başka yere bakıyordu ve ona hiç güvenmiyordum. Tanrım, Adam'a dikkatli olmasını söylemem gerekecekti, sonra da nedenini açıklamak zorunda kalacaktım ve o konuşmayı düşününce yanaklarım kızarıyordu.

"şu Ben," dedi Webster aniden ciddileşerek. "Onun etrafındayken dikkatli ol, Ingrid."

"Senin bunu söylemeye hakkın yok."

"Biliyorum, ironik. Ama ciddiym," dedi. Webster'ın ilk defa samimi olduğunu düşünüyordum ve bu, o kadar olağan dışıydı ki onu dinledim. "Geçmişleri olmayan insanlar genelde bir şeyler saklıyor demektir."

"Beni yok etmek için bu kadar uğraştıktan sonra neden kurtarmaya çalışıyorsun?"

"Sadece sana yardım etmeye çalıştım, Ingrid," dedi gülümseyerek. "Bana yaptıkların için teşekkür etme biçimim buydu. Hayatın Mark olmadan daha iyiydi. Bence bunu artık sen de biliyorsun."

South Bank'in ışıkları bulanıklaştı ve gözlerimi dolduran yaşlar döküldü; Mark için, kaybettiğim her şey için döküldüler. Arkamı dönüp ondan uzaklaştım, kalabalığın arasından kendime bir yol buldum ve arkama bakmadım.

Tüm bu olaylar sürerken çalışmaya devam ediyordum. Kısmen bu kadar kısa sürede izin almamın neredeyse imkânsız olmasından, kısmen de çalışmak istediğimden. Sonu gelmeyen, yıkıcı korkuya karşı tek silahım başkaldırıydı. Ayrıca bunlar benim davalarımdı. Onları başkalarına vermek istemiyordum.

Mahkemedeyken güvendeydim, sadece işimi yapmaya odaklanabiliyordum. Korkmam gerektiğini ancak eve dönerken hatırlıyordum. Metroyu kullanmam gerektiğinde platformun fayanslı duvarına yaslanmayı alışkanlık edindim; trene binmeden önce kalabalığın vagona doluşmasına izin veriyordum. Parmak uçlarım sarı çizgiye değerek beklemeyi zaten sevmezdim ama artık en arkada duruyor, diğer yolcuları herkesten daha büyük bir şüpheyile süzüyordum. Tren istasyonları da bir o kadar kötüydü; büyük, rüzgârlı platformlarda kendimi açıkta hissediyordum. Hızlı trenlerden biri ne zaman durmadan istasyondan geçip gitse korkuyla ürperiyordum. Arkadan biri itse trenin altında kalırdım. Duruşmalar erken bittiğinde seviniyordum çünkü o sayede daha sakin saatlerde yolculuk yapabiliyor, karanlıktan ve kalabalıktan kaçıyordum. Tüm çabalarımın rağmen korkunun hayatımı etkilediğinin farkındaydım ama yapmam gereken şeyleri inatla, körü körüne yapmaya devam ediyordum.

Salı günü öğlen tatilinde mahkemeden çıkıp baroya gittim; birkaç dosya bırakacak ve masamı kontrol edecektim. Hava soğuk ve aydınlıktı, Londra'nın merkezindeki binalar

açık gökyüzünün koyu mavisi altında kartondan yapılmış gibi görünüyordu. *Baroda oyalanmazsam güneş batmadan eve dönebilirim*, diye düşündüm saatime yüzüncü kez bakarak. Aralık ayında günler kısaydı, güneş şimdiden saat dörtte batıyordu ve günler kısaltmaya devam ediyordu. Evde yine kilit altında, güvende olacaktım ama bunun akıl sağlığıma ödeteceği bedel neydi? *Orayı hâpishane olarak düşünmemeliyim*, diye hatırlattım kendime. En güvenli olduğum yer orasıydı çünkü artık kilide destek olması için sürgü de almıştım. Tamirci duman alarmını değiştirmiş, çalışan bir dedektörü değiştirdiği için de kafası karışmıştı. Açıklama yapmamıştım. Evimi elimden geldiğince güvenli ve şahsi bir yer hâline getirmiştım, tek sığınağım orasıydı.

Inner Temple Sokağı'na giden kapıdan geçmeden önce arkama dönüp Fleet Sokağı boyunca peşim sıra yürüyen insanları inceledim. Yüzleri boş, ilgisizdi. Hiçbirini tanıımıyordum. Midemdeki düğüm bir nebze çözüldü ve –bir anlığına– neredeyse normal hissettim.

Ama Belinda ve Vicki'nin ölümlerinden kimin sorumlu olduğunu bulamazsam hayatımın geri kalanı korku içinde geçecekti. Tıpkı işim gibiydi. Ya kazanacaktım ya da kaybedecektim.

Ama ne olursa olsun kaybetmeyecektim.

Dar sokak, Temple Kilisesi'nin önündeki meydana doğru uzanıyordu. Burası Londra'da en sevdiğim yerlerden biriydi. Meydanın bir yanı Inner Temple Hall'ın arka tarafıydı; diğer tarafındaysa klasik İtalyan mimarisinden olduğu gibi çalınmış bir sütunlar silsilesi vardı. Üçüncü kısımda uyuyan, yuvarlak kafalı bir kediye andıran kutsal Temple Kilisesi duruyordu. Kendi kendine yeten, gizemli bir havası vardı. Normalde burası, kilisenin akıl almaz yaşını kavramaya çalışan turistlerle dolu olurdu; açık konuşmak gerekirse ben bile kilisenin kurulduğu 1185 yılında hayatın nasıl olduğunu anlamakta zorlanıyordum. Bugünse dışarıya asılan ahşap levhada anma töreni nedeniyle kilisenin ziyaretçilere kapalı olduğu yazıyordu. Geçerken açık

kapıdan içeri baktım ve çok iyi tanıdığım bir savunma avukatının hemen kapının yanında durduğunu gördüm. Kasvetli bir edayla etrafına bakıyordu; törene katılmak için gelmiş olmalı diye düşündüm. Bir anda bunun tanıdığım birinin anma töreni olabileceği aklıma geldi ve kanım dondu.

Levhanın yanından geçip kiliseye girdim. Kilise orgunun gök gürültüsünü andıran sesi konuşmaları bastırıyordu ama banklar doluydu. Siyah montlu insanlar sunağa kadar omuz omuza dizilmişti. Kilisenin iç tarafında gayet şık kesimli, siyah bir elbise giymiş bir kadın vardı. Yanında yirmilerinin başlarında gibi duran iki adam dikiliyordu, üçünün de yüzü asıktı. *Aile olmalı*, diye düşündüm.

Avukat arkadaşım hâlâ aynı yerde duruyordu.

“Peter.” Mırıldanır gibi seslenmeme rağmen irkildi. Zayıf, uzunca boylu bir adamdı ve sürekli gergindi; benden sadece beş yaş büyüktü ama onunla tanıştığım günden beri elli yaşında gibi duruyordu.

“Ingrid! Uzun zamandır görüşmemiştik.”

“İşlerim vardı. Burada ne arıyorsun? Kimin anması bu?”

“Hâkim Canterville.”

“Ron Canterville mi? Guildford’da hâkimlik yapan mı?”

“Evet.”

“Öldü mü?”

Peter başıyla onayladı. “Birkaç ay önce,” dedi.

Hâkim Canterville, hâkim olmak için gençti –ellilerinin ortasıındaydı– ve fit bir adamdı. Onu en son gördüğümde Kanada’daki bir kayak tatilinden dönmüştü, bronzlaşmıştı. Dönüp ailesine baktım. Babalarının kim olduğunu öğrendikten sonra oğullarının ikisinin de ona benzediğini fark ettim. Aynı biçimli çene ve çarpıcı burun vardı onlarda da. “Ne oldu? Hasta mıydı?” diye sordum.

“Kaza,” diye fısıldadı Peter ve yakınımızdaki banktan dönüp baktıklarında mahcubiyetle yüzünü ekşitti.

Onu dirseğimle dürtüp kilisenin köşesini işaret ettim, sandalyelerden bazıları sütunun arkasındaydı. Hızla oraya yöneldi, artık ortalıkta olmadığı için rahatlamıştı. Yavaşça peşinden giderken alışkanlıktan etrafta tanıdığım biri var mı diye bakındım. Duruşma avukatları olarak hayatımız bir mahkemeden ötekine sürüklenerek geçiyordu, birbirimize karşı mücadele ediyorduk ve sayımız fazla değildi; aynı insanlarla tekrar tekrar karşılaşmak oldukça normaldi. Hızlıca baktığımda eski rakiplerimden bazılarını, hukuk fakültesinden tanıdıkları, kabul edilmediğim bir stajyerlik için görüşme yaptığım baş avukatı, birkaç hâkimi ve kendi baromdan insanları gördüm. Aralarında Karen Odili de vardı. Rahatsız edici kimse yoktu, olmaması gereken kimse yoktu. Törene güvenle katılabilirdim.

Artık uzak bir köşeye geçtiği için rahatlamış gibi görünen Peter'in yanına oturdum. Kilise orgcusu arka arkaya ağır pasajlar çalıyor, Elgar'ı bile bastırıyordu. Bu konuşmak isteyenler için bulunmaz nimetti.

"Kaza olduğundan bahsediyordun," dedim.

"Pazar sabahı evinin yakınlarında koşuya çıkmış. Maratona hazırlanıyormuş, o yüzden güneş doğmadan çıkmış. Şarampol'den yuvarlanmış. Kafasını ağaca vurmuş, kafatası çatlamış."

"Nerede olmuş bu?"

"Oxshott Ormanı. Hiç oraya gittin mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Sık ağaçların olduğu bir yere düşmüş. Bulunması biraz sürmüş."

"Duymamıştım," dedim ifadesizce. "Onu severdim."

Peter başıyla onayladı. "Adalet sistemi için acı bir kayıp. Zaman zaman korkutucu olsa da genel anlamda adildi."

"Bana iyi davranırdı. Gerçi karşısına sadece bir kez çıktım ve o zaman birinin ekibinde çalışıyordum, o yüzden korkutucu yanından endişelenmem gerekmemişti..." Bir an dehşete kapılarak cümlemi yarıda kestim. O anda orgcu farklı bir parça

geçerek koronun geldiğini ve törenin başlayacağını işaret etti. Korodakiler cübbeleri içinde, ağırbaşlı bir havayla yanımızdan geçti. Koro çocuklarının yüzleri de sesleri kadar sevimliydi. Müzik yükselerek tepemdeki kubbeli tavanı doldurdu ve cemaatin geri kalanı kalkınca ben de otomatik olarak ayağa kalktım. Söylenenleri pek duymuyordum.

Az önce ne demiştim ben?

"Bu kilisede Hâkim Ron Canterville'in hayatı için şükretmek amacıyla toplandık," dedi papaz. "Dualarımız onu özleyen ve yasını tutanların dualarıyla birleşsin."

Vaizin sözleri etrafımda yankılanmaya başlarken başımı öne eğdim. O bildik söz öbeklerini belli belirsiz duyuyordum (...*ben Diriliş ve Hayat'ım...*...) ama bu sırada aklımdan bir sürü düşünce geçiyordu (...*ne ölüm ne hayat ne melekler ne başmelekler ne elçiler ne varlıklar, ne de var olacaklar...*...) çünkü Hâkim Canterville'in ölümü kaza olabilirdi (...*ölüler kutsaldır...*...) ama kaza olmama ihtimali de vardı.

(...*bizi kötülükten koru...*)

Hâkim Canterville'in karşısına çıktığım dava, Belinda'yla birlikte üstlendiğimiz davaydı. Kazandığımız dava.

Belinda.

Hâkim.

Benim yerime Vicki.

Biri hepimizi tek tek ortadan kaldırıyordu.

Ve o biri her kimse, John Webster onun yanında Temple Kilisesi'ndeki koro çocukları kadar masum kalıyordu.

Gönderici: Durbs@ucretsizpostaat.com

Alıcı: 4102, KB

Törendeydi. Onu gördüm.

Gönderici: 4102@ucretsizcevrimiciposta.com

Alıcı: Durbs, KB

Nasıl görünüyordu?

Gönderici: Durbs@ucretsizpostaat.com

Alıcı: 4102, KB

Berbat 😊

Gönderici: 4102@ucretsizcevrimiciposta.com

Alıcı: Durbs, KB

Güzel.

Gönderici: Durbs@ucretsizpostaat.com

Alıcı: 4102, KB

Sence anlamış mıdır?

Gönderici: KB@sanaozelinternet.com

Alıcı: Durbs, 4102

Anlamadıysa da anlayacak.

Onu hafife alma.

Gönderici: Durbs@ucretsizpostaat.com

Alıcı: 4102, KB

Emredersin!

Normal şartlar altında Hugh Hardwick'le buluşup bir şeyler içmek istemezdim. Bazı avukatlarla arkadaşça ilişkiler sürdürebiliyordum, bazı avukatlarıysa iş bulmak için aracı olarak görüyordum. Hugh ikinci gruba giriyordu. Uzun ve zayıftı, şahini andıran yakışıklı bir yüzü vardı ama gözlerinin altındaki iri torbalar hafif hovarda görünmesine neden oluyordu. Yüzünde sürekli kişiliğini iyi yansıtan bezgin bir ifade vardı. Onu çekici bulan birçok kadın tanıyordum, işinde iyi olduğunu düşünüyorlardı. Müvekkilleriyse agresifliğini ve kuşkuculuğunu güven verici bulurdu. Ama ben onunla vakit geçirmekten zevk almıyordum ve o da bunun farkında gibiydi. Yine de mahkemede işi bittikten sonra benimle buluşmayı kabul etmişti. Onu Old Bailey yakınlarındaki Viaduct Tavern isimli barda beni beklerken buldum. Bu köklü bara girerken stres seviyemin yükseldiğini hissettim. Yağmurluğumu çıkardım ve Hugh'un göl başında bekleyen balıkçıl kuşları gibi elinde birayla oturduğunu gördüm. Ondan önce gelmiş olmayı tercih ederdim.

Viaduct, Kraliçe Victoria döneminden kalma klasik barlardan biriydi, her şey altın varaklı ve işlemeliydi. Bar tezgâhı bir sunak gibi yekpareydi ve duvarın dibinde yan yana dizilmiş küçük kabinler vardı. Burayı seçmemin nedeni de buydu. Bu konuşmayı olabildiğince mahremiyet içinde gerçekleştirmek istiyordum.

Hızla oturduğu kabine yöneldim. Yıpranmış ahşap üstünde takırdayan topuklularımı duyunca kafasını kaldırıp düşük göz kapaklarının altından ters bir bakış attı.

"Geç kaldığım için üzgünüm" dedim öyle olmadığım hâlde.

"Ben erken geldim," dedi masanın diğer tarafını işaret ederek. "Niall Hyde'la tanışıyorsunuz, değil mi?"

Siktir. Kabinin bir köşesine yaslanmış iri, İrlandalı avukatı fark etmemiştim. Koca elini kaldırarak beni selamladı.

"Seni görmek güzel, Ingrid. Nasıl gidiyor?"

"İyi," dedim gerekenden daha neşeli bir sesle. Güldü.

"Endişelenme. Çok kalmayacağım. Hugh'la özel konuşmak istiyorsan" –göz kırptı– "ben engel olmayayım."

Niall tam bir dedikoducuydu ve gitmesini istediğimi belli edersem daha çok ilgisini çekerdim.

"Sorun değil," dedim kısaca. "Size birer içki ısmarlayayım mı?"

"Aynısından bir tane daha," dedi Hugh bardağını kaldırıp arkamdaki barmene bakarak. Barmen ona bir bardak bira doldurmaya koyuldu.

"Ben bir şey istemiyorum, sağ ol, Ingrid. Alkolü azaltmam lazım," dedi Niall önündeki boş bardağa kederle bakarak. Bardağın içi köpükle doluydu. "Doktor için alkolü kes demesi kolay tabii, peki nasıl gevşeyeceğim?"

"Eğlenceli ne varsa yasaklıyorlar zaten," dedi Hugh birasının kalanını kafasına dikerek.

"Neyse, ben kalkayım," dedi Niall koltukta kaymaya başlayarak. "Eve gitmem lazım. Kara çalılık etmek istemem."

"Mesele işle ilgili," dedim kısık bir sesle.

Hugh'un canı yanmış ve biraz da sıkılmış gibiydi ama Niall'in hazmı güç şakaları yüzünden mi, benim söylediklerim yüzünden mi, yoksa doğası gereği öyle olduğundan mı bilemiyordum. Konuşmam gereken kişi Niall olsa ne olurdu sanki? Her şey çok daha kolay olurdu.

Kendime bir kadeh şarap almak ve Hugh'un birasını ödemek için bara gittim. Barmen sokağa bakarak müşteri bekliyordu. Bar hâlâ boştu, mesai çıkışı yoğunluğu henüz başlamamıştı. Mahkemedeki işimiz mesaiden çok daha erken bitmişti, ben de Hugh'la rahatça konuşabilmek için bu fırsattan yararlanmıştım.

Niall bana neşeyle el sallayarak dışarı çıktı. Ben gelmeden önce Hugh'la ne konuştuklarını merak ettim. Hukuk dünyası henüz eşitlik ve cinsiyetçilik gibi konulara yabancıydı. Ayrıca Hugh'un üçüncü kez boşandığını hatırlamıştım. Cildim şüphe ve utançtan kıpkırmızı oldu. Sanki teknik olarak bekâr kaldığı anda üstüne çökecekmişim... Sanki onunla *ilgileniyormuşum* gibi... Benim için fazla yaşlıydı, Niall da Hugh da bunu biliyor olmalıydı. Sırtımı dikleştirip mahkeme pozumu takınmaya çalıştım. Buraya Hugh'u uyarmaya gelmişim, bir yandan da bildiklerini öğrenmeye çalışacaktım. Bunu yaparken biraz utanmam gerekiyorsa buna razıydım.

"Neymiş telefonda anlatamayacağın şey?" dedi Hugh içkilerle masaya geldiğim anda.

Niall'ın kalktığı yere geçmiş, bana da küçük masanın diğer tarafındaki tabureyi bırakmıştı.

"Guy Lanesbury'yi hatırlıyor musun?"

Hatırlamaya çalışırken gözleri bir an bulutlanır gibi oldu.

"Şu öğrenci."

"Aynen."

"Ne zamandı?"

"Dört yıl önce." Bir yudum şarap içtim ve dilimi yaktığında yüzümü ekşitmemeyi başardım. "Ben kıdemsizdim."

"Müvekkil ödemeli işlerin ayrıcalığı işte," dedi birası hoşuna gitmemiş gibi somurtarak. "Üç günlük duruşma için neden ekibe bir kıdemsiz aldığımızı bilmiyorum."

"İncelenmesi gereken çok belge vardı. Telefon kayıtları, e-postalar ve kısa mesajlar. Sosyal medya gönderileri."

Çatık kaşları biraz düzeldi. "Doğru. İyi iş çıkarmıştın diye hatırlıyorum. Jürinin onu aklaması uzun sürmedi, bence doğrusu da buydu. Referans istiyorsan..."

"O yüzden gelmedim."

Kaşları tekrar kalktı. *Gerçekten tüm duygularını ele veren bir yüzü var*, diye düşündüm. Belki de çekiciliğinin bir nedeni buydu. "Devam et," dedi.

"O duruşmada kıdemlim Belinda Grey'di."

"Ah, zavallı Belinda."

"Başına gelenleri biliyorsun, değil mi?"

Omuzlarını silkti. "Tabii ki. Korkunç bir şok oldu. Onu iyi tanırdım. Çok da severdim. Hep hazırlıklıydı, hiç yarım yamalak iş yapmazdı, müvekkilleriyle de ailelerle de arası iyiydi."

"Harika bir avukattı. İyi bir örnekti."

Bardak altlığıyla oynadı, bana bakmıyordu. "Onun işlerinden bir kısmını almakla mı ilgileniyorsun?" diye sordu.

"Hayır. Hayır, istemiyorum. Kesinlikle istemiyorum," dedim. Kıpırmızı kesildim; beni gerçekten de kötü biri olarak görüyordu. Ayrıca söyleyecek önemli bir şeyim olmadığına da emin gibiydi. Neyse, sonuçta işim insanları beni dinlemeye ikna etmekte. Dirseklerimi masaya dayayıp öne eğildim. "Son birkaç ayda tuhaf bir şeyler fark ettin mi?" diye sordum.

"Nasıl tuhaf?"

"Hiç kaza geçirdin mi? Ya da bir kazadan kıl payı kurtulduğun falan oldu mu? Takip ediliyormuşsun gibi hissettin mi?"

Önce şaşırdı, sonra birden keyiflenir gibi oldu. İçimi bir çaresizlik hissi kapladı. "Ingrid, öyle bir şey..."

"Belinda'nın öldüğü gün Old Bailey'deydim. Bence o olay kaza değildi."

Hugh cevap vermeden önce uzun parmaklarıyla masada ritim tutarak bir saniye bekledi. Rönesans portrelerinden fırlamış gibi duran güzel elleri vardı. "Polis ne düşünüyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim. "Benimle benzer düşünüyor gibilerdi, sonra birden fikir değiştirdiler. Soruşturma sonucunda kazara öldüğüne karar verdiler. Herkes paranoyak olduğumu düşündü sanırım."

Hugh herhangi bir yorum yapmaktan kaçınarak bardağından büyük, yavaş bir yudum aldı ama aklından geçenleri rahatça okuyabiliyordum: *Benim de böyle düşünmek için nedenlerim var.*

"Polis, Belinda'nın soruşturmasını kapattıktan sonra birisi evime girip bir arkadaşımı öldürdü. Arkadaşımdın o esnada evimde olmaması gerekiyordu," dedim ve Webster'ın boş bıçaklıkla ilgili yorumunu hatırladım. "Anlık bir hiddet olabilir. Eve giren her kimse paniklemiş olabilir. Belki de beni öldürmeyi planlıyordu, Belinda'ya yaptığı gibi. Belinda'nın o gün çok yağmur yağdığından şemsiyemi ödünç aldığı için öldürüldüğünü düşünüyordum çünkü sonuçta mahkemede giydiğimiz takım elbiselerle hepimiz birbirimize benziyoruz, değil mi? Ayrıca bir müvekkilim bana musallat olmuştu. Ama sonra Vicki öldü, Hâkim Canterville'in başına gelenleri öğrendim ve bağlantının ne olduğunu anladım..." dedim. Kelimelerimin gittikçe hızlandığının farkındaydım, ağzımdan öylece dökülüyorlardı. Hugh elini kaldırıncaya susmayı başardım.

"Bir saniye. Anlamadım. Ron Canterville'in bu olayla ne alakası var?"

"Guy Lanesbury davası. Hâkim oydu. Guildford'a geçmeden önce Isleworth'te hâkimlik yapıyordu. Belinda kıdemlimdi, Guy'i savunuyordu. Sen de adamın savunma avukatıydın. İkimiz öldük, birimiz dehşet içindeyiz. Sana bir şey olup olmadığını öğrenmek istedim."

Başını iki yana salladı. "Baştan başlar mısın? Anlamıyorum," dedi.

Büyük bir çabayla ve yağlı, sert şaraptan aldığım güçle baştan başladım ve Hugh kalın kafalı bir jüri üyesiymiş gibi her şeyi tane tane anlattım. Büyük bir konsantrasyonla beni

dinliyor, hikâyenin zayıf noktalarını zorluyor, art niyetli bir durum olduğuna dair kanıt sunmamı istiyordu; bunların trajik tesadüfler olmadığına dair somut bir şey arıyordu.

"Kanıtlayamam," dedim sonunda. "Kanıtım olsaydı kimin yaptığını biliyor olurdum. Şimdilik sokakta yürürken bir tehdit var mı diye sürekli arkamı kolluyorum. Sürekli korku içindeyim."

"Şaşırmadım."

"Öyle mi?" dedim. Bana inanmasına şaşırmıştım. Tüm bunları kafamdan uydurduğumu söyleyerek gülmesini tercih bile edebilirdim. Ama Hugh ciddi görünüyordu.

"Etrafımda olup bitenlere karşı daha tetikte olacağım, söz."

"Yani sence endişelenmeye değer."

"Tabii ki." Kaşlarını çattı. "Lanesbury davası. Kazandığımı biliyorum ama hiç hoş değildi."

"Zaman zaman, evet," diye itiraf ettim.

"Sonucun herkesi memnun etmemiş olması mümkün."

"Eminim etmemiştir," dedim derin bir nefes alarak. "Bu yüzden senden bir iyilik isteyeceğim."

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"İsimler. Elimde davanın detaylı bir kaydı yok. Notlarımı saklamadım, Belinda halletmişti o işi. Dul kocasına gidip Belinda'nın belgelerine göz atmam gerektiğini söyleyemem. Senin kayıtların duruyordur."

"Ne kayıtları?"

"Davanın kayıtları. Davaya dâhil olan insanların kayıtları. Tanıklar. Polis. Aileler." Kapı açılınca irkilerek kafamı kaldırdım. Bir çift gülüşerek içeri girdi. Hiçbir şey umurlarında değil gibiydi. "Ne aradığımı bilmiyorum, Hugh. Bu olup bitenler Guy'ın davasıyla ilgiliyse onu ve ailesini de uyarmam, bizi tek tek avladıklarını söylemem gerekir."

Beni dikkatle izliyordu. "Ya değilse?" diye sordu.

"O zaman aramaya devam etmem lazım."

27

ISLEWORTH KRALLİYET MAHKEMESİ

No. T20165344/T20164512

36 Ridgeway Yolu

Isleworth

Londra

6 NİSAN 2015

Davaya Bakan: MUHTEREM HÂKİM CANTERVILLE

KRALİÇE, GUY LANESBURY'YE KARŞI

BAYAN S. ALLEN davacı taraf adına mahkemede hazır bulundu

BAŞ AVUKAT BAYAN B. GREY liderliğinde BAYAN I. LEWIS davalı taraf olan GUY LANESBURY adına mahkemede hazır bulundu

LISA MULLER'IN İFADESİ

LISA MULLER, YEMİNLİ

İlk olarak BAYAN ALLEN tarafından video bağlantısıyla ifadesi alındı.

S. Lütfen mahkemeye tam adınızı söyleyin.

C. Lisa Vivian Muller.

S. Çok teşekkür ederim. Size geçen sene, 17 Ekim gecesi olanlar hakkında birkaç şey sormak istiyorum, O gece ne yaptınız?

C. Bir grup arkadaşım ile dışarı çıktım.

S. Dışarı çıkma nedeniniz neydi?

C. On dokuzuncu yaş günümü kutlamak.

S. Anladım. Bu grup kaç kişiydi?

C. Sekiz kişiydik. Restoranda sekiz kişilik yer ayırmıştık.

S. Hangi restorandı?

C. British Museum yakınlarında küçük bir Kamboçya restoranıydı. Adını hatırlamıyorum. Ufacık bir yerdi.

S. Peki kimler gelmişti? Arkadaşlarınız mı?

C. Evet. Diğer öğrenciler. Benden başka dört kız ve üç erkek vardı.

S. Hepsini yakından tanıyor muydunuz?

C. Oldukça. Erkeklerden biri kızlardan birinin sevgilisiydi, onu tanıımıyordum.

S. Akşam yemeğinden sonra ne yaptınız?

C. Birkaç bara gittik. Galiba üç mekân değiştirdik.

S. İçki içtiniz mi?

HÂKİM CANTERVILLE: Başınızı sallayarak cevap vermeyin, Bayan Muller, evet ya da hayır demeniz gerek.

C. Şey, evet.

BAYAN ALLEN: Çok içtiniz mi?

C. Sanırım. Ne kadar içtiğimizi bilmiyorum. İnsanlar bana içki ısmarlıyordu. Üst üste. Normalde çok içmem. Üçüncü barda midem bulandı. Çıkmak zorunda kaldık.

ÖLDÜREN NEZAKET

S. Nereye gittiniz?

C. Birisi bizi UCL öğrenci barlarına soktu. Bir süre orada kaldık, bar kapanana kadar. Sonra gidip yemek yedik. Kebap.

S. Siz bir şey yediniz mi?

C. Diyet kola içtim.

S. Kolayı kendiniz mi satın aldınız?

C. Hayır. O aldı.

S. "O" kim?

C. Guy.

S. Sanık Guy Lanesbury yani.

C. Evet.

S. Sonra ne oldu?

C. Guy'ın evine gittik.

S. Bay Lanesbury'nin evine mi?

C. Evet.

S. Bay Lanesbury'nin evine kimler geldi? Yemeğe katılan herkes mi?

C. Hayır. Beş kişiydik. Ben ve Guy, en yakın arkadaşlarım Umi ve Tess, bir de Robert diye biri. Onu çok iyi tanıımıyordum. Galiba Guy'ın arkadaşıydı.

S. Evde ne oldu?

C. Birkaç içki içtik. Robert esrar çekmek istiyordu ama Guy izin vermedi. Sonunda onu evden attı.

S. Sanık Bay Lanesbury, Robert'ı evden attı.

C. Evet. Sonra Umi uyuklamaya başladı ve Tess onu eve götürdü.

S. Siz kaldınız.

C. Bir yere gidecek hâlim yoktu. Kendimden geçmiştim.

S. Neden peki?

C. Çok içmiştim.

S. Alkol dışında sarhoşluk yaratabilecek başka bir madde aldınız mı?

C. Bildiğim kadarıyla hayır ama sonrasında içkiye ilaç mı attılar diye düşündüm. O gece olanların bazılarını hatırlamıyorum, ilk defa böyle bir şey yaşadım.

S. Başka semptom var mıydı?

C. Evet, yürümekte zorlanıyordum. O yüzden arkadaşlarımla eve dönmedim.

S. Geceyi orada mı geçirdiniz?

C. Evet.

S. Uyudunuz mu?

C. Evet.

S. Nerede uyudunuz?

C. Guy'ın, sanığın odasında. Ev arkadaşları vardı, bu yüzden salondaki koltukta uyumak istemedim.

S. O sırada evde kimler vardı?

C. Ben, Guy ve iki adam. Galiba birinin adı Nolan'dı, diğlerinin adı Wilf. Bunlar takma isim mi değil mi bilmiyorum, kusura bakmayın.

S. Önemli değil. Wilf ve Nolan sizin yanınızda mıydı?

C. Mutfakta takılıyorlardı, bizim ayak altından çekilmemizi bekliyor gibilerdi. Guy'la onun odasına gittik.

ÖLDÜREN NEZAKET

S. Ev düzeninden kısaca bahsetmek istiyorum. Elinizdeki dosyalarda evin şemasını açabilir misiniz?

Jüri üyeleri, şemayı size dağıtılan dosyalarda, ikinci bölmede bulabilirsiniz.

Bu sırada siz de biraz toparlanın. Bay Lanesbury'nin yaşadığı ev Pollock Caddesi'ndeydi. Bize salonu gösterebilir misiniz?

C. Evet, burası.

S. Peki mutfak yanında mıydı?

C. Evet. Duvarda bir boşluk vardı. Servis penceresi gibi. Mutfaktaki adamların belleriyle göğüsleri görünüyordu. Biraz eğilirlerse onlar da bizi görebilirdi.

S. Peki Bay Lanesbury'nin odasını gösterebilir misiniz?

C. Koridorun sonunda, diğer tarafta.

S. Evin diğer odalarından oldukça uzakta.

C. Evet, banyo tam karşısındaydı. Odasının yanında bir kiler vardı, sonra Wilf'in odası, ondan sonra da Nolan'ın odası. Koridorun bir yanı bu kadar. Diğer yanında da mutfak, salon ve banyo var.

S. Teşekkür ederim. Yani Bay Lanesbury'nin odasına gittiğinizde diğerlerinden uzaklaşmıştınız.

C. Evet.

S. Daha mahremdi.

C. Evet.

S. Yatak odasına geçmeyi kim önerdi?

C. Hatırlamıyorum.

S. Bay Lanesbury sizinle birlikte geldi mi?

C. Evet. Beni o taşıdı.

S. Taşıdı mı?

C. Çok uyukum gelmişti ve bacaklarım tutmuyordu.

S. Odasına gitmek istediniz mi?

C. Ben... Ben çok önemsemedim.

S. Aynı odada mı uyudunuz?

C. Evet.

S. Nerede uyuyordunuz?

C. Yatağında.

S. Onunla birlikte mi?

C. Benden sonra o da yatmıştı.

S. Giysilerinizi çıkardınız mı?

C. Elbisemi ve külotlu çorabımı çıkardım. Çorabım delinmişti, ayak başparmağımı kesiyordu.

S. O soyundu mu?

C. Bilmiyorum. Hatırlamıyorum.

S. Öpüştünüz mü?

C. Evet.

HÂKİM CANTERVILLE: Bunun zor olduğunu biliyorum ama lütfen anlaşılır konuşun, Bayan Muller ve yüksek sesle cevap verin. Video bağlantısının ses kalitesi pek iyi değil, jürinin sizi rahatça duymasını istiyorum.

C. Evet.

BAYAN ALLEN: Başka bir cinsel aktivitede bulundunuz mu?

C Sanmıyorum. Biraz öpüşüp konuştuk. Sigara içti. Ben uyudum.

S. Sonra ne oldu?

C. Sonra uyandığımı hatırlıyorum. Yüzüstü yatıyordum. Arkamdaydı.

S. Yatıyor muydu?

C. Hayır. Galiba dizleri üstündeydi. Beni çekip dizlerimin üstüne kaldırdı.

S. O sırada üstünüzde ne vardı?

C. Sutyenim ve külotum vardı ama külotumu dizlerimin altına indirmişti.

S. Ne yapıyordu peki?

C. Penisini vajinama sokmuştu. Bana tecavüz ediyordu.

S. Seks yapmaya rızanız olduğunu belirtmiş miydiniz?

C. Hayır.

S. O sırada rızanız olduğunu belirttiniz mi?

C. Hayır.

S. Herhangi bir tepki verdiniz mi?

C. Donup kaldım. Çok korkmuştum. Üstüme çıkmıştı ve benden çok daha iriydi. Başım hâlâ dönüyordu, korkmuştum ve... bir an önce bitmesini istiyordum.

S. Herhangi bir şey söylediniz mi?

C. İnlediğimi hatırlıyorum. Uyandığımı anlamasını istedim, belki durur dedim ama sinirlenir diye tepki vermeye korktum. Sert davrandığı söylenemezdi ama onu durdurmaya çalışırsam canımı yakacağından korkuyordum.

S. Kondom takmış mıydı?

C. Evet.

S. Sonra ne oldu?

C. İşini bitirdi. Kondomu çıkarıp ucunu bağladı. Bir süre öylece yattım, hareket etmedim. Hiçbir şey söyleyemiyordum. Benimle konuşmadı. Sonra kalkıp odadan çıktı. Ben de kendimden geçtim herhâlde. Gözümü açtığımda sabah olmuştu.

S. Sabah görüştünüz mü?

C. Evet. Uyandığım da odadaydı.

S. Ne yapıyordun?

C. Çıkmaya hazırlanıyordum. Galiba hokey maçı vardı. Eşyalarımı aldım, giyindim ve olabildiğince hızlı hareket ederek evden ayrıldım.

S. Birbirinizle konuştunuz mu?

C. Bana iyi olup olmadığımı sordu. Evet, dedim. Neden öyle dediğimi bilmiyorum. Gitmek istiyordum.

S. İhtiyacınız varsa biraz bekleyebiliriz, Bayan Muller.

C. İyiyim.

S. Gerçekleşen cinsel aktivite hakkında konuştunuz mu?

C. Hayır. Kafam karışmıştı ve korkmuştum. Ev arkadaşları uyanmıştı, konuşup güлüştüklerini duyabiliyordum. Sadece oradan çıkmak istiyordum.

S. Sonrasında onunla iletişim kurdunuz mu?

C. Ona mesaj gönderdim. Olanları tarafsız bir yerde, halka açık bir yerde konuşmamız gerekir diye düşündüm. Ama sonra arkadaşlarımla ve bir psikolojik danışmanla konuştum ve yaptığının kabul edilebilir olmadığını fark ettim. Beni arayamasın ve mesaj atamasın diye numarasını engelledim. Onu arkadaşlıktan çıkardım ve tüm sosyal medya hesaplarımdan engelledim.

S. Peki ilk mesajınıza cevap verdi mi?

C. Bildiğim kadarıyla hayır.

S. Onunla tekrar konuştunuz mu?

C. Üç hafta kadar sonra. Russell Meydanı'nda gördüm onu, metro istasyonuna doğru yürüyordu. Ben de onu durdurup olanları sordum. Ona cinsel ilişki için onay vermediğimi ve bana tecavüz ettiğini söyledim.

ÖLDÜREN NEZAKET

S. Nasıl tepki verdi?

C. Bana onun olanları öyle hatırlamadığını, etkilenmiş olmama üzülüğünü söyledi.

S. Biraz toparlanın.

C. İyiyim. Sadece... samimi bir özür değildi. Beni başından savmak istiyordu.

S. Onunla tekrar konuşmaya çalıştınız mı?

C. Facebook'ta engelini kaldırıp birkaç mesaj attım ama cevap vermedi. Sonra polise gittim ve onunla iletişim kurmaya çalışmamamı söylediler. Üniversiteye şikâyetle bulundum ve uzaklaştırıldı, böylece duruşmadan önce onu görmek zorunda kalmadım. Sonrasında da üniversiteyi bıraktım, o yüzden zaten karşılaşmadık.

S. Okulu neden bıraktınız?

C. Tecavüz yüzünden. Atlatamadım. Aklımdan çıkmıyordu. Depresyona girdim. Arkadaşılarımdan bazıları pek destekleyici sayılmazdı ya da yaşadıklarımı anlamadılar belki. Onlarla olan bağımı kopardım. Yalnız ve üzgündüm, insan içine çıkamıyordum. Hayatımı mahvetmemesi için çabaladım, gerçekten çabaladım. Ama yine de mahvetti.

S. Çok teşekkür ederim.

HÂKİM CANTERVILLE: (Bayan Grey'e) Özellikle sormak istediğiniz bir şey yoksa ara vermek istiyorum...

BAYAN GREY: Yok, teşekkür ederim.

HÂKİM CANTERVILLE: O zaman burada bir ara veriyoruz. Saat ikide döneceğiz.

C. Teşekkür ederim.

HÂKİM CANTERVILLE: Sorunuz varsa lütfen tanık hizmetlerine yöneltin.

C. Teşekkür ederim.

(Tanık çekildi)

(Öğlen yemeği molası)

LISA MULLER

BAYAN GREY tarafından ifadesi alındı

S. Bayan Muller, bugün söylediğiniz bazı şeyler hakkında birkaç sorum var. Sorularım kafanızı karıştırırsa lütfen açıklama yapmamı isteyin. Kafanızı karıştırmak niyetinde değilim.

C. Peki.

S. Geceye dair anlattıklarınızı dinledik, doğum günü kutlaması yaptığınızı ve içtiğinizi söylediniz. Buraya kadar her şey çok anlaşılır. Doğum gününüz olduğu için çok içmeniz de oldukça doğal bir durum.

C. Evet.

S. Bu sizin için olağan dışı bir durum muydu?

C. Şey, pek değil. Belki de normalden çok içtim. Bilmiyorum.

S. Ama dışarı çıktığınızda genellikle alkol tüketiyorsunuz, değil mi?

C. Evet.

S. Birkaç kadeh mi?

C. Evet.

S. Denge kaybı, mide bulantısı, baş dönmesi, konuşma bozukluğu ve kafa karışıklığı gibi semptomları hissedene kadar mı içiyorsunuz?

C. Galiba. Sarhoş olduğumu anlayana kadar içiyorum.

S. Teşekkür ederim. İfadenizde o gece normalden daha fazla içtiğinizi belirttiniz.

C. Evet. Çünkü herkes bana içki ısmarlıyordu, muhtemelen normalde içeceğimden fazla içmişimdir.

ÖLDÜREN NEZAKET

S. Bunun sonucunda da -ya da içkinize ilaç atıldığı için- hafıza sorunları yaşadığınızı söylediniz.

C. Başlıca olayları hatırlıyorum.

S. Ama neleri unuttuğunuzu bilmemek hafıza problemlerinin doğasında vardır, değil mi?

C. Herhâlde.

S. Birisi size hatırlamadığınız şeyi söylemediği sürece.

C. Evet.

S. Bu türden bir olay mı yaşandı?

C. Olanlardan bazılarını hatırlamıyorum. Kebapçıdan eve yürüdüğümüzü hatırlamıyorum. Diğer ev arkadaşlarının dönüşünü de hatırlamıyorum. Gelip bana güldüklerini hatırlıyorum.

S. Onları tanıyor muydunuz, Bayan Muller?

C. Biraz.

S. İkisinden biriyle herhangi bir ilişki yaşadınız mı?

C. H-hayır.

BAYAN ALLEN: Sayın Hâkim, bu soru olası kurbanın cinsel geçmişle ilgili. Bunu doğrudan bir tecavüz suçlamasıyla bağlantılı olarak konuşmamız gerekli mi? Odaklanmamız gereken konu rıza konusu, kurbanın geçmişteki davranışları değil.

HÂKİM CANTERVILLE: Jürinin karar vermesine yardımcı olacak her şeyin geçerli olduğu düşüncesindeyim.

BAYAN GREY: Sayın Hâkim bu sorumu uygunsuz buluyorsa devam etmeyeyim.

HÂKİM CANTERVILLE: Hayır, devam edebilirsiniz.

BAYAN GREY: Soruyu başka bir şekilde sorayım. O evde daha önce bulundunuz mu?

C. Evet.

JANE CASEY

S. Bay Lanesbury'yle mi, yoksa ev arkadaşlarından biriyle mi bulundunuz?

C. Diğerlerinden biriyle. Nolan.

S. Peki o sefer de geceyi evde mi geçirdiniz?

C. Evet.

S. Nolan'ın odasında mı uyudunuz?

C. Evet.

S. Nolan'la herhangi bir cinsel aktivitede bulundunuz mu?

C. Evet.

S. Peki doğum gününüzün gecesinde eve döndüğünüzde ne oldu?

C. Bir şeyler söyledi. Utandım.

S. Ondan uzaklaşmak istediniz mi?

C. Evet.

S. Bay Lanesbury'nin sizi eve göndermek için taksi çağırmayı önerdiği doğru mu?

C. Evet.

S. Peki Bay Lanesbury'ye kalmayı tercih ettiğinizi söylediğiniz doğru mu?

C. Evet. Yorgundum.

S. Kendisinden sizi kendi odasına götürmesini istediniz.

C. Evet ama Nolan ve Wilf'ten uzaklaşmak için. Mutfakta fısıldaşıp gülüyorlar ve anlamadığım tuhaf şeyler söylüyorlardı. Guy'ın utandığını düşündüm, sonra da ben utandım.

ÖLDÜREN NEZAKET

S. Anladım. Peki Bay Lanesbury'yle baş başa kalmak istediğinizi söyleyebilir miyiz?

C. O sırada evet.

S. Peki gecenin başında?

C. Ne demek istediğinizi anlamadım.

S. Dikkatinizi önünüzdeki belgelere çekmek istiyorum. 4233 numaralı dosya, Sayın Hâkim. Üçüncü bölmeden sonra telefonunuzdan alınan kısa mesajların bir kopyasını göreceksiniz.

C. Evet.

S. Gördüğünüz üzere, mesaj 18 Ekim 2015 tarihli ve saat 02.33'te gönderilmiş.

C. Evet.

S. Yazanları okuyabilir misiniz?

C. "Siz ikiniz gidin. Ben kalacağım."

S. Bu mesajı kime gönderdiniz?

C. Arkadaşım Tess'e.

S. İsterseniz cevabı ben okuyayım. Şöyle demiş: "Emin misin?" Kendi cevabınızı okur musunuz?

C. "Ahlak bekçiliği yapma."

S. Ne demek istediniz?

C. Bana engel olmasını istemediğimi anlatmaya çalıştım.

S. Ahlak bekçiliği yapmak genelde birinin seks yapmasına engel olmak anlamında kullanılmıyor mu?

C. Evet.

S. Bu sefer de öyle miydi?

C. (anlaşılmıyor)

-

JANE CASEY

HAKİM CANTERVILLE: Yüksek sesle konuşmanız gerektiğini hatırlatırım, Bayan Muller.

C. Sadece şakaydı.

BAYAN GREY: Tess'le aranızda bir şakaydı.

C. Evet.

S. Ama mesajın sonucunda Tess ve Umi evden ayrılıp sizi Bay Lanesbury'yle yalnız bıraktılar. Tıpkı istediğiniz gibi.

C. Evet.

S. Dikkat çekmek istediğim bir konu daha var. Bay Lanesbury'nin kondom taktığını söylediniz.

C. Evet. Hissedebiliyordum, sonrasında çıkardığını da duydum.

S. Kondomu nereden buldu?

C. Şey... Aslında benimdi.

S. Sizindi.

C. Çantamdaydı.

S. Bay Lanesbury bunu nereden biliyordu?

C. Odasına gittiğimizde ona vermiştim.

S. Cinsel aktivite sırasında kullansın diye mi verdiniz?

C. B-bilmiyorum. Konuşuyorduk, kondomu olmadığı için seks yapamayacağımızı söyledi, ben de sırf ona takılmak için bende var dedim. Çıkarıp gösterdim.

S. Peki kondomu ne yaptı?

C. Komodinin üstüne koydu.

S. Ne hissettiniz?

C. Bilmiyorum.

S. Uyanıp Bay Lanesbury'nin sizinle cinsel aktivite içinde olduğunu görmeden önce ne kadar uyudunuz?
C. Bilmiyorum.

S. Bir saat olabilir mi?
C. Bilmiyorum.

S. On dakika olabilir mi?
C. Bilmiyorum. Olabilir.

HÂKİM CANTERVILLE: Bu bir sorgu değil, Bayan Grey.
BAYAN GREY: Hayır, tabii ki değil, Sayın Hâkim. Ama aradan geçen sürenin kısa olmasının rıza açısından önemli olduğunu düşünüyorum.

HÂKİM CANTERVILLE: Bayan Muller bu soruya cevap veremez. Bilmiyor. Bay Lanesbury ifade vermeyi seçerse zamanlama konusunda bilgi verebilir.

BAYAN GREY: Teşekkür ederim, Sayın Hâkim.

BAYAN GREY: Birkaç sorum kaldı, Bayan Muller. İfade-
deniz hakkında bir detayı daha sormak istiyorum.
Bay Lanesbury'nin cinsel aktivite sırasında size sert davranmadığını söylediniz.

C. Davranmadı, evet.

S. Sonrasında rahatsızlık hissettiniz mi?
C. Hayır.

S. Olağan dışı kanama yaşadınız mı?
C. Hayır.

S. Herhangi bir morarma?
C. Hayır.

S. Bir uzman tarafından muayene edildiniz mi?

C. Hayır. Tecavüz danışmanıya konuştuğumda aradan çok uzun zaman geçmişti.

S. Tecavüz danışmanıya neden konuştunuz?

C. Bir arkadaşım tavsiye etti.

S. Birisi size bu durumun tecavüz olduğunu düşünmeniz gerektiğini söyleyene kadar öyle düşünmediniz yani, doğru mu?

C. Evet.

S. Ama bu konuda öfkeliydiniz.

C. Evet.

S. Cinsel saldırıya uğradığınız için değil, istediğiniz gibi bir ilişkiyle sonuçlanmadığı için sinirliydiniz.

C. Hayır.

S. Müvekkilim bu olay sonrasında sizden uzak durdu. Centilmence bir davranış değil ama yasadışı da değil.

C. Benimle hiç konuşmuyordu. Yaptığından utanıyordu.

S. Karşılaştığınızda kendisini tehdit ettiniz mi?

C. Yaptıklarının bedelini ödeyeceğini söyledim.

S. Ama bu tehdit değildi, öyle mi?

C. Değildi.

S. Ama kendisi tehdit olarak algılayabilirdi.

C. Nasıl algıladığını bilmiyorum ve dürüst konuşmak gerekirse umurumda da değil. Kimse onun bana yaptığını yapıp hiçbir şey olmamış gibi çekip gidemez. Sonrasında benimle konuşup her şeyin yolunda olduğunu kanıtlamasını istedim. Normal bir şey olmasını istedim. Bir şeylerin başlangıcı olsun istiyordum,

böylece başıma gelen en kötü olay olmazdı belki. Korkunç değil, komik bir anı olmasını istiyordum ama bundan bahsettikçe yanlış olduğunu anladım. Yanlıştı ve onun umurunda değildi.

S. Teşekkür ederim.

Bayan Allen: Başka sorum yok.

(Tanık çekildi)

Mahkemedeki işim öğleden önce bitecek gibi görünse bile hafta içi plan yapmak her zaman riskliydi. Her türlü terslik yaşanabilirdi, listede geriye alınıp öğlene kadar bekleyebilirdim ya da Ronnie Gilmore'da olduğu gibi basit bir duruşma daha karmaşık bir hâl alabilirdi. Adele'le öğle yemeği yemeyi kabul etmemin tek nedeni onu görmeyi çok istememdi; özlemiştim. John Webster ve Adam Nash arasında sıkışıp kaldığımı hissediyordum, ikisi de beni, ne düşündüğümü ve ne yapacağımı kontrol etmek için birbiriyle yarışıyor. Adele'in telefondaki sesi sağduyunun sesi gibiydi; sesinde hem tanıdık bir sıcaklık hem de bulaşıcı bir neşe vardı.

"Patronum tatilde olduğu için kırk yılda bir düzgün bir yemek yeriz diye düşündüm. Yani, abartmak istemiyorum ama o Bali'de güneşleniyorsa benim de fazladan yarım saat tatil yapmama bir şey demez herhâlde. Zaten sinek avlıyoruz. Noel yaklaşırken kimse yeni işçi aramıyor."

"Çok iyi olur," dedim. "Uzun zamandır görüşemiyoruz. Paul nasıl?"

"Seninle konuşmak istediğim konulardan biri de bu," dedi. Sesindeki tüm neşe yok olmuştu. Dudağımı ısırdım. Yine bir hıltlar karıştırıyordu muhtemelen.

"Evlilik teklif etmedi, değil mi?"

"Pek sayılmaz. Bebek yapmak istiyor."

"Ne?"

"Aile istiyormuş," dedi neşelenerek. "Bence çok tatlı. Ama tekrardan ilaç almaya başladım çünkü kondomları sabote edeceğinden korkuyorum."

"Yani, ona güvenmiyorsan ve sana yalan söylüyorsa bu adamda tam baba kumaşı olduğu anlamına gelir."

Kahkahalara boğuldu. "Gördün mü? Bu yüzden öğle yemeğine çıkmamız lazım," dedi.

Knightsbridge'in arka sokaklarından birinde, ofisine yakın, küçük bir Fransız restoranını seçmişti. İnternette restoranı araştırdım: küçük, samimi, sessiz ve yemekleriyle ünlenmiş bir yerdi.

Güzel seçim, diye mesaj attım. Ama normalde gittiğimiz türden bir yer değil.

Değil, Noel yemeği vermedikleri için seçtim. Bu çevredeki tüm restoranlar parti şapkalı, zavallı ofis çalışanlarıyla dolu. Fiks menüyü zıkkımlanıyorlar. Seni keçi peyniri ve kızılıklı et sarmadan kurtarıyorum.

Sırıttım. Adele bana sık sık serbest çalıştığım için ne kadar şanslı olduğumu hatırlatıyordu. Rutinleri ve kuralları olan bir ofiste çalışmak yerine barodaki gevşek yoldaşlığın tadını çıkarıyordum.

Mahkemede her şey ilk defa yolunda gitti (nehrin kenarındaki Southwark mahkemesindeydim) ve Knightsbridge'e gitmeden önce baroya uğrayıp çantamı bırakma fırsatım oldu. Soğuk ama açık bir hava vardı, restorana yürümek için otobüsten birkaç durak erken indim. Oraya vardığımda yüzüm soğuktan ve yürümekten kızarmıştı, öyle ki restoranın sıcaklığı cildimi sızlattı.

"Adele Phipps adına rezervasyon..." derken cümlemi yarıda bıraktım. Şef garsonun omzunun üstünden Adele'in gelip gelmediğine bakıyordum ki Mark'ın yavaşça ayağa kalktığını gördüm.

"Ah evet, arkadaşınız geldi bile," dedi şef garson beni Mark'ın durduğu köşedeki küçük masaya yönlendirerek. Sandalyemi çekip önüme menü bıraktığı sırada ona istemsizce teşekkür

ettim. Gözlerimi karşıma oturup boğazını temizleyen Mark'tan ayırmamıştım.

"Beni beklemediğinin farkındayım..."

"Ciddi misin?"

"...sürprizlerden hoşlanmadığını da biliyorum ama seninle konuşmak istedim."

"O zaman haklıymışsın."

Acıyla yüzünü ekşitti. "Son görüşmemizde sana karşı pek nazik davranmadım. Bu durum canımı sıkıyordu," dedi.

"Yani yemek yiyelim mi diye sormak yerine en yakın arkadaşımı bana yalan söylemeye ikna ettin öyle mi?"

"Evet," dedi masaya bakarak. "Kabul edeceğini düşünmedim."

"Seçme şansım olsa daha iyi olurdu," dedim etrafıma bakarak.

"Ama anlamam gerekirdi. Burası Adele'in tarzı değil, senin tarzın."

"Burayı seviyorum. Sessiz bir yer. İçeri de görünmüyor. İçinin rahat edeceğini düşündüm."

Dönüp baktığımda haklı olduğunu gördüm; pencereler yarım perdeyle kapatılmıştı, böylece dışarıdan geçenler içeriye bakamıyordu.

"Teşekkür ederim."

Başını hafifçe sallayarak geçiştirdi. "Konuşmadan önce sipariş vermek ister misin?" diye sordu.

"Ben... Evet," dedim ve menüyü inceledim ama tek kelimesini bile anlamadım. Onunla karşılaşmanın şokunu hâlâ atlatamamıştım. İlk düşüncem arkama bile bakmadan restorandan çıkmaktı ama burası insanların olay çıkardığı türden bir restoran değildi.

"Karar verdin mi, Ingrid?"

Garsonun yanımda durduğunu görünce irkildim. "Ben... Hayır. Evet. Evet, verdim," dedim ve rastgele bir aperatif ve ana yemek seçtim.

"Şarap içecek misin?" diye sordu Mark listeye kaşlarını çatarak bakarken. "Beyaz mı?"

"Evet."

"Şişe mi?"

"Bence ihtiyacımız var."

Gözlerinde belirip kaybolan bir parıltıyla bana baktı, eski Mark'a o kadar benziyordu ki yüzümün kızardığını hissettim. Savunma duvarlarımı rahatlıkla aşabiliyordu. Garsonla şarabı konuşurken onu izledim, Sancerre ya da Meursault arasında seçim yapmaktan ziyade ölümle yaşam arasında seçim yapıyor gibi bir hâlleri vardı. Anlaşmaya vardılar ve garson ortadan kayboldu.

"Aklıma Rialto Köprüsü yakınlarında bulduğumuz küçük restoran geldi," dedi Mark. "Umarım yemekler iyidir."

"Eminim öyledir," dedim masaya eğilerek. "Bir sorum var. Adele'i yalan söylemeye nasıl ikna ettin?"

"Konuşarak."

"Ne söyledin?"

Cevap vermeden önce bir saniye bekledi.

"Senin için endişelendiğimi söyledim."

Ah. Ellerime bakıp kısacık bir nefes aldım.

"Adele senin tarafında, biliyorsun. Mutlu olmanı istiyor."

"Seninle mi?"

"Ingrid, ben..." dedi boğazını temizleyerek. Utanmıştı. "Sadece yalan söylemesinin nedenini bilmeni istedim. Asla seni incitecek bir şey yapmaz."

"Yapmaz. Biliyorum," dedim biraz su içip bardağı kaldırıırken ellerimin titremesini engellemeye odaklanarak. "Son buluşmamızda ne konuşmak istiyordun da fırsat bulamadın?"

"Birçok şey," dedi tereddüt ederek. "John Webster işi nasıl gidiyor?"

"İyi."

"İyi mi?"

Pes ettim. "Uslu duruyor. Aslında tuhaf bir şekilde yardımsever davranıyor. Evime gelip benim için etrafı inceledi."

"Eşyalarını karıştırmasına izin mi verdin?"

"Farkındayım. Benim için de zor oldu. Ama onunla yalnız değildim ve buna değdi. Webster kaybettiğim bilekliğimi ve ayrıca Vicki öldükten sonra polislerin evimi didik didik etmelerine rağmen bulamadıkları üç kayıt cihazını buldu. Açıkçası soruşturmada ilerleme kaydedememelerine şaşırmadım."

"Kayıt cihazı mı?" dedi Mark, kaşları havaya kalkmıştı.

"Evet. Ondan yardım istediğim sesli mesajın bu cihazlardan alınan kayıtlarla yapıldığını düşünüyor."

"Beni suçladığın sesli mesajın yani."

Kıvrandım. "Sordum sadece. Seni *suçlamadım*."

"Devam et."

"Yatağında kan bulunca ve iskele olayından sonra birkaç kişiyi aramıştım. Çok gergindim, yardım etmeleri için onlara yalvarmıştım. Herhâlde Adam'ın ismini çıkarıp bunları Webster'a söylüyormuşum gibi göstermek zor olmamıştır."

Mark hareketsiz duruyordu. "Adam kim?" diye sordu.

"Adam Nash. Polis."

"Vicki'nin cinayetini mi soruşturuyor?"

"Hayır. Hayır, ondan önce de vardı."

Garson şarabımızı koyarken konuşmaya ara verdim. Tüm kadehi fondip yapmak istiyordum. "Webster'ı temsil ettiğim sırada davacı taraftaydı. Bu olaylar tekrar başladığından beri bana çok destek oldu."

Mark şarap kadehini doksan derece döndürdü, bardağa odaklanıyor gibiydi. "Onunla ilişkin mi var?" diye sordu.

"H-hayır. Sayılmaz. Aramızda hiçbir şey olmadı," diye ekledim çabucak.

Bana bir bakış attı. "Ama olabilir," dedi.

Dürüst olmak gerekirse ciddi tavsiyeler ve felaket tellallığı sınırındaki uyarılar arasında Adam'la aramızda bir şeyler olabileceğini düşündüğüm birkaç an olmuştu. Metroda bedeninin trenin ritmine görse salındığı, dudaklarına baktığım ânı hatırladım; kollarımı tutuşunu, onunlayken nasıl hissettiğimi

düşündüm. Güvende. Her anlamda Mark'ın tam tersiydi, belki de ihtiyacım olan buydu.

"Mark..."

"Bana açıklama yapmak zorunda değilsin. İsteddiğinle görüşebilirsin. Benden izin almana gerek yok," dedi ama geri çekilmişti, o rahat samimiyeti yok olmuştu.

"Söylediğim gibi, aramızda bir şey olmadı. Olup olmayacağını bilmiyorum. Çok profesyonel biri. Onun gözünde ben yalnızca işten ibaretim."

Garson gösterişli hareketlerle aperatifleri masaya koyarken konuşmamıza ara verdik. Ne sipariş ettiğimi tamamen unutmuşum. Harika kokuyordu ama ağzıma tek lokma koyasım yoktu.

"Yani bu Adam ve John Webster, ikisi de seni kurtarmak istiyor," dedi fakat sesindeki ironi irkilmeme neden oldu.

"Aşağı yukarı."

"İkisi de seninle yatmak istiyor."

"Öyle bir şey yok," dedim çatalımla tabağımdan bir şey alarak, deniztarağıydı galiba. "Webster'ı normal insanların standartlarına göre değerlendiremeyiz. Onun motivasyonu farklı. Onun için seks insanları istediğini yapmaya ikna etmek için kullandığı bir araç. Bence seksten zevk almıyor. Ayrıca âşık olma becerisine de sahip değil. Benden istediği şey kendi kurallarımı çiğneyip ahlaki duvarlarımı yıkmam. Kendi prensiplerimi yıktığını görmek istiyor," dedim deniztarağını ağzıma götürüp düşünceli düşünceli çiğneyerek. "Ayrıca bana ne yapacağımı söylemekten büyük zevk alıyor."

"Peki Adam, John'u evine almana ne dedi?"

"O da oradaydı."

Mark bunu sindirmeye çalışırken çenesi kasıldı.

"Ama John Webster'dan senden bile çok nefret ediyor. Bana musallat olanın Webster olduğunu düşünüyor. Onu hapse gönderecek kadar kanıt toplamak istiyor ama bunun dışında Webster'la zaman geçirmemi istemiyor."

"Peki sen Webster hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bu... çok zor. Ondan hâlâ çok korkuyorum. Ama yardımcı oluyor; hem de beklediğimden çok daha fazla."

"Seni manipüle etmek için."

"Ben onu manipüle ediyorum," dedim. Şarabın tadı hoştu ve çok iyi soğutulmuştu. "Ne yaptığımı biliyorum, Mark."

"Farkındayım," dedi yerinde kıpırdayarak. "Bak, Ingrid. Çok zeki, cesur ve beceriklisin. Mesleğin, gerçekleri açıklamak ve önemlerini kavramak zaten fakat bu polise ya da John Webster'a neden ihtiyacın olduğunu anlamıyorum. Bunu kendin de çözebilirsin. Birinin seni korumasını istiyorsan ben hep buradayım. Hiçbir oyun yok. Hiçbir zorunluluk yok."

"Çok... kibarsın," dedim şüpheyle. *Son görüşmemizde beni kundakçılık ve cinayetle suçladın. Ayrıca Flora'yla yaşadığın ilişki konusunda yalan söylediğini düşünüyorum ve bu olaya neden dâhil olmak istediğini anlamıyorum. O yüzden yemek ısmarlasan da ısmarlamasan da pek ikna olmadım.*

Elini uzatıp benimkinin üstüne koydu; irkilerek geri çekildim, üstümde yarattığı fiziksel etkiye şaşırmıştım. Dokunduğu yer karıncalanmıştı.

"John Webster'ı benim için tuzağa düşüreceksin diye risk almanı istemiyorum," dedi Mark ölçülü bir sesle, "iradeni kırmak gibi bir niyetim de yok. Güvende olduğundan emin olmak istiyorum o kadar. Bana güvenebileceğini de biliyorsun."

Sorun da buydu, ona güvenebileceğimden emin değildim. Su bardağımın kenarındaki bir baloncuğun yükselip yüzeye çıkmasını izledim ve ona herhangi bir cevap vermedim, ne o sırada ne de daha sonra.

Ama nedense söyledikleri aklıma takıldı. Adam da Webster da durumu kendi başıma çözebilecek kapasiteye sahip olmadığı düşünüyordu. Mark beni ikisinden de iyi tanıyordu.

Gece geç saatlere kadar bunu düşündüm, ertesi gün de düşünmeye devam ettim ve sonra birkaç kişiyi aradım.

29

Beni almak için karakolun bekleme odasına aceleyle giren Memur Tara Jones'u görür görmez tanımıştım. Çarpıcı, siyahi bir kadındı; uzun boylu ve zarifti, parlak kırmızı ruj seviyordu. Son karşılaştığımızda iki karşı taraftık ama beni sıcak bir şekilde karşıladı.

"Uzun zaman oldu, değil mi?"

"Dört sene."

"Ne çabuk geçmiş."

Beni küçük bir toplantı odasına götürdü; bu alelade, mavi badanalı oda benim için travmatikti: John Webster'ın bana yaptığı korkunç şeyleri yine çok sempatik davranan başka bir dedektife anlattığım odaydı burası; Dedektif Çavuş Gold'un Vicki'nin katilini bulması için elimden geleni yaptığım odaydı.

Kendime geldiğimde Tara'nın sabırla beklediğini gördüm.

"Pardon. Ne sormuştun?"

"Senin için ne yapabilirim diyordum." Kaşlarını çatınca alnı kırışmıştı. "İyi misin diye soracaktım ama saçma bir soru olur, iyi olmadığın belli."

"İyiyim," dedim gülümsemeye çalışarak. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Üstünden uzun zaman geçtiğinin farkındayım, davayı tam olarak hatırlamayabilirsin."

"Hayır, çok iyi hatırlıyorum," dedi yüzünü ekşiterek. "Zor bir davaydı. Hüküm için savcıyı zorlamıştık, duruşma da istediğimiz gibi gitmemişti."

"O tür davalarda jüriler takdir haklarını genelde sanıktan yana kullanır."

"Ben de Lisa'ya öyle dedim. Ama on iki yabancının olayları senin açıdan dinleyip sonra da yalan söylediğine karar vermeleri kolay bir şey değil. Zaten duruşmaların tecavüz ânından daha travmatik olabileceğini söylemelerinin nedeni de bu."

"Sence Lisa neden onu cezalandırmakta bu kadar kararlıydı?"

"Onun için takıntı hâline gelmişti. Mahkemeye çıkamazsak ona olacıklardan endişeliydim. Tabii sonra adam aklandı ki bu korkunç bir şeydi. Bunları neden soruyorsun ki?"

"Lisa ve davadaki insanlara yapılan saldırılar arasında bir bağlantı olup olmadığını araştırıyorum," dedim hepsini parmağımla sayarak. Memur Jones sessiz kalıp şaşkınlık içinde birkaç aydır olanları dinledi. "Aklıma gelen tek olasılık davayı unutamadığı ve intikam almaya çalıştığı."

"Davayı unutamadığı konusunda haklısın. Atlatacak zamanı da olmadı. Altı ay sonra intihar etti."

"Ne yaptı?"

Polis memurunun gözlerinde bir tatmin emaresi görür gibi oldum; tepkim tam da beklediği gibi olmuştu. "Benimle bu dava hakkında konuşmak istediğini söylediğinde Lisa hakkında konuşmak isteyip istemediğini merak etmiştim. M4 otoyolundaki köprüden atladı. Bir kamyonun altında kaldı. Oracıkta ölmüş diye duydum."

"Aman Tanrım," dedim. Gerçekten şok olmuştum. "Peki davayla ilgisi var mıydı? Yoksa..."

"Doğrudan bağlantılı olduğunu söyleyemem –not falan bırakmamıştı– ama bir bağlantısı olmalı. Mahkemeden sonra aklını kaçırarak gibiydi. Psikolojik destek alıyordu ve birkaç kez intihar etmeye çalışmıştı. Windsor'da özel bir hastanede gözetim altına alındı. Taburcu olduğu gün odasındakileri toplamış, çalışanlara ve arkadaşlarına veda etmiş, eşyalarını Windsor'daki

bir kafenin arka sokağında bırakıp otoyola gitmiş. Sonra bir köprü bulmuş. O kadar.”

“Ne kadar *korkunç*.”

“Hiç zaman harcamamış, kararlıymış. Normalde insanlar potansiyel intiharları önceden fark edip bizi arıyorlar. İnsanlar köprülerde duruyor, atlamak için kendilerini ikna ediyorlar. Lisa kimseye onu kurtarma fırsatı tanımamış.”

“Zavallı ailesi. Babası...”

“O sırada konuşmuyorlardı,” dedi Tara Jones arkasına yaslanıp kollarını kavuşturarak. “Büyük bir kavga etmişlerdi, bunun da etkisi olabilir.”

“Neden kavga etmişler?”

“Babası iyileşmek için yeterince çabalamadığını düşünüyormuş. Hakkını vermek lazım, Halliday Hastanesi’nin masraflarını karşılamak için aile evini ikinci kez ipotek ettirmişti. Ailesi ona destek olmak için gerçekten her şeyi yaptı. Gerçi duygusal destek konusunda sınıfta kaldıklarını söylenebilirdi.”

“Bunları nereden biliyorsun?”

“Ölüm soruşturmasına gittim. Annesi gelmemi istedi. Bayan Muller’la aram iyiydi.”

“İncelik yapmışsın.”

Başını iki yana sallayarak geçiştirdi. “Hayatımın bir sabahını verdim işte. Ama onlar için anlamı büyüktü. Soruşturmadan sonra hastaneye ihmalkârlık davası açtılar. Bence riskli bir hareketi ama hastaneden tazminat aldılar, yani kötü sonlanmadı. Herhâlde hastane, ailenin parası suyunu çeker çekmez Lisa’yı taburcu ettiklerinin bilinmesini istemedi. Tam teşekküllü bir akıl sağlığı merkezinde kalması gerektiğini de söylememişlerdi. Muller ailesi sıfırı tüketir tüketmez kızın birdenbire iyileşmiş olması biraz tuhaftı.”

“Büyük bir meblağ mı aldılar?” diye sordum.

“Ne kadar aldıklarını bilmiyorum ama yurtdışına göç etmelerine yetti.”

"Nereye gittiler."

"Cape Town. Babası Güney Afrikalıydı. Lisa doğunca Birleşik Krallık'a gelmişler çünkü hayatının burada daha iyi olacağını düşünmüşler. Her şeylerini ona yatırmışlar, bu yüzden yeni bir hayata başlayacak parayı bulmalarına sevindim."

"Hâlâ oradalar mı?"

"Evet. Daha geçen gün Noel kartı yolladılar. Hep yollarlar. Oraya da davet ediyorlar ama hiç gitmedim. Turistik bir yerde küçük bir ev almışlar. Balina izleniyormuş. Güzel görünüyor."

"Lisa'dan hiç bahsediyorlar mı? Ya da buraya dönmekten?"

"Lisa tek çocuklarıydı. Söylediklerine göre bu ülkeden uzaklaşmak, yaşanan her şeyi geçmişte bırakmak istediler."

Tara Jones'la işim bittikten sonra eve döndüm ve internette Lisa'nın ölümüyle ilgili araştırma yaptım. Soruşturmayla ilgili bir rapor buldum (karar: intihar), olayın olduğu tarih ve yer belirtilmişti. Bu bilgiyle birlikte tekrar arama yaptım. Bulduğum tek rapor, gerçekleri acımasızca, açık açık anlatıyordu.

Hastaneden Taburcu Edilen Kadın Öldü

Genç bir kadın, Windsor'daki bir hastaneden taburcu edildikten birkaç saat sonra M4 otoyolunda öldü. 20 yaşındaki kadının ruhsal bozukluk ve kendine zarar verme geçmişi vardı. Olay cumartesi günü saat 17.00'da M4 otoyolunun 6 ve 7 numaralı kavşakları arasında gerçekleşti. Polis, kadının ailesine haber veril-

diğini teyit etti fakat kimliği hakkında resmî bir açıklama yapılmadı.

Halliday Hastanesi'nin sözcüsü bireysel vakalar üstüne konuşamayacaklarını ama soruşturmaya mümkün olduğunca katkıda bulunacaklarını belirtti. Halliday Hastanesi zihinsel hastalıklar, yeme bozuklukları ve bağımlılık konusunda uz-

manlaşmış özel bir hastane. Eski hastaları tarafından dile getirilen ve "işkenceye" benzetilen tedavi yöntemleri nedeniyle kamuoyunun dikkatini çekmişti. Olay nedeniyle kapatılan yollar

trafikte kaosa yol açtı, M25 otoyolunun Heathrow bölümünde üç kilometrelik kuyruk oluştu ve M4 otoyolunda ciddi gecikmeler yaşandı. Yol saat 21.00 civarında tekrar kullanıma açıldı.

Ne de olsa genç bir kadının canına kıymasının en önemli yanı trafikti. Yazının tonu, *Bu kadar insana sıkıntı çekirtmeye nasıl cüret eder, der gibiydi.*

Zavallı Lisa, diye düşündüm. *Zavallı, zavallı Lisa*. Adalet sistemiyle uyuşmazlığının sonucu onun için bir felaket olmuştu. Davadan farklı bir sonuç çıksaydı belki faydası olurdu ama garantisi yoktu. Travmayla süreci ayırmak mümkün değildi.

Bu süreçte benim de rolüm olduğunu inkâr edemezdim.

30

"Adam. Burada ne arıyorsun?"

Çarşamba gününün ortasıydık. O sırada çat kapı evime gelebilecek o kadar insanın arasında Adam en iyi seçenek sayılırdı ama yine de onu gördüğüme şaşırmıştım.

Onunla ilişkin var mı? Mark bana bu soruyu sorduğunda hayır demiştim ama Adam'ı görünce kalbim pır pır ediyordu. Elleri ceplerindeydi, gözlerinde huzursuz bir ifade vardı.

"Gelip seni bir göreyim dedim."

"Tamam," dedim yavaşça. "Neden?"

"Ne durumdasın diye merak ettim."

"Çok kibarsın."

"İçerisi soğuyor," dedi Adam bir süre öylece dikildikten sonra.

"Dışarıdan daha sıcak sayılmaz."

Bakışları arkama yöneldi. "Kötü bir zamanda mı geldim? Yanında birileri mi var?"

"Pek sayılmaz ve hayır. Ama... şey..." Onu içeri almama konusunda pes edip geri çekildim. "İçeri gel, etrafa bir bak."

İçeri girdi ve durup masaya baktı. Üstü kâğıtlarla kaplıydı. "Bunlar nedir?" diye sordu.

"Bir davamı ertelediler, o yüzden boş zamanım var. Araştırma yapıyordum. Lisa Muller davası hakkında bildiklerimi toparlıyorum."

"Bu şey değil mi ya, takıntı duvarı? Tek farkı kâğıt duvara asmamış olman."

"Asacak kadar geniş duvarım yok," diye itiraf ettim. "Yeni serip baştan başlayacaktım."

"Biraz anlatsana," dedi ciddi bir tavırla. "Şu tecavüz davasından bahset."

"Müvekkilimiz Guy Lanesbury'ydı. Onunla aynı üniversitede okuyan öğrencilerden birine tecavüzle suçlanıyordu, kızın adı Lisa Muller'dı. On dokuz yaşında güzel bir kızdı. Guy da atletik bir çocuktur. Boyu bir seksen vardı, yakışıklıydı ve ağzı laf yapıyordu; klasik devlet okulu öğrencisi. Dışarıdan yetişkine benziyordu ama çoğu açıdan yaşına göre olgunlaşmamış bir tipti. Bir gece Lisa Muller'in doğum gününü kutlamak için dışarı çıkmışlar, yanlarında bir grup arkadaşları da varmış. Sonunda Guy'ın evine gidip yatağa girmişler ve gece cinsel ilişki yaşanmış. Guy, Lisa'nın tamamen rızası olduğunu söylüyordu, Lisa ise tecavüze uğradığını iddia ediyordu. Jüri, tecavüzü kanıtlayacak yeterli delil olmadığına karar verdi ve Guy aklandı, doğru karar da buydu. Kanıtlanması mümkün değildi," dedim masanın etrafında volta atarak. "Ama bu kararın Lisa'nın üstündeki etkisi çok kötü oldu. Soruşturmadan sorumlu polisle konuştum, kızın karar duruşmasından altı ay sonra intihar ettiğini söyledi."

Adam ıslık çaldı. "Dava yüzünden mi?" dedi.

"Bir nedeni de o olmalı herhâlde."

"Bu davanın son zamanlarda yaşadığın sıkıntılarla bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsun? Ben emin değilim." Cesaretimi kırmak üzereydi. Kendimi hazırladım. "Tecavüz nedeniyle tutuklanma oranları son derece düşüktür. Senin önerdiği şeyin, en hafif tabirle aşırı bir tepki olduğu söylenebilir. Neden -ne kadardı, dört yıl mı?- boyunca intikam planlasınlar? Her şeyi geçmişte bırakmak istemeleri daha olası değil mi? Özellikle de kız kendini öldürdükten sonra?"

"Ben de öyle düşünürdüm. Ama ifadesini ve Belinda'nın sorgusunu tekrar tekrar okudum. Çok acımasızcaydı, Adam. Belinda her sorusuyla onu daha da perişan etti. İlk ifadesinde yalan söylediğini kanıtlamakla kalmadı; Lisa ifadesinin başında savunmasız ve tatlı bir kız izlenimi yaratmıştı ama Belinda onun hiç de görüldüğü kadar masum olmadığını kanıtladı. Arkadaş grubundakilerin yarısıyla yatmış; hem kızlarla hem de erkeklerle. Gerçi bu davada ortaya çıkmadı."

"Rızaları olduğu sürece bu suç değil."

"Tabii ki değil ama o gün olanlara etkisi olmuş. Guy ilk başlarda olan biteni anlatmaya pek yanaşmıyordu. Bize güvenip detayları paylaşması uzun sürdü. Daha doğrusu bana. Bana güvendi."

"Öyle mi?"

"Galiba savunma ekibindeki en genç insan bendim. Ve en az korkutucu olan." Duraksadım. Aklıma Garter Buildings'teki toplantı odasında nasıl da ağladığı geldi; o oda kendi baromdaki odamdan çok daha gösterişliydi. Dirseklerini masaya dayayıp elleriyle yüzünü örtmüş, acı ve utançla titremişti. Ancak bir saat sonra dili çözülmüştü ama anlattıkları çok kısa sürmüştü. "Guy bakirmiş. Lisa değildi. İkisi de çok sarhoşmuş ve Lisa, Guy'la seks yapmayı aklına koymuş. Açıkçası Guy'la ilişki yaşamak istediğini düşünüyordum, seksin de onu çıkmaya ikna etmenin en iyi yolu olacağını düşünüyordu herhâlde. Ama Guy sarhoş ve gergin olduğu için yapamamış. Lisa da onun zayıf, acınası bir erkek olduğunu, bunu herkese anlatacağını söylemiş. Guy mahvolmuş tabii. Hem o sırada hem de sonrasında. Lisa arkadaşına mesaj gönderip Guy'ın aletini kaldıramadığını söylemiş, bu yüzden Guy'ı jüri önünde ifade vermekten korumaya çalıştık. Kürsüye çıkmaması duruşmanın travmasını azaltmıştır ama yine de kötüydü. Onun için çok endişeleniyorduk."

"Guy için endişelendiniz. Peki Lisa? Hikâyenin iki farklı yüzü var herhâlde."

"Tabii ki, davayı Lisa'nın gözünden anlatacak olursam o gece çok büyük bir travma yaşadığını söyledim. Gerçekten mahvolmuştu. Her anlamda aşağılanmıştı. Akranları hep yaptığı gibi taraf tutmuşlardı, Lisa onun üniversiteden uzaklaştırılmasına vesile olunca Guy popüler bir tip olduğu için herkes Lisa'ya sırtını dönmüş. O gece yaptıkları ve Guy'ı polise şikâyet ettiği için yargılanmış. Dava açmamayı düşünmüş müdür acaba? Bence şansını denemek istedi çünkü Guy hüküm giyerse herkes onu okuldan uzaklaştırarak doğru şeyi yaptığını kabul etmek zorunda kalacaktı. Ama sonucunda kendisi mahvoldu."

"Bana hâlâ kurban Lisa'ymış gibi geliyor."

"Öyleydi zaten. O davadan hasar almadan çıkan olmadı, inan bana. Babası her gün, davanın her aşamasında yanındaydı. İfadeleri dinlerken zorlandı ama kararı dinlerken daha da kötü oldu. Bayıldı," dedim. Adamın durumunu hatırladım, yüzü bembeyaz kesilmişti, zar zor nefes alıyordu, ilk yardım eğitimi almış polis memurları yanına koşarken hâkim duruşma salonunun boşaltılmasını emretmişti. "Kazandık ama o zamandan beri hiç tecavüz davası almadım."

"Nasıl alıyorsunuz anlamıyorum zaten."

"Savunulmak herkesin hakkıdır."

"Sen öyle diyorsan. Ama bazı insanların da hapse girmesi gerekiyor," dedi iç geçirerek. "Guy'ın travma yaşadığını, Lisa'nın ona kötü davrandığını söyledin ama davada belirtildiğine göre Lisa uyuyormuş ya da kendinden geçmiş. Guy da o esnada onu becermiş. Lisa buna rıza göstermiş olamaz, sen de bunu biliyorsun."

"Jürinin düşüncesi..."

"Jüri, ha? Senin konuşman bittiğinde sağlarıyla sollarını bile karıştırıyorlardır."

"Büyük oranda Belinda konuştu ve kanıtları sunmaktan başka bir şey yapmadı. Ben savunmamızın temelini oluşturan mesajları buldum o kadar. Bir de birkaç tanığı sorguladım."

Jarinin Guy'a hüküm giydirmesine yetecek kanıt yoktu. Guy kazanmış, Lisa kaybetmiş gibi göründü herhâlde. Lisa için o zaman da üzül müştüm, şimdi de üzülüyorum. Ama duruşma ve duruşmada yaptıklarımızın konuyla ilgisi yok. Asıl mesele şimdi yaşananlarla bir ilgisi olması, Adam. Olması lazım. Saldırıya uğrayan herkesin tek ortak noktası bu; Belinda, hâkim ve ben. Daha önce kimsenin bunu anlamamış olmasının nedeni de şu anda benim dışımda kimsenin bunu bilmemesi. Belinda'nın, hâkimin ve zavallı Vicki'nin ölümlerine ayrı soruşturmalar açıldı. Bu üç cinayeti ancak merkezde duran biri bağlayabilir, benim gibi."

"Haklısın," dedi bana yaklaşıp kolunu belime sararak. Beni kendine çekti. Önce karşı koydum ama sonra kendimi ona bıraktım. Kaslı olmaktan ziyade esnekti, kollarımı bedenine sarıp onu kendime çekebilirdim. Üstünde soğuk kış rüzgârının kokusu vardı. "Ama o durduğun merkezde yalnız değilsin. Ben de yanıdayım."

"Sence haklı mıyım?"

"Olabilir. Ya da John Webster sana mevzunun bu dava olduğunu düşündürmeye çalışıyor olabilir. Ne olursa olsun seni korumamız lazım," dedi. Çenesini kafamın üstüne koyabilecek kadar uzundu. İç çekişiyle birlikte saçlarım hafifçe savruldu. "Ben de senin adına bu işin peşine düşebilirim. İşine yarar mı?"

Yüzünü görebilmek için bir adım geriledim. "İşime asıl yarayacak şey Lanesbury ailesinin adresi. Onları uyarmam lazım. Bir de Muller ailesini arayıp hâlâ kızgınlar mı diye kontrol edebilir misin?"

"Kesinlikle olmaz."

"Ama..."

"Ingrid, beni dinle. Planının ne olduğunu bilmiyorum ama onları arayıp kızlarından bahsedemezsin. Bu o insanların başına gelen en kötü olaydı, yaralarına tuz basma. Başın büyük belaya girebilir, bence Webster'ın planı da bu. Bir davayı ele alıp sırf

seni paniğe sürüklemek için senin tarafında olan insanların teker teker icabına bakabileceğini biliyorsun. Bu tür bir şeyi kolaylıkla ayarlayabilir. Muller ailesi hisleri olan gerçek insanlar, hayatlarına bir anda girip kendi sorunlarını onların üstüne yıkamazsın. Onları üzersin ya da kendini tehlikeye sokarsın, ikisi de kabul edilemez.”

“Ne yani? Hiçbir şey yapmayacak mısın?”

“Birkaç kişiyi arayıp Lanesbury ailesini bulacağım. Onları uyarmak işe yarayabilir.”

“Başka ne yapabilirim?”

“Başka ne buldun?” diye sordu masaya bakarak.

“Bunlar davada görev alan mahkeme çalışanlarının listesi. Düşük bir olasılık çünkü onlar bizden çok daha nasır tutmuş oluyorlar, bir tecavüz davasından rahatsız olacaklarını sanmıyorum. Orada ne ifade verilirse verilsin hep daha kötüsünü duymuş oluyorlar.”

“Peki. Başka?”

“Polis,” dedim başka bir kâğıdı işaret ederek. “Tara Jones’la konuştum. Davadan o sorumluydu. Lisa’nın ölümünden bahsetti. Davanın ve sonuçlarının onu üzmüş olabileceğini düşünüyorum.”

Kaşlarını hafifçe çattı. “Yani sence bu olaylarla ilgisi mi var? Bir polis memuru *cinayete* mi karışmış?” dedi.

“Karıştıysa da çok iyi bir oyuncu. Ondan öyle bir düşmanlık havası almadım. Lisa’ya olanları anlatırken verdiğim tepkinin onu tatmin ettiğini fark ettim ama insan doğası işte. Çok da kişisel gibi gelmedi. Neyse, o da mahkemede idi, o yüzden listede.”

“Tamam. Başka?”

“Tanıklar. Lisa’nın Tess ve Umi adında iki arkadaşı vardı. Ben Tess’i sorguladım. Lisa o akşam ona mesaj atmıştı. Bu mesajlar Lisa’nın Guy’la seks yapmaya gerçekten niyeti olduğunu gösteriyordu.”

“Bu kadar mı?”

"Savcı. Karşı tarafın avukatı Susie Allen'di. Şimdi baş avukat oldu, yani bu davayı kaybetmek kariyer basamaklarını tırmanmasına pek engel olmadı. Altında çalışan daha kıdemli biri yoktu. Jüri..."

"Onları bulmuş olamazsın."

"Bulmadım, bulamayacağım da. Ama oradaydılar," dedim at kuyruğundan kurtulan saçlarımı kulağımın arkasına atarak. "Hatırladığıma göre tüm jüri üyeleri hemfikir değildi. On bire birdi. Bir tanesi ikna olmamıştı."

"Ama hangisi olduğunu asla bilemezsin."

"Doğru. Olasılıklardan biri, o kadar. Tüm olasılıkları bir araya getirip ortaya ne çıktığına bakıyorum."

"Benim işimi yapsan daha başarılı olursun."

Espri yapmıştı ama içimden gülmek gelmedi. "Korkuyorum, Adam. Biri beni öldürmeye çalışıyor, belki de ismi bu masada yazılı biri, belki de henüz aklıma bile gelmemiş biri. Hayatta kalmak için elimden geleni yaptığım için beni suçlayamazsın, John Webster'dan yardım istemek dâhil."

"Tamam. Onun yerine ben yardım ederim," dedi kâğıtları karıştırarak. "Şüpheli listesini kısaltman lazım. Bu kadar uzun liste bir işe yaramaz. Polisleri çıkar" -Tara'nın profili yere düştü- "mahkeme çalışanlarını, jüri üyelerini ve adalet sistemi görevlilerini de çıkar. Aile kalabilir herhâlde. John Webster'ı ekle. Ben olsam arkadaşları çıkarırdım. Onların izini süremezsin, seni bulup uzun süreli taciz ve cinayet gibi şeylerle uğraşmaları da zor."

"Bilemezsin," dedim şüpheli yığınının küçülmesini izlerken. "*Birilerinin* kalması lazım."

"Birini ekleyeceğim. Birini unutmuşsun."

"Kim?"

"Eski sevgilin."

"Mark mı? Bence..." dedim ama cümleyi tamamlamadım. Mark'la öğle yemeği yediğimi biliyor muydu?

Mark bildiklerimi öğrenmek için mi beni yemeğe çağırmıştı?
 "Görüştüğünüzde kızgın olduğunuzu kendin söyledin. Dairene kayıt cihazı yerleştirmek ve Webster'a gönderilen sesli mesaj yaratmak açısından gerekli becerilere sahip. Ayrıca hayatını mahvettiğin için seni affetmedi."

"Ama bu benim suçum değildi," dedim. "Her şeyi John Webster mahvetti."

"Öyle mi?" Adam masanın üstüne eğilmiş, notlarıma bakıyordu. Doğrulup bana baktı, yüzü çekince doluydu. "Bunu söylemek istemiyordum ama John Webster'ın kedine olanları anlatmasından sonra senin söylediklerine körü körüne inanamayacağımı fark ettim. Anlattıkların neredeyse doğrudu –belki de kendini doğrunun bu olduğuna ikna etmişsindir– ama Webster'ı olabildiğince kötü, seni ise kurban gibi göstermek üzerine kuruluydu. Sana yardım ettiğini söyledi ve ilk defa ona inandım."

"Gerçekten mi? Bana değil de John Webster'a mı inandın?"

"Ben de birkaç kişiyi aradım, Ingrid ve bana yalan söylediğini biliyorum. Acaba bunlar devasa bir numara da beni mi kandırıyorlarsunuz diye merak etmekten kendimi alamıyorum."

Başımdan aşağı kaynar sular dökülür gibi oldu, dengemi kaybettim. "Nasıl yani?" dedim.

"Neden Flora Pole'u anlatmadın?"

"Flora Pole'u anlattım ya," dedim.

"Öldüğünü anlattın."

"Başka ne anlatacaktım ki?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Onu öldürmekten tutuklanman mesela?"

31

Ingrid Lewis (IL) tarafından verilen ve Dedektif Çavuş Kyle Cooper ile Memur Phil Roberts tarafından alınan ifadenin dökümü. Sadece ses. Görsel yok. Avukat yok. Bayan Lewis tutuklandı ve kendisine gerekli uyarılar yapıldı.

KC: Evet, tutuklandın çünkü elimize geçen yeni bilgiler maalesef seni şüpheli konumuna sokuyor.

IL: İnanamıyorum.

KC: Özgür ve bağımsız hukuki temsil hakkını da kullanmamayı seçtin.

IL: Ben avukatım. Bu yeni bilgi neymiş? Duymak için sabırsızlanıyorum.

KC: Yangının çıktığı akşama dönelim, üç gün önceye. O gün ne yaptığını hatırlayabiliyor musun?

IL: Bunu daha önce de anlattım.

KC: Tekrar anlat.

IL: Kingston Kraliyet Mahkemesi'nde jürinin dönmesini bekliyordum. Sabah dokuzdan öğleden sonra dördü geçene kadar oradaydım. Sonra eve döndüm. Üstümü değiştirdim. Çamaşır makinesini çalıştırdım. En yakın arkadaşımı aradım. Galiba... Evet, arabayı servise götürmek için randevu aldım çünkü Kingston'a arabayla gitmiştim ve dönerken tuhaf bir ses duymuştum. Takırtılar geliyordu. Bir terslik olduğunu düşündüm. Mark'ı arayıp arabaya ihtiyacı olup olmayacağını sordum, yoksa servise gönderecektim. Yemeğe gitmişti; iş için.

O yüzden tek başımaydım. Sonra bir şeyler yedim -merak ediyorsan, fasulye ve ekmek- sonra sinemaya gittim. Evden çıktığımda saat yedi buçuk falandı herhâlde.

KC: Alarmı çalıştırdın mı?

IL: Evet.

KC: Kapıyı kilitledin mi?

IL: Tabii ki. Tüm kapıları kontrol ettim. Çok dikkatli bir insanım. Bunu siz de biliyorsunuz. John Webster'ı ve yaptıklarını en başından beri anlatıyorum...

KC: Biz o geceyi konuşalım. Hangi filme gittin?

IL: *Gizli Teşkilat*. Hitchcock filmlerini gösteriyorlardı o sıra.

KC: Peki saat kaçta çıktın?

IL: Ona yirmi vardı.

KC: Doğrudan eve mi gittin?

IL: Evet. Yürüdüm.

KC: Gece tek başına yürümekten korkmadın mı?

IL: Korktum. Ama taksi ve otobüsleri de sevmiyorum. Sokakta olmayı tercih ederim. O zaman kaçabilirim.

PR: [anlaşılmıyor]

KC: Bir şey mi söylemek istedin, Robbie?

PR: Hayır. Pardon. Devam edin.

IL: Mahalleye girdim fakat köşeyi dönmeden önce bir itfaiye aracının bizim sokağa girdiğini gördüm ve umarım bizimle ilgisi yoktur dedim. İnsanın aklından hep öyle geçer ya...

KC: Evet.

IL: Bu sefer çok yanılmıştım. Köşeyi döndüm ve evi gördüm.

KC: Senin evin olduğunu anladın mı?

IL: Bizimki diye düşündüm ama olmamasını umdum. [ağlıyor]

KC: Ara vermek ister misin? Çünkü...

IL: Hayır ama mendil varsa...

KC: Konuşacak durumda mısın?

IL: Evet.

KC: Devam edelim. Evi gördün. Başka?

- IL: Şey, sokak kalabalıktı. Polis kordonu vardı. Herkes yangını ve itfaiyecileri izliyordu. Polis kalabalığı uzaklaştırmaya çalışıyordu. Benim evim olduğunu söyledim, başta inanmadılar ama sonra beni kordondan geçirip başka bir polise yolladılar. Adını unuttum.
- KC: Sorun değil, biz biliyoruz.
- IL: Evet, biliyorsunuzdur. Pardon. Hatırlamaya çalışıyorum.
- KC: Acele etme.
- IL: Evde biri olup olmadığını sordular, ben de hayır dedim çünkü Mark dışarıdaydı. Mark'ın iş yemeğinde olduğunu söyledim. Ama orada olduğunu, evin içinde olduğunu söylediler. Ben de sandım ki... sandım ki... yangın sırasında içeride olduğunu sandım. Sonradan içeri girdiğini bilmiyordum.
- KC: Neden içeri girdiğini sordun mu?
- IL: Hayır, pek sayılmaz. Endişelendiğini söyledi. Ben... ben içeri de miyim diye bakmak istemiş. Ya da kedi. Galiba yangının ne kadar hızlı yayıldığını görünce değerli eşyalarımızı kurtarmak istedi. Şey. Pasaportlar, bilgisayarlar. O tür şeyler. Benim iş belgelerim. Peruğum ve cübbem falan. Ama aslında onlar arabadaydı. Eve neden girdiğini ona sorsanız daha iyi olur.
- KC: Sordum zaten.
- IL: Ha. Yani, bana söylediklerini söylüyorum. Nerede olduğunu bilmiyordum. [Anlaşılmıyor] Ben... yani, ben...
- PR: Tabii ki.
- IL: Ambulansa beni bir polis götürdü. İçeri girmiş. Duman solumuş. Sonra onu hastaneye kaldırdılar. Ama birkaç saat sonra taburcu oldu.
- KC: Seni gördüğünde ne söyledi?
- IL: Ağladı. Ona evde ceset bulunduğunu söylemişler. Ben olduğumu sanmış.
- KC: Sen ne düşündün?
- IL: John Webster olabileceğini düşündüm. Daha doğrusu öyle umdum.

- KC: Yanarak öldüğünü mü umdun?
- IL: Bakın, anlamıyorsunuz.
- KC: Anlat o zaman.
- IL: Boş ver.
- KC: Anlatmanı istiyorum.
- IL: Evimizi kundaklarken orada sıkışıp ölmesinin adil olacağını düşündüm.
- KC: Adil mi?
- IL: John Webster'ın yaptıklarını biliyorsunuz. Bildiğinizi biliyorum. Ceset hakkında en başta böyle düşündüm. Bir kadın olduğunu söylediklerindeyse tahmin edebileceğiniz gibi üzüldüm.
- KC: Neden üzüldünüz?
- IL: Korkunç bir ölüm biçimi.
- KC: Öyle. Yatak odanızda sıkışıp kalmıştı.
- IL: [anlaşılmıyor]
- KC: Yatağın altında bulunmuş.
- IL: Bunu...
- KC: Hayır, eminim.
- IL: ...düşünmek istemiyorum. Olanları hayal edebiliyorum. Onu tanıyordum. Severdim de.
- KC: Öyle mi?
- IL: Çok yakından tanı mıyordum. Tatlı biriydi. Gençti.
- KC: Nasıl tanıştınız?
- IL: Mark'ın stüdyosunda, resepsiyonda çalışıyordu.
- KC: Peki evinizde ne arıyordu?
- IL: Hiçbir fikrim yok. Hem de hiç.
- KC: Flora Pole eşinizin çalışanıydı, değil mi?
- IL: Evet.
- KC: Yirmi üç yaşındaydı.
- IL: Aşağı yukarı.
- KC: Öyleydi. Çok gençti.
- IL: Eve nasıl girdiğini bilmiyorum. Bunu ben de merak ediyorum.
- KC: Kendisi girmiş.
- IL: Nasıl? Mümkün değil. Daha önce hiç evimize gelmedi ki?

KC: Sana birkaç mesaj göstereceğim, yüksek sesle okumanı istiyorum.

İL: Ne mesajı?

KC: E-posta.

İL: Peki. Bu e-posta, Flora'nın şirket mailine gönderilmiş ve şöyle yazıyor: "Lütfen işe gelirken o eteği giyme. Dikkatim dağılıyor. Elimi içine sokmak istiyorum." İmzalı değil. Kim göndermiş?

KC: Mesajlar anonim e-posta hesabından gönderilmiş ama hesabın Mark tarafından açıldığını düşünüyoruz.

İL: Mark mı? Benim Mark mı?

KC: Evet.

İL: Mümkün değil.

KC: Sıradakini okur musun lütfen?

İL: Diyor ki, "Bu sabah seni gördüğümde masanın üstüne yatırıp becermek istedim. Senin etrafındayken normal davranmak ne kadar zor biliyor musun? Ne kadar sertleştikten haberin var mı?"

KC: Şimdi de Flora'nın cevabını oku.

İL: Bir saniye...

KC: İyi misin?

İL: Yani –biraz– tamam, iyiyim. Diyor ki, "Keşke birlikte olabilsek. Aklımı kaçıracam. İşte sevişirken yakalanma riskini alamayacağımızı biliyorum ama seninle olmak için her şeyi yaparım."

KC: Cep telefonundan gönderilen başka mesajlar da vardı. Konuşmanın iki tarafını da görebildik. Şimdi sana bu mesajlardan bazılarının çıktısını göstereceğim.

İL: Flora ona fotoğraf göndermiş mi?

KC: Evet.

İL: Çıplak fotoğraflar mı?

KC: Büyük oranda. Çok müstehcen fotoğraflar.

İL: Elinizde mi?

KC: Evet.

IL: Görebilir miyim?

KC: Uygun olmaz.

IL: Ya Flora değilse?

KC: O. Dört gün öncesine ait bir konuşmaları daha var. Görü-
şün gibi Mark ona eve gelmesini söylüyor. Alarm kodunu
söylüyor ve anahtar bırakacağını yazıyor. Sinema biletini o
gece mi aldın, önceden mi?

IL: Önceden.

KC: Bunu Mark'la konuştun mu?

IL: Evet.

KC: Yani Mark dışarı çıkacağını biliyordu.

IL: Evet.

KC: Sana kendisinin de dışarıda olacağını söyledi.

IL: Evet.

KC: Ama Flora'yla evinizde buluşmak üzere sözleşti.

IL: Ben... Evet. Bilmiyorum.

KC: Flora ve Mark'ın ilişkisi olduğunu bilmiyordun.

IL: Şey... hayır. Ama ben buna ilişki diyemem. Flörtleşiyorlardı
herhâlde.

KC: Cinsel bir ilişki olduğu açık. Fotoğraflar, buluşma planları...

IL: Mark bu konuda ne söyledi?

KC: Ona sormanız lazım.

IL: Onunla konuşmak istemiyorum.

KC: İyi misiniz, Bayan Lewis?

EL: Evet. Hayır. Midem bulanıyor.

KC: Görüşmeye 17.14'te ara verildi.

KC: Görüşme 17.29'da tekrar başladı.

KC: Mark'ın sizden ayrılıp onunla olmayı planladığını biliyor
muydunuz?

IL: Yorum yok.

KC: Bu konuda Flora'yla yüzleştiniz mi?

IL: Yorum yok.

KC: Onu tehdit ettiniz mi?

İL: Yorum yok.

KC: O gece evinizde olacağını biliyor muydunuz?

İL: Yorum yok.

KC: Flora'ya dışarıda olacağınızı söylediniz mi?

İL: Yorum yok.

KC: Yangını siz mi başlattınız?

İL: Yorum yok.

KC: Flora Pole'u siz mi öldürdünüz?

İL: Yorum yok.

Victoria ve Albert Müzesi'ndeki kafe kalabalıktı, popüler sergiler olunca öğlen vakti genelde böyle olurdu. Zor oldu ama Morris Odası'nın köşesinde iki kişilik bir masa bulmayı başardım. Masaya oturduktan sonra bile yerimi kaptırmamak için uğraşmam gerekti çünkü önümde bitmek üzere olan bir kahveden başka hiçbir şey yoktu; yüzüme *bana bulaşmayın* ifadesi yerleştirdim. Kararlaştırdığımız saatin üzerinden yarım saat geçmişti ama John Webster görünürlerde yoktu. Geç kalmak huyu değildi ama beni böyle bekletmek aslında *tam da onun yapacağı* türden bir hareketti; burada onu beklemem çok hoşuna giderdi.

Yaşlı bir kadın demlik, çay bardağı, çay tabağı ve büyük, krema dolgulu bir çörek taşıdığı tepsiyle nefes nefese yanıma geldi. "Oturabilir miyim?" dedi ve cevabımı beklemeden tepsiyi masaya koymaya davrandı.

"Çok özür dilerim," dedim hızla. "Birini bekliyorum."

Bana pis bir bakış attı, tepsiyi kaldırdı ve hızla arkasını döndü. Tepsideki her şey; çay bardağı, çay tabağı, demlik, çay kaşığı, çatal ve hatta çörek birkaç santimetre sağa oynadı. Bir an hepsinin düşeceğini sanıp nefesimi tuttum. Her yer pislenecekti, olay çıkacaktı ve çalışanlar kâğıt havlularla etrafı temizlemeye çalışacaktı...

Tepsiyi düzeltmek için ayağa kalktım, sonra da elinden aldım.

"Lütfen. Yardım edeyim. Üstündeki kırıntılara takılmazsanız şurada boş bir masa var."

"Sorun değil. Sen benim yerime masayı temizleyecek birini bulabilirsin."

Alçakgönüllülükle durumu çözmenin artık benim görevim olduğunu kabul ettim. Yaşlıydı, sıcaklamıştı ve muhtemelen bütün sabah sergiyi gezmekten yorulmuştu. Nazik olmam gerekirdi.

Masayı bizzat temizledim ve onu çöreğiyle baş başa bırakmadan önce eline bir mendil verdim. Kendi masama gitmek için döndüğümde yerimde oturan siyah paltolu bir adam gördüm, hafifçe gülümsüyordu. Yarısi bitmiş bardağını kenara çekmiş, yerine minik, katran gibi bir espresso koymuştu.

"Geciktin," dedim sinirli sinirli, ardından Webster'ın karşısındaki kırmızı deri sandalyeye oturdum. Sandalyenin tek ayağının kısa olduğunu fark ettim. Başka ne olacaktı ki? "Nerede kaldın?"

"Bu nasıl merhaba böyle?"

"Yapma şunu."

"Aman. Ne kadar sinirlisin." Sahte bir sempatiyle alt dudağını büzdü. "Ne oldu?"

"Yok bir şey," diye çıktım. Korkunç görüldüğümü biliyordum. Önceki gece ne uyuyabilmiş ne de bir şeyler yiyebilmiştim. Normal zamanlarda bile Webster'ı gördüğümde geriliyordum. Ne var ki gözlerimin altının torba torba olmasının, Morris Odası'nın süslü fonu önünde Kraliçe Victoria döneminden kalma modeller kadar veremli görünmemin farklı bir nedeni vardı.

"Tamam, daha kolay bir soruyla başlayalım. Bu güzel, tarihi yeri neden seçtin? Çoğu insan V&A kafesine bayılıyor. Kafe için reklam kampanyası bile yaptılar. Benimle sevmediğin yerlerde buluşma kararının hâlâ arkasında mısın, yoksa kendi kendine verdiği sözünü unuttun mu?"

"Hayır, buradan nefret ediyorum. Fazla kalabalık ve aradığımı hiç bulamadım."

"Ne arıyorsun ki?"

"Yapma, John. Biliyor olmalısın. Ingrid gerçekleriyle dolu o koca kitabında boşluk olamaz."

Neşeyle gülümsedi. "Anlaşılan varmış. Bu yüzden çok eğlenelisin. Her zaman öğrenecek yeni bir şey var."

Ürperdim. "Buluşma nedenimize geçebilir miyiz lütfen?" diye sordum.

"Tabii ki."

Ona duruşmadan ve Lisa Muller hakkında öğrendiklerimden bahsettim.

"Peki benim ne yapmamı istiyorsun?"

"Arkadaşları Umi ve Tess'i bul. Onlar hakkında bilgim yok, bu yüzden sıkıntı çekebilirsin. Elimde fotoğrafları bile yok. Eş-kâllerini verebilirim ama ikisini de uzun zamandır görmedim."

Webster sıırttı. "Hiç problem olmaz," dedi.

"Nasıl beceriyorsun? Bilmek istediğin şeyleri nasıl öğreniyorsun?"

Kahkaha attı. "Genellikle psikoloji ve sağduyu. İnsanlar bildikleri yerlere giderler. Onları okudukları ya da aile fertlerinin yaşadığı yerlerde buluyorum."

"Büyücülük gibi," dedim.

"İnsanlar sürekli kendileri hakkında bilgi verir. Bu kafeden herhangi biri seç, yirmi dört saat içinde sana ev kapısının rengini söyleyeyim. Konu tanıdığın biri olunca daha da kolay oluyor. İnsanlar hiç değişmiyor. Ne yapacaklarını, nasıl davranacaklarını tahmin etmek kolay. Bunu da onlara karşı kullanabilirsin," dedi kibirli bir havayla. "Özgür iradenle seçim yaptığını sanıyorsun ama aslında seçtiğin şeyler bildiğin ve rahatlatıcı bulduğun şeylerle sınırlı."

"Konu ben mi oldum?"

Sıırttı. "Hep seni düşünüyorum, Ingrid. Aklıma gelmen doğal. Kopenhag biletlerinin fiyatlarına baktığına bahse girerim."

"Ben... Ne? Nereden bildin?" dedim. Yüzümün kızardığını hissettim. "Yine beni izlemeye mi başladın?"

"Hayır. Babanı ziyarete gitmek istiyorsun çünkü sana kendini güvende hissettiriyor, değil mi? Anneni görmek istemiyorsun, ona ihtiyacın yok. Bir erkeğe ihtiyacın var. Adam Nash'le kavga ettiğin için iyi hissetmeni sağlayacak birine ihtiyacın var."

Yüzümün kızarmasından nefret ediyordum. "Maskara sürdüm, pembe falan giydim diye çıkarımlarda bulunuyormuş numarası yapma. Sherlock Holmes değilsin, dolandırıcısın. Kesinlikle beni izlemişsin."

"Gerçekten izlemedim," dedi beni yakından inceleyerek. "Nash'ten bir kere bile bahsetmedin. Sana yardım etmediğini biliyorum çünkü ondan istediğin şeyi yapıyor olsa şu anda benimle oturuyor olmazdın."

Haklı olduğunu itiraf etmek istemiyordum. İç geçirdim. "Tamam. Yapmanı istediğim bir şey daha var ama psikoloji işe yaramayacak. Birini bulmanı istiyorum ama Belinda öldüğü sırada Ludgate Circus'ta olduğu dışında hiçbir şey bilmiyorum."

"Başka ne anlatabilirsin?"

"Evsizdi." Kendimi düzelttim. "Evsiz gibi görünüyordu."

"Başka?"

"Topallıyor ama hızlı hareket etmesi gerektiğinde etmiş. Belinda kamyonun altına girdikten sonra ortadan kayboluyor. Kimse gittiğini görmemiş, polis onu kameralarda görememiş. Yer yarılmış da içine girmiş sanki."

Webster gözlerini devirdi, bunu polislerin beceriksizliği hakkında bir yorum olarak algıladım.

"Belinda'yı kamyonun altına onun ittiğine eminim ama polisler olaya kaza demek için bahane arıyor gibiydi. Kamera kayıtlarını izlediklerinde benim gördüğümü görmediler."

"Neden haklı olduğunu düşünüyorsun peki?"

"Bilmiyorum," dedim yerimde huzursuzca kıpırdayarak. "Onu bulmak istiyorum. Bildiklerini öğrenmek istiyorum."

"Boy?"

"Hemen hemen seninle aynı boyda."

"Yaş?"

"Bilmiyorum. Yirmilerinde ya da otuzlarında."

"Yapı?"

"Seninle aynı," dedim alt dudağımı ısırarak. Dürüst cevap vermem hoşuna gitmiş gibiydi. Sonunun nereye varacağını görmek istiyordum. "Sana benziyordu. Kamera kaydını ilk izlediğimde *gerçekten* sen olduğunu düşündüm."

Onu düşünmem hakkında bir espri yapmasını bekliyordum ama kaşlarını çatı. "İlginç," dedi.

"Öyle mi?"

Webster bir süre düşündü, normalde durup düşünen biri değildi. Normalde benden en az iki adım öndeydi. Sonunda, "Sorumu cevaplarsan onu bulurum," dedi.

Resmen kıvrandım. Bundan nefret ediyordum. "Soruya bağlı," dedim.

"Basit bir soru. Neden kavga ettiniz?"

"Ne kavgası?"

Webster cıkladı. Gerçekten bozulmuştu. "Gıcıklık yapma, Ingrid. Saflık sana yakışmıyor. Memur Nash'le ettiğiniz kavga." Derin bir nefes aldım. "Senin yüzündendi," dedim.

"Güzel. Devam et."

"Adam, Flora Pole'u öldürmekten tutuklandığımı öğrenmiş."

Webster gülmeye başladı. "Çok komik. Gerçekten inanılmaz komik."

"Hoşuna gittiğine sevindim." Masaya doğru eğilip, "Evimi yaktığını itiraf edersen çok yardımcı olursun," diye tısladım.

"Sonra da kundakçılıktan tutuklanayım, değil mi? Cinayet suçlaması gibi küçük bir detaydan bahsetmiyorum bile."

"Tutuklanırsan seni savunurum, söz."

"Cazip bir teklif ama böylesi çok daha eğlenceli, sence de öyle değil mi?" Kahvesinden bir yudum aldı. "Polis şaşırdı deme sakın."

"Tabii ki şaşırdı. Şüpheli durumum bir gün falan sürmüş olsa da tutuklandım, sorgulandım ve siktiğimin nezaretine tı-kıldım, John. Sen buna alışkın olabilirsin ama ben kesinlikle değildim."

Kel ve şişman dedektif, tutuklandığım andan beni cinayetle suçladığı âna kadar arkadaş canlısı ve düşünceli davranmıştı.

"Tahmin edebiliyorum. Zavallı Ingrid. Ama onları ikna etmeyi başardın."

"Zor oldu." Bunu aklıma bile getirmek istemediğim şeylerin uzun listesine ekleyebilirdim.

"Öldürmeseydin o zaman." Webster espressosundan bir yudum daha aldı. İfadesi neredeyse ciddiydi.

"Komik değil, John," dedim. "Hem de hiç."

"Hayallerindeki adamın birini öldürmüş olabileceğini düşünmesi nasıl bir şey?"

"O hayallerimdeki adam değil."

"Kendimden bahsediyordum."

Ayağa kalktım. "Montumun üstünde oturuyorsun."

"Yapma. Otur. Gerekirse cinayet işleyebilecek kapasitedesin. Bu bir iltifat."

"Hayır, değilim. Bazen keşke yapabilsem diyorum, özellikle de senin yanındayken ama asla yapamam. Bunu sen de biliyorsun." Bitkinlikle tekrar yerime çöktüm.

Webster bana şefkatle baktı. "Aptal bir kızdı. Seninle kıyaslandığında değersizdi," dedi.

"Yangını ben çıkarmadım. Onu ben öldürmedim. Öldüğüne üzüldüm."

Masanın üzerinden bana doğru eğildi. "Mark sana ihanet ettiği için kızgındın," dedi.

"Mark'a soracak olursan anlayışı sadece o hak ediyor. Hayatı mahvoldu ya."

Webster homurdandı. "Ne komik bir adam," dedi.

"Evet." Webster'a bakmamak için çay kaşığına tabağın kenarına koydum. "Onu tekrar görmek tuhaf. Değişmiş. Ya da ben değişmişim."

"Öyle mi?"

Webster'a Mark'tan bahsetmek istemiyordum. Omuzlarımı silktim. "Neyse, Flora öldü. Hiçbir güç onu geri getiremez. Fakat bu unutulacak türden bir şey değil."

"Flora'nın orada olduğunu bilseydin ve yangın çıkacağından haberin olsaydı, onu uyarır mıydın?"

"Tabii ki." Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırarak ona baktım. "Öyle ölmeyi hak etmedi."

"Öyle diyorsan," dedi ama bunu dalgın bir tavırla söylemişti. Hızlı çalışan zihninin başka bir şeyi düşünmeye başladığını hissettim. Kendi kendine kaşlarını çatıyordu.

"Ne oldu?"

"Öğreneceksin," dedi. "Yolun sonunda."

Verebileceği en rahatlatıcı cevap değildi.

33

Gönderici: Durbs@ucresizepostaat.com

Alıcı: 4102, KB

Endişelenmeli miyiz?

Gönderici: KB@sanaozelinternet.com

Alıcı: Durbs, 4102

Hayır. Her şeyi çözdüğünü sanıyor ama kıyısından bile geçmiyor.

Gönderici: Durbs@ucresizepostaat.com

Alıcı: 4102, KB

Emin misin?

Gönderici: KB@sanaozelinternet.com

Alıcı: Durbs, 4102

Bir süreliğine kontrolü kaybedeceğimizi sandım ama yola geldi. Onu kandırmak o kadar kolay ki. Diğerleri de aynı. Gerçeğe yaklaşıyorlar ama bir türlü oraya varamıyorlar.

Gönderici: Durbs@ucresizepostaat.com

Alıcı: 4102, KB

Nasıl ciddi kalabiliyorsun, yüzüne hiçbir şey yansıtmıyorsun, anlamıyorum.

Gönderici: KB@sanaozelinternet.com

Alıcı: Durbs, 4102

Ben de bilmiyorum. Yeterince düşünürse olayı çözebileceğini sanıyor.

Gönderici: Durbs@uccretsizpostaat.com
Alıcı: 4102, KB
Aptal kaşar.

Gönderici: 4102@uccretsizcevrimiciposta.com
Alıcı: Durbs, KB
Kafasının karışıklığına bel bağlamamalıyız bence.
Kadın zeki. Konuşarak kendini kurtaracak kadar zeki.

Gönderici: KB@sanaozelinternet.com
Alıcı: Durbs, 4102
Kimsenin bir şeye bel bağladığı yok. Ekmeğimize yağ sürüyor.

John Webster'a Adam'la kavga etmediğimizi söylemiştim ki teknik olarak doğrudu. Yine de onu tekrar gördüğümde gergindim. Pazartesi günü beni oturduğum binanın önünden alırken tamamen normal görünüyordu. Londra şehir merkezinin trafiğinde hırıldayıp homurdanan küçük bir Golf GTI kullanıyordu, sonra King's Cross'u hızla geride bırakarak Guildford'a doğru yol aldı. Adam'ın iyi bir şoför olduğunu görmek beni şaşırtmamıştı. Hız sınırını zorlarken bile şaşırtıcı derecede, hatta hissizlik derecesinde sakindi.

"Bu kadar hızlı sürerken hiç gerilmiyor musun?" diye sordum. Korkudan kapı koluna tutunuyordum.

"Güvenli olan yerlerde izin verilen sınıra kadar çıkıyorum. Neden gerileyim ki?"

"Ya bir yere çarparsan? Ya ölürsen?"

"Bugün bir şeycik olmaz. Bugün uslu davranıyorum."

Ona bir bakış attım. Bazı insanların daha ilk anda çekici gelmesi, bazılarının ise zamanla çekici gelmeye başlaması çok tuhaftı: Adam kesinlikle ikinci gruptaydı. Adele arabada olsaydı koltuğumun arkasına bir tekme atardı. *Hadi, Ingrid. Bunu kaçırma.*

Beni arayıp Lanesbury ailesini bulduğunu, onlarla konuştuğunu ve benimle onları ziyaret etmek için izin aldığını söylerken heyecanlıydı.

"Durumu hallettiğin için teşekkür ederim," dedim.

"Sorun değil."

"Ailelerle konuşmamı tasvip etmediğini sanıyordum."

"Kurbanın ailesi içindi o." Kafasını yana yatırıp ne sy-
leyeceğimi tahmin etti. "Biliyorum. Mahkeme onun kurban
olmadığına karar verdi. Neyse, sanığın ailesiyle konuşmanda
sorun yok. Onun hakkında ne diyecekler, yaptığını nasıl sa-
vunacaklar merak ediyorum."

"İçeriye yanlış tavırla girme," diye uyardım onu. "Bizi ka-
pının önüne koyarlar. Guy aklandı."

"Bir şey söylemem."

"Konu ne söylediğin değil. Nasıl göründüğün."

"Nasıl göründüğüm," diye tekrarladı. "Nasıl görünüyorum?"

Adam Nash'in pis bakışını taklit etmek için elimden geleni
yaptım, gözlerini yoldan ayırıp bana baktı, sonra güldü.

"Vay be. Çok korkunç."

"Nelerle uğraşıyorum işte," dedim sakince. Bir kez daha
bana baktı.

"Ingrid..."

"Ingrid ne?" dedim birkaç saniye sonra.

İç geçirdi. "Yok bir şey. Bir şey yok." Radyonun sesini
açtı. Yolculuğun geri kalanında konuşmak yerine koltuğumu
titretecek kadar yüksek sesle çalan müziği dinledik. Guildford'a
kadar ne söyleyeceğini ve neden söylemediğini merak ettim.

Guy Lanesbury'nin ebeveynleri, kasabanın eteklerindeki mü-
tevazi bir sitede yaşıyorlardı. Küçük bir evleri vardı. Önünde
durduğumuz sırada cama doğru eğilip eve baktım.

"Doğru adres olduğuna emin misin?"

"Evet, neden ki?"

"Herhâlde durumları kötüleşti. Dört sene önce Bayan La-
nesbury elmaslar takıyor, tasarımcı çantalarla dolaşıyordu. Guy
Çok pahalı bir okula gidiyordu. Yılda üç kez tatil yapan tiplerdi,
özel avukatı da o sayede tutmuşlardı."

Adam omuzlarını silktili. "İçim parçalandı."

"Hiç inandırıcı değil. Bu duruma nasıl geldiklerini merak ediyorum. Bir şeyler ters gitmiş olmalı. Zengin de olsalar iyi insanlardı."

"İyi bir çocuk yetiştiren iyi insanlar."

Ona ters bir bakış attım. "Seni arabada mı bırakayım?"

"Bırakamazsın," dedi kibirli bir havayla. "Beni bekliyorlar."

Bayan Lanesbury kapıyı açtığında onu tanıyamadım. Pahalı fondöten ve elmaslardan eser kalmamıştı. Eskisinden daha zayıf ve solgundu ama Adam kendini ve beni tanıttığında tatlılıkla gülümsedi.

"Telefonda konuşmuştuk," dedi neşeyle gözlerini kırıştırarak. "Bana Roberta diyebilirsiniz."

"Merhaba Roberta," dedim ve beceriksizce el salladım.

"Ingrid! Seni görmek ne güzel," dedi ve beni yanağımdan öpüp küçük bir odaya götürdü. Jack Lanesbury ayakta duruyordu.

"Gelin, gelin. Lütfen evin kusuruna bakmayın. Biraz küçük ama idare ediyoruz. Buralarda işler biraz değişti, anlatayım size."

Jack bir bastondan destek alıyordu ve teni hafif grileşmişti. *Korkunç görünüyor*, diye düşündüm ve şaşkınlığımı gülümseyerek örtmeye çalıştım. "Bay Lanesbury," dedim.

"Jack de lütfen." Yüzünde tereddütlü bir tebessüm belirdi. "Son görüşmemizden beri sağlığım kötüye gitti."

"Jack işyerini kapatmak zorunda kaldı. Çalışmıyor. Kemerleri sıkmak zorunda kaldık," dedi Roberta omuzlarını silkerek. "Benim pek umurumda değil. Ev, araba... Hiçbirinin önemi yok. Önemli olan Jack'in iyi olması."

"Eh işte. Elimizden geldiğince idare ediyoruz." Jack temkinli tavırlarla koltuğuna oturdu. Ben de onun yanına oturdum ve Adam, Roberta'nın bize bir şeyler ikram etme girişimlerini başarıyla savuşturdu.

"Polis arayınca şaşırdık," dedi Jack. "Özellikle de Guy konusunda arayınca. O konunun kapandığını sanıyorduk."

"Tekrar başı belaya girdiğinden gelmedik," dedim. "En azından doğrudan belada değil. Bildiğim kadarıyla yanlış bir şey yapmadı."

"Umarım öyledir." Roberta gerginlikle alt dudağını çiğniyordu. "Onu en az... on sekiz aydır falan görmüyorum herhâlde."

"Yirmi iki," dedi eşi ve sonra hırıltılı bir öksürük koptu boğazından.

"Nerede?" diye sordum.

"Avustralya'da galiba. Yok, Avustralya değil," dedi Roberta. "Papua Yeni Gine'de kurulan mülteci kamplarından birinde çalışmaya gitti. Manus diye bir adaydı sanırım."

"Daha uzağa gidemezdi," dedi Jack. "Bunun tesadüf olduğunu da sanmıyorum. Kaçtı."

"Neden kaçma ihtiyacı duydu ki?" diye sordu Adam.

"Tam olarak bilmiyoruz." Jack bir kez daha öksürdü ve titrek ellerle gömleğinin yeninden bir mendil çıkardı.

"Davadan," dedi Roberta. "Sana ve diğerlerine diyecek bir şeyim yok, Ingrid, elinizden gelenin en iyisini yaptığınızı biliyorum ama davayı atlatamadı."

"Ama aklandı," dedi Adam.

"Jüri doğruyu söylediğini düşündü, öyleydi de. Bunu biliyorsun, değil mi Ingrid? O gece olanlar konusunda tamamen doğruyu söyledi. Yanlış anlama, korkunç bir hata yaptı ama gençti. Ne yaptığını bilmiyordu, sonrasında ne yapması gerektiğinden de haberi yoktu. Benimle konuşsaydı keşke ama hangi genç erkek annesiyle seks hakkında konuşur ki? Sen konuşur muydun?"

"Şey, hayır." Sorunun muhatabı Adam'dı. Yüzünün kızardığını görünce şaşkına döndüm. "Neden konuşmak istemediğini anlayabiliyorum."

"Ben de." Roberta iç geçirdi. "Ama ona yardım edebilirdik. Onun yerine başını belaya soktu."

Sanki oğlu zararsız bir olay çıkarmış gibi konuşuyordu, sanki trafik konisi çalmış ya da onun gibi basit bir şey yapmış gibi. Adam'a bakmaktan korktum; içten içe köpürdüğünü tahmin edebiliyordum ve bunun yüzüne yansımamasını umdum.

Jack boğazını temizledi. "Biz işi ciddiye aldık. Hapse girmesi hâlinde geleceğinin mahvolmasından endişeleniyorduk. O gece olayların normalden farklı ilerlediğini biliyorduk ama oğlumuzu tanıyorduk ve bir hata olduğunu söylediğinde ona inandık. Davayı atlatıp aklanabilirse hepsini geride bırakıp hayatına devam edebilir diye düşündük. Ama neler hissedeceğini hesaba katamadık, yani sonrasında. Çünkü jüri suçlu olmadığına kanaat getirse de o suçluluk *duyuyordu*. Kızı üzdüğünü biliyordu. Canını fena hâlde yaktığının farkındaydı. Bence hapse girse etkileneceğinden daha kötü etkiledi bu onu. Geriye dönüp baktığımda kendimi tutmasam keşke hapse girseydi diyeceğim. Şimdiye çıkmış olurdu ve yanına kalmaması gereken bir suç işlediğini düşünmezdi. Bence suçluluk duymamalı ama duyuyor işte. Elden ne gelir ki."

Güçlkle yutkundum. Onu aklayarak iyi iş çıkarmıştık. Ben bir şey söylemeden –daha verecek cevap düşünmeden– Roberta söze girdi.

"Bence zamanla unutturdu ama mesajlar izin vermedi."

"Ne mesaj?" diye sordum.

"Anonim mesajlar. E-postalar. Yaptıklarının cezasını çekeceğini, unutulmayacağını yazan mesajlar alıp duruyordu."

"Bunu polise bildirdi mi?" diye sordu Adam biraz daha dikilerek.

"Bildirmek istemedi. Davadan sonra olanlardan bahsetmek istemiyordu. Herkesin ona suçlu gözüyle bakacağını düşünüyordu," dedi Roberta. Yanağından iri bir gözyaşı damlası süzüldü. "Tabii ki polis yardım ederdi. İşleri bu. Yani, senin işin de bu."

"Ciddiye alırdık," dedi Adam. "Mesajlar duruyor mu?"

Roberta başını iki yana salladı. "Mesajları geldiği gibi siliyordu. Biz de şans eseri öğrendik," dedi.

"Eski köpeğimizi yürüyüşe çıkardığı sırada telefonunu evde unutmuştu. İnternette bir şeye bakmam gerekiyordu, şifresini biliyordum. Açtığımda e-posta ekrandaydı." Jack yüzünü ekşitti. "Ağzından laf almaya çalıştım ama bir şey söylemedi. Birkaç aydır birtakım mesajlar aldığını ve arkasının bir türlü kesilmediğini söyledi."

"Mesajlarda ciddi bir tehdit var mıydı?" diye sordum.

"Açık bir tehdit yoktu ama Guy korkmuştu," dedi Roberta yutkunarak. "Birinin bizden intikam alacağından da korkuyordu. Uzaklaşmak istedi çünkü hedef oydu, biz değildik. Bizim umurumuzda olmadığını söyledim. Biz sadece onu düşünüyorduk. Ama evi terk edip bizimle iletişimini kesti."

"Manus'a gitmeden önce bizi görmeye geldi," dedi Jack. "Veda etti. Ondan sonra bir daha konuşmadık."

"Onunla iletişim kuruyor musunuz?" diye sordu Adam. "E-posta? Telefon? Skype?"

Roberta başını iki yana salladı. "Keşke kursaydık ama bizi tamamen hayatından çıkardı. Cep telefonu falan yok. Gerçekten Manus'ta olup olmadığını bile bilmiyoruz. Yapacak hiçbir şey yok. Jack'in akciğerleri bu hâldeyken onu ziyarete gitmemiz de mümkün değil. Artık uzun seyahatlere çıkması yasak."

"Her türlü seyahat yasak," diye düzeltti Jack. "Sık sık oksijen almam gerekiyor. Nefesimin tıkanması ihtimaline karşı tek bir yerde kalmam daha iyi."

"Nereye gittiğini kimseye söylemememizi istedi," dedi Roberta bir Adam'a bir de bana bakarak. "Ama siz sayılmazsınız, değil mi? Size söylememize bir şey demezdi."

"Kimseye söylemeyiz," dedi Adam. "Size tavsiye vermeme kızmazsanız birkaç öneride bulunmak istiyorum. Bundan sonra onun hakkında, nereye gittiği hakkında konuşmayın. Özellikle de bir yabancı sorarsa, arkadaşı olduğunu söylese bile anlatmayın."

Onları bizzat tanımiyorsanız bir şey söylemeyin. Siz de Guy da tehdit altında olabilirsiniz. Biz de o yüzden geldik. Sizinle Guy hakkında konuşmaya çalışan kimseye güvenmemeniz çok önemli."

Roberta'nın gözleri irileşti, başıyla onayladı. Jack huzursuzca yerinde kıpırdadı.

"Yani mesajlar gerçek miydi? Guy ciddi ciddi tehdit mi ediliyordu? Ben boş laflar sanmıştım. Anonim mesajlar genelde öyle olur."

"Bağlantı olup olmadığını bilmiyorum," dedim dikkatle, "ama bence dikkatli olmalısınız. Belki de boşu boşuna endişeleniyorduzdur ama sizin güvende olmanız önemli."

"Onu bulmaya mı çalışacaksınız?" diye sordu Jack, Adam'a bakarak. Adam başıyla onayladı.

"Elimden geleni yapacağım."

Jack kendini toparlamak için durdu, tekrar konuştuğunda sesi sabitti. "Bulursanız ona onu çok özlediğimizi söyleyin."

Lanesbury ailesinin evinden çıktık ve sessizlik içinde yola devam ettik. Bu sefer radyo açılmadı; neşeli müzikler için uygun bir an değildi. Birkaç dakika sonra Adam A3 otoyolundan çıktı ve doğuya uzanan küçük bir yola girdi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Bilmiyorum."

Peki o zaman. Sesimi çıkarmadan kış manzarasının hızla yanımdan geçip gitmesini izledim. Yol Surrey Tepeleri'nden geçiyordu ve o kadar çarpıcı bir güzelliği vardı ki her köşesi başka bir kartpostal gibiydi. Hava açık ve masmaviydi, karanlık çökmeden önceki kısa gün ışığını olabildiğince yansıtıyordu. Alçak, açılı güneş ışınlarına rağmen ağaçların ve tarlaların renkleri solgundu; soluk kahvelerle ve kısa gün boyunca güneşin ulaşmadığı yerleri beyaz buzlarla kaplanan yeşillerle bezeliydi. Adam tekerleklerimizin altında alçalan ve dönen yoldan başka

bir şey göremiyor gibi ilerliyor, çıplak dallı ağaçların yarattığı tünellerden geçip tekrar açık havaya çıkıyordu.

Sonunda Box Tepesi yazılı bir tabela gördük ve Adam, tepeye tırmanan dar yola girdi. Virajlı yolu dayanıklılıklarını test etmek için kullanan spor giysili bisikletçileri görünce yavaşladı. Arkalarında yavaş yavaş ilerlerken sinirlendiğini hissedebiliyordum, onları sollamak için fırsat kolluyordu. Tepenin zirvesine doğru pes edip kenara çekti ve bir seyir terasının yakınlarında durdu. Önümüzde kilometrelerce uzanan alçak, yemyeşil tarlalar vardı, ağaçların ve çalılarının uzun gölgeleri tarlaları bölüyordu. Güneş çoktan ufka doğru alçalmaya başlamış, kıpkırmızı bir topa dönüşmüştü. Adam motoru kapatıp birkaç saniye sessizce bekledi. Önümüzdeki manzaradan sınav olacakmış gibi dikkatliydi izlerken.

"Adam," dedim çekingence.

Arabadan inip kapıyı çarparak kapadı. Birkaç adım ilerlediğini gördüm, soğuk hava yüzünden nefes aldıkça ağzından buğu çıkıyordu.

Ben de arabadan inip montumun yakasını kaldırdım; Webster otobüste beni boğmaya çalıştığından beri atkı takmıyordum ama o anda buna çok pişman oldum. Hava buz gibiydi, yanaklarımı acıtıyor, gün batımı gibi kırmızıya çeviriyordu.

Adam'ın sırtı bana dönüktü. Yavaşça ona doğru ilerleyip birkaç adım arkasında durdum.

"Güzel manzara."

Cevap vermedi.

"Geldiğimize değdi."

Hâlâ cevap yoktu.

"Adam."

Dönüp bana baktı. Sonra aramızdaki mesafeyi tek adımda kapattı. Elini montumun yakasına soktu, yüzümü kendininkine yaklaştırdı ve beni öptü.

35

Birini ilk kez öpüp sonra da dudakların yanmış gibi bırakacaksan karşındakinin kendini rahatça toparlayabilmesi için bir kaçış stratejisinin olması gerekir. Oysa Adam'la ben hiçliğin ortası denebilecek bir yerde, bir tepede duruyorduk. Öpüşmemiz sona erdikten sonra arabaya dönüp bir şey olmamış gibi davranmak dışında seçeneğimiz yoktu.

Ben rol yapmakta iyi değildim. Parmaklarımı dudağıma bastırmış, öylece oturuyordum, o da yola odaklanmıştı. Diğer arabalara birkaç kez sessizce küfretti ama onun dışında yol boyunca konuşmadı. Londra'nın eteklerine geldiğimizde daha fazla dayanamadım.

"Bence konuşmamız lazım."

Direksiyonu daha sıkı kavradı. Omuzları kulaklarına değecekti neredeyse. Gelirken hayran olduğum o sakin ve rahat şoförlüğünden eser kalmamıştı. "Özür dilerim," dedi.

"Neden özür diliyorsun? Kötü bir öpücük değildi. Daha kötüsünü de gördüm, inan bana."

Yüzünü ekşitti. "Önemli olan o değil. Yapmamam gerekirdi," dedi.

"Neden?"

"Karmaşık bir konu. Vaka sırasında tanıklar ve kurbanlarla ilişki kurmamak çok önemli bir kuraldır. Çok uygunsuz davrandım." Bana baktı, sonra hemen gözlerini kaçırdı. "Orantısız

bir güç dengesi var. Onlar savunmasız, sense güveni temin ediyorsun. Bundan istifade etmek yanlış."

Boğazımı temizledim. "Benden istifade ettiğin söylenemez. Ben polisleri görünce aklı uçan insanlardan değilim ki bunu sen de fark etmişsindir. Ayrıca bu resmî bir vaka değil. Benimle ilişki kurduğun için disiplin kuruluna sevk edilmezsin."

"Konu o değil. Kendime hâkim olmalıydım."

"Adam, yalnızca bir öpücüktü. Kendine işkence etmeyi bırak."

Trafiğin sıkıştığını fark etmemiştim, araba durunca Adam bana bakmak zorunda kaldı.

"İstedğin bu mu? Bir öpücük mü?"

"Bilmiyorum," dedim, açıkçası Mark'ı düşünüyordum. Onu henüz aşamamıştım; başkasıyla olmaya hazır değildim. Ama kendime Mark'ı unutmak için fırsat da tanımamıştım. Başka birinin benimle olmaya çalışmasına izin vermemiştim "Karmaşık bir konu."

"Doğru," diye mırıldandı tekrar ön camdan bakarak.

Sinirden yumruklarımı sıktım. "Seni kendimden uzaklaştırmaya çalışmıyorum ama ne dememi istediğini bilmiyorum. Hazırlıksız yakalandım."

"Bunun olacağını sezmedin mi?"

"Pek değil. Yani, beni beğendiğini anlamıştım ama ben..." Cümlemi tamamlamadım.

"Sen ne?" diye sordu kibarca.

"Düşünmedim değil."

"Öyle mi?" dedi bana yandan çarklı bir bakış atıp nefesimi keserek; Tanrım, ciddi polis maskesini indirdiğinde Memur Nash gerçekten çok çekici oluyordu.

"Ama senin de aynı şeyleri hissettiğini düşünmemiştim."

"Bunu yapmayı," dedi Adam, "seni kafede gördüğüm ilk günden beri istiyordum."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedi bana bakarak. Yüzümde gördüğü bir şey gülümsemesine neden oldu. "Ama belli etmemek için çok uğraştım. Tüm bunlar bitene kadar bir şey söylemeyecektim."

"Keşke olmasaydı, dışında doğru düzgün bir şey söylemedin zaten," diye belirttim. "Bir de benden istifade etmek gibi bir şeyler saçmaladın."

"Bence kendimi gayet açık ifade ettim."

"Öyle mi? Çünkü benim kafam hâlâ karışık."

"Belki de sana nasıl hissettiğimi göstermem lazım," dedi. Sesi çok sakın çıkıyordu, bu bile midemin yavaş yavaş dönmesine neden oldu.

"Belki de."

Önündeki araba hareket etmeye başlayınca dikkatini tekrar yola verdi. Yolculuk boyunca başka bir şey konuşulmadı. Ama artık sessizliğin farklı bir havası vardı. Tuhaf bir enerjiyle yüklüydü; beklenti, özlem ve şüphe alçak bir frekansta uğulduyor gibiydi. Bunu her an hissedebiliyordum. Mark'tan beri böyle hissetmemiştim.

Ama Mark'ı düşünmek istemiyordum. Neredeyse fiziksel bir çaba göstererek onu aklımdan çıkardım. Bunun onunla alakası yoktu. Kendisi de öyle demişti.

Eve geldiğimizde hava kararmıştı. Kapının yanında ilk defa park yeri vardı. Adam arabayı kenara çekti ve motoru kapatıp anahtarı kontaktan çıkardı. Olacaklar hakkında fazla varsayımda bulunduğunu düşündüm.

Şimdi olmaz. Henüz değil.

Saf içgüdülerim konuşuyordu, onu istiyordum ama hazır değildim.

"Adam, içeri gelmeni istemediğimi düşünme," dedim yavaşça, "Ama... alışmak için biraz zamana ihtiyacım var. Düşünecek çok şey var."

"Tabii ki."

"Sorun olmaz, değil mi? Seni üzmem istemiyorum. *Konu* seninle, bizimle ya da bu durum neyse onunla ilgili değil. *Ka* famı toparlamam lazım o kadar."

Uzanıp şefkatle yüzüme dokundu. "İstedığın kadar *düş*nebilirsin. Acelemiz yok," dedi.

"Teşekkür ederim."

"Gel buraya."

Uzandım ve beni tekrar öptü, bu seferki daha uzun sürdü ama tepedeki öpüşmenin acıtan saldırganlığı yoktu. Tuhaf, değişik ve heyecan vericiydi, ürpermeye başladığımı hissettim. Geri çekildim.

"Adam."

"Hım."

"İçeri *gelebilirsin de*."

İç geçirdi. "Hayır. Az önce söylediklerinde haklıydın. Yavaş gitsek daha iyi."

"Öyle mi?"

"İn arabamdan, Ingrid," dedi kısık sesle ve bir kez daha bana doğru eğildi. Beni tekrar öpeceğini düşündüm ama kapı koluna uzandı. Kapı arkamdan açıldı. "Yarın görüşürüz," dedi.

"Tamam. Ama..."

"Görüşürüz."

"Görüşürüz." Arabadan indim. Sinirlerim sanki birisi inanılmaz bir kontrol ve sabırla onları gerip bırakıyormuş gibi uğulduyordu. Arabanın kapısını kapadım. Adam motoru çalıştırdı ama içeri girmemi bekledi. Kapıya doğru yürürken gülümsediğimi fark ettim, giderken ona el salladım.

Bahçe boştu, çevredeki dairelerin çoğunun ışığı sönüktü. Helen'dan eser yoktu. Dalgın dalgın kapıma uzanan basamakları tırmandım. Adam'ın ellerini bedenimde, dudaklarını dudaklarımda hissedebiliyordum. Gözlerimi bir anlığına kapadım, sonra eğilip hâlâ kaskatı olan kilitle uğraşmaya başladım. Başta sakindim, sonra kaşlarımı çatarak odaklandım, küfretme ve

rehditler savurma raddesine gelmiştim ki sonunda açıldı. Öfkeyle içeri girip kapıyı çarptım, bu kilitten bıkip usanmıştım.

Daire karanlıktı. Durdum, eve gelip köşede Vicki'nin cesedini bulduğum âni hatırladım. *Aptal Ingrid*. Işığı açtım ve bu sefer etrafta, yerlerde kan veya boğuşma izi olmadığından emin oldum.

Her şey bıraktığım gibi yerli yerindeydi.

Her şey aynıydı, karanlıkta koltuğa oturmuş, eve gelmemi bekleyen John Webster dışında.

Tabii ki çılgılık attım ve tabii ki sesim tiz ve zayıf çıktı. *Korktuğunuzda ses telleriniz kasılır*, diyen Kate'in sesi çınladı kulağımda. Rahatlamak, düzgün bir nefes alıp kendimi salmak için elimden geleni yaptım ama hiçbir şey olmadı.

Webster koltukta oturduğu yerden gözlerini devirdi. "Bunlara hiç gerek yok," dedi.

"Sen ne... Senin burada ne işin var? Neden buradasın?" dedim. Önce korku, sonra öfke, mevsimlerin sırası kadar tahmin edilebilirdi. Tahmin edilebilir olduğu gerçeği beni daha da sinirlendiriyordu. "İçeri zorla girmişsin."

"Hayır. Hiçbir şeyi zorlamadım." Gülümsedi. "Suç işlemedim."

"O zaman hırsızlık," diye çıkıştım ve çantamda telefonumu bulmaya çalıştım. Polisi arayıp sonunda onu hapse attıracaktım.

Gülümsemesi genişledi. "Ingrid, çok ayıp. Binaya hırsızlık yapma, adam yaralama ya da mala zarar verme niyetiyle girmediğim sürece hırsızlık olmuyor," dedi.

"Ama..."

"Bir eve girip içinde oturmak yasa dışı ki o da kamu davasına girer. İstersen beni dava edebilirsin." Öne eğilip dirseklerini bacaklarına koydu. Yüzü hınzırca ışıliyordu. "Neyse, neden burada olduğumu öğrenmek istemiyor musun?"

"Ondan önce neden karanlıkta oturduğunu öğrenmek istiyorum," dedim dişlerimi sıkarak. "Herhâlde korkacağımı bildiğin için."

"Hayır, komşun bir şeylerin peşinde olduğu için."

"Hangi komşum?"

"Alt kattaki bodur kız."

"Helen mi?" Telefonumu çantama geri koydum, dikkatim dağılmıştı. "Bir şeylerin peşinde derken?"

"Merdivenlerden çıkıp pencereden içeri baktı. Hem de epey uzun bir süre," dedi Webster kaşlarını çatarak. "Onu sevmedim. Herhâlde sesimi duydu. Dikkatini çekmek istemedim."

Ürpermeye başladım, şok etkisini yeni yeni gösteriyordu. "Beni çok korkuttun, John," dedim.

"Amacım bu değildi."

"Beklenmedik bir ödül yani."

"Bunu nasıl söylersin?" dedi arkasına yaslanıp kollarını koltuğun sırtına atarak. Anın keyfini çıkarıyordu. "Yardıma ihtiyacın için buradayım. Görünmemek için elimden geleni yapıyorum. Peşinde birinin olduğunu unuttun mu, Ingrid?"

"Hayır. Unutmadım."

"O yüzden kimin bizi gördüğüne dikkat etmemiz lazım. Basit mantık."

John Webster'in kişisel güvenlik konusunda bana ders veriyor olması akıl alır gibi değildi. "Neden geldin?" diye sordum.

"İyi haberlerim var, yüz yüze söylemek istedim."

"Senin iyi haber anlayışınla benimki aynı olacak diye bir kaide yok."

"Buna sevineceksin. Evsiz adamı buldum."

"Gerçekten mi?" dedim masadan bir sandalye çekip oturarak. Yapmamam gerektiğini biliyordum ama merak etmiştim. "Nasıl becerdin?"

"Biraz taban teptim, biraz hayal gücümü kullandım, biraz da gerçeği kendi amaçlarıma göre eğip büktüm; yani senin amaçlarına göre. Evsizlere hizmet veren birçok kişiyle konuştum, birçok evsizle de görüştüm. Sonunda Lincoln's Inn Fields'ta aradığın adama yemek veren birini buldum."

Bu parkın evsizlerin sığınaklarından olduğunu biliyordum. hikâyenin bu kısmında dikkat çekici bir şey yoktu. Ama hep bana yakındı: Lincoln's Inn Fields parkı Kraliyet Mahkemesi'nin arkasındaydı; çoğu avukat barosu Lincoln's Inn'e bitişikti. Park evimle Temple arasında, ikisinin tam ortasında kalıyordu. Bazen içinden geçiyordum. Londra büyüktü ama bana bazen köy gibi geliyordu.

"Güvenlerini nasıl kazandın?"

"Herkes kardeşim olduğunu söyledim."

"Ama adını bilmiyorsun. Hem polis bile onu bulamadı. Lincoln's Inn Fields gibi yerlere de kesin bakmışlardır."

"Polisle karşılaştırıldığında iki büyük avantajım vardı. Birincisi, söylediğine göre ona benziyorum. İkincisi, yalan söylemeye hazırdım. Gerçek adı Jason'mış da bizi terk ettiğinde ismini değiştirmiş, ne üzücü, değil mi?" Webster, gözünden yaş siler gibi yaptı. "Annemin haberi olsa çok üzülmüş falan."

Aklıma ilk geleni söylemem ne kadar sarsılmış olduğumun kanıtıydı. "Gerçekten annen var mı, yoksa dünyaya yumurtadan çıkarak mı geldin?"

"Bir zamanlar annem vardı."

"Ne oldu peki?"

Afallamış gibiydi. "Hiçbir fikrim yok. Pek ilginç biri değildi."

Beni etkilemek için söylediğini düşünsem bunu şaşırtıcı bulmazdım ama o yüzden söylemiyordu. Umurunda olan şeylerin listesi kısaydı ve annesini bu listeden çıkarmıştı. Tipik Webster: soğuk, hesapçı, duygusuz, çoğu insanın temel gerçek olarak inandığı şeylere tamamen aykırı. Annesi onu özlüyor mu, yoksa artık onunla görüşmediği için daha mı rahat diye merak ettim. Acaba oğlunun gerçek doğasını biliyor muydu? Webster'ı bebek, hatta küçük bir çocuk olarak hayal etmek zordu. Minyatür bir versiyonunun yangın çıkarıp hayvanlara işkence ettiğini hayal ettim, üstünde şu anda giydiği kaliteli giysiler ve pahalı, kaşmir palto vardı. Neredeyse gülecektim.

Webster kuşkuyla baktı. "Sen neler yaptın? Farklı görü-
müyorsun," dedi.

"Farklı mı?" dedim, dudaklarım hâlâ sızlıyor olsa da elimi
dudaklarıma götürmemeyi başardım.

"Neredeydin?"

"Guy Lanesbury'nin ailesiyle konuşmaya gittim."

"Tek başına mı?"

"Adam da geldi," dedim. Yanaklarımın kızardığını hissedince
içimden küfrettim. Webster'ın gözünden hayatta kaçmazdı bu.

"Demek öpüşüp barıştınız."

"Ne?"

Şaşkınlığını biraz da olsa dışarı yansıttı. "Hani son görüş-
memizde kavgalı olduğunuzdan bahsetmiştik ya, onu diyorum.
Yanlış hatırlamıyorsam konuşmuyordunuz."

"Öyle bir şey yoktu."

"İkimiz de öyle olduğunu ama o gün bana bu konuda yalan
söylediğini biliyoruz." Memnuniyetsizce gülümsedi. "Flora'dan
bahsettiniz mi?"

"Hayır."

"Neden?" Soru odada kamçı gibi şaklayıp boğazıma sarıldı.

"Çünkü iyi vakit geçiriyorduk ve mahvetmek istemedim."

"Flora hakkında konuşmak ortamı mahveder diye mi dü-
şündün? Memur Nash'e pek güvenmiyorsun herhâlde?"

"Hayır, öyle değil..."

"Davranışlarında o kadar aptalca bir güzellik var ki anlata-
mam, Ingrid. Sana yardım etmekten başka bir derdim olmadığı
hâlde bana karşı düşmanlıkla dolup taşıyorsun. Sonra da gidip
Nash'le takılıyorsun ama ona senin hakkında gerçekten ne dü-
şündüğünü sormaya korkuyorsun," dedi. Rengi solmuştu, gözleri
öfkeyle parlıyordu. "Neden ondan ya da moron nişanlından
daha fazlasını istemediğini anlayamıyorum. Onlar tarafından
yargılanıp yetersiz görülmeye o kadar heveslisin ki. Sanki daha
fazlasını hak etmiyormuşsun gibi davranıyorsun."

"Ben ne hak ettiğimi biliyorum, senin tavsiyeni de istemiyorum." Sakince, bir gerçeği dile getirir gibi söylemiştim bunu. "Ama yardımını istiyorum. Bana evsiz adamı bulduğunu söylemeye geldin, ben de çok minnettarım. Kimmiş?"

Webster gözlerini kapadı, bir iki derin nefes alarak kendini tekrar kontrol altına aldı. Gözlerini açtığı anda normal olarak tanımladığı hâle bürünmüştü yine.

"İsmi George Reese."

"Bu isimde birini tanımıyorum."

"Tanıdığını söylemedim zaten."

"Tamam," dedim yavaşça. "Belinda'yı neden kamyonun altına itmiş?"

"Onu bilmiyorum."

"John, ben..."

"Onu buldum dedim. Onunla konuştum demedim."

"Neden konuşmadın?"

"Maalesef konuşacak durumda değildi. Zavallı George ağır alkolik."

"Peki."

"Biri cömertlik yapıp ona bir litre votka hediye etmiş."

"Biri. Yani sen."

Webster gülümsedi.

Yanaklarımın yine kızardığını hissettim ama bu sefer öfkedendi. "Onu öldürebilirdin," dedim.

"Bir şey olmaz. Ayrıca bu sayede onu çok rahat taşıdım."

"Ne yaptın ona?"

"Hiç. Sadece güvenli bir yere koydum. Uzaklaşmasını istemedim. Evsizler nasıldır bilirsin, lazım olduklarında onları bir türlü bulamazsın."

"Nerede şimdi?"

"Tarif etmesi zor."

"Dene," dedim.

"Göstersem daha kolay olur. Ama benimle gelmen lazım," dedi ayağa kalkarak. Kendimi sandalyemi geriye iterek ayağa kalkarken buldum, kaçmaya hazırlanıyordum. "Ingrid, gerçekten, beni sinirlendirme. Bu herifle konuşmak istiyor musun, istemiyor musun?"

"İstiyorum ama seninle bir yere gelmem," dedim titreyerek.

"Onu buraya getiremem herhâlde."

"Adam'ı arayayım. O da bizimle gelsin."

"Hayır, olmaz."

"Lütfen."

"Onun gelmesi pek uygun olmaz. Başım belaya girebilir. Ne kadar iyi niyetli olsam da insanları bir yere hapsedmek pek de yasal sayılmaz." Aramızdaki mesafeyi yavaşça, neredeyse fark edilmeyecek bir hızla kapatıyordu; ne kadar tehlikeli biri olduğunu bilmesem bunu fark etmeyebilirdim bile. "Ingrid, George'la konuşmak isteyen sensin. Onunla konuşmak istiyorsan benimle gelmen lazım."

"Ben zorla götüremezsin."

"Elbette götürebilirim."

Korku içimde kaynamak üzere olan su gibi yükseliyordu.

"Ama zorlamama gerek yok," diye devam etti Webster.

"Yapmam gereken tek şey başka kimsenin George'un yerini bilmediğini söylemek. Senin dışında kimse onu aramıyor. Bir daha ortaya çıkmazsa kim tehlikeye dikkat çekecek?"

"Ben yaparım."

"Ama yapamazsın." Keyiflenmiş gibiydi. "Gerçek adını söyleyip söylemediğimi bile bilmiyorsun. Yalan söylemiş olabilirim. Ama şimdi söylediğim gerçek. George şu anda uyuyor. Uyan-
dığında rüyalarının gerçek olduğunu sanacak çünkü nazik bir hayırseverin ona birkaç şişe votka bıraktığını görecektir. Alkole dayanıklılığı senden ve benden yüksek olabilir ama herkesin sınırı vardır. George kendini içki komasına sokup öldürmeden ona ulaşmak istiyorsan boşa zaman harcamayı bırakıp benimle gel."

37

John Webster'in ilgisine bu kadar uzun süre maruz kalmanın getirilerinden biri, blöf yaptığında onu zorlamanın anlamsız olduğunu öğrenmiş olmamdı. George Reese'in durumu hakkında yalan söylüyorsa bile sırf bana ders vermek için yalanını gerçeğe çevirirdi. Arkasından darağacına gider gibi yürürken ayaklarım geri geri gidiyordu. Benim aksime, basamaklardan uçarcasına inip bahçede ilerleyen Webster'in keyfi gayet yerindeydi. Sahte bir nezaketle kapıyı benim için tuttu.

"Nereye gidiyoruz?"

"Yolun hemen ilerisine."

İlk anda biraz rahatladıysam da varış noktamızın büyük, krem rengi bir kamyonet olduğunu görünce bütün o his uçup gitti.

"Ben buna binmem."

"Bineceksin. Hatta sana ön tarafta benimle oturma ya da arka tarafa geçme seçeneği bile sunuyorum. Arka taraf daha sallantılı oluyor ama, söyleyeyim. Koltuk yok. Pencere yok. Işık yok."

"Ama bir sosyopatla sohbet etme zorunluluğu da yok."

"O kelimedenden cidden hiç hoşlanmıyorum. Bir daha söyleme," dedi şoför kapısına ilerleyerek. "Bin. İster öne ister arkaya."

"Yolculuk ne kadar sürecek?"

"Çok uzun değil."

İçgüdülerini dinlemeye devam et, diye mırıldandı Kate aklında. Kime güvenmeni, kimden kaçman gerektiğini söylerler.

Kendi aptallığıma başımı sallayarak yolcu kapısını açtım.

Webster'ın "çok uzun değil" tanımını benimkiyle pek örtüşmüyordu. Nehrin güneyine geçtik; Waterloo, Lambeth ve Clapham'i geride bıraktık. Yol boyunca önünden geçtiğimiz evlerde yaşanan yüz binlerce hayatı hayal ettim. Belinda'nın ölümünden beri hayatımın ne kadar altüst olduğunu düşündüm. Değerini hiç bilmediğim şeylerin yanı sıra elde etmek için çabaladığım diğer her şey de mahvoluyordu. Şimdiyse dünyada en çok korktuğum adamla aynı kamyonetteydim, yarı tanıdık isimlerin yazılı olduğu tabelaların yanından geçiyor, karanlığa doğru hızla ilerliyordum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Biraz sabırlı ol. Her şeyi anlayacaksın."

Hoşuna gidiyor, diye düşündüm. İstediklerini yapmam hoşuna gidiyordu, hele ki gönülsüzce yapmam daha da çok hoşuna gidiyordu. Buna değer miydi?

Cevap evetti. George'un Belinda hakkında bildiklerini öğrenmeliydim. Tüm bu olaylar Guy Lanesbury davasıyla mı başladı ve gerçekten öyleyse sorumlusu kim, bilmeliydim.

"Neredeyiz?" Önünden geçtiğimiz evlere baktım, tanıdık bir şey görmek için çaresizce çabalıyordum.

"Croydon'a girdik sayılır."

"Hangi bölgesine?" diye sordum. Croydon kocaman bir alandı, Londra'nın güney eteklerinde kurulu ikinci bir şehir gibiydi. Birçok küçük kasabayı içine alıyordu ve aralarındaki yeşil alanlar evler ve basit görünümlü alışveriş merkezleriyle doldurulmuştu. Ana tren istasyonlarına nereden gidildiğini biliyordum çünkü Croydon Kraliyet Mahkemesi'nde de çalışmıştım ama bunlar dışında Croydon hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

"Kimin umurunda? George'la konuşmak için iyi bir yer, o kadar. Çok düşünme."

"Ama..." Kamyonet ters şeride girip iki endüstriyel bölge arasında hızla ilerlemeye başlayınca cümlem yarım kaldı. Bir yanda beton borular üst üste yığılmıştı. Diğer yandaysa bir çeşit

depoyla büyük bir binanın önüne park edilmiş tırlar duruyordu. Arabanın farları, önümüzde bomboş bir alanı aydınlatıyordu. Önümüzde ya da arkamızda hiç araba yoktu. Dükkânların kepenkleri inikti, güvenlik ışıkları dışında ışık yoktu; etrafta bizi görececek kimse de yoktu. Bu durum hiç hoşuma gitmemişti. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Panik yapma. Kestirmeden gidiyorum," dedi bana bakarak. "Seni öldürecek olsam neden buraya kadar getireyim? Evinde yapardım, benzinden de tasarruf etmiş olurum."

"Bilmiyorum ama eminim kendince nedenlerin vardır," dedim. Elim kapı kolundaydı; beynimin bir kısmı kamyonetin dışarı atlayacak kadar yavaşlaması hâlinde atlamak için hazırlanıyordu.

"Kilitli," dedi Webster. "O yüzden rahatla."

"Neden kilitli?"

"Çünkü ben kilitledim. Güvenlik amaçlı," diye ekledi düz bir sesle. "Sıkıntılı bölgelerden geçtik."

"Tanrı aşkına," diye öfkeyle söze başlamıştım ki kaldırıma doğru döndü, park etti ve motoru durdurdu. Tüm bunları yapması sadece birkaç saniye sürmüştü. Kamyonetin farları olmadan her şey daha karanlık ve daha tehditkâr görünüyordu. Gece tüm ağırlığıyla kamyonetin pencerelerine çökmüştü sanki. Issız bir alana bakan bitişik nizam kulübelerin önünde durmuştuk ama kulübeler boştu. Kapıları ve camları kapatan metal kepenklerin üstünde grafiti çizimler vardı, hiç hayat belirtisi yoktu. "Neden durduk?" diye sordum.

"Geldik."

"Burası mı?" dedim evlere tekrar bakarak. "Burası."

"Bu evler yıkılacak. Aslında neredeyse beş yıldır yıkılmayı bekliyorlar. Bir zamanlar işçilerin evleriymiş ve yerel halk tarihi önemleri olduğunu düşünüyor, bu yüzden müteahhitler binaları yıkmak için izin alamıyor." Webster direksiyona yüklenip evlere baktı. "Hiçbir önem taşımıyorlar, ne mimari açıdan ne de tarihi

açıdan. Doğru düzgün su tesisatı bile olmayan berbat evlerdi ve içindekiler önemsiz, pasaklı hayatlar yaşıyordu. Hiçbir değerleri yok. Ama benim amacım için mükemmel. Komşu yok, girip çıktığımızı görecektir insan yok, alarm sistemi ya da güvenlik görevlisi yok. Böyle bakımsız kalmaları müteahhitlerin işine geliyor, bu yüzden güvenlik konusunda pek titiz değiller.”

“George Reese’i buraya mı getirdin yani?”

Webster başıyla onayladı. “Onu Oxford’da buldum. Kili-selerden birinin evsiz sığınağındaydı.”

“Onu burada kalmaya nasıl ikna ettin?”

Tek kaşını kaldırdı, cevap vermedi.

“Yani onu kaçırdığını söylerken ciddiydın.”

“Tabii bu biraz kırıcı bir ifade. Zaten Londra’ya dönmeye hazırlanıyordu. Ona yardımcı oldum.” Tereddüt etti. “George hakkında önemli bir şey söylemem lazım. Biraz... basit biri.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ya alkol ve uyuşturucudan aptallaşmış ya da öğrenme zorluğu var. Ya da ikisi birden. Neyse, detayları pek kavrayamıyor. Biraz uyumak odaklanmasına yardımcı olacaktır diye umuyorum.”

Webster’in peşinden sıranın sonundaki eve kadar yürüdüm. Bu köhne evler nedense bir kâbustan fırlamış gibiydi. Yıpranmış kapının üstündeki yepyeni asma kilidi açtı.

“Herhâlde bu kilit buraya senin katkın.”

“Dediğim gibi, güvenlik konusunda sıkı değiller,” dedi. Yanında getirdiği feneri açıp yabani otlarla kaplı patikada bana yol gösterdi. Tabii ki onun fenere ihtiyacı yoktu, karanlıkta kedi gibi görebiliyordu.

Arka kapıya sağlam görünen metal bir plaka çivilenmişti ama Webster kapı yerine mutfak penceresine yöneldi. Sağ üstteki çiviyle bir dakika uğraştıktan sonra tüm levha aşağı kayarak duvara bağlı olduğu noktadan asılı kaldı. Arkasında dört

camından biri eksik olan lekeli bir pencere gördüm. Webster uzanıp pencerenin sürgüsünü açtı.

"Yardım edeyim mi?"

"Halledebilirim, sağ ol," dedim ve bedenini rahatça kaldırıp dar aralıktan kolayca geçmesini izledim. Bir anlığına boşlukta tekrar belirdi.

"Lavaboya dikkat et. Pencerenin hemen altında."

"Sağ ol."

Tekrar yok olunca içim rahatladı. Çatırdamış pencereye tırmanıp derin, seramik lavabonun içine doğru uzandım. Kirlili ve yapış yapıştı, öyle ki üstündeki lekeleri görünce öğürdüm. Havada çok yoğun bir ölü fare kokusu vardı.

"İyi misin?"

Webster'ın sesi beklediğimden çok daha yakından gelince lavabodan gösterişli bir şekilde atlamak niyetindeyken irkilip yere düştüm.

"Hay sikeyim."

"Uyardım ama."

Hiçbir şey söylemedim. Bu yüksek pencerenin hiç tanımadığım bu evin tek çıkışı olduğu gerçeğini sindirmeye çalışıyordum. Kimse nerede olduğumu bilmiyordu, John Webster canımı istediği zaman alabileceği konusunda haklı olsa da beni kendisine güvenmek için kandırıp *sonra* öldürmeyeceğinin hiçbir garantisi yoktu.

"Bu taraftan."

Beni eskiden mutfak olarak kullanılan bir odadan (lavabo dışında sadece duvarlardaki dolap izleri vardı) kısa, buz gibi bir koridora soktu. Dar basamaklardan çıkmak istemiyordum, o yüzden salona döndüğünü görünce içim rahatladı. Fenerin ışığı duvarda gölgeler oluşturuyor, pencereden yansarak göz kamaştırıcı bir parıltıya neden oluyordu; bu yüzden kendime gelmem birkaç saniye sürdü. İçerisi mobilya yokken bile küçüktü ama sıcaktı: Pilli bir ısıtıcı vızıldayarak çalışıyordu. Yerde biri

yattıyordu, üstünde birkaç kat uyku tulumu vardı. Webster'a haksızlık etmiştim; uyku tulumundan kolaylıkla ulaşılabilecek bir yerde birkaç şişe votka duruyordu. George'un kendini öldürmesi için yerinden kalkmasına bile gerek yoktu. Ne var ki şişelerin hiçbiri açılmamıştı.

"George. Uyan." Webster uyku tulumunun ortasına tekme atınca bağırdım.

"Ne yapıyorsun? Canını yakacaksın."

"George," dedi ve ben bir şey dememişim gibi adama tekrar tekme attı. Uyku tulumlarının içindeki beden kıpırdadı. Fermuar açıldı ve bir yüz belirdi, fenerin ışığına gözlerini kısarak bakıyordu. Gençten bir yüzdü, sakalları o kadar sarıydı ki beyaza kaçıyordu, her yeri pislik içindeydi. Zor odaklanıyordu, uykudan ya da başka bir şeyden sersemlemiş gibiydi.

"Gözü nasıl morardı?" diye sordum öfkeyle.

"Ha? Hiç bilmiyorum," dedi Webster adamın karşısına çömelerek. Paltosu yere değmesin diye eteklerini topladı. "George. Uyan hadi."

"Yeni gibi duruyor."

"Boş ver onu," dedi Webster omzunun üstünden bakarak. "George, seni görmeye geldik. Bu Ingrid, sana bahsettiğim kadın."

Evsiz adam gözlerini kırıştırtarak bana baktı. Webster'dan uzaklaşıp korkudan siniyordu ki bu çok doğal bir hareketti. Yaralı gözü kıpkırmızıydı, etrafındaki deride mora çalan izler vardı. John Webster'a hem benziyor hem de benzemiyordu; yüzünde eksik bir şey vardı. Webster'daki duygusuzluk eksikti.

"B-beni rahat bırak," diye geveledi.

"Yapma ama, George. Anlattım ya," dedi Webster adamın saçını tutup yüzünü yere vurarak. Sonra onu tekrar kaldırıp oturttu. "Kadının sorularına cevap ver, sonra gidebilirsin."

Şoktan ellerimi istemsizce yüzüme götürdüm. "John, yapma. Canını yakma."

"Kapa çeneni, Ingrid." Webster, George'un kafasını iki yana sarstı. "Bekliyorum."

"Tamam, tamam," dedi George, gözlerinde yaşlar birikiyordu. "Yapma artık, tamam mı?"

"Yoldaki kazayı anlat. Neden oradaydın?"

Gözlerini kırptırdı. "Bana para ve içki verdiler. Londra'ya gelmemi söylediler. Sonra bana birkaç gün nerede oturacağımı söylediler, o yolun kenarında. İçkiyi bırakmıştım ama hemen tekrar başladım. Görünce karşı koyamıyorum."

"Orada ne kadar bekledin?"

"Birkaç gün. Bilmiyorum. Bir adam vardı. Kadın yolun kenarına geldiğinde yanında durmamı söyledi," dedi ıslık çalıp elini havaya kaldırarak. "Orada duruyordu. Bir saniye sonra kayboldu."

"Adam kim?" diye sordum ama başını iki yana salladı.

"Kaç yaşındaydı? Hakkında ne hatırlıyorsun?" Webster, George'un omzuna sertçe bastırdı. "Seni nasıl buldu?"

"Bilmiyorum. Bırakın beni." George kirpi gibi top olup dikenlerini çıkardı.

"Yardımcı olmuyorsun."

"Canını yakma."

Webster bana bakıp sırtıttı. "Şimdi cesaretini kaybetmenin sırası değil."

Onu hiç bu kadar canlı görmemiştim, gözleri ıslık ıslık. Tiksintiyle ürperdim ve bunu sırf bana yardım olsun diye yapmadığını fark ettim; eğleniyordu. İnsanlığına ulaşmaya çalışmanın anlamı yoktu çünkü insanlığı yoktu.

"Cesaretimi kaybettiğim falan yok. Ama ne kadar işkence yaparsan işe yarar bir şey söyleme ihtimali o kadar azalır. Duymak istediğin şeyleri tahmin etmeye çalışıp onları söyler." George'un yanına diz çöktüm. "George, beni dinle. Bana güvenebilirsin. Canının yanmasına izin vermeyeceğim. O kadını yola sen mi ittin?"

"Hayır." Uyku tulumunun sesini boğuklaştırmasına rağmen
cevabı güçlüydü ve hiç vakit kaybetmeden yanıtlamıştı.

"Kamera kayıtlarında ittin gibi görünüyor."

"O itti."

"Kim?"

"Bir adam. Yaşlıydı. Bana tutunuyordu. Beni de itmek
istediğimi sandım."

"Sana yol kenarında beklemeni söyleyen adam mı?"

"Onu bir daha görmedim."

"Londra'dayken sana talimat ya da para veren biri oldu mu?"

"Bir kadın."

"Ne tür bir kadın?"

"Kadın işte. Senden gençti."

"Uzun muydu?"

Omuzlarını silkti.

"İlk adam seni nasıl buldu, George?"

"Beni aradı. Etrafa sormuş." Titriyordu, yüzündeki kırmızı-
lığın ateş belirtisi olduğunu düşündüm. Terk edilmiş bir evde
yatmamalıydı, hastaneye gitmesi gerekiyordu.

"Adınla mı aramış seni? Onu tanımadığına emin misin?"

"Hiç görmemiştim. Ama elinde fotoğrafım vardı. Hapis-
hane fotoğrafım. Adımı biliyordu ama hakkımda başka bir
şey bilmiyordu."

"Neden orada durmanı istedi?"

Omuzlarını silkip gözlerini kapattı. "Yorgunum."

"İki soru daha," dedim aceleyle. Sonra kendimden nefret
ettim. "Seni tehdit mi ettiler?"

Yine kafasını iki yana salladı.

"O zaman neden söylediklerini yaptın?"

George bu soru üstüne gözlerini açtı ve bana aklımı ka-
çırmışım gibi baktı. "Çünkü korktum," dedi.

Karan Webster'a bıraksam George'a neler olabileceğini düşünmek istemiyordum. Son sorumdan sonra George içine kapanmıştı ve hiçbir şey onu tekrar konuşmaya ikna edemedi. Ne benim yalvarış ve ricalarım ne de Webster'ın bıkkın tehditleri. Çok hasta görünüyordu ve durumu hızla kötüleşiyordu. Konuşmaya çekiniyor da olabilirdi, sorularımıza cevap veremeyecek kadar zayıf düşmüş de olabilirdi. Webster'ın sabrı sonunda taşıtı. Beni ayağa kaldırıp koridora sürükledi.

“Bir işe yaramıyor.”

“Biliyorum.”

Önümde duruyordu, biraz fazla yakındı. “Şimdiye kadar söylediklerinden ne çıkarıyorsun?” diye sordu.

“Pek bir şey söylemedi.”

“Onu bulan adam hapishane fotoğrafını göstermiş. Bu da bana adamın polis memuru olabileceğini düşündürüyor.”

Beni öyle olduğuna ikna etmek için biraz fazla heveslisin, diye düşündüm. Polisten kuşkulananmamı istemesine şaşmamak gerekiyordu. Sadece ve sadece ona bağımlı olmamı istiyordu.

“Haklı olabilirsin. İyi ama onu niye istesinler ki?”

“Bana benziyor,” dedi Webster, cevap çok barizmiş gibi. “Beni suçlamak istiyorsan beni olay mahalline koyman lazım. Dosyalarında benim tasvirime benzeyen birini buldular, sonra da onu arayıp getirdiler.”

"Tabii Metropolitan Polis Teşkilatı'nın dosyalarına erişimleri olduğunu varsayarsak."

"Evet. Var."

"Senin o dosyalara erişimin var mı?"

Webster'in bana yalan söylemeyi düşündüğünü anlamıştım ama sonunda yüzündeki gülümsemeye engel olamadı. "Belki," dedi.

"Yani illa polis olacak diye bir kaide yok. Senin gibi biri de olabilir. George bir polisi bir kilometre öteden tanırdı," dedim. George öksürmeye başlayınca yüzümü acıyla ekşittim. "Onu hastaneye götürmemiz lazım."

"İstemiyorum. Kusura bakma."

"John."

"Onu hastaneye götüremem. Tutuklanırım."

"Onu burada bırakamazsın! Ölür."

"Tabii ki burada bırakmayacağım," dedi Webster. İncinmiş bir öfkeyle konuşuyordu, bu yüzden yalan söylediğini hemen anladım.

"Onun güvende olduğunu görene kadar hiçbir yere gitmiyorum," dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak. Fark yaratacakmış gibi. "Onu buradan çıkarmamız gerek. Hastaneye götürmeyeceksen halka açık bir yere bırakıp ambulans çağırabiliriz."

İnledi. "Gereksiz uğraş ve risk gibi, Ingrid. Neden bu işi halletmeyi bana bırakmıyorsun?"

"Çünkü sana güvenmiyorum. Söylememe gerek var mı?" Parmağımla mutfak işareti yaptım. "Evin tek giriş çıkışı bu pencere mi?"

"Arka kapıyı açabilirim herhâlde," dedi suratsızca.

"Bunu en başından beri yapabilirdin, değil mi? Beni pencereden sokmana gerek yoktu."

"Böylesi daha güvenliydi," diye karşı çıktı. "Ayrıca George'un benden habersiz evden çıkmasını istemedim. Lavabodan düşüğünü görmek de cabası oldu."

Arka kapıyı kapatan metal levhayı sökmek, George'u evden çıkarmanın kolay kısmıydı. Onu uyandırmaya çalıştım ama kendi acısı içinde kaybolmuş, mırıldanıyordu; gözleri yuvalarında öyle bir kaymıştı ki beyaz kısımları görünüyordu. Berbat kokuyordu; onu dikkatle incelediğimde kokunun ayağından geldiğini fark ettim. Pis bir sargıyla bandajlanmıştı. Anlaşılan kamera kaydında gördüğüm topallamanın gerçek bir nedeni vardı.

"Ne durumdayız?"

"Baygın." Başımızda dikilen Webster'a baktım. "Çok endişeleniyorum."

"Öf," dedi Webster eğilip uyku tulumlarıyla birlikte adamı kaldırarak. "Sen ısıtıcıyla votkayı getir. Feneri unutma. Burada olduğumuza dair iz bırakmayalım."

George onunla aynı boydaydı ve düzgün beslense hemen onun kadar yapılı olabilirdi; buna rağmen Webster onu rahatlıkla taşıdı. Bu da Webster'ın görüldüğünden daha güçlü olduğuna dair iyi bir hatırlatma oldu: ne isterse yapacak kadar güçlüydü. Ona güvenmek kocaman bir beyaz köpek balığını evcil hayvan niyetine beslemek gibiydi.

Feneri çıplak parkelere doğrultarak arkamızda bıraktığımız izleri temizlemeye başladım. Öncesinde suçum olmasa da artık adam kaçırmaya yardım ve yataklıktan suçluydum. *Webster'dan George'u hapsetmesini istememiş olabilirim*, diye düşündüm mutsuzlukla ama ona engel olmamıştım. Evsiz adamı sorgulamayı reddetmemiştim. İyi biri olduğumu düşünüyordum ama işime geldiğinde Webster'ın planına ayak uydurmayı reddetmemiştim.

"Tamam mı?" Webster mutfakta yanıma gelip içi şişe dolu torbayı elimden aldı.

"Tamam."

"İyi görünmüyorsun."

Ona sırtımı döndüm. Daha önce yaptıklarım ve şu anda yaptığım şey konusunda konuşmak istediğim son kişiydi. Dikkatli olmazsam sonum onun gibi olacaktı. "Plan nedir?"

"Kamyonetin arkasında yatıyor."

"Arkada," diye tekrar ettim. "Ama..."

"Ön tarafta oturmasını istemiyorum çünkü bir, kokuyor ve iki, dik oturacak kadar iyi durumda değil, tamam mı? Ve bu konu tartışmaya kapalı."

"Peki."

"Seni Doğu Croydon tren istasyonunda bırakacağım. Oradan milyon tane trene binebilirsin. Bir tanesi evine gidiyordur."

Aklıma gelen ilk şey gecenin bu saatinde tren olmadığıydı ama saate baktığımda o kadar da geç olmadığını fark ettim. Trenler çalışıyordu, etrafta insanlar olacaktı. Normal hareket etmem gerekiyordu, yani kendimi toparlamam lazımdı.

"Tamam. George'u nereye götüreceksin?"

"Buradan uzak bir yere." Sonra yumuşadı. "Hastaneye götüreceğim, tamam mı? Ama kimsenin burayla ve bizimle bağlantı kuramayacağı kadar uzağa götürmem lazım."

Biz. Artık Webster'la bir ekiptik. Ürperdim ama o fark etmedi.

"Güvenlik kameralarının kör noktasını bulup onu bırakacağım. Sonra ambulans çağıracağım. Gelip ilgilendiklerinden emin olacağım ama doğrudan müdahale etmeyeceğim."

"Olur, tamam."

"Endişelenme." Beni kollarının arasına alıp bir süre sardı. Burnunu saçlarıma bastırıp derin bir nefes aldı. Sessizce ve çaresizce çırpındım ama kurtulamadım. Fark etmemiş gibi davrandı, yavaş yavaş kollarını gevşetti ve bana gülümsedi. "Bunların seninle ilişkilendirilmesine izin vermeyeceğim. Sana yardım etmek için buradayım, canını yakmak için değil."

"Bırak beni."

"Bir kez olsun nazik davranamaz mısın?" Canı yanmış gibiydi. "Biraz medeni olmak çok mu zor?"

"Beni hırpalaman hoşuma gitmiyor."

"Yardım ettiğim için bu kadarını hak ettiğimi düşündüm," dedi sakın bir sesle. "Ama göreceğiz. Yakında değerimi anlamayı sağlayacak birtakım nedenler olabilir."

"Ne demek istiyorsun?"

Yüzü, sempatiye benzer bir duyguyla yumuşadı ve bu çok rahatsız ediciydi; onun kalbinde böyle duygulara yer olmadığını biliyordum. "Zamanı gelince anlayacaksın. Hadi, artık kamyonete bin. Epeydir buradayız, evi de kilitlemem lazım."

Kamyonetten inip Doğu Croydon İstasyonu'na beş dakikalık mesafede, karanlık bir ara sokağa girdiğimde önceki birkaç saatin gerçek olması imkânsız gibi geldi. İstasyona yürüyüp Webster'ın dediği gibi nakit parayla bilet aldım. Bana bir şapka vermiş –siyah, örgü bir bereydi, tepesinde saçma sapan bir ponpon vardı– ve kafama takmamı izlemişti.

"Güzel. Artık kendine hiç benzemiyorsun. Muhtemelen Victoria'da başka trene bineceksin, Victoria hattından doğrudan King's Cross'a gidebilirsin. Şapkayı Victoria'da bir yerde bırak. İstasyonun ana platformuna çıkmadan önce çıkar. Doğrudan metroya in, etrafta oyalanma."

"Metrodan nefret ediyorum," dedim, bütün dikkatimi yoldaki tümseklere ve sarsıntılara vermiştim. Evden ayrıldığımızdan beri George'u görmemiştim ama Webster bana durumunun iyi olduğuna dair güvence vermişti. Gerçi Webster'ın sözlerinin hiçbir değeri yoktu, bunun farkındaydım. George hiç ses de çıkarmamıştı ama bilinci de kapalıydı... Düşüncelerim bu konu etrafında üzüntüyle dolanıp duruyordu.

"Bu sefer hızlı trene bin," dedi Webster çenemi sıkıca tutup beni kendisine bakmaya zorlayarak. "Orada olmaya hakkın varmış gibi davran. Normal ol. Normalde ayakta duruyorsan

ayakta dur. Kimseyle göz teması kurma ama bundan özellikle de kaçınma. Bu akşam yaptıklarını unut.”

İmkânsız, diye düşündüm ama söylemedim. Ne var ki tren önümde durduğu ve kapılar açıldığı sırada normal bir yolculuk yaptığımı hissettim. Otopilota geçerek arka tarafa bakan bir koltuk aradım ve vagona dağılmış diğer yolcuları görmezden geldim. Victoria’ya geldiğimde Webster’in talimatlarını aynen uyguladım ve bir bankın yanında durup telefonumu almak için iki elime ihtiyacım varmış gibi şapkayı bıraktım. Sonra önümdeki ekrana dalmış gibi yaparak oradan uzaklaştım. Kimse arkamdan seslenmedi. Kimse yanıma gelmedi.

Varlığını bile fark etmediler.

Bana söylenenleri yerine getirip metroya indim ve bilet almak yerine banka kartımı kullanarak turnikeden geçtim, böylece biri nerede olduğumu araştırırsa kaydı görebilecekti. Webster, Victoria istasyonunda olmanın suç olmadığını söylemişti. Herhangi biri nerede olduğumu ya da ne yaptığımı öğrenmek isterse takip edilebilir olmak lehimeydi. Yüzlerce insanın arasında fayans kaplı tünellerde ilerledim, ne aceleyle yürüyordum ne de yavaş gidiyordum. Gelen ilk Victoria hattı trenine bindim ve vagonun ortasında durup yere bakarak hangi durakta olduğumu anlamak için anonslara kulak verdim. Önce Green Park, sonra Oxford Circus geldi ve vagonun yarısı indi, inen kişi kadar da yolcu bindi. Warren Sokağı. Euston. King’s Cross’a gelince trenden inip dümdüz koridorlarda saatlerce gibi gelen bir süre boyunca yürüdüm. Sonunda istasyona ulaştım, yürüyen merdivene binip açık havaya çıktım.

Karanlıktan çıktığımda birden yorgun ve çok aç olduğumu fark ettim. Bir büfede durup devasa bir hamburger aldım. Normalde yemek için eve gidene kadar beklerdim ama mümkün değildi; büfenin yanında durdum ve hiç de zarif olmayan koca ısırlıklarla hamburgerimi bitirdim.

Biraz kendimi toparladıktan sonra eve yürümem çok daha kolay oldu. Rüzgârdan ve yorgunluktan kanım donduğu için hızlı hareket ettim. Kemiklerim sızlıyordu. Sıcak bir duş almak, en sevdiğim pijamalarımı giymek ve erkenden yatmak istiyordum.

Ama yaşadıklarımın bununla alakası yoktu.

Köşeyi dönüp bahçe kapısına doğru yönelmiştim ki durdum. Kapının hemen önünde bir polis arabası duruyordu. Bir polis memuru arabaya yaslanmış bekliyor, kafasını eğmiş telsizini dinliyordu. İkinci bir memur elinde bir defterle kapıdan çıktı. Sağına soluna bakındı ve beni görünce kaskatı kesildi.

"Ingrid? Ingrid Lewis?" Çevik adımlarla bana doğru yürümeye başladı, koşmuyordu ama alabildiğine hızlıydı. Meslektaş da doğrulup onun peşinden gelmeye başladı.

Kaç, dedi içimden bir ses.

Çok geç kalmıştım. Her zaman geç kalıyordum.

Bedenimden ayrılmış gibi hissettiğim bacaklarım aniden çalışmaya başladı ve onlara doğru yürüdüm. "Sorun ne?" dedim.

"Seninle konuşmamız lazım, Ingrid. Karakola gelip ifade vermen gerekiyor."

George Reese'i şimdiden öğrenmiş olmaları inanılmaz, diye düşündüm. Beni nerede bulacaklarını da biliyorlardı. Zar zor tek bir kelimeyle cevap verebildim.

"Neden?"

"Bir olay olmuş."

"Ne tür bir olay?" İçim saf bir dehşetle sarsılıyordu. "Ne oldu?"

"Bir arkadaşın bir tür kavgaya karışmış. Detayları bilmiyorum, kusura bakma." Öz güvenli tavırları ve berrak bir sesi vardı, şok nedeniyle kendisini dinlemeyen insanlarla konuşmaya alışkın gibiydi. "İsmi Mark Orpen."

"*Mark mı? İyi de ne olmuş ona? İyi mi?*"

Cevabı iri yarı polis memuru verdi. "Biri onu dövmüş. Hastanede." Sonra bunu yeterince üzücü bulmamış gibi, "Komada," diye ekledi.

Polisler beni Islington karakolundaki ifade odasına aldı ve dedektifler benimle konuşmaya hazırlandıkları sırada iç karartıcı duvarları izledim. Arka tarafta ne olduğunu biliyordum; Mark'ın başına ne geldiğine dair bir teori oluşturmak için hummalı bir kanıt toplama telaşı vardı. *Muhtemelen Webster'i ve evimizin yandığını biliyorlar*, diye düşündüm. Beni de o yüzden getirmişlerdi. Bu sefer şüpheli değildim.

Ama Mark için endişelenmem gerekiyordu.

Benim yüzümden mi olmuştu? Bana gözdağı vermek için yapılan saldırıların hedefi olabileceğine mi karar verilmişti?

Yoksa çok daha basit bir açıklaması mı vardı?

V&A kafeteryasındaki dengesiz sandalyede oturduğumu hatırladım, John Webster'a cevap yetiştirmek için Mark'tan, ne kadar değiştiğinden bahsetmiştim.

Croydon'daki evin rutubetli, karanlık mutfağında durduğumu hatırladım, fenerin ışığı Webster'ın elmacık kemiklerini, kirpiklerini ve gözlerindeki parıltıyı aydınlatıyordu.

Yakında değerimi anlamayı sağlayacak birtakım nedenler olabilir.

Ne demek istiyorsun?

Zamanı gelince anlayacaksın.

Webster ona dersini vermekten zevk alırdı. Mark'ı yenecek kadar güçlüydü, ahlaki anlamda engel tanımıyordu ve Mark'ın

evini bildiğini tahmin ediyordum. Amaç, araç, fırsat: Üçü de vardı.

Ama bugün olanlardan sonra onu herhangi bir nedenden polise şikâyet edersem beni mahkemeye sürükleyebilirdi. Sanık kürsüsünde yanında oturabilirdim, ikimiz de George Reese'in kaçırılmasına dair hüküm giyebilirdik.

Hayal gücüme yenik düşüyorum, diye düşündüm ve kendime gelmek, önümde duran soğumuş çayın ve gece yarısına kalan saniyeleri sayan duvardaki saatin gerçekliğine dönmek için yanağımın içini ısırdım. Paniklemenin hiçbir faydası olmayacaktı.

Dedektifler geldiklerinde profesyonel ve kibar davrandılar. Biri erkek, diğeri kadındı. Kadın olan Mark'tan haber olmadığını söyledi. Kafatası çatlamıştı. En erken yarın haber alacaklardı.

"Buna olası bir cinayet soruşturması gözüyle mi bakıyorsunuz?"

İkisi de tepki verdi: Bir anlığına donup kaldılar. Polis müdahalesinin seviyesinden durumun ciddiyetini tahmin edebileceğimi biliyordum.

"Olası cinayet olarak bakıyoruz, evet."

Bir anda başım döndü. Öne eğilip ellerimi masaya koydum ve alnımı da ellerime dayadım. "Pardon," dedim.

"Sorun değil," dedi birisi. Sandalye gıcırtısı ve kapı sesi duyuldu. Bir dakika sonra başımı kaldırdığımda önümde plastik bir bardakta su durduğunu gördüm. "İyi gelir."

"Teşekkür ederim." Titrek ellerle suyu içtim. İki dedektif beni izledi ve istedikleri sonuçlara vardılar.

"Ne olmuş?"

"Bu sabah erken saatlerde evinin önünde saldırıya uğramış," dedi erkek dedektif, sonra arkasına dönüp saate baktı ve gece yarısını geçmiş olduğunu gördü. "Dün sabah," diye düzeltti.

"Eve dönerken mi?"

"Çöpü çıkarırken olduğunu düşünüyoruz," dedi kadın. "Saat altı civarı. Çöp konteynerinin yanında bulunmuş ve yanında dolu bir çöp torbası varmış. Sokak kapısı açıkmiş."

"Kavga mı etmiş?"

"Kafasının arkasına darbe almış. Elllerinde savunma yarası yok. Düşüşünü yavaşlatmak için bile ellerini kullanamamış."

Webster'a asla sırtını dönmezdi, Webster da saldırıya geçmeden önce ona meydan okuma fırsatını asla kaçırmazdı. Webster'ın bahsettiği şey bu olamazdı.

"Evinden bir şeyler çalınmış mı?"

"Hiçbir şeye dokunulmamış. Anladığımız kadarıyla Mark'ın değerli eşyaları duruyor; bilgisayar, telefonu, bisikleti, araba anahtarları, yüklü miktarda para."

Hayalimde canlandırabiliyordum. Her şeyin şarjını tam tutardı, kapıdan çıkarken tek hamlede alınacak şekilde yerleştirirdi. Anahtarlarının ve kartlarının yanında bir avuç bozuk para ve banknotlar olurdu.

"Hırsız mı arıyorsunuz?"

"Çok pahalı bir saat takıyormuş fakat saat alınmamış," dedi kadın hafifçe gülümseyerek. "Yani bu ihtimali değerlendirdik."

"Değerlendirmişsinizdir tabii," dedim. Saati biliyordum; vaftiz babasının hediyesiydi. Hırsızlar bunu kesinlikle kaçırmazdı. Başımı iki yana salladım. "Böyle bir şeyi kim yapar bilmiyorum," dedim. Webster olsa Mark'la oyun oynar, ne yapacaksa yavaş yavaş yapardı.

Dedektifler anlamını çıkaramadığım bir biçimde bakıştılar ama o an sözsüz bir karar verdikleri açıktı.

"Mark bulunduğu bilinci kapanmak üzereymiş. Komşusu, ambulansın gelmesini beklerken sürekli aynı şeyi sayıkladığını söyledi. İki kelime. *Ingrid'e söyle*. Tekrar tekrar bunu demiş," dedi kadın dedektif Victoria döneminde yaşamış hanımefendiler gibi ellerini önünde birleştirerek. "Neden bunu söylediğini öğrenmek istiyoruz. Siz anlamını biliyorsunuzdur diye düşündük."

Yardım etmeye çalıştığım ama edemediğim, aynı şeylerin tekrarlandığı, uzun bir görüşmeden sonra nihayet beni bıraktılar.

"Acaba *Ingrid*'e söyle derken, *Ingrid*'e üzgün olduğumu söyle, demek istemiş olabilir mi?" diye önermişti kadın dedektif.

"Olabilir ama bunu neden söylemiş olabileceğini kestiremiyorum." Gözlerimden boşanan yaşlar yanaklarımdan akıyordu, onlara engel olamıyordum. Onu geri istediğimi kendime itiraf etmiştim artık. Adam'la yatmamı engelleyen şey buydu. Yaşadığımız onca şeyden sonra, birbirimize söylediğimiz onca korkunç laftan sonra hâlâ Mark'ın dönmesini istiyordum.

Onu neden istiyorsun? Seni terk etti. Biraz daha cesur olmalısın, dedi Webster'ın sesi kafamın içinde. *Bu kadar acınası olma, Ingrid.*

Karakoldan çıkar çıkmaz taksiye atlayıp doğruca hastaneye gittim. Eve gidemezdim. Ayrıca annesiyle babası muhtemelen çok endişeliydi, bir ihtiyaçları olup olmadığına bakmam gerekiyordu. Durum tam tersi olsa Mark öyle yapardı.

Açıkcısı Diana ve Julius sadece bahaneydi; ihtiyacım olan Mark'ın yanında olmaktı. Ölme ihtimalini kesinlikle kaldırmıyordum.

Gecenin bir yarısıydı, hastanede yalnızca sarhoşlar, ağır hastalar, mahkûm getirmiş polisler ve hastane çalışanları vardı. Yankı yapan loş koridorlarda parmaklarımın ucuna basarak ilerledim. Yoğun bakım ünitesindeki hemşire masası kalabalıktı, üç hastane çalışanı kafa kafaya vermiş fısıldaşıyordu. Ben yaklaşıncı biri kafasını kaldırdı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Ben Mark Orpen'ın... nişanlısıyım," dedim yüzüksüz parmağımı cebime sokarak. "Durumu nasıl?"

"Stabil, tatlım. Dinleniyor. Gidişatından memnunuz," dedi ve sempatiyle başını bir yana eğdi. "Onu görmek ister misin?"

"Evet, lütfen," dedim. Onu görmeyi o kadar çok istiyordum ki.

"Birkaç dakika beklersen annesiyle içeri girebilirsin. Şu anda yakınlar odasında," dedi masadan kalkıp parmağıyla işaret ederek. "Bütün gün buradaydı."

"Burada kalması gerekiyor mu?"

"Hayır. Ona eve gitmesini söyledik ama bizi dinlemedi." Hemşire şüpheyi beni süzdü. "Belki sen ikna edersin."

"Denerim," dedim koridorda ilerleyerek. Beni izlediklerinin farkındaydım.

Yakınlar odasındaki ışık o kadar loştu ki Diana'yı bulmam biraz sürdü. Küçük bir koltukta kıvrılmıştı. Onu uyandırmayacaktım ama eşikte durduğum sırada kafasını kaldırdı.

"Ah, Ingrid, *canım*. Geleceğini biliyordum."

Ona sarıldım, zayıfladığını fark edince içim acıdı. Geçen zaman ve endişe onu yıpratmıştı. Hâlâ çarpıcı derecede çekici bir kadındı ama saçına aklar düşmeye başlamıştı. "Nasılsın?" diye sordum.

"Endişeliyim." Burnunu çekerek gülümsemeye çalıştı. "Ardıklarında duyduklarıma inanamadım. En yakını biziz. Hemen buraya geldim, Julius'u evde bıraktım çünkü beklemekten yorulacağını düşündüm. Sonra da Mark'ı burada tek başına bırakmak istemedim." Son kelimedede sesi çatladı ve dudağını ısırıldı.

"Hemşire durumunun iyi olduğunu söyledi."

"Öyle mi? Çok sevindim," dedi Diana elimi tutarak. "Gelecek büyük iyilik ettin."

"Yardım etmek istedim." Bir an tereddüt ettim. "Diana, Mark tüm gece burada kalmanı istemez. Çok geç oldu, Julius endişelenir. Mark'ı görmeye girelim, ona iyi geceler dile, olur mu?"

"Belki... ama tek başıma eve gitmek istemiyorum." Alt dudağı titredi. "Benimle gelirsen..."

Evi Barnes'ta küçük, harika döşenmiş bir yerdi. Benim daireme hiç de yakın değildi. "Tabii ki gelirim," dedim yine de.

"Kahvaltıyı birlikte ederiz, sonra hastaneye geliriz," dedi beni daha sıkı kavrayarak. "Mark geldiğini duyunca çok duygulanacak. Belki bu şerden bir hayır çıkar."

Zihnimde ufaktan alarm çanları çalmaya başlamıştı.

"Birbirinize fırsat tanırsanız tekrar birlikte olacağımızı biliyordum. Seni çok seviyoruz, Ingrid."

"Çok aceleci davranmayalım," dedim canlı bir sesle. Diana'ya tekrar birlikte olacağımızı ima etmem Mark'ın hoşuna gitmezdi. "Ben gidip hemşirelerle konuşayım."

Mark'ın baş ucunda, annesinin karşısında durup ona baktığım sırada yaşadıklarım gerçek değilmiş gibi hissettim. Bilinci kapalıydı, hareket etmiyordu, bedeni yatağın etrafında bipleyen ve yanıp sönen makinelere bağlıydı. İyi kısmı oksijen maskesi olmadan nefes alıyor olmasıydı. Test sonuçları umut vadeliyordu.

"Beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok," demişti hemşire, sonra gülümseyip bizi yalnız bırakmıştı. Nezaketine ve profesyonel kayıtsızlığına imrenmiştim. Diana ağlıyordu, gözleri Mark'ın yüzüne odaklanmıştı.

Berbat hissediyordum. Mark oraya gelmemi ister miydi acaba? Onu bu hâlde görmemi ister miydi? Göğsü çıplaktı, düştüğü sırada parmaklarını incitmişti. Nazikçe eline dokundum, tek parmağımla okşadım. Cildi sıcaktı.

"Ingrid geldi, canım. O da senin için endişelenmiş."

Tepki gelmedi.

"Keşke uyanık olsan, hep birlikte sohbet ederdik." Yanığından bir damla yaş süzüldü. "Zavallım. Canımın içi."

Canının içi bir seksen boyunda, diye düşündüm. Kirpiklerinin gölgesi yanaklarına düşüyordu. Nefesi yavaş ve düzenliydi. Başımı onunkine dayayıp kokusunu bir kez daha içime çekmek istiyordum.

Onu hâlâ seviyordum ama o artık benim değildi.

Adam konusundaki tereddüdümün nedeni bu, diye düşündüm. Adam'ı seviyordum ama ufacık bile olsa Mark'ın bana dönme ihtimali olduğu sürece başkasına âşık olamazdım.

Mark, ismimi söylediğinde ne demek istemişti? *Ingrid'e söyle. Ona bu olayın yaşandığını söyle. Ona haklı olduğunu söyle. Ona yanıldığını söyle.* Ben dâhil kimse bu sorunun cevabını bilmiyordu, Mark uyanana kadar da kimse bilemeyecekti.

Tabii uyanırsa.

Bunu kendin de çözebilirsin, demişti bana.

"Yarın," dedi hemşire bize asansöre kadar eşlik ettiği sırada. "Yarın gelip durumuna bakarsınız. Belki yarın uyanır."

Ama ben geri gelmeyecektim. Bunu çoktan fark etmiştim. Diana'nın arabasını bulmasına yardım ettim ve sessiz sokaklarda ilerlerken kırmızı ışıkları ve etrafta gezinen motorları izledim.

Barnes'taki ev her zamanki gibi çok güzeldi, kapıyı açıp eşini gördüğünde Julius'un yüzünde beliren ifade daha da güzeldi.

"Şimdiye yatmış olman lazımdı," diye azarladı Diana, Julius da başıyla onayladı.

"Senin için endişelendim."

"Ingrid gelip beni buldu."

"Aferin, kızım." Julius yanağımdan öptü. Tam bir centilmendi. Son zamanlarda biraz zayıflamıştı, Diana onu yatağa götürürken koridorda hafif topallıyordu. Mark, Kanada'dan tam zamanında dönmüştü.

"Misafir odasında yatabilirsin, Ingrid. Misafir gelir diye hazırlamıştık. Gelecek hafta kardeşim gelecekti ama arayıp iptal edeceğim. Mark hastanedeyken misafir ağırlayamam. Tabii ki seni kastetmiyorum, Ingrid çünkü sen *misafir* sayılmazsın. Sen *ailedensin*."

Tanrım. Böyle düşüneceğini anlamam lazımdı. Ama Mark'ın ziyaretine gitmesem vicdanım sızlamaz mıydı?

Diana ve Julius ortadan kayboldu. Yavaşça peşlerinden gittim, duvarlardaki tanıdık resimlere, iyi seçilmiş, kıymetli

mobilyalara bir süre baktıktan sonra ışıkları kapadım. Buraya en son yangından önce gelmişim, Mark'la evlenip aileye katılmak üzereydim. Şimdi bu hayat başka birine aitmiş gibi hissediyordum: kendisinden ya da gelecekteki mutluluğundan şüphe edecek nedeni olmayan birine.

Açık mavi misafir odasına çıktım ve Diana'nın yatağın üstüne benim için uzun kollu bir gecelik ve yeni bir diş fırçası bıraktığını gördüm. Yataktaki iri, beyaz yastıklara özlem dolu bir bakış attıktan sonra kendimi bitişikteki banyoya girmeye zorladım. Yavaşça banyo yaptım, derimdeki pislik tabakaları akıp gitti. Gün bir türlü bitmek bilmemişti, travmatik olaylar yaşamıştım ve bitkin düşmüştüm. Geceliği giyip kendime baktım; fazla cicili biciliydi, nakışlı pamuklu kumaştan dikilmişti ve kesinlikle benim tarzım değildi. Diana'nın üstüne yakıştırdı. Mark'ın bu Freud kitaplarından fırlama kâbusu nasıl değerlendirceğini düşündüm: Nişanlısı, annesinin geceliğini giyiyordu. Yüzümdeki gülümseme silindi. Tekrar iyileştiğinde ona bunu anlatabilmeyi umuyordum.

Uyandığımda Diana komodinin üstüne bir bardak çay koyuyordu.

"Bilmek istersin diye düşündüm. Hastaneye telefon ettim, durumu iyiye gidiyormuş."

"Uyanmış mı?" Dirseğime yaslanarak doğruldum, hâlâ uyku sersemiydin.

"Daha değil. Bugün uyanmayabilir dediler. Ama ziyaretine gidebilirmişiz."

"Diana, bence..."

"Yarım saat sonra kahvaltı için aşağı inmiş ol," dedi sertçe ve ben cevap veremedim odadan çıktım.

Çayımı içerken ne yapmam gerektiğini, ne yapmamam gerektiğini düşündüm. Alt kata indiğimde giyinmişim, çıkmaya hazırdım.

"Hızlısın," dedi Diana onaylar gibi. Mısır gevreği hazırlıyordu. "Kahvaltıdan sonra hemen çıkabiliriz."

"Ben kahvaltıya kalmayayım," dedim. "Hastaneye de gelmeyeceğim."

"Ama..."

"Lütfen dinle. Dün Mark'a ne olduğunu bilmiyorum ama benimle bir ilgisi olabilir. Eğer öyleyse hastaneye ziyaretine gitmem iyi olmaz. Onunla son görüştüğümde tuhaf bir şeyler yaşadığım için güvenliğimden endişelendiğimi söylemiştim, ne olduğu önemli değil. Bence bana endişelenmekte haklı olduğumu anlatmaya çalışıyordu," dedim yutkunarak. "Mark'ın neden saldırıya uğradığını bilmiyorum ama arkasında kimin olduğunu bulmam lazım, bunu da hastanede oturarak yapamam."

"Ama..." dedi Diana tekrar fakat eşi elini uzatıp nazikçe koluna dokundu.

"Diana. O haklı," dedi. Sonra bana dönüp, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Henüz bilmiyorum. Bir şey yapacağım işte," dedim paltomu giyerek. "Birkaç gün boyunca mahkemede işim yok, düşünecek zamanım var."

"O zaman git ve ne gerekiyorsa yap," dedi Julius gülümseyerek. "Aklına koyduğu her şeyi yapabilecek birisin, tatlım."

Diana'ya döndüm. "Durumundan beni de haberdar eder misin?"

"Evet, tabii ki."

"Numaramı gönderirim."

"Bende vardır. Ya da Mark'ta. En kötüsü annende vardır."

O telefon kapalıydı ve çantamın dibinde duruyordu. SIM kartı ise Islington karakolundan aldığım bir zarfa koyup kendi adresime göndermiştim. Şu anda muhtemelen postanedeydi.

"Numaramı değiştirdim," dedim. "Yeni numaramı gönderirim."

"Tamam," dedi Diana hafif titrek bir sesle.

Eğilip yanağından öptüm, Julius'a da aynısını yaptım. "Her şey yoluna girecek. Mark güçlü biri. Kendine gelecek. Ama bunu kim yaptıysa büyük bir hata yaptı ve ben ona bedelini ödeteceğim."

40

Takip edilmediğimden mümkün mertebe emin olmaya alışarak nehre doğru yürüdüm, Barnes Köprüsü istasyonuna gidiyordum. Saat sabahın dokuzu olduğundan tren istasyonu devasa paltolar giymiş, işlerine giden sessiz insanlarla doluydu. Tıkış tıkış olan trene bindim, iri çantalı bir kadınla sıkışıklığa rağmen kalın kapaklı kitabını okumaya kararlı bir adamın arasında kalmıştım; sayfayı her çevirdiğinde bana dirsek atıyordu. Clapham Junction'a geldiğimizde indim ve rayların üstünden geçen yaya köprüsünün basamaklarını tırmandım; her gün on binlerce insanı taşıyan iki bin trenin geçtiği on yedi platformun üstünden uzanıyordu. Hangi platformların hangi yönlere gittiğini gösteren tabelaya kadar yürüdüm, köprünün diğer tarafında durup düşündüm. Webster'ın söyledikleri kulaqlarımda yankılanıyordu.

İnsanlar bildikleri yerlere giderler... İnsanlar sürekli kendileri hakkında bilgi verir. Özgür iradenle seçim yaptığını sanıyorsun ama aslında seçtiğin şeyler bildiğin ve rahatlatıcı bulduğun şeylerle sınırlı...

Avcıdan kaçmak için avcı gibi düşünmek gerekiyordu.

Pasaportumu çantamda taşıyordum. Bu evimin yandığı gün aldığım acı bir dersti. Aynı nedenden ötürü üstümde hep birkaç yüz pound para da bulundurdum. Sabah istasyona yürürken biraz daha para çekmiştim. Elimden geldiği kadar kartlarımı kullanmayacaktım. Yarım saat içinde Gatwick Ha-

valimanı'na gidebilirdim. Birkaç saat sonra da Kopenhag'da, babamın evinde olabiliirdim, beni gördüğüne sevinirdi. Sabırsız, komik babam hâlâ gençliğinde edindiği isyankâr imajını koruyordu; tek kulağında iki küpe vardı ve külüstür bir motosikletle dolaşıyordu. Kollarıyla beni sarmasını, rahatlatmasını, beni içki içmeye götürmesini, hoş bir restoranda yemek yedirmesini ya da nesillerdir ailemize ait olan nehir kenarındaki yazlığa kaçırmasını istiyordum. *Orada kimse beni bulamaz*, diye düşündüm ama bulabileceklerini, bulacaklarını ve oraya gidersem babamı da tehlikeye atacağımı bilmek içimi yakıyordu.

Gözlerim tekrar durak isimlerinde dolaştı; tanıdık olmayanı, bilinmeyeni arıyordum. Kriterlerim şuydu: çok küçük olmayacak ama çok uzak da olmayacak bir yer.

"Ne zaman," diye mızızlandı yanımdan geçen bir kadın, "Brighton'a varacağız? Çünkü odaya girmemize izin vermeyeceklerse erken gitmenin anlamı yok. Saatlerce valizimle dolaşmak istemiyorum, Andrea."

Ters yöne, bilet gişesine giden yolcuların arasına karıştım.

Daha önce Brighton'a gelmişim ama uzun zaman olmuştu; okulum Kraliyet Köşkü ve limana gezi düzenlemişti. En son gittiğimde yaz mevsimiydi, çakıllı sahilde oturup dondurma yediğimi hatırlıyordum. Maalesef başka bir şey de kalmamıştı zihnimde. Tren istasyonundan çıkıp yokuş aşağı inerken gördüğüm hiçbir şey gözüme tanıdık gelmedi. Hava soğuktu, alçak bulutlar binaların çatılarına teğet geçiyordu, denizden yayılan sis de uzaktaki binaların hatlarını bulanıklaştırıyordu. Hızlı yürüyor, rastgele ara sokaklara giriyordum. İstasyondan uzaklaşmak istiyordum. Çantam dışında yüküm yoktu. Clapham Junction'da harcadığın-kadar-öde mantığıyla çalışan SIM kartlardan almıştım. Numarayı Diana'ya mesaj atmış ve ondan cevap almıştım, yani sorun yoktu. Mark'ın durumunu bildireceğine söz vermişti, ona güveniyordum.

Yokuş aşağı inen tüm yollar deniz kenarına çıkıyordu; sonunda karanlık, öfkeli, beyaz dalgalarla dolu bir denizle karşılaştım. Kıydaki gezinti alanı rüzgârdan pürüzsüzleşmişti. Soğuktan titreyerek birkaç adım geriledim ve sütunların arasına sığınarak bir süre gezindim. Kendimi vitrinlere bakarken buldum ama arkamdaki sokak ve kendi yansımam dışında bir şey görmüyordum. Bu sayede yalnız olup olmadığımı kontrol edebiliyordum. Antikacıları, kuyumcuları ve dar sokakları geride bırakarak Marks & Spencer'a girdim ve pijama, iç çamaşırı ve fazladan kazak aldım. Satış görevlisi nerede eczane bulabileceğimi söyledi ve yardımseverliğini bir adım öteye taşıyarak Marks'ın karşısındaki devasa alışveriş merkezini işaret etti. Birkaç atıştırmalık, nemlendirici krem, yeni bir diş fırçası, diş macunu, tarak ve ihtiyacım olabilecek her şeyi aldım, tabii ki abartmadan. Cebimdeki parayla birkaç gün geçinmem gerekiyordu. En son bir defter ve kalem aldım. Küçük, camları buğulu bir kafede öğle yemeği yedim. Orada otururken neredeyse normal hayatım devam ediyor gibi hissettim. Bunun bir yanılgı olduğunu biliyordum ama bir iki saatliğine öyleymiş gibi davranma izni verdim kendime. Saat üçü geçene kadar önümde bir bardak kahveyle orada oturdum. Sonrasında etrafımdaki konuşmaları dinlemeyi bırakıp aldıklarımla birlikte deniz kenarına döndüm. Deniz çok dalgalıydı ve rüzgâr güçlenmiş, havaya sular sıçratıyordu. Başımı eğip liman boyunca yürüyerek küçük, silik bir otele girdim ve üç geceliğine deniz manzaralı, çift kişilik bir oda tutmayı başardım. Paramın çoğunu vermem gerekti ama sorun değildi. Dışarı çıkmayı planlamıyordum.

Oda beşinci kattaydı. İçeride kahverengi ve krem renkleri baskındı. Normalde olsa yıpranmış halıyı, banyo fayanslarının arasındaki lekeleri, grileşmiş perdeleri görünce burun kıvrırdım. Ama kapıyı arkamdan kapadığım anda güvende olacağım bir sığınaktaymışım gibi hissettim. Bir yatağım, masam ve hatta biçimsiz bir koltuğum bile vardı. En çok sevdiğim

şeyse manzarasıydı. Hem kıyıyı hem de ötesinde uzanan denizi görüyordu. Ufku görmek beni rahatlatıyordu. Birkaç eşyayı boşalttım, koltuğu pencereye doğru çevirdim ve hava kararana kadar denizi izlemeye koyuldum.

Sonraki günlerde pek dışarı çıkmadım. Oturup düşündüm, bildiğim az sayıda gerçeğin üstünden etraflıca geçtim, sıralamalarını değiştirip ortaya mantıklı bir şey çıkarmaya uğraştım. Bitkin düşmüş temizlik görevlisi odamı atlamaktan memnundu, yanımda yeterince yiyecek olduğu için otelin kahvaltısını yeme riskini almama da gerek yoktu. Hava o kadar kötüydü ki deniz kenarında yürümediğim için suçlu hissetmiyordum. Köpeklerini gezdirenler ve koşucular baştan ayağa yağmurluk giymiş olmalarına rağmen hâlâ felaket görünüyordlardı. Yağmur ve sulu kar, düzenli aralıklarla cama vuruyor, İngiltere'nin güneyi fırtına rüzgârlarıyla boğuşuyordu. Televizyondaki haberler sel riski ve yapısal hasarlar hakkında korkutucu uyarılarla doluydu; hepsi bana çok uzak geliyordu. Benim dünyam otel odasının dışında bitiyordu.

İkinci gün, öğlen sularında telefonum bir kısa mesajla titredi.

**Mark uyandı!! Drmu iyileşiyor ama kafası çok krşk.
Ne olduğunu hatırlamıyor. Yrn yoğun bakımdan çıkacak. Sana sevgilerini yolluyor ama neden adını syldğn bilmiyor!!! D xxx**

Ona ve normal kelimeyi yazmaktan daha uzun süren aptal kısaltmalarına karşı anlık bir sevgi seli hissettim. Gözlerim dolmuştu: Mark uyanmıştı ve yakında yoğun bakımdan çıkacaktı. O kadar rahatlamıştım ki neredeyse dizlerimin bağı çözülmüştü. Ölmeyecekti. *Sana sevgilerini yolluyor*. Basmakalıp bir laftı işte, duygusal bir annenin seçtiği kelimelerdi. Mark

hakkındaki duygularımdan emin olmasaydım mesajı tekrar tekrar okumuş olmam bana bir ipucu verirdi.

Hiçbir şey hatırlamıyor olması sinir bozucuydu ama buna hazırlıklıydım. Başının arkasına kafatasını çatlatacak kadar sert bir darbe almıştı, haliyle bir şeyler hatırlamaması doğaldı. İsmimi söylemiş olması uyarı olmayabilirdi, belki de beyni kısa devre yapmıştı.

Kısa bir mesaj gönderip teşekkür ettim ve çabuk iyileşmesini diledim. Bir süre de sevgilerimi göndermeli miyim diye düşünüp durdum. Yoğun bakım ünitesinde oturup mesajı yüksek sesle okuduklarını, Mark'ın mesaja ne tepki vereceğini düşündüm, tabii bir tepki verirse.

Mark'ın başına gelenler hakkında beni düşündüren bir şey daha vardı. Yoğun bakım ünitesindeki insanlar işlerini önemsedikleri hâlde çok soğukkanlıydı. İşleri buydu, tıpkı benim hukuk konusunda olduğum gibi. Bana olağanüstü gelen şey onlar için rutindi. Kaşlarımı çatarak düşündüm. Adalet sistemi hakkındaki bilgimin ve gerçekleri olay örgüsüne uygun olarak dizme konusundaki deneyimimin yardımcı olacağını sanıyordum ama asıl sorun da bu olamaz mıydı? Olaya yanlış açıdan bakıyordum.

İhtiyacım olan sıradan bir vatandaştı, neyse ki onu nereden bulacağımı biliyordum.

"Alo?" Adele telefonu açtığı anda sesi kaygılıydı.

"Ben Ingrid."

"Ingrid? Neden bilmediğim bir numaradan arıyorsun? Telefonunu mu kaybettin?"

"Hayır. Geçici olarak bunu kullanıyorum."

"Peki." Şaşırmış gibiydi.

"Ne yapıyorsun?"

"İşlerimi toparlıyorum. Buluşmak ister misin?"

"Londra'da değilim," dedim. "Ama biraz zamanın varsa yardımını isteyecektim."

"Ne lazımsa."

Bunu içtenlikle söylediğini düşündüm ki zaten bu yanına bayılıyordum. "Kulağa tuhaf geleceğini biliyorum ama sana bir hikâye anlatmak istiyorum."

"Tamam."

"Senden de bana düşüncelerini açık açık söylemeni istiyorum."

"Aşk hikâyesi mi?" dedi umut dolu bir sesle.

"Tecavüz davası hikâyesi."

"Anlamam lazımdı." İç geçirdi. "Tamam. Dinliyorum."

Guy Lanesbury'nin davası hakkında hatırladıklarımı, yaşananları anlattım. "Kız yalan söyledi, biz de yalan söylediğini kanıtladık. Guy yanlış bir şey yapmamıştı. Jüri ona inandı."

"Pe-ki," dedi ama sesi ikna olmuşa benzemiyordu. "Ama çocuğun yaptığı şey Lisa'yı üzmüş."

"Ama bu, durumu yasa dışı kılmıyor."

"Mesele o değil, Ingrid. Lisa'nın kalbi kırılmış, utanmış ve... açıkçası suçluluk duymuş çünkü Guy'ın aklanması onu suçlu çıkarmış."

"Onun için üzüldün."

"Tabii ki. Sen üzülmedin mi?"

"Üzüldüm ama bu, Guy'ın hapse girmesi gerektiği anlamına gelmiyor."

"Evet, gerekmiyor. Aslında ikisi de kurban sayılır: kötü kararların, genç ve aptal olmanın kurbanları. Lisa onun duygularını incitmiş ama Guy'ın yaptığı da doğru değil. Ona yaptığı şey için rızasını almış olamaz. Lisa da arkadaşları tarafından dışlanmayı hak etmemiş. Babasının önünde küçük düşürülmeyi hak etmemiş. Guy'ın yaptıklarından ötürü mutsuz olmaya hakkı var ama Guy hapse girse bile arkadaşlarını ve mahremiyetini kaybetmiş olacaktı. Olaya kazanan, kaybeden ve hukuk tarafından bakıyorsun. Hayat öyle değil. Duygular düzgün, mantıklı ve *hukuki* olmuyor," dedi duraksayarak. "Davada yaptıkların hakkında ne hissediyorsun?"

"Ben mi?"

"Bir savunma içgüdüleriyle konuşuyorsun. Davada senin rolün neydi?"

"Pek bir şey yapmadım. Guy'la gerçekten neler olduğuyla ilgili konuştum. Milyonlarca telefon kaydını inceledim. Ha, bir de birini sorguladım. Bir tanığı."

"Kimdi?"

"Lisa'nın en yakın arkadaşı Tess'i," dedim. Onu hatırlıyordum: solgun, yuvarlak bir yüzü vardı, ağırbaşlı bir tipti, birkaç saniyede bir gözlüğünü düzeltiyordu. "Lisa'nın o gece Guy'la yatmak niyetinde olduğunu itiraf etmişti. Lisa'ya olayı polise bildirme fikrini de o vermiş. Teknik olarak Lisa'yı tecavüze uğradığına ikna etmiş..."

"Tecavüz değilse ne peki?"

Arkama yaslanıp denize baktım. "Nahoş bir hadise," dedim.

"Hem de nasıl," dedi Adele. "Senin başına böyle bir olay gelse, ben seni polise gitmeye ikna etsem ve sonucu böyle olsa kendime çok kızardım. Seni yarı yolda bırakmak istemezdim."

"Lisa'yı yarı yolda bırakmadı aslında," dedim dalgın dalgın. "Kendilerini onurlu bir duruşun ardına gizlemeyen bir sürü başka insan da vardı."

"Senin gibi mi?"

Belinda'yı ve Savunma Avukatı Hugh Hardwick'i etkilemeye çalışıyordum. Tess'e ne söylediğimi hatırlamıyordum ama hâkimin bir iki kez gözü seğirerek beni durduğunu hatırlıyordum. Fazla hevesli genç avukatların kararlılıkla dizginlenmesi gerekiyordu ama hâkim bana yine de nazik davranmıştı. Neyi neden söylediğini bilmeyen biri, hâkimin benim tarafımı tuttuğunu bile düşünebilirdi.

Karşımdaki genç kıızı sadece zorlu bir meydan okuma olarak görmüştüm. Onun neler hissedeceğini hiç hesaba katmamıştım.

"O zamanlar gençtim. Bu kadar deneyimli değildim."

"Herhâlde alışılıyordur."

"Alışılıyor ama ben alışamadım," dedim. Barodaki birçok kadın gibi sadece seks davalarına bakmak istememiştim. Büyük dolandırıcılık, soygun, cinayet davalarına bakmak istiyordum; karmaşık, zorlu, riskli davaları almak iki insanın sözüne bakan, kanıtsız, çözümü imkânsız tecavüz davalarından çok daha tatmin ediciydi. Kariyerim farklı bir yöne evrilmişti. *Ama bu sadece kariyer kararı değil*, diye itiraf ettim kendime. Bu kadar büyük bir bedel karşılığında kazanmak hoşuma gitmemişti.

Bu konuda konuşmaya çalıştığımda Belinda yüzüme gül-müştü. "Sence erkeklerin tecavüzcüleri savunmak için kendilerine bahane uydurmaları gerekiyor mu? Sence onlardan kurbanın durumunu anlamalarını bekliyorlar mı? Bu davanın da diğerlerinden farkı yok, mesleki görevin müvekkilin için elinden gelenin en iyisini yapmak, neyle suçlanıyor oldukları fark etmez."

"Orada mısın?" dedi Adele endişeli bir sesle.

"Evet."

"İşini yaptığının farkındayım ama seni tanımayan biri bunun yapılacak bir iş olmadığını düşünmüş olabilir."

Adele'le konuştuktan sonra telefonumu tamamen kapattım. SIM kartımı büyük alışveriş merkezi yakınlarındaki bir çöp kutusuna attım. Hava o kadar kötüydü ki etrafta kimse yoktu, kafamda kapüşonla ıssız sokaklarda gezinirken tanınacağımı hiç sanmıyordum. Yine de yuvarlak çizerek otele döndüm ve ara sokaklara sapıp bekleyerek takip edilmediğimden emin oldum. Bu tür önlemler aldığım için hafiften delirdiğimi hissediyordum ama ortadan kaybolmak için çok uğraşmıştım, fazladan bir kilometre daha yürümekten zarar gelmezdi.

Köhne odamın güvenliğine kavuştuktan sonra oturdum ve birkaç gündür çıkardığım notları açtım. Duygusal tarafı halletmiştim. Şimdi duruşma raporu verir gibi özet çıkarmayı düşünmem gerekiyordu. Doğruluğundan emin olduğum gerçeklerden, aklımdaki soruların en muhtemel cevaplarından açık

ve tutarlı bir hikâye çıkarmalıydım. Hâlâ boşluklar vardı, tam olarak kavrayamadığım, şüpheden ileri gitmeyen, yanıldığımı umduğum şeyler vardı.

Sevdiğim başka biri daha zarar görmeden önce boşlukları doldurmam gerekiyordu.

41

Gönderen: KB@sanaozelinternet.com

Alıcı: Durbs, 4102

Nerede? Bilen var mı?

Gönderen: Durbs@uccretsizpostaat.com

Alıcı: 4102, KB

İzini mi kaybettin?

Gönderen: KB@sanaozelinternet.com

Alıcı: Durbs, 4102

Nerede olduğunu bilmiyorum, evet. Ama senin de gölgesi gibi peşinde olman gerekiyordu.

Gönderen: Durbs@uccretsizpostaat.com

Alıcı: 4102, KB

Arada sırada, fırsatım olduğunda onu takip ediyordum. Onunla konuştum bile. Ya şüphelenirse?

Gönderen: 4102@uccretsizcevrimiciposta.com

Alıcı: Durbs, KB

Tabii ki şüphelenecek, değil mi? Aynı yabancı birkaç kez karşısına çıkıp arkadaş canlısı davranırsa tuhaf olmaz mı?

Gönderen: KB@sanaozelinternet.com

Alıcı: Durbs, 4102

Şimdiye kadar onu izlemeye hiçbir katkı olmadığını belirtmek istiyorum.

ÖLDÜREN NEZAKET

Gönderen: Durbs@ucretsizpostaat.com

Alıcı: 4102, KB

Aynen. Biz bir sürü iş yaptık. KB daha çok risk aldı ama ben de üstüme düşeni yaptım. Peki sen ne yaptın?

Gönderen: 4102@ucretsizcevriliciposta.com

Alıcı: Durbs, KB

Ne yaptığımı biliyorsunuz. Açıkçası midem bulandı. Sıradakileri de yapmaya hazırım ama peşinde dolaşamam. Onu tanımak istemiyorum. Zamanı geldiğinde icabına bakmak, sonra da unutmak istiyorum.

Gönderen: KB@sanaozelinternet.com

Alıcı: Durbs, 4102

Tamam, sakın ol. Tartışmanın anlamı yok. Onu bulana kadar kimse bir şey yapamaz.

Gönderen: Durbs@ucretsizpostaat.com

Alıcı: 4102, KB

İyi de nerede?

Gönderen: KB@sanaozelinternet.com

Alıcı: Durbs, 4102

Ben bulurum. Onu tanıyorum. Elimizden kurtulamayacak.

Ertesi gün internet kafe aramaya çıktım; akıllı telefonlar ve bedava WIFI devrinde yavaş yavaş ölen bir oluşumdu tabii. Otel resepsiyonisti, tren istasyonu yakınlarında bir tane olduğunu söylemişti. Uzun, dolambaçlı bir yoldan geçerek oraya gittim, sık sık arkamı kontrol ediyordum. Kimi ya da neyi aradığımı ben de bilmiyordum. Öğrendiğim bir şey varsa o da kötülüğün insanı apaçık takip eden tehlikeden ibaret olmadığıydı. Nazik gülümsemelerin ardında da çok fazla şey saklanabiliyordu.

Kafede defterimi çıkarıp hazırladığım listenin üstünden geçtim, midem düğüm düğüm olmaya başlamıştı. Liste uzun olmadığından işim çok sürmedi. Kendimi John Webster gibi hissediyordum: İnternette geziyor, bilgi bulamadığımda para karşılığı satın alıyordum. İnsanları bulmak şaşırtıcı derecede kolaydı. Kişisel bilgileri toplayıp paylaşarak servet kazanan şirketler vardı ve bizi değer biçilebilen ürünler hâlinde paketliyorlardı. Meraktan kendi ismimi aradım ve son beş yıldır kaldığım tüm adreslerin ekranı doldurduğunu gördüm. Çaresizlikle arkama yaslandım. Güvenliğim hakkında dikkatli olmam gerektiğini zor yoldan öğrenmişim ama bulunmam hâlâ çok kolaydı.

Tıpkı Webster gibi ben de Ben Sampson ismine dair dış dokunur bir bilgi bulamamıştım ama takip etmek istediğim diğer iki kişiyi bulmuştum. Lisa Muller'ın ismi, kendisine ait olmayan bin kadar sonucu önüme getirdi. Ama Lisa Muller'ın ismini kendi ismimle birlikte aradığımda çok farklı bir sonuç

aldım. Arama motoru beni bir siteye yönlendirdi –Birleşik Krallık'ta Adaletin Gözü Kördür– ve karşıma ilgili makaleden bir alıntı çıkardı.

...diğer avukat Ingrid Lewis'in de elinin kanlı olduğu su götürmez, Lisa Muller'in davasındaki acımasız davranışları... görevini kötüye kullanmaya girer ama bunun asla sicillerine...

Gözlerimi kapadım çünkü başım aniden dönmeye başlamıştı. Bu birinin seni eleştirdiğine kulak misafiri olmak gibiydi ama bu seferki global çaptaydı. Dünyadaki herhangi biri bu linke tıklayıp güya görevimi kötüye kullandığımı okuyabilirdi, üstelik benim cevap vermeye ya da kendimi savunmaya hakkım yoktu.

Birleşik Krallık'ta Adaletin Gözü Kördür isimli site çabucak yüklendi. Bu hızı muhtemelen tasarımına neredeyse hiç özenilmemiş olmasına borçluyduk. Sayfanın üstünde göz kamaştırıcı derecede sarı bir banner vardı ve üstünde "Sesimiz Duyulana Kadar Tüm Hukuki Haksızlıklara İsyan Ediyoruz" yazıyordu. Sayfanın devamı forumdu. Lisa Muller davasının konuşulduğu sayfaya yönlendirilmiştim.

Merhaba ziyaretçi, lütfen giriş yap ya da üye ol.

Giriş yapmadan forumu gezebilirsiniz fakat gönderi paylaşamazsınız. Detaylı bilgi için lütfen SSS sayfasına bakınız.

Bu forumda sunulan medya raporları yalnızca bilgilendirme amaçlıdır. Forumda paylaşılan her şey materyali paylaşan kullanıcının sorumluluğundadır.

Paylaşılan materyaller sitemiz tarafından desteklenmekte değildir.

Gönderileri lütfen konu başlıkları altında yapın
Aşağılayıcı ya da hakaret içerikli paylaşımlar ânında silinecektir

Zorbalığa hoşgörü gösterilmeyecektir

Moderatörleri dinleyin ve kuralları okuyun!

Adaletin Gözü Kördür forum >> Adaletsizlik İddiaları >> Guy Lanesbury, Lisa Muller ve Cezasız Kalan Bir Seks Suçu

Konu/Başlığı Açan	Cevaplar/Görüntülenme	Son Gönderi
Guy Lanesbury, Lisa Muller: Davanın Özeti Başlığı açan Durbs <<1 2>>	48 cevap 209 görüntülenme	3 Mart 2019, 03:08:41 KanunBenim tarafından
Mahkemede Önyargı: Hâkim Ron Canterville ve önyargı geçmişi Başlığı açan Durbs <<1 2 3>>	121 cevap 1409 görüntülenme	30 Eylül 2019, 22:42:39 Durbs tarafından

ÖLDÜREN NEZAKET

Guy Lanesbury aleyhinde kanıtlar Başlığı açan Durbs <<1 2... 6>>	98 cevap 249 görüntülenme	14 Ocak 2019, 08:31:06 Durbs tarafından
Lisa Muller ve sonrasında olanlar Başlığı açan Durbs <<1 2...4>>	66 cevap 340 görüntülenme	22 Şubat 2019, 13:48:12 Felicity Brumhill tarafından
Yalanlar, Zorbalık ve Görevi Kötüye Kullanma: Guy Lanesbury'nin savunması Başlığı açan Durbs <<1 2 3>>	51 cevap 218 görüntülenme	14 Ocak 2019, 08:31:06 Adalet Moderatörü tarafından

Bir sayfa geri gittiğimde bunun forumdaki popüler başlıklardan olmadığını fark ettim. Jeremy Bamber'ın salıverilmesi için açılan dava gibi büyük, ünlü davalarda on binlerce gönderi ve görüntüleme vardı. Guy Lanesbury başlığına dönüp alt başlıklara tıkladım, hepsine hızlıca bir göz gezdirdim, çoğunlukla ilk ve son gönderileri okudum. Gönderilerin çoğu "Durbs"

rumuzlu kullanıcıya aitti ve konuşmayı devam ettirmek için kendine cevap veriyordu. Forumun tasarımına göre ilk sayfada, altına yeni bir cevap yazılmış konu başlıkları çıkıyordu, yani konuyu bilmeyen insanların ilgisini çekmek için sürekli bir şeyler eklemek gerekiyordu.

Durbs isimli kullanıcının davayı ve davayla ilgili insanları yakından tanıdığı belliydi. Gönderileri okuduğumda içimdeki felaket hissi bilenerек gerçek bir korkuya dönüştü. Sağlam suçlamalarla doluydu: tanıkların tehdit edildiği ve yönlendirildiğini, kilit kanıtların görevini kötüye kullanan bir hâkim tarafından geçersiz olarak değerlendirildiğini, avukatların karşı taraflarda oldukları hâlde kendi aralarında şakalaşıp gülüşüklerini, Lisa'nın onu temsil edecek bir avukatı olmadığını iddia ediyordu... Şüphe ve öfke yüklü bir sisi andıran suçlamalar bu şekilde devam ediyordu, hatta adalet sisteminin nasıl işlediğini bilmeyen biri için dehşet verici bile olabilirdi. Lisa'nın avukatı yoktu çünkü davaya Kraliyet Başsavcılığı bakıyordu. Lisa'nın kurban olduğu iddia ediliyordu fakat bu onu aynı zamanda tanık yapıyordu. Avukata ihtiyacı yoktu çünkü duruşmaya çıkmıyordu.

Ama teknik olarak duruşmaya katıldığı anlar olmuştu. İncelenmiş, geçmiş davranışları yüzünden yargılanmış, yalancılığı için azarlanmış ve savcılığın ya da savunmanın işine yaramadığı zaman bir kenara atılmıştı.

Cevapların çoğu rastgele kullanıcılardandı. Sistemin nasıl işlediğini bilmediklerini, kararın adaletsiz olduğunu, Lisa'ya ve onu tanıyan herkese üzüldüklerini söylüyorlardı. Anlayışsız polisler, acımasız hükümler ve travma sonrası stres bozukluğuna neden olan davalarla ilgili yaşadıklarını anlatan insanların uyarıları havalarda uçuşuyordu. Hukuksal süreçlerden geçmemiş olanlar arasında da travma yaşayan çoktu: okullar ve üniversiteler suçlayan yerine suçlananın tarafını tutup eğitimde kesintilere yol açmıştı, iş yerinde cinsel taciz suçlamalarından vazgeçmesi için İK tarafından baskı görenler olmuştu. İş bula-

mıyorlardı. Referansları yeterince hevesli değildi. Hayatlarının gidişatı değişiyordu, suçlu olduğu söylenenlerse zarar görmeden hayatlarına devam ediyordu. Olanları izlemek dışında yapacak bir şey yoktu. Toplumda temel bir bozukluk vardı. Bu güç dengesizliği o kadar tanıdıktı ki neredeyse görünmezdi. Ben de sinirlenmişim fakat bu kadınlara yardım etmektense onları mahveden sistemin bir parçasıydım. Adele haklıydı: Hukuk her şeyi kapsamıyordu. Doğru ve yanlış sadece hukuki terimler değildi, yalnızca hukuki kararlarla belirlenmiyorlardı. Her yerde gri bölgeler vardı.

Hâkim Canterville hakkındaki alt başlık popüler sayılırdı çünkü bazı kullanıcılar onunla ilgili deneyimlerini anlatıyorlardı. En sonda kendisinin kısa bir ölüm haberini görünce şaşırdım. Durbs da bir yorum yazmıştı:

Biri gitti ha ha

Kimse cevap vermemişti. Belki bu söylem Adaletin Gözü Kördür kullanıcıları için bile fazla iç karartıcıydı.

Savunma hakkındaki başlıkta Belinda'nın içselleştirilmiş kadın nefreti ve sınıf ayrıcalığı bakımından hakaretlere uğradığını gördüm. Hugh Hardwick'ten de bahsediliyordu, hatta boşanma davalarındaki söylemlerinden birkaç alıntı yapılmıştı. Benim ismimin geçtiği konuşmayı buldum. Lisa'nın arkadaşlarını sorgulama biçimim hakkında ağır, eleştirisel, detaylı bir anlatım sunulmuştu. Davranışlarımın ("sırıttıyor, küstah, jüriye oynuyor, kibirli"), görünüşümün ("ucuz maskara ve sahte sarışın"), konuşma biçimimin ("kendini beğenmiş, burnu havada kaşar") ve söylediklerimin hatalı olduğu iddia ediliyordu. Durbs'ün yağdırdığı mesajlar arasında Kullanıcı4102, şöyle bir cevap vermişti:

Bildiklerime dayanarak hiç şaşırmadığımı söyleyebilirim

Durbs gülücük atıp şöyle yazmıştı:

Mesajlarına bak

Demek bu konuşma gözlerden uzak devam etmişti. Birbirlerine ne söylediklerini öğrenebilseydim keşke.

Kullanıcı4102 forumda başka hiçbir şey paylaşmamıştı ve ismini arama motorunda aradığımda sayfalarca ilgisiz linkten başka bir şey bulamadım. Ses vermek için kullanılan rastgele bir kullanıcı ismiydi: *Buradayım ve ben de senin gibi hissediyorum*. Bir bağlantı oluşmuştu. Merakla konuşmanın dinamiklerini incelemeye başladım, diğer kullanıcıların cevaplarını irdeledim. Lisa Muller'ın duruşmadan önceki ve sonraki hayatının uzun bir anlatısı vardı. Bunun altında, kimliğini saklamaya tenezzül etmemiş bir kullanıcının yorumuyla karşılaştım: Felicity Brumhill.

Bu forumu kazara buldum ve saatlerdir okuyorum. Gördüklerime gerçekten çok şaşırdım. Lisa'yla aynı okula gidiyordum ve yaşadıkları beni dehşete düşürdü ama sizin bu şekilde paylaşmanız da ondan aşağı kalır değil! Ailesinin mahremiyet hakkı yok mu? Bu onların trajedisi. İyi niyetli gibisiniz ama bence bunları kaldırmanız gerek.

Durbs cevap vermemişti. Forum kapanmamıştı ama Lisa'yla ilgili başlığa başka bir mesaj gelmemişti. Belki de vicdanları izin vermemişti.

İlgimi çeken başka bir gönderi daha vardı: KanunBenim adındaki kullanıcının eski paylaşımlarından biri. Kısa ve özdü, şöyle diyordu:

Diğer yerde buluşalım

Bu diğer yerin neresi olduğunu merak ettim. Neden Durbs'le orada buluşmak istiyordu? Konuşmanın sadece bir yarısını görebilmek sinir bozucuydu. KanunBenim isimli kullanıcı forumun diğer kısımlarında da gönderiler paylaşmıştı. Bunu gönderi geçmişine baktığımda keşfettim. Yirmi, otuz kadar gönderisi vardı, çoğu kısa gönderilerdi, birçoğunda fotoğrafların ya da hukuki belgelerin yüklendiği sitelere linkler göze çarpıyordu. Bu gönderiler üç ya da dört yıldır atılıyordu, Durbs gibi takıntılı biri değildi. Bu farklıydı.

Planı olan biriydi.

Neyse ki benim de bir planım vardı.

43

Bir hafta bile değil, sadece dört gün uzak kaldıktan sonra evime döndüm ama kuşluk vaktinin sessizliğinde bahçeden kapıma doğru yürürken aylardır yokmuşum gibi hissettim. Bir tomar posta gelmişti ve aralarında polis görüşmesinden sonra kendime gönderdiğim SIM kartım da vardı. Her şey tuhaf görünüyordu, Helen'in penceresine astığı süs ışıkları bile. Dairenin içi John Webster'la çıkarken bıraktığım gibiydi. Ama içerisi tuhaf kokuyordu, mutfak dolaplarını ve buzdolabını karıştırdım; fırsattan istifade küflenmiş ekmeği ve fırına bile verilemeyecek derecede çürümüş muzları çöpe attım. Dört gece olmuştu, alışveriş ve son kullanma tarihleri konusunda oldukça sınırda yaşayan biriydim. Çamaşır makinesinin içinde boşaltılmamış çamaşırlar vardı. Bir ölçek daha deterjan koyup tekrar çalıştırdım ve nem kokusunun yok olmasını umdum.

Hazırlandıktan sonra SIM kartımı telefonuma takıp tekrar açtım. Telefon hemen gelen mesajlarla titremeye başladı. Ekranda o kadar çok bildirim belirdi ki hızlarına yetişemiyordum: sesli mesajlar, kısa mesajlar, e-postalar, birçoğunun sorduğu soru da aynıydı.

Neredesin?

Neredesin?

Neredesin?

Önce işten gelenlere cevap vererek ısındım. Sonra arkadaşlara cevap verdim. En son da anneme haber verdim (onu aramıştım

çünkü kısa mesajın yeterli olacağını düşünecek kadar aptal değildim). Onu rahatlatmam kısa sürdü ama Diana sayesinde çünkü bana mesaj attığı gün annemi de aramıştı.

"Julius ona işlerinin olduğunu, endişelenmememi söylemesini tembihlemiş."

"Sen de endişelenmedin mi?"

"Tabii ki endişelendim, canım. Hep endişeleniyorum. Annelerin işi bu."

"Evet."

"Mark'ı ziyaret ederek incelik etmişsin."

"Evlenmeyeceğiz, anne. Hemen havalara girme."

"Aklımdan geçmedi değil."

"Lütfen yapma."

"Diana düşünmüş ki..."

"Mümkün değil."

İkimiz de güldük. Sonra ciddileşti. "Julius'a güveniyorum ama kendine dikkat et, Ingrid."

"Edeceğim."

"Söz ver."

"Söz," dedim ve samimiydim ama kendine dikkat etmek konusunda muhtemelen çok farklı fikirlerimiz vardı.

Londra büyüktü ama insanın gitmesi gereken yerin genelde evine yakın olmasının takdire şayan olduğunu düşündüm kanalin üstünden Camden'a geçerken. Hedefim Camden Town metro istasyonu yakınlarındaki küçük, köhne bir evdi. Kraliçe Victoria döneminden kalma bu ev sonradan ofise dönüştürülmüştü. Binada üç küçük işletme vardı: bodrumda gelinlik tasarımcısı, zemin ve birinci katta bir mimarlık bürosu, üst kattaysa küçük bir lojistik şirketi. Gelişimi mesainin bitişine yakın ayarlamıştım. Eve geldiğimde mimarın adres değiştirdiğini keşfettim, boş ofisinde sıvalı boyalardan başka bir şey yoktu. Gelinlik tasarımcısı çarşamba ve cumartesi günleri dışında

müşteri kabul etmiyordu, yani insanların bulunduğu tek yer en üst kattı. Sokakta durduğum yerden ışıkların açık olduğunu görebiliyordum. Bir duvara yaslandım ve göze çarpmamak için elimden geleni yaptım.

On dakika kadar sonra, saat tam beş buçukta binadan orta yaşlı bir adam çıktı. Bisiklet kaskı takıyordu ve bisikletini taşıyordu. Bir süre bisikletiyle uğraştıktan ve sırtındaki çantasını ayarladıktan sonra yola çıktı. Anayoldaki trafiğe karışırken epey yalpaladı. Sonra binadan çok güzel kırmızı paltolu bir kadın çıktı ve düz tabanlı babet ayakkabılarıyla kaldırımında ses çıkarmadan, hızlı adımlarla uzaklaştı. Sonunda spor ayakkabılı, gençten bir çocuk basamaklardan koşar adım indi. Kafasına devasa bir kulaklık takmıştı ve üstünde Doctor Who tişörtü vardı; alnında BİLGİ İŞLEM yazsa bile işini bu kadar belli edemezdi. Gitmesini bekledikten sonra yolun karşısına geçip RTW Lojistik Şirketi'nin ziline bastım. Video kamerası olmayan eski moda bir zildi, bu da benim işime geldi.

Bir cızırtı duyuldu. "Evet?" dedi bir ses.

"Merhaba, Martin orada mı?"

"Biraz önce çıktı."

"Tüh," dedim. Şirketin internet sitesinde gezinerek Martin'in bilgi işlemcinin ismi olduğunu öğrenmiştim. "Onun için bir paket bırakacaktım. Posta kutusuna sığmıyor, merdivene de bırakmak istemiyorum. Kapıyı açar mısın?"

Sessizlik. Sonra otomatik sesi yankılandı ve kapıyı itip açtığımda kendimi boş bir koridorda buldum, mimarlık şirketinin önündeydim. Merdivenleri çıktığım sırada binadaki tek ses yukarıdaki floresanların uğultusuydu. İlk kattaki tüm kapılar kapalıydı. Dikkatli adımlarla sonraki merdiveni tırmandım. İkinci kattaki iki kapı da aralık duruyordu. Bir tanesinin üstünde RESEPSİYON yazıyordu, bu kapıya hafifçe tıklattım.

"Bırakacağınız neyse kapının yanındaki masaya bırakabilirsiniz. Ben ona iletirim," dedi bir kadın sesi. Hafif ve biraz

metalikti ama onu duyduğum an tüylerim diken diken oldu: Bu sesi tanıyordum. Kapıyı yavaşça açıp ofisin içine baktım. Odanın diğer tarafındaki bir masada oturuyordu, sırtı bana dönüktü. Büyük bir oda değildi ama içeriye iki masa daha sıkıştırılmıştı ve ikisinin de üstü dosyalarla ve kutularla kaplıydı. Bilgisayarlar antikaydı, halı aşınmıştı. RTW Lojistik (Ofis Taşıma ve Uluslararası Gönderim Uzmanları) iç işler ofisine hiç masraf yapmamıştı.

“Çok teşekkür ederim.”

Biraz döndü ama göz teması kurmadı. “Sorun değil. Geldiğinizizi söylerim,” dedi.

Söylediği gibi kutuyu masaya bıraktım. “Tess, değil mi?” dedim.

Çoğu insan ismini duyunca dönüp bakardı. O bakmadı. Önündeki gri, çatlamış sıvaya baktı ve hiçbir şey söylemedi.

“Buraya Martin’e paket bırakmaya gelmedim. Seni görmeye geldim.”

Ellerini masanın üstüne, klavyenin iki yanına koydu. “Pardon. Anlamadım. Sizi tanımıyorum, lütfen dışarı çıkın.”

“Beni tanıyorsun,” dedim yanımdaki masanın kenarına oturup kollarımı bağlayarak. “Hatta benim hakkımda çok sert düşüncelerin var. Ben Ingrid Lewis.”

Ellerini masaya öyle bir bastırdı ki tırnakları bembeyaz oldu. “Dışarı çık,” dedi.

“Yüzüme bakar mısın, Tess?”

Yavaşça döndü, gözlerini benimkilere dikmek için çabaladığı belliydi. Saçlarını at kuyruğu yapmış, minyon, zayıf bir kadın gördüm. Teni solgundu, belki şoktandı belki de normal hâli buydu. Sokaktan bir motosiklet gürlemesi yükseldi, motorun sesi binalardan sekerek yankı yaptı ve eski pencerelerin tek kat olması nedeniyle ofisin içinde çok yüksek duyuldu. Konuşmak için sesin kesilmesini bekledim.

“Kilisedeki savunma dersine geldin.”

"Bravo."

Oradaki hâlini gözümün önüne getirdim, o sırada üstündeki mavi tonuna yakışmayan pembe bir ruj sürmüştü. Saçları yüzüne dökülüyordu.

Öz güven kazanmaya geldim.

"Adının Laura olduğunu söyledin."

"Yalan söyledim," dedi duygusuzca.

"Beni takip ettin."

"Seni haftalardır takip ediyorum."

"Neden?" dedim kafamı yana eğerek. "Neden yakalanma riskini göze aldın? Tehlikeli olduğunu biliyor olmalıydın."

Omuzlarını silkti. "Seni görmek istedim. Test etmek istedim," dedi.

"Gözlerimin içine bakmak, Guy Lanesbury'nin davasında ifadeni aldığımı hatırlayıp hatırlamayacağımı görmek istedim."

İrkildi. "Ben seni her yerde tanırdım ama sen beni tanımadın. Beni tanırsın diye korkudan titriyordum. Ama gözün bile ısırmadı."

"Bana haksızlık etme, değişmişsin," dedim. "O zamanlar gözlüğün vardı ve şeydin..."

"Şişko. Söyleyebilirsin."

Şimdiyse hastalık derecesinde zayıftı. *Ondan ağır olmalıyım*, diye düşündüm, ayrıca daha uzundum. Kapiya da daha yakın duruyordum. Tess Ivors bana saf bir nefretle baktığı hâlde korkmak için hiçbir nedenim yoktu.

Duyguları kullanabileceğim bir silahtı, tıpkı ifadelerini alırken davalıların öfkelenmesine neden olduğum gibi. İnsanlar sinirlenince hatalarını ele verir, temkinli davranmayı unuturlardı. Sempatik davrandım.

"Seni tanımadığım için hayal kırıklığına uğramışsındır."

"Şaşırmamam gerekirdi. Seni nerede görsem tanırdım. Her hâlde insanları yok etmeye alışkınsın. Birini daha yok etsen fark etmezdin."

"Öyle bir alışkanlığım yok."

"Ama öyle bir işin var. Ben kürsüye çıktığımda neler yaptığını hatırlıyor musun? Neler ima ettiğini? Lisa'ya âşık olduğumu ima ettin."

"Ağzımdan öyle bir şey çıkmadı."

"Tabii ki çıkmadı. Öyle bir hataya düşer misin hiç? Bana aptal muamelesi yaptın. Guy'ı kıskandığımı ima ettin. Sırf ondan intikam almak için her şeyi benim ayarladığımı düşündürdün jüriye."

"Özür dilerim. Bunlara maruz kalmak zor olmalı. Sana sert davrandım."

"Lisa mahkemede hikâyesinin dinlenmesini hak ediyordu. Kendisine inanılmasını hak ediyordu."

"Lisa olanlar hakkında yalan söyledi. O yalan söylemişken jüri Guy'ı suçlu bulamazdı."

"Söylediklerini çarpıttın. Sarhoştun, Guy ondan yararlandı. Lisa ne yaptığını bilmiyordu."

"Sen söyleyene kadar tecavüze uğradığını düşünmüyordu."

"Siktir," diye çıkıştı. "Kendini haklı çıkarmanı dinleyemem."

"Ne istiyorsun?"

"Adalet," dedi sadece. "Lisa hak ettiğini alamadı."

"O yüzden mi Adaletin Gözü Kördür forumunda yazmaya başladın?"

Bana bakakaldı. "Ben... Ne?" dedi.

"Durbs, değil mi? Lakabın güzelmiş. Herhâlde bir ara Thomas Hardy'nin eserlerini okudun. D'Urbervillesli Tess. Kasvetli bir kitap ama duruma uygun."

"Hayır, ben okumadım."

"Lisa mı okudu? Sana taktığı isim bu muydu?" dedim ve yüzündeki ifadeden doğru cevabı bulduğumu anladım. "Tamam. Şimdi neden o ismi seçtiğin anlaşıldı."

"Onun adını ağzına alma. Sakın," dedi Tess sandalyesinden fırlayıp yumruklarını sıkarak. Titriyordu. "Onun hakkında

konuşmaya hakkın yok. Yaptığın onca şeyden sonra onun adını ağzına alamazsın."

"Lisa'nın başına gelenler gerçekten çok üzücü," dedim yavaşça. "Ama ölümünün sorumlusu ben değilim."

"Tabii ki değilsin. Sen yanlış bir şey yapmadın. Sadece işini yapıyordun."

"Öldüğünü bile bilmiyordum," diye karşı çıktım. "Aylar sonra olmuş."

"Ama durumunu hiç merak etmedin, değil mi? Bir daha aklına bile gelmedi. Benim de öyle," dedi. Gözleri dökülmemiş yaşlarla doluydu; kendini tutmak için çabalıyordu, yüzü buruşmuştu. "Ne istiyorsun benden?"

"Seni tehdit etmeye falan gelmedim. Yaptıklarını öğrenmek, neden yaptığını anlamak istiyorum o kadar. Bir de Kanun Benim kim ve senden ne istiyor, onu öğrenmek istiyorum."

Nefesi kesildi. "O adam hakkında sorular sormasan daha iyi," dedi.

"Adam mı? Onunla buluştun mu? Gerçek adı nedir?"

Ağırlığını diğer ayağına verdi, neredeyse düşüyordu. Bakmadan elini arkasına attı, masadan destek alacak sandım ama yanılmıştım. Eli doğrudan masasındaki kutuya gitti ve oradan bir şey aldı: keskin, çok keskin bir maket bıçağı.

"Ne yapıyorsun?" dedim. Aptalca bir soruydu, ne yaptığını apaçık görebiliyordum.

"Buraya gelmekle hata ettin."

Büyük bir bitkinlikle kariyerimin başında yaptığım bir şey için sorumlu tutulmamın büyük haksızlık olduğunu düşündüm. "Hepimiz hata yaparız, Tess. Özür dilerim. Sen de bir hata yapma. Ofisinde bana saldırıp beni yaralar ya da öldürürsen ne olacak sence? Durumu nasıl açıklayacaksın? Kaçman gerekirse nereye gideceksin?"

"Siktir." Arkama bakıp gülümsedi. "Bak kimler gelmiş."

Kalbim acıyla çarparken kapıya dönüp baktım. Onun mutlu olması benim için iyiye işaret değildi.

Bunu beklemiyordum ama bildiklerim ve korktuklarım düşünülürse beklemem gerekirdi.

John Webster orada duruyordu, uzun ve atletik bedeni eşikteydi, ellerini uzun paltosunun cebine sokmuştu.

"KanunBenim'in kim öğrenmek istiyordun," dedi Tess. "Tanıştın işte."

Tam da o anda çaresiz hissetmeye başladım.

"Ne diyorsun be?" dedi John gözlerini ondan ayırmadan. "Dinleme onu, Ingrid. Seni kandırmaya çalışıyor."

"Kim olduğunu nereden biliyor, John?"

"Bilmiyorum."

"Burada olduğumu nereden bildin?"

Omuzlarını silkti. "Telefonunu açtın. Seni bulacağımı biliyordun," dedi.

Kime inanacağımı bilmiyordum. Bildiğim tek şey Tess'in bana John'dan çok daha yakın olduğuydu, asıl ondan korkmam gerektiğini biliyordum.

Tess gözlerini devirdi. "İtiraf et artık. Daha fazla kandırmacaya gerek yok," dedi. Sonra bana dönerek, "John bize yardım etti," dedi.

"Yalan söylüyor," dedi John ama ona baktığımda gözlerinin öfkeyle parladığını gördüm. "Onu tanımamın tek nedeni seninle aynı ipuçlarını takip etmiş olmam. Tess'i bulmamı istedin, Ingrid. Farklı yollardan aynı yere, aynı zamanda geldik."

"Ona inanmayacaksın herhâlde? En başından beri bu işin içinde," dedi Tess muzaffer bir edayla. İsteddiği de buydu, bu ânı beklemişti. Öylece ölmemi istemiyordu. Başından beri kandırıldığını fark etmemi istiyordu. "Bize sana istediğini yaptırabileceğini söyledi. Açık konuşmak gerekirse, geçmişte sana, hayatına yaptıklarını öğrenince ona inanmadım. Ama cidden salakmışsın."

"Onu dinleme. Beni dinle," dedi John. Sesinde telaşlı bir tını vardı. "Bana güvenmen gerek, Ingrid, seni buradan götürebilirim."

"Sana yardım etmeyecek. Seni öldürecek," diyerek gülümsedi Tess. "Ya da ben öldüreceğim, izin verirse tabii."

"Kimse kimseye zarar vermeyecek," dedi John sakince. "Şu salak bıçağı bırakacaksın, Ingrid ve ben de gideceğiz."

"Fikrini mi değiştirdin?" dedi Tess bana bir adım yaklaşarak. "Ben değiştirmedim. Onu öldürmeden önce beni durdursan bile güzelim yüzünü mahvederim. Bakalım yüzün parçalanınca da seni sevecek mi, Ingrid? Bakalım jüriler seni o hâlde dinleyecek mi?"

"Bana doğru gel, Ingrid."

Bedenim o yönde ilerlemedi.

Tess gülümsedi. "Biraz geç oldu ama sonunda sağduyulu davranıyorsun. Başından beri anlamadığım da buydu, Ingrid. Ne kadar çaresiz olursan ol, ona neden güvendi?"

"Ona güvenmek hata olur, bunu biliyorsun," dedi John. Sesi artık sinirli çıkıyordu.

"Evet, Ingrid, beni görmezden gel. Ona bir kez daha güven," dedi Tess gülerek. "Bakalım sonunda ne olacak?"

John, Tess'e doğru hamle yapacakmış gibi ilerledi ve Tess ilk defa şaşırdı. Bıçağı bana değil, ona doğrultarak geriledi. Tess'i izlerken bir şeyler yapabileceğimi düşündüm. John'a odaklandığı sırada masadan bir şey alıp ona vurabilirdim. Lamba ağır görünüyordu, iyi bir seçenektir ama kablosu menzilimi kısaltırdı.

Tek şansın, diye düşündüm ama boktan bir şanstı. Başka bir yolu olmalıydı.

Aklımdan asıl geçense farklıydı: *Bu şekilde bitemez. Bu şekilde ölmek istemiyorum.*

Çünkü Tess'in söyledikleri doğruysa dışarı çıkmadan önce John Webster'ı geçmem gerekiyordu.

John iç geçirdi. "Nasıl bir oyun oynamaya çalışıyorsun bilmiyorum ama ben yokum. Güzelce soruyorum, ya doğruyu şimdi söylersin ya da canını yaktığımda bağıra çağıra söylersin. Benim için hava hoş ama senin bir tercihin vardır herhâlde."

"Şaka yapmıyor," dedim.

Tess gözlerini devirdi. "Bana öyle bir şey yapmaz. Cesaret edemez."

John kapı eşiğine yaslanıyordu. Bir anda Tess'e doğru hamle yaptı. Tess içgüdüsel olarak geri sıçradı ve topuğu yırtık halıya takıldı. Sonu gelmeyen bir an boyunca geriye doğru savruldu, ilk defa gerçekten dengesini kaybetmişti. Bedeni bükülmüş, kollarını uzatmıştı ama tutunabileceği bir şey yoktu.

Kazaydı. Yemin ederim ki kazaydı.

Arkasındaki uzun pencereye çarptı ve ince cam parçalandı, pencerenin çerçevesi eski ve çürüktü. Pervaza tutunmak için elini uzattı ama parmakları kaydı. Ona doğru iki adım atmıştım ki görüş alanımdan kayboldu. Hız ve yerçekimi onu boşluğa doğru çekti. Düştüğü sırada hiç ses çıkarmadı. Korkunç bir çarpma sesi duydum ve yanlış duymuş olmak için Tanrı'ya dua ettim.

Aşağıdan bir çığlık yükselince kırılan pencereye çıkıp aşağı bakacaktım ki Webster beni tuttu.

"Hayır, yapma. Lütfen geride dur. Burada görülmemen lazım. Düştüğü esnada ofisin boş olduğunu düşünmeleri gerek. Arka çıkış olması lazım. Oradan çık, uzaklaş."

"Tess..."

"Nalları dikti," dedi omuzlarını silkerek. "Kimin umurunda? Sen ölü değilsin. Eşyalarını toparla ve kaybol. Ben etrafı temizleyeceğim."

"Onu öldürdük," dedim. Nefes almakta zorlanıyordum.

"Pek sayılmaz. Pencereden düştü, Ingrid. Kimse onu itmedi. Kimse onu atlamaya teşvik etmedi."

"Biz burada olmasaydık..."

"Neden üzüldüğünü anlamıyorum," dedi duygusuzca. "Problem teşkil ediyordu, artık etmiyor."

"Senin için problem teşkil ediyordu. Onun tarafında olduğunu açıklayacaktı."

Tess, Webster'in kim olduğunu biliyordu. Onu gördüğünde şaşırmamıştı.

John Webster'a güven olmayacağını biliyordum.

"Hadi, Ingrid. Kendine gel," dedi. Tess'in ölümünün Webster'ı bir nebze bile etkilemediğini fark ettim. "Önemli değil. İşine bak."

"Bence konuşmasını istemiyordun," dedim sessizce. "Bence seni değil, onu dinleyeceğimden korkuyordun."

Siniri bozuldu ve gözlerini devirdi. "Bak, bunu daha sonra uzun uzun konuşuruz. Şu anda uzaklaşmamız lazım. Kaza olduğunu ya da intihar ettiğini sanacaklar. Belki bir not bırakırım. Tanrı biliyor ya, burası o kadar iç karartıcı ki burada çalışsan sen de intihar etmek istersin. Bana nelere dokunduğunu, buraya nasıl girdiğini söyle ki senin burada oluşunu açıklayan bir hikâye uyduralım."

"Senin yardımını istemiyorum," dedim arkama dönüp koşarak. Merdivenlerden hızla indim, peşimden gelecek diye çok korkuyordum. Ama gitmeme izin verdi. Beni takip etmesine gerek yoktu. Canı ne zaman isterse o zaman izimi bulabilirdi.

Binadan sigara izmaritleriyle dolu küçük, gri bir avluya çıktığım sırada kendimi toparlamayı başardım. Bahçe kapısından dışarı, ana caddeye bağlanan bir ara sokağa adım attım. Telaşsızca yürüyerek caddeye çıkıp öylesine Tess'in ofisine baktım. Önünde bir kalabalık toplanmıştı. Dışarıdaki parmaklıklara bir şey takılmıştı. Kaldırıma bile ulaşamadığını fark edince midem kalktı.

Uzaklaştım, acele etmeden fakat temkinli adımlarla, canavarın tekinden kaçıyormuş gibi değil de işten eve dönüyormuşum gibi metronun önünden geçtim.

Ben Tess Ivors'ın ölümünü izlerken yağmur yağmaya başlamıştı, Adele'in evine geldiğimde sıırıslıklam olmuştum. Dökemediğim gözyaşları boğazımı sıkıyordu; hâlâ perişan hâldeydim ama henüz ağlayamazdım. Fazla öfkeliydim, fazla korkmuştum.

"Ingrid, ne oldu sana?" Eşofman altı ve bol kazağıyla o kadar normal görünüyordu ki her şey bir an için gerçek dışı geldi. Saçlarına bir çeşit maske yapmış gibiydi. Gecisini koltuğa uzanıp televizyon izleyerek geçirmeye hazırdı. Bu hayat –normal, tasasız, huzurlu bu hayat– bana ayın diğer yüzü kadar uzaktı. Nasıl göründüğümü tahmin bile edemiyordum ama beni baştan ayağa süzdüğü sırada gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "İçeri gel. Bütün gece dışarıda mı dikileceksin? Gir de ısın. Korkunç görünüyorsun," dedi.

"Burada kalamam. Burada olduğumu anlar. Beni aramaya gelir," dedim. Dişlerim takırdıyordu.

"Kim? Webster mı?"

Başımla onayladım.

"Yine mi peşinde?"

"Hiç durmamış aslında," dedim duvara yaslanarak. Bitkin düşmüştüm. "Evde bulamayınca buraya gelir. Kendimi salak gibi hissediyorum."

"Ne yaptı?"

"Bir kadın gözlerimin önünde öldü. Birlikte çalışıp, tecavüz davasında yaptıklarım için beni cezalandırmaya çalıştıklarını anlatıyordu. Webster onu korkuttu ve kadın camdan düştü."

"Aman Tanrım," dedi Adele eliyle ağzını kapayarak. "Görünün önünde mi oldu?"

"Webster öldüğüne sevindi. Mark'a saldırdığına da eminim."

"Sence onu da mı Webster yaptı?"

"Başka kim yapacak?"

Kollarını bedenime sardı ve gözlerimi kapattım, saçındaki Hindistan cevizi kokusunu içime çektim. "Çok yorgunum, Adele ama burada kalamam. Seni tehlikeye atmak istemiyorum."

"Ne yapacağız?" dedi geri çekilip kollarını göğsünde kavuşturarak. Tüylü terlikler içindeki gözü kara fedaim.

"Sen ben gittikten sonra kapını kilitlemek dışında bir şey yapmayacaksın. Ne olursa olsun kapıyı açma. Tüm pencerelerini de kilitle. Polisi araman gerekirse diye telefonunu yanından ayırma."

Adele yutkundu. Bu olaylar onun için de bir anda gerçeğe dönmüştü ve bunun tek suçlusu bendim. Ama kendini toparladı. "Peki sen? Sen ne yapacaksın?" diye sordu.

"Polisi arayacağım."

Polis yaklaşık kırk beş dakika sonra, Golf arabasıyla, tek başına geldi. Adam, onu beklediğim otobüs durağının yanına park ettiği esnada yüzünde öfkeli bir ifade vardı.

Yolcu kapısını açıp bindim.

"Geldiğin için teşekkürler."

"Neler oluyor?" dedi. Maksimum ciddiyet seviyesine ulaşmıştı. "Neymiş bu telefonda anlatamayacağın şey? Ayrıca son birkaç gündür nerelerdeydin?"

"Uzakta," dedim. Ona bakamıyordum; sinirlenmekte haklı olduğunu biliyordum. "Kafamı toparlıyordum."

"Uzakta mı? O ne demek? Nereye gittin? Ben de... Yani, aklıma bin bir türlü şey geldi."

"Nereye gittiğim önemli değil. Uzaklaşmam gerekiyordu."

Gözle görülür bir çabayla öfkesini kontrol altına aldı. "Tamam. Her şeyi anlatmana gerek yok. Ama cevap vermek isteyebileceğin bir soru sorayım; neden ortalıktan kaybolacağını bana söylemedin? Aklımı kaçıracaktım."

"Özür dilerim. Kimseye anlatmasam daha iyi diye düşündüm. Bu sabah dönene kadar kimseyle haberleşmedim."

"Demek aradıkların arasında ben yoktum."

Dudağımı ısırdım. "Seninle konuşmaya hazır değildim."

"Bir şey olduğunu sandım. Beni aramamana mantıklı bir neden bulamadım."

Burada ima ettiği bir soru vardı: *Beni umursamıyor musun?* Şimdilik bunu görmezden gelmeyi seçtim. "Beni arayan biri varsa önce senden başlardı. Bu riski alamazdım. Planlı bir hareket değildi. Öylece gittim," dedim.

"Peki," dedi ön camdan bakıp kendini toparlayarak. "Şimdi problem nedir?"

"Buradan uzaklaşmam lazım."

"Neden?"

"John Webster beni arıyor."

Bunu duyunca kahkaha attı. "Flaş habere bak," dedi.

"Biliyorum," dedim ellerimi dizlerimin arasına sokarak, titriyordum. "Beni buradan götürürsen sana her şeyi anlatırım."

Gözlerindeki neşe yok oldu. "Gerçekten korkuyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Sadece bu geceliğine mi gideceğiz, yoksa..."

"Bilmiyorum. Bilmiyorum."

"Benim evime mi?"

"Olmaz," dedim hiç düşünmeden. "Beni orada arayabilir. Bence senin evini biliyordur."

Konu sadece bu değildi. Adam Nash'le yalnız kalırsam ona hâlâ eski nişanlıma âşık olduğumu anlatmam gerekecekti, sonrasında da belirsiz bir süre boyunca küçük bir dairede birlikte kalacaktık. Özellikle son zamanlarda birçok tuhaf olay yaşamıştım ama buna dayanamazdım. Adam'ı seviyordum ama onu öptüğümü hatırlamaya çalıştığımda farklı bir hayatı düşünür gibi hissediyordum.

"Seni Londra dışına çıkarabilirim. Güvenli bir ev var. Zaten aklımdan geçmiyor değildi," dedi duraksayarak. "Seninle konuşmadan önce tüm detayları öğrenmeyi bekledim. Vicki'nin ölümü hakkında soruşturma açıldığını biliyorsun. Hayatının gerçekten ciddi bir tehdit altında olduğunu doğrulamak için çok çalıştılar. Bana verilen bilgiye göre bu işin arkasında bir grup insan var ama hepsi hapse girene kadar tehlikedesin."

"Bu akşamdan itibaren o insanlardan birini listeden çıkarabilirsin."

"Ne? Ne oldu?"

"Anlatacağım. Her şeyi anlatacağım. Ama artık gidebilir miyiz?"

"Birini aramam lazım," dedi bana endişeyle bakarak. "Muhtemelen senin de bavul hazırlaman gerekiyordur. Elbiselerin, kozmetik eşyaların..."

"Olmaz. İkimiz de evime gitmeyeceğiz. Eşyalarım olmadan idare edebilirim."

"Şu aramayı yapayım," dedi yavaşça. "Sonra yola çıkarız. Yolda her şeyi anlatırsın."

"Ölen kişinin adı Tess Ivors," dedim. Kulak kesilmişti. Londra'nın beklenmedik derecede yoğun trafiği içinde yavaşça ilerliyorduk. Kırmızı farlar önümüzde yılan gibi uzanıyordu.

"Her şey bu akşam, Tess'in çalıştığı ofiste oldu. Onunla konuşmaya gitmiştim. Yüzleşmeye gittiğim de söylenebilir," dedim sertçe yutkunarak. "Buradan uzaklaştığım zaman hepimizin

ortak noktası olan dava üstüne düşündüm; ben, Belinda ve Ron Canterville'in ortak noktası. Adalet sisteminin hatalarıyla ilgili bir internet forumu buldum; ismi Adaletin Gözü Kördür. Tess Ivors, Lisa Muller'in en yakın arkadaşıydı. O gece olanları polise anlatmasını söyleyen kişi oydu. Onun ifadesini almıştım. Ona karşı pek nazik değildim," dedim ve tereddüt ettim. "Şimdi olsa daha farklı davranırdım. Neyse, Tess bunu hiç unutamamış. Kendini suçlu ve aşağılanmış hissetmiş. Bence arkadaşına olanlar yüzünden depresyona girmiş. İnsanlar böyle durumlarda etrafına saldırır. O da bana saldırdı. Bir grup insan olduğu konusunda haklıydın. Bence birisi Ben Sampson'dı, iskele kazasından sonra gördüğüm, savunma dersine gelen adam. Hani sana da anlatmıştım. Ama onun izini bulamadım, Tess'e sorma fırsatım da olmadı. John'un onlardan olduğunu söyledi. Bu yüzden John onu öldürdü. Tess her şeyi açıklayacaktı."

"John Webster sana karşı kurulan komplonun bir parçası," dedi Adam. "Şu Ben de öyle."

"Söyledikleri ve benim bulduklarıma göre evet. Webster'ı forumda buldum. Kullanıcı adı KanunBenim'di, herhâlde ironi olsun diye öyle yaptı. Ben'in Kullanıcı4102 olduğunu düşünüyorum. Gerçek hayatta birbirlerini tanımıyorlardı bence. Tess, savunma dersine peşimden gelmişti ama Ben onun orada olduğunu bilmiyordu, benim orada olacağımdan da haberi yoktu. Komplo kurdularsa bile her şeyi tamamen internet üzerinden yürütmüşler."

"KanunBenim ha. Kibirli piç," dedi Adam başını iki yana sallayarak. "Sana Webster'a güvenme demiştim."

"Yüzüme vurma."

"Başına bir şey gelmemesine sevindim." Düşünceli düşünceli bana baktı. "Belinda öldüğünde kameralarda görünen evsiz adamı bulamadık, değil mi? Bence o John Webster'dı. Onu gördüğünde hemen tanıdın."

George'u bulduğumuzu söyleyecektim ama sonra vazgeçtim. Webster, George'u bulmuş ve zavallı adamın söylediklerine güvенеbilecekmişim gibi karşıma çıkarmıştı. John onu her şeyi söylemeye ikna edebilirdi. George'u daha fazla konuşmaya zorladığımda da susmuştu.

John Webster istese kendine benzeyen birini bulabilecek kapasitedeydi. George'un canını yakıp ayağını sakatlamış, böylece Belinda'nın ölümü sırasında çekilen kamera kaydındaki adama benzetmiş olabilirdi. Öldürmek konusunda da çekincesi olmadığı barizdi.

George'u ayarlayıp bana sonsuza dek kovalayabileceğim rastgele hedefler vermişti, ben de bunu yutmuştum. O kadar yutmuştum ki Adam'a George'dan bahsetmeye, onu sorgulamaya yardım ve yataklık ettiğimi söylemeye cesaretim yoktu.

Asıl problem George'un başına gelenlerde benim de payım olduğunu söylersem Adam'ın neler hissedeceğini bilmememdi. Bu yüzden bir şey söylememeye karar verdim. Yol kenarındaki John olup olmamasının bir önemi yoktu.

Adam bana baktı. "Tess'in öldüğüne emin misin?" diye sordu.

"Evet. Pencereden düştü."

Dudaklarını ıslık çalar gibi büzerek bunu sindirdi. "Polisi aradın mı?"

"Hayır. Orada da beklemedim. Kaçtım."

"Webster'in aleyhinde ifade vermeye hazır mısın?"

"Evet. O da bunun farkında. Tess'e kızıp kendini kontrol edemedi. Tess maket bıçağıyla beni tehdit ediyordu..." dedim ve sustum çünkü Adam küfürler mırıldanıyordu. "Konuşarak oradan kurtulabilirdim."

"Eminim kurtulurdun. Sonuçta ilk defa olmuyor, değil mi?"

"Hayır," dedim. Bir süre ikimiz de sessiz kaldık. Galiba ikimiz de o köhne tuvalette saklanan Emma Seaton'ı, yani John Webster'ın ilk kurbanını düşünüyorduk. "Neyse, bu komployu

düzenleyenler Tess, John ve Ben. İnternet sitesinin linkini verirsem Ben'in gerçek kimliğini kolayca bulabilirsiniz herhâlde."

"İyi düşündün," dedi. "Harika bir iş çıkardın, Ingrid. Tek başına bu kadar bilgiye ulaşmış olmana inanamıyorum."

"Çok motiveydim," dedim duygusuzca.

Sonraki birkaç kilometre boyunca Adam sesini çıkarmadı, sonra bir benzinciye çekti ve biraz yiyecek ve kahve aldı. Sorsa aç olmadığımı söyledim ama yine de yedim, gerçi tadını bile almıyordum. Sonrasında bir nebze de olsa iyi hissettim ve kahve kapanmak üzere olan gözlerimi açtı.

Otoyoldaki hava daha da kötüydü. Cam silecekleri son hızda çalışmalarına rağmen yağmurun hızına yetişemiyorlardı. Yol açıkta olduğu için rüzgâr arabayı savuruyordu.

"Nereye gidiyoruz?"

"Hampshire."

"Büyük bir yer. Biraz daha detay verir misin?"

"Nerede olduğunu bilmene gerek yok. Ben biliyorum, önemli olan da o." Bana sevgi dolu bir gülümsemeyle baktı. "Resmî güvenli evlerimizden çok daha iyi bir yer. Ayrıca çok daha güvenli. John Webster polise ait tüm güvenli evlerin yerini biliyor olabilir ama bunu bilmiyordur."

"Güzel."

"Bunu yaptığımıza seviniyorum. Hepsi hapse girene kadar tehlikedesin. Seni riske atamayız."

Yol, tekerleklerimizin altında kaybolurken cam sileceklerinin ritmik sesinin de etkisiyle mayıştı. Kahveye rağmen biraz kestirmeyi başardım ve uyandığımda bir patikada olduğumuzu gördüm.

"Neredeyiz?"

"On dakikalık yolumuz kaldı."

Yağmur ve farların ışığında gümüşü görünen ağaç dalları dışında bakacak bir şey yoktu. Yol oldukça dardı ve iki yanımızdaki çalılar yolu daha da daraltmıştı.

"İyi misin?"

"İyiyim," dedim fısıldar gibi.

Araba yavaşladı ve Adam öne eğildi, bir şey arıyordu. Sol tarafta granitten iki kapı direği duruyordu, aralarından geçti, sonra durdu.

"Kapıyı kapamam lazım."

Arabadan hızla indi ve kapıyı kapatırken metal gıcirtısı duyuldu. Yan aynadan onu görebilmek için eğildim. Durup telefonuna baktı, kısa bir mesaj gönderdi. Arabaya döndüğünde kaşlarımı kaldırdım.

"Açık olmasa daha iyi değil mi?"

"Ne?"

"Telefonun," dedim. Londra'da benim telefonumu alıp SIM kartını çıkarmıştı.

"Merak etme," dedi uzanıp başparmağıyla çenemin kıvrımını okşayarak. Rahatsız olup birkaç santim geriledim. Elini çekti ve kaşlarını çattı ama, "Kullan at telefon. Risk almıyorum," demek dışında bir şey söylemedi.

Onunla Mark hakkında konuşmam lazım, diye düşündüm. Adam'a karşı dürüst olmalıydım. Bunu hak ediyordu.

"John Webster..."

"...muhtemelen şu anda gözaltında."

Tekrar gaza bastı, araba patika boyunca ilerleyerek tepenin diğer tarafına geçti. Yolun iki yanında da orman göz alabildiğince uzanıyor, arabanın önünde kuru yapraklar dans ediyordu. Yol vadinin altına indiğinde biraz düzeldi; küçük, kambur bir köprü gördüğümde bunun bir nehir vadisi olduğunu fark ettim. Köprü aşağı yukarı arabanın boyundaydı ama Adam küfürler savurarak gıdım gıdım ilerliyordu. Yan tarafa baktığımda hızla

akan suyun beyaz köpükler saçtığını gördüm, aklıma Brighton'da gördüğüm fırtına uyarıları geldi.

"Sel ve taşkın olabileceğini söylemişlerdi."

"Ne?"

"Boş ver," dedim rahatlamak için dizlerimi karnıma çekip onlara sarılırken. Araba köprüyü geride bıraktı ve virajda hızlandı. George döneminden kalma köşeli bir ev görüldü; büyük değildi ama kusursuzdu, önünde bahçesi vardı ve arkasına birkaç kulübe sıralanmıştı. Beyaza boyanmış ev karanlıkta ağaçlıklı yokuşun başında parlıyor gibiydi.

"Çok güzel."

"Değil mi?" Adam bana bakıp gülümsedi. "Her şey sona erece kadar kalmak için kötü bir yer değil."

Dikkatle evin yanından geçip binanın arkasındaki büyük, boş avluya park etti. Herhâlde gergin görünüyordum ki Adam dizime dokundu.

"Her şey yoluna girecek," dedi ve cevabımı beklemeden arabadan inip bagajı açtı. Çantamı çıkarıp eve doğru taşımaya başladı. Arka kapı, daha çalınmadan açıldı. Eşikte gümüş saçlı bir adam duruyordu, başıyla Adam'a selam verdi. Bir şey söyledi ve ikisi de dönüp bana baktılar.

Arabadan inmemem için bir neden yoktu ama canım inmek istemiyordu. Neden inmek istemediğimi de anlayamıyordum.

Adam, gümüş saçlı adama çantamı verdi, o da dönüp çantamı arkasındaki koridora bıraktı.

Korkmuştum ama korkmak için hiçbir neden yoktu.

Adam koşar adım arabaya döndü, çatık kaşlı yüzü yağmurla ıslanmıştı. "Hadi," dedi kafası karışmış gibi. O anda arkamda bir araba motoru duydum. Far ışıkları Golf'ün içini doldurdu ve Adam'ın dehşet dolu yüzü aydınlandı. Araba yavaşlamadan yaklaşıyordu.

Kaç buradan, dedi içimden bir ses ve düşünmeden itaat ettim.

Hızla şoför koltuğuna geçtim, kontakta duran anahtarları çevirip motoru çalıştırdım ve hızlanıp direksiyonu sağa kırdım. Hızla dönmeye çalışmıştım ama geç kaldım. Arkamdaki araba Golf'ün kışına çarparak arabayı döndürüp dengesini ve yönünü bozdu. Araba avluda kaydı, frene bastım ama işe yaramadı. Dıştaki kulübelere birinin tuğla duvarı ön camı doldurdu fakat Adam önünde duruyordu. Hareket edecek zamanı yoktu. Ne olacağını anladığında yoldan çekilmeye çalıştı sanırım ama çok geç kalmıştı.

Araba korkunç, metalik bir gıcırtyla duvara çarptı, hava yastığı şişti ve bilincimi kaybettim.

46

Birkaç saniye sonra gözlerimi kırpıştırarak kendime gelirken sersem gibiydim çünkü olayın üstünden henüz uzun bir süre geçmemiş olmasına rağmen dünyam tamamen değişmişti. Sönmüş hava yastığı arabanın içini doldurmuştu, kimyasal bir koku burnumu yakıyordu. Kulaklarım çınlıyordu ve ağzımda kan tadı vardı. Bir elimi yüzüme götürdüm ve baktığımda kırmızı olduğunu gördüm. Hava yastığı, yüzümdeki tüm kemikleri direksiyona çarpmamı engellemişken burnum kanıyor diye şikâyet etmeye hakkım yoktu. Boynum ve kollarım daha sonra acıacaklarının sözünü verir gibi sızlıyordu. Su altındaymış gibi hareket ederek hava yastığını önümden çekmeye çalıştım. Ön cam çatlamış, tuzla buz olmuştu. Önümdeki yumruk büyüklüğündeki boşluktan farların hâlâ çalıştığını görebiliyordum. Sersemlemiş bir hâlde sola yatıp önümdeki duvar dışında bir şey görebilecek miyim diye baktım ve görür görmez de hatırladım.

“Adam!” Kapı koluna uzanıp kapıyı sertçe açtım ve kendimi bahçedeki çakıl taşlarının üstüne attım. Kapının diğer yanına geçtiğim anda kapıldığım dehşetten olduğum yerde donakaldım ve düşmemek için kapıdan destek almak zorunda kaldım.

Yığılmıştı ama yerde değildi. Golf onu duvara yapıştırmış, arabanın kaportası göğsüne dayanmıştı. Bir an öldüğünü sandım çünkü hiç kıpırdamıyordu ve yüzü bembeyaz olmuştu. Ellerini kaportaya dayamış, kafasını geriye atmıştı ve gözleri kapalıydı. Ona baktığım sırada göz kapakları titreyerek açıldı ve inledi.

"In arabadan."

Etrafıma baktım ve Adam'ı karşılayan gümüş saçlı adamı gördüm. Elinde bir pompalı tüfek vardı ve onu Golf'ün arkasındaki arabaya doğrultmuştu. Bu büyük, siyah bir Mercedes cipti; Golf'ün kendisinden daha ağır, daha süratli olan böylesi bir arabaya karşı koyamaması doğaldı. Ayrıca kaçmaya çalıştığım şoför John Webster'dı, yani hiç şansım yoktu.

Webster ön camı parçalanıp tuzla buz olmuş bir arabada, cam parçaları arasında oturmasına rağmen oldukça iyi görünüyordu.

"Kusura bakma, Ingrid. Umarım incinmemişsindir. Adam'ın sürdüğünü sandım. Sen olduğunu bilseydim öyle bir şey yapmazdım."

"Konuşma. Arabadan in," dedi gümüş saçlı adam yaklaşıp. Silahı tutuşuna bakılırsa tecrübeliydi, John'un gözlerinden durumu değerlendirdiğini anlayabiliyordum.

"Ellerine dikkat et," dedim gümüş saçlı adama ve adam başıyla onayladı.

John'a, "Arabadan yavaşça in. Ellerini havaya kaldır. Dediğimi yapmazsan ateş ederim. Üçe kadar sayacağım. Bir. İki," dedi.

Üçe gelmeye hazır, diye düşündüm. John da aynı sonuca varmış olmalıydı.

"Tamam. Ama emniyet kemerimi çıkarmam lazım," dedi tek elini indirip kemeri tokasından çıkararak. Sonra yavaş yavaş arabadan indi. "Zavallı Adam. Şansı yaver gitmemiş."

"Arkanı dön, ellerini arabanın tepesine koy. Kollarını ve bacaklarını aç," dedi gümüş saçlı adam bana bakarak. Webster söylenileni yapınca, "Üstünü senin araman lazım," dedi bu defa.

Webster'a doğru yürüdüm. Üstünde her zamanki üniforması vardı: uzun, siyah bir palto, kot pantolon ve ince kaşmir bir kazak. Tüm ceplerini kontrol ettim, sonra kollarını ve bacaklarını aradım. O ise yüreklendirici yorumlar yapıyordu. Webster'a dokunmak istemiyordum ama başka seçeneğim yoktu.

"Ayakkabılarıma da bakman lazım. Genelde oraya da silah saklarlar. Elinden geleni ardına koyma. Sırf utandığın için bir silahı gözden kaçırmak olmaz. Bacaklarımdan arasına gir."

"Utanmıyorum," dedim dişlerimi sıkarak. "Öfkeliyim."

"Sana yardıma geldim."

"Yardıma ihtiyacım yok."

"Hem de ne biçim var."

"Buraya nasıl geldin?"

Canı sıkılmış gibiydi. "Sizi takip ettim. Çok zor ya da ilginç olduğu söylenemez. Dedektif Geri Zekâlı beni fark etmesin diye geriden geldim. Büyük bir hata yaptın, Ingrid. Bu bir tuzak. Buradan kaçman lazım."

"Senin için tuzak."

"Bunu buraya gelirken de biliyordum," dedi ve sesini alçalttı. "Onlara güvenemezsin. Tess'i de dinlememen gerekiyordu. Benim yerime bir yabancıya güvenmen beni çok incitti."

"Aldırma ona," dedi gümüş saçlı adam.

Geri çekildim. "Bir şey bulmadım," dedim.

"Tamam," dedi ve emirler vermeye başladı, her emirden sonra Webster'ın söylediğini yapmasını bekliyordu. Polis olup olmadığını merak ettim, belki de emekli bir polisti. Ya da eski bir askerdi. "Ellerini başının üstüne koy. Bana dön. Çok hızlı değil. Tamam. Bana doğru yürü. Dur. Yeter." Gerileyerek John'la arasındaki mesafeyi korudu. "Şimdi binaya doğru yürü."

Bahçenin sol tarafındaki taştan ahırını işaret ediyordu. John binaya bakıp somurttu.

"İçeri girmek istemiyorum. Hayır dersem beni öldüreceğini de düşünmüyorum."

"Haklısın. Öldürmeyeceğim. Seni polise teslim etmek istiyorum," dedi adam omuzlarını silkerek. "Ama ısrar edersen vurmaktan çekinmem. Zamanında tedavi görürsen ölmezsin."

John'un dudakları gerildi ama başıyla onayladı. Adamın konuşma biçimi söylediklerini tamamen inanılır kılmıştı.

"Ingrid," dedi adam, "kapının sağ tarafında ışık düğmesi var. Önden gidip açabilir misin lütfen?"

Kapı bir kara delik kadar itici ve güvensiz görünüyordu. Arkasına geçtim, burnuma toz ve uzun zaman önce ölmüş atların hayaletlerinin kokusu geldi. Karanlıkta küçük, hızlı bir şey hareket etti. Ürpererek ışık düğmesini aradım, parmaklarım düğmeyi bulmadan önce örümcek ağlarına ve soğuk taşlara değdi.

Işıklar bina boyunca yandı. Burası ahır gibi bir yerdi ve içeride taşlarla ayrılmış on kabin bulunuyordu.

"Devam et," dedi dışarıdaki adam ve Webster içeri girdi. *Fazla sakın davranıyor*, diye düşündüm. Fazla itaatkârdı. Onun için çok sıra dışıydı bu.

"Devam et."

"Nereye gitmemi istiyorsun?"

"Tam karşıdaki bölmeye."

Ben geride, John'un uzanamayacağı mesafede duruyordum. Görüş alanımdan kaybolmadan önce bana gülümsedi.

"Tahminen yarım saat içinde beni dinlemediğine pişman olacaksın. Daha kısa da sürebilir."

"Duvarın dibine kadar lütfen," dedi adam. Sesi sertti. "Duvara dön. Ben söyleyene kadar bu tarafa dönme."

John'un iç geçirdiğini duydum. "Bunlara hiç gerek yok," dedi.

"Kes sesini," dedi adam ve kabinin kapısını çarpıp sürgüyü çekti. Kapılar iki parçaydı ve üst kapı kapanıp sürgülendikten sonra John'un çıkması mümkün değildi. Kabinin içinde pencere yoktu ama ara duvarlar tavana kadar uzanmıyordu. Yukarıyı işaret ettim.

"Duvarın üstünden atlayamaz mı?"

"Duvar üç metre. Ayrıca ahırın tek kapısı var. Kabinden çıksa bile biz dönene kadar üstüne bardak kapatılmış örümcek gibi sıkışıp kalır," dedi adam gülümseyerek. "Endişelenecek bir şey yok. Polis gelene kadar bekleyecek. Şimdi arkadaşına yardım edelim."

Beni çıkarmadan önce sürgülerin iyice kapalı olup olmadığını kontrol etti, çıkmadan önce de ışıkları söndürdü. Her yer zifiri karanlık oldu. John kaçmayı planlıyorsa bile karanlıkta çok zorlanacaktı.

Soğuk, nemli bahçede Golf'ün farları hâlâ yanıyordu: Adam hâlen hamur gibiydi ve duvara yapışmış durumdaydı. Hiçbir şey değişmemişti, sadece daha kötü görünüyordu.

Zamanı azalıyordu.

Gümüş saçlı adama döndüm. "Ne yapacağız? Kusura bakma, adını bilmiyorum," dedim.

"Ben Christopher," dedi ve inanılması güç ama elini uzattı. Tokalaştık. Kibarlık âdetlerini kırmak zordu. "Ben polisi arayacağım, Adam için de ambulans çağıracağım."

"Onların gelmesini bekleyemeyiz. Arabaları çekmemiz lazım."

Christopher şüpheli görünüyordu. "Yardım edelim derken işi daha da zorlaştırabiliriz. Ben arayayım..."

"Zaman yok. Nefes alamıyor. Boğuluyor. Kaburgaları biraz daha ezilirse akciğerlerini yeterince oksijenle dolduramaz. Korkunç bir ölüm biçimi."

"Tamam. Ama Mercedes çalışmazsa çok sıkıntı olur. Land Rover'la çekebilirim fakat o da bahçeye sığmayabilir."

"Elinden geleni yap."

Christopher, Mercedes'e doğru gitti, ben de koşarak Adam'ın yanına geçtim.

Yakından saçlarının ter içinde olduğunu, gözlerinin korkuyla baktığını görebiliyordum. Cildi bembeyazdı. Dudakları mavileşmişti. *Bedenine yeterince oksijen girmiyor*, diye düşündüm ve ona gülümsemeye çalıştım. "Elimizden geleni yapıyoruz. Birazdan kurtulacaksın," dedim.

"Ingrid..."

Mercedes'in motoru çalışınca onu duymak için başımı eğdim. "Ne dedin?" diye sordum.

Kafası duvarda soldan sağa sallandı. *Çok zayıf düşmüş,* diye düşündüm ve elimi onunkinin üstüne koydum. Çok az zamanı kalmıştı.

Mercedes gıcırtilar ve mavi bir duman eşliğinde kendini Golf'ten ayırmayı başardı. Araba sarsılırken Adam dudağını dişleri arasına aldı. Göğsünden alçak bir hırıltı yükselince dehşet içinde yutkundum. Canını yakıyorduk ama başka seçenek yoktu; nefes alması gerekiyordu.

Christopher bir iki metre geri gidip motoru kapadı. Arabadan indi.

"Lütfen acele et," dedim konuşmamam gerektiğini bildiğim hâlde. Adam'ı rahatlatmak için söylediğim sözlerin yalan olduğu ortaya çıkmıştı. Christopher başıyla onayladı.

"Sorun yok. Az kaldı."

Biraz zorlanarak Golf'e bindi. Ön camda kalan kırık parçaları sistematik bir şekilde yumruklayarak görüş alanını temizledi. Kontaktaki anahtarı çevirdi ama araba hiçbir şey olmamış gibi durmaya devam etti. Tekrar denedi fakat bu sefer motor bir süre öksürdükten sonra sustu.

"İtebiliriz," dedim sesimi sakın tutmaya çalışarak. "El frenini indirirsen birlikte itebiliriz. Biraz hareket ettirsek yeter."

Adam inledi. Christopher beni duymazdan geldi. Bir kez daha denedi ama işe yaramadı, işe yaramayacaktı; ne var ki çaresizliğe kapıldığım anda motor çalıştı. Korkunç bir ses çıkarıyordu ama güzel çalışmasına gerek yoktu, arabayı hareket ettirse yeterliydi.

Vites hırladı ve sonunda parçalanıp yamulmuş kaporta bizden uzaklaştı. Adam'ı tutuyordum, iyi ki de tutuyordum çünkü kaporta çekildiği anda duvardan yere kaymaya başladı. Onu ayakta tutacak gücüm yoktu ama arabanın bıraktığı boşluğa düşüşünü yavaşlatabilmiştim.

"Adam?"

Nefes nefeseydi, kaburgalarını tutarak yüzünü acıyla buruşturdu. Kaburgalarının hasarlı olduğu kesindi, onu ezen arabaların ağırlığını düşününce bir yanında mutlaka kırıklar olmalıydı. İç kanaması olabilirdi. Hastaneye kaldırılması gerekiyordu.

“Rahat ol,” dedim Adam’a, öz güvenli konuşmaya çalışarak. “İyi olacaksın. Her şey yoluna girecek.”

Tüm bu süre boyunca ahırdan bir takırtı geliyordu; düzenli, ritmik, delirtici bir ses.

“Kilitli... olduğuna emin misiniz?” diye sordu Adam.

“Evet,” dedi Christopher neredeyse neşeli bir sesle. “Hiçbir yere gidemez. Şimdi seni içeri taşıyalım.”

A slında düşününce, oksijen çok tuhaf bir kimyasaldı. Adam göğsündeki ağırlık kalktıktan ve düzgün nefes almaya başladıktan on beş dakika sonra bambaşka biri olmuştu. Kollarını omuzlarımıza alıp onu eve taşımıştık. Eski lastik çizme ve kancalara asılı kolalı ceketlerin kokusuyla dolu bir yerde yürüyordum. Mutfakta durup etrafa baktım. Bir ısıtıcı etrafa sıcaklık saçıyordu. Büyük bir odaydı; ortadaki masanın etrafında dokuz ya da on tane köhne sandalye vardı. Duvarlar koyu sarıydı ve eski sıva şişmişti. İçerisi biriktirmesi aylar değil, onlarca yıl sürecektir ıvır zıvırla doluydu: tencereler ve tavalar, gazeteler ve dergiler, eski bir radyo, kurabiye kalıpları, farklı setlerden porselenlerle dolu bir dolap, durmuş bir saat, mektuplar ve kartlar, kurumuş çiçekler, hasarlı elmalar ve beyaz tüy dolu bir kedi yatağı. Sıcak, rahat bir yerdi ve bahçedeki dehşetle arasında dünyalar vardı.

“Burada mı kalalım?” dedim umutlu bir sesle.

“Bence yatması lazım. Oturma odasında kanepeler var,” dedi Christopher.

Bizi dar, karanlık bir koridordan geçirip evin ön cephesindeki kare biçimli, taş bir giriş salonuna götürdü. Ortada yuvarlak bir masa, koridorun arkasında da sokak kapısına bakan bir merdiven vardı.

“Sağ taraftaki kapı,” dedi Christopher biraz zorlanarak. Adam’ın ağırlığı en çok onun omzuna biniyordu.

Kapıyı açtım ve desenli kumaşların istila ettiği bir oturma odası gördüm, geniş koltuklar ve rutubet lekeli antika mobilyalarla doluydu. Odada boşaltılmamış küllüklerinkini andıran ekşi ve dumanlı bir koku vardı, ayrıca soğuktu.

"Ben ateşi yakayım," dedi Christopher, Adam yıpranmış yeşil kadife kanepeye yığıldığı sırada.

"İyi olur," dedim. Titremeye başlamıştım.

"Bir içki aç. Köşede birkaç şişe var. Bu durumlarda genellikle brendi içilir, Adam'ın da hoşuna gidecektir."

"Sen bir şey ister misin?"

"Viski alayım," dedi bana sırtarak. "Bence hak ettik, sence?"

Bence de hak etmiştik. Köşeye gidip içkileri koydum, ağır viski bardaklarına ne kadar koymam gerektiğini pek bilmiyordum. Karıştırma kabı yoktu. *Biz bu evde içkiyi sek içeriz*, diye düşündüm ve kıkırdamamaya çalıştım. Bu şokun etkilerinden biriydi, histerim su yüzüne çıkmaya başlamıştı.

John Webster bahçedeki karanlık, soğuk ahırda kilitliydi.

"Polisi aramamız lazım," dedim.

"Hemen arayayım." Christopher ateşin başına çömelmişti. Elleriyle odunları hareket ettirdikçe alevler büyüyordu. Her gün ateş yakmaktan gelen beceri ve umursamazlıkla hareket ediyordu. "İyice tutuşması biraz sürer ama oldu."

"Teşekkürler."

"Sorun değil," dedi sırtını ateşe dönüp ayağa kalkarak. "İyi iş çıkardın. Etkilendim."

"Onu küçümsememek lazım," dedi Adam uzanıp elimi tutarak.

"Aklımdan bile geçmedi," dedi Christopher bir ona bir de bakarak. Aklından her ne geçtiyse bizimle paylaşmadı. "Birazdan dönerim."

Adam'ın yanına diz çöktüm. "İyi misin?" diye sordum.

"Her geçen saniye iyileşiyorum," dedi kanıtlamak ister gibi beni kendine çekip öperek. Ağzında alkol tadı vardı. Eli

saçlarımın arasına girerken tek istediğim Mark'ın Kanada'da kalmış olmasıydı, böylece Adam'a bir şans verebilirdim. Kalbini kırmadan onu reddetmem gerekiyordu ama şimdi bunun sırası değildi.

"Tamam, daha iyi hissettiğin belli," dedim tekrar konuşabilecek duruma geldiğimde.

Biraz brendi içip yüzünü ekşitti. "İyi geldi."

"Öyle diyorsan öyledir. Pek bana göre değil. Ben çayı tercih ederim."

"Hadi çok konuşma da iç şunu."

Ayağa kalkıp odada gezinmeye başladım. Duvarlardaki tablolarla baktım. Lekeden bulanıklaşmışlardı ama güzel resimlerdi. Bir masada küçük tütün kutuları diziliydi. Evin tamamında insanların nesillerdir yaşadığı bir yer havası vardı.

"Christopher burada tek mi yaşıyor?"

"Sanırım."

"Yazık. Tek kişi için çok büyük bir yer. Evli değil mi?"

"Bilmem. İstersen kendin sor," dedi ve yüzünü ekşiterek doğruldu. "Oturabilir misin? Başımı döndürüyorsun."

Fotoğraflarla dolu bir masanın başında duruyordum. Masanın üstü toz içindeydi, uzun süredir temizlenmemiş gibi duruyordu. Sepya fotoğraflardaki çiftler, gümüş çerçevelerin içinden gülümsüyor, uzun zaman öncesine, bambaşka nesillere ait insanlar bana bakıyordu. Gözüm genç Christopher'ın düğün fotoğrafına takıldı, eski moda saçına rağmen renkli fotoğrafta yakışıklı çıkmıştı. Eşi minyon, narin bir kadındı ve çok genç görünüyordu. Ön tarafta gümüş, at nallı bir çerçeve duruyordu: yuvarlak yüzlü, güzel, genç bir kız kulaklarını kaldırmış, kestane rengi bir midilliye yaslanıyordu. Bu fotoğrafta bir şey dikkatimi çekti. Elime alıp daha yakından incelediğim sırada Christopher'ın döndüğünü duydum.

"Polisi aradım, geliyorlar. Ambulans da istedim, seni bir kontrol etsinler, Adam."

"Gerek yok. İyiyim."

Christopher ona katılmıyormuş gibi homurdandı. "Hemen gelmelerini beklemeyin. Uzak bir yerdeyiz," dedi bana bakarak. "İyi misin?"

"Evet, çok." Kadehi kaldırdım. "Çok iyi geldi cidden."

"Otursana," dedi gülümseyerek. Her şey normalmiş gibi nazik, cömert ev sahibini oynuyordu.

Yüksek kolçaklı bir koltuğa oturup ateşe baktım. Alevler şömine bacasına doğru yükselmeye başladı ve sıcaklık ilk bana dokundu. İçerisi o kadar soğuktu ki hava resmen katılaşmıştı. Isınmamın saatler süreceğini düşündüm. Tabii ısınabilirsem.

"Kilitli, değil mi?" diye sordu Adam ve Christopher başıyla onayladı.

"Onu bağlayacak kadar yaklaşacak değildim ama oradan çıkamayacağına eminim."

"Olanlar hakkında ne kadar bilgin var?" diye sordum Christopher'a. "John Webster'in kim olduğunu biliyor musun?"

Christopher, Adam'a baktı. "Adam geleceğinizi haber vermişti. Diğer adamın davetli olmadığını anladım. Tehlikeli bir adama benziyordu, bu yüzden onun icabına bakmak istedim."

"Ingrid'i ve birkaç yıl önce bir tecavüz davasında onunla çalışan avukatları hedef alan bir grubun parçası," dedi Adam. "Ingrid, adalet sisteminin hatalarının ele alındığı bir internet sitesi keşfetmiş. Adaletin Gözü Kördür."

Christopher omuzlarını silkti. "Hiç duymadım," dedi.

"Ahırdaki adam, Ingrid'i korkutmak için ona kızgın olan insanları manipüle ediyormuş."

"Çıkarı ne peki?"

"Korku," dedim. "Korkmamı istiyordu. Böyle eğleniyor. Normal bir insan değil, tek istediği beni manipüle edebilmek. İrademin kırılacağı noktayı bulup beni o noktadan ileriye götürmek istiyor."

"Ne kadar da hoşmuş."

"Katilin teki," dedi Adam ciddiyetle. "Ona güven olmaz. Bir an bile sırtını dönemezsin. Birlikte çalıştığı insanlardan birini öldürmüş, Tess adında bir kadını."

Christopher gözlerini kırıştırdı. Cevap vermesi birkaç saniye sürdü. "Birlikte çalıştıkları hâlde mi?" diye sordu.

"Onunla işi bitmişti."

"Onu öldürmedi," dedim. John Webster'ı savunmaya pek gönüllü değildim ama adil olmak adına savunmam gerekiyordu. "Tess düştü. Kazaydı."

Adam ben konuşmamışım gibi devam etti. "Ingrid'in meslektaşlarından birini de öldürdü. Bir tırın altına itti. Suçu George adında evsiz bir adamın üstüne yıktı ama aslında kendisiydi."

"Peki," dedi Christopher.

"Hakkını vermek lazım, zeki bir adam. Haftalardır Ingrid'i -ve dürüst olmak gerekirse beni- parmağında oynatıyor."

"Sonra da peşinizden buraya geldi. Neden?"

"Ingrid'e kafayı takmış. Onu öldürmek istiyor."

"Hayır. Beni kurtarmak istedi," dedim bardağımı yavaşça elimde çevirerek, "ve ben onu dinlemedim. Yanlış insanlara güvenmek gibi bir alışkanlığım var."

Kısa bir sessizlikten sonra Adam yüzünü ekşitip elini göğsüne koyarak öne eğildi. "Ingrid, aşkım, neyden bahsediyorsun sen? Anlamıyorum."

"Buraya geldiğimizde arabadan inmek istemedim," dedim. "Korkmuştum. Nedenini bilmiyordum, sonuçta hiçbir şey olmamıştı. Ama bütün içgüdülerim bana tehlikede olduğumu söylüyordu, nedenini ancak anladım."

"Peşimizde bir psikopat olduğu için olabilir mi?" dedi Adam endişeli gözlerle. "Zor bir gün geçirdin. Çok şey yaşadın. Tabii ki gergindin. Ama artık güvendesin."

Tamamen samimiydi, dibine kadar dürüsttü. Baş başa olsak ona inanabilirdim.

"Christopher'ı gördüğümde korktum. Onu *tanımıyorum* fakat daha önce bir yerde gördüğümü biliyordum." Christopher'a döndüm. "Kamera kaydında varsın. Belinda öldükten sonra telefonla video çeken sendin."

"Gergin olduğun için böyle söylemeni anlıyorum," dedi Christopher, "ama saçmalıyorsun."

Kafasının şekline, burnuyla ağzı arasındaki mesafeye, sarkmış boynuna bağlanan zayıf çenesine bir kez daha baktım. Yanılıyor olmam mümkün değildi.

İmkânsızdı.

"Ingrid," dedi Adam. "Christopher bize yardım ediyor. Arkadaşım. Ona güvenebilirsiniz."

"İlk başta emin değildim. Ayrıca senin bildiğinden de emin olamadım, Adam. Gerçekten benim tarafımda olabileceğini düşündüm. Ama az önce Christopher'a her şeyi mahvetmesin diye bildiğim her şeyi anlatışını dinledim. Normalde umurunda olmaması gereken detayları veriyorsun, internet sitesinin ismi, Tess'in ölmesi ve John'la çalıştığını düşünmem gibi. Onunla baş başa konuşursam Christopher'ın yanlış bir şey söyleyeceğinden korkmuş olmalısın. Hatta o kadar korktun ki sen yanlış bir şey söyledin."

Hiç kıpırdamıyordu. "Ne diyorsun sen?"

"George'un adını nereden biliyorsun?"

Adam cevap vermek için ağzını açtı, sonra kapadı.

"Varlığından bile haberinin olmaması lazım. Polis onun izini bulamadı. *Ben de* sana onunla görüştüğümü söylemediğimi biliyorum. John da George'u bulduğundan sana bahsetmedi, eminim. O zaman nereden biliyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Ben... Muhtemelen senden duydum," dedi.

"Hayır," dedim hafifçe gülerek. "Sana onun adını bilerek söylemedim çünkü Webster'in onu kaçırmamasına izin verdiğim için hakkımda kötü şeyler düşünmenden korktum."

Adam şaşkına dönmüştü.

"Hatan hep gereğinden fazlasını yapmak oldu," diye devam ettim. "Hiçbir şeyi şansa bırakmak istemedin. George'u yol kenarına yerleştirdin çünkü Belinda'nın ölümüyle John Webster arasında bağ kuracağımdan emin değildin, onun zan altında kalmasını istiyordun. Kamera kayıtlarını gördüğümünden nasıl emin olacaktın bilmiyorum, şanslısın ki Belinda'ya şemsiyemi vermiştim, o noktada senden bir adım öndeydim. Herhâlde iskele numarası gerçek hedefin ben olduğum fikrini aklıma sokmak için tezgâhlanmıştı. Her seferinde tam da istediğini yaptım. Tehlikede hissettiğimde seni aradım, senin istediğin de buydu; bu mesajları kullanıp John Webster'ı geri getirdin. Ne zaman işlerin yavaşladığını hissetsen bir adım daha ileri gittin."

"Hayır." Adam arkasına yaslandı. "Saçmalıyorsun."

"Yatağımdaki kan olayı zekiceydi. Alison Buswell'dan kurtulman gerekiyordu çünkü aradığım tek polis sen olmak zorundaydın. Beni hayalperest, sahtekâr biri gibi gösterdin. Tabii ki bu beni daha da korkuttu, sana daha çok ihtiyacım oldu. Ne zaman yanlış tarafa yönlendirilmem gerekse hep yanımdaydın. Seni hayatıma soktum ve John Webster'ı evime tam da istediğin anda davet etmemi sağladın. Şimdi beni yanlış düşündüğüme ikna edebileceğini sanman doğal. Ben de burada oturmuş başından beri ne büyük aptallık ettiğimi düşünüyorum."

"Ne diyorsun sen?" dedi, sesindeki incinme apaçık ortadaydı.

"Guy Lanesbury'nin ailesini görmeye gitmek için can atıyordun ve beni bahane ettin. Guy'ın yerini öğrenmek istiyordun çünkü o da hedeflerin arasındaydı ama kaybolmuştu, izini bulamıyordun. Sonrasında çok öfkelenedin çünkü ulaşamayacağın bir yere gitmişti. Üzüldüğünü gizleyemedin, bu yüzden de bana olan duygularını kontrol etmeye çalışıyormuş gibi yaptın. İtiraf etmeliyim ki böyle yaparak kafamı karıştırdın."

"Ingrid, deli deli konuşma." Perişan olmuş gibiydi. "Sen ve ben... Aramızdakinin gerçek olduğunu sanıyordum. Korktu-

ğunu biliyorum ama nasıl bu kadar kalpsiz olursun? Ne olursa olsun senin canını yakmam."

"Çok ikna edici bir performans, Adam, ama boşuna uğraşma. Bu şüphe, his ya da videoda yarım saniye gördüğüm bir adama benzeyen biriyle karşılaşmamla ilgili değil. George'u bilmiyor olman gerekirdi ama biliyorsun. Bunun açıklaması yok. Apaçık, somut bir gerçek."

Saniyeler içinde yüzü değişti, o incinmişlik ve samimiyet yok oldu. Yerini soğukkanlı bir öfke aldı. Güvendiğim ve sevdiğim, neredeyse âşık olacağım o adama benzemiyordu. "Ee? Buradan bakınca pek seçeneğin kalmamış gibi görünüyor. Ne yapacaksın?" dedi.

Fikrim yokmuş gibi yere baktım ve çaresizce omuzlarımı indirdim. Sonra bardağımın içindekileri Christopher'ın yüzüne fırlattım. Bunu beklemiyordu, çıkardığı sestten ve ellerini yüzüne kapamasından brendinin gözüne girdiğini anladım. Yanından koşarak geçip kapıya yöneldim. Hiçliğin ortasıındaydım, arabam ve telefonum yoktu ama akla gelebilecek en iyi silahlardan biri vardı elimde. Yapmam gereken tek şey ahıra gidip John Webster'i çıkarmaktı. Bana yardım etmem için ona yalvaracağımı söylemiş ve yine haklı çıkmıştı; istediğimi yapacaksa yalvarmaya kesinlikle hazırdım.

Harika bir plandı ama önce kapıya ulaşmam gerekiyordu. Adam, çarpışmadan biraz fazla kolay toparlanmıştı ve o akşam ikinci kez fazla yavaştı. Kapı koluna uzandığım anda koltuktan fırlayarak yere atladı ve ayak bileklerimi yakaladı. Öne doğru devrilip kafamı kapıya çarptım ve kendime geldiğimde Adam sırtıma çıkmıştı.

"Nefes... alamıyorum..."

"Yazık," dedi ve üstüme biraz daha yüklenmesiyle gözlerim karardı. Hayatta kalmaya çabaladım, ta ki savaştığım gücüm kalmayana kadar.

Dediğim gibi, oksijen çok ilginç bir kimyasaldı ama insan bunu ancak nefes alamadığında fark ediyordu.

Gözlerimi kırıp kendime geldiğimde bir arabanın arka koltuğundaydım. Motorun hırıltısından ve ağır süspan-siyondan Christopher'ın bahsettiği Land Rover'da olduğumuzu tahmin ettim. Ellerim bağlıydı ve kafama yüzümü örten kaba bir şey geçirilmişti. Anlatılamayacak derecede pis kokuyordu, çürük patates gibi. Ellerimin ne kadar sıkı bağlı olduğunu test etmeye çalıştığımda biri kafamı dizlerimin arasına bastırdı.

"Kıyırdama," dedi. Adam'ın sesiydi ama bir yabancınıninki gibi soğuk ve duygusuzdu.

"Uyandı mı?" diye sordu biri. Bu ses daha uzaktan geliyordu, Christopher herhâlde diye düşündüm. Muhtemelen arabayı sürüyordu.

"Evet."

Bir duraksama oldu. Sonra Christopher, "Güzel," dedi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Ensemdeki el daha da sıkılaştı. "Kes sesini."

Söyleneni yaptım ve motorun sesini dinledim. *Asfaltsız bir yoldayız*, diye düşündüm. Evden beş dakika uzakta? On? Yarı bilinçli hâlimin ne kadar sürdüğünü ve bu sırada neler olduğunu bilmek mümkün değildi.

Araba sağa döndü ve yokuş aşağı bir yolda zıplayarak hızlandı. Christopher'ın sürdüğünü ve yolu bildiğini tahmin ettim çünkü virajları ralli şoförü gibi alıyordu. Midem bulanmaya

başlıyordu. Araba yavaşlayıp durduğunda neredeyse içim rahatlayacaktı.

Christopher motoru kapadı ve ani sessizlikte taşkın suyunun şapırtısını duydum.

"Neredeyiz? Ne yapıyorsunuz?"

Adam bana cevap vermek yerine kapıyı açıp beni dışarı çıkardı. Yanında duruyordum, titriyordum, botlarımın altında kaba taşlar vardı. Rüzgâr nehir suyunu üstümüze savuruyor, giysilerimi ıslatıyordu.

"Hadi," dedi Adam kolumu tutup bana nazikçe yön göstererek. Kilide takılan bir anahtarın sesini duydum ve kapı gıcırtyla açılınca tatmin dolu bir homurtu yükseldi. Adam beni içeri itti ve kafamdakini çıkardı.

Başta fenerlerinden gelen ışık dışında bir şey göremedim. Hava toz doluydu, öksürdüm, ellerimle ağzımı kapattım. Eski bir binaydı, içeride mobilya yoktu, etraf fare kokuyordu. Çatısına kuşlar tünemiş ve her yeri beyaz dışkılarıyla kaplamışlardı. Rüzgâr, ahşapların arasındaki boşluklardan ılık çalarak geçiyordu ve nehrin ayaklarımın altında aktığını hissedebiliyordum. Bir köşede devasa, yuvarlak bir taş ve paslanmış aletler vardı.

"Neresi burası? Su değirmeni mi?"

"Eskiden öyleydi. Uzun süredir kullanılmıyor," dedi Christopher ciddi bir ifadeyle. "Neden burada olduğunu biliyor musun?"

"Pek değil," dedim. "Ama bir fikrim var."

"Anlat."

"Bence adını daha önce hiç duymadığın hâlde Adaletin Gözü Kördür sitesinde dolaştın. Bence Lisa Muller başlığını görünce Tess Ivors'la bağlantı kurdun. İsmimi arıyordun ve benden en az senin kadar nefret eden birini buldun."

"Senden neden nefret edeyim?"

"Çünkü kızının ölümünden beni sorumlu tutuyorsun," dedim derin bir nefes alarak. "Flora Pole'un babasıdır. Burada büyüdü."

Şaşkına dönmüş gibiydi. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Oturma odasında fotoğrafını gördüm. Onu tanımam biraz sürdü. Ben onunla tanıştığımda... farklı görünüyordu," dedim. Gördüğüm fotoğraf tıpkı bir virüs gibi kültürlenip kilo vermesinden ve nişanlımla yatmaya başlamasından önce çekilmişti.

"Yani onu öldürdüğün zaman," dedi dişlerini sıkarak.

"Onu ben öldürmedim."

"Polis bir boka yaramadı. Yaptığını kanıtlayacak bir şey bulamadılar, suçunu da itiraf ettiremediler."

"İtiraf edemezdim çünkü ben yapmadım."

"Yalan söylüyorsun, canım. Senin yaptığını biliyorum," dedi bana doğru bir adım atarak. Gözleri acıyla parlıyordu. "Gerçeği duymak istiyorum. Son şansın."

"Ben yapmadım," dedim inatla. "Niye benim yaptığımdan bu kadar eminsin bilmiyorum."

Parmağıyla Adam'ı işaret etti. "Bana gerçekleri anlattı. Yaptığın her şeyi, insanların canını nasıl yaktığını anlattı. Lisa denen o kızı. Diğerlerini. Nişanlına ders vermek için evini nasıl yaktığını," dedi.

"Adam, bunun doğru olmadığını biliyorsun. Hatta Memur Buswell'a evi John Webster'in yaktığını sen söyledin ya."

Adam omuzlarını silkti. "O sırada seni suçlayacak hâlim yoktu, değil mi? Onu Webster'in tehdit olduğuna ve senin tehlikeye olduğuna ikna etti, benim istediğim de buydu. Öldüğünde ya da ortadan kaybolduğunda bariz şüpheli Webster olacaktı."

"Onun yaptığı şeyin suçunu ben üstlenecek değilim," dedim. Sesim titriyordu. Christopher'a döndüm. "Bana inanmalısın. Yangını Webster çıkardı."

"John Webster'in Flora'nın ölümü sırasında geçerli bir mazereti vardı," dedi Christopher boğuk bir sesle. "Düzgün bir mazeret. Su götürmez."

"Sahte olabilir. Sahte mazeretler yaratmak konusunda beceriklidir."

Christopher başını iki yana salladı. "Tutuklanmış. Bir barda olay çıkarmış ve polisler onu almaya geldiğinde onlardan birine vurmaya kalkmış. Bilerek yaptığına eminim ama etkili olmuş; öğlenden ertesi güne kadar nezarete kalmış, eve gidecek kadar ayıldığında bırakmışlar. Yangını o çıkarmış olamaz. Bunu öğrendikten sonra polis şüpheli olarak seni inceledi. Amacın vardı, eve de erişebiliyordun."

"Ama ben yapmadım, asla böyle bir şey yapmam. Flora'yı seviyordum. Mark'la ilişkisi olduğunu öğrenmek hoşuma gitmedi tabii ama bunu o öldükten sonra öğrendim. İhanetin acısını birinden çıkaracak olsam Mark'tan çıkarırdım. Kızının, Mark'ın başka biriyle nişanlı olduğunu bildiği hâlde onunla ilişki yaşaması saçmaydı –ne olursa olsun kalbi kırılacaktı– ama onu yüreklendiren de Mark'tı. Olgun olan Mark'tı, ayaklarının yere basması gerekirdi."

"Onun da sorumluluğu üstlenmesi lazım."

"Onu öldürmeye mi çalıştınız? Mark'ı?"

Flora'nın babası başını ağır ağır sallayarak onayladı. "Gerçekleşmesini istediğim söylenebilir," dedi.

"Ben yaptım," dedi Adam dudaklarını birbirine bastırarak. "Bu şekilde organize oluyoruz, artık çözmüşsündür. Görevleri paylaştık. Böylece mazeret ayarlayabiliyorduk, tıpkı John Webster'in yaptığı gibi."

Her şey yerine oturmaya başlıyordu. "Üçünüz arasında hiç bağlantı yoktu, tek ortak noktanız bendim. Christopher, Belinda'yı umursamıyordu ama Tess umursuyordu. Bu yüzden ölümünün videosunu çektin. Tess görsün diye."

Christopher'in midesi bulanıyor gibiydi. "Öyle istedi," dedi.

"Ne korkunç bir şey. Videosunu çekmesen seni o insan kalabalığında fark etmezdim. Eve geldiğimde seni tanımazdım."

"Biz de uğraşmamış olurduk," dedi Adam soğuk bir sesle. "Ama yine de burada olurdun."

"Sen polis memurusun," dedim sakın kalmaya çalışarak. "Bunu yapamazsın."

"Hayır, polis memuruydum. John Webster onu da elimden aldı."

"Kovuldun mu? Nasıl? Ne yaptın?"

"Emma Seaton'la bir süre ilişki yaşadım."

"Dava sırasında mı?"

Meydan okur gibi baktı. "Oldu işte. Çok uzun sürmedi," dedi.

"O gün neden tuvalete gelip ona baktığını merak etmiştim," dedim yavaşça. "Çılgılık bile atmamıştı ama onun için endişelenmiştin."

"Evet. Onu seviyordum." Yüzü sertleşti. "Ama o Webster'a âşıkta, ona ne kadar nazik davranırsam davranayım bir türlü beni sevemedi. Amirim de bu durumu pek tasvip etmedi. Emma benden ayrıldıktan sonra Delia Singh açık açık ekibinde çalışamayacağımı söyledi, ilişkim bittiği hâlde. Başka bir ekibe geçmek zorunda kaldım. O zaman da Webster'dan çok uzak kaldım ve onu takip edebilmek için kuralları çiğnemem gerekti." Acı çekiyormuş gibiydi. "Webster gibi birinin canının istediğini yapıyor olması ve onu durduramamamız adil değildi. Birkaç kez sınırları aşmış olabilirim ama iyi bir nedenim vardı. Bunu anlamaları gerekiyordu."

"Yani seninle ofisinin önünde buluştuğumda..."

"Eski ofisim. Orada çok zaman geçiriyorum. Hâlâ arkadaşlarım var, onlardan birtakım iyilikler isteyebiliyorum. İhtiyacım olan bilgileri alabiliyorum," dedi kendini savunur gibi. "İnsanlar beni seviyor. Bana yardım etmek istiyorlar."

"Webster yüzünden kariyerini mahvettin."

"Yanlış anlaşılmalıydı." Huzursuzca kıpırdandı. "Webster cinayetten yargılanırsa her şey değişecek. Aklanacağım. Metropolitan Polis Teşkilatı'na geri dönebilir ya da istersem farklı bir birime girebilirim. Hayatımı geri almış olurum."

"Benimkini yok ederek mi?"

"Sen sadece araçsın." Gözleri tamamen donuktu; hiçbir insani duygu barındırmıyordu, merhametten eser yoktu. "Webster'dan çok şey öğrendim."

"Beni burada uzun süre tutamazsınız. İnsanlar nerede olduğumu merak edecek."

"Arasınlar. Asla bulamayacaklar."

"Ya arabayı takip ederlerse? Arabayla beni alıp Londra'dan çıktın. Her yerde kameralar var."

"Plakalar çalıntı." Sırıttı. "Hiçbir iz bırakmadım. Arabamda oturduğunu bile gören olmayacak. Seni nerede aramaları gerektiğini bilemeyecekler."

"Bu bina görünmez sayılır," diye ekledi Christopher. "Benim arazim dışında hiçbir yerden görülmüyor. Burada olduğunu kimse bilmeyecek."

"Beni kilitleyip bırakacak mısınız?" diye sordum titreyerek.

"Hayır, aklımdaki bu değil," dedi. Köşeye gidip eğildi ve değirmen taşının arkasından bir şey çıkardı. Benzin kutusu. "Hoş olmayacak ama eninde sonunda bitecek."

Yutkundum. "Belinda bir anda öldü, hâkim de öyle. Neden bana özel muamele yapıyorsunuz?" diye sordum.

"İki nedeni var," dedi Adam. "Birincisi, Christopher'a istediğini yapabileceğini söyledim. Cezanın suçuna uygun olmasında mutabık kaldık. İkincisi, John Webster seni öldürmekten zevk almak isterdi. Yola itmek ya da uçurumdan düşürmek onun için asla yeterli olmaz. Cesedin bulunsa da bulunmasa da suç Webster'a kalacak. Ben de istediğimi alıyorum, Christopher da." Duraksadı. "Tess mutlu olacağını söylemişti ama ben şüpheliyim. Onun mutlu olmaktan pek anladığı yoktu."

"Tess'in benden intikam istemesini anlıyorum. Christopher'in kızının ölümünden beni sorumlu tutmasını da," dedim canımı yakan yaşları savuşturmak için gözlerimi kırıştıtararak; ağlamayacaktım, şimdi olmazdı. "Ama senin beni kullanmayı planladığın hâlde bana yardım edeceğini söylediğine inanmıyorum."

"İhanete uğramış gibi mi hissediyorsun? Hayal kırıklığına mı uğradın?" Güldü. "Webster'ın kurbanlarına da böyle oluyor. Onlar ne hissettiyse sen de aynısını hissediyorsun şimdi. O herifi serbest bırakarak bunlara sen sebep oldun; yalan söyledi, başka insanları kandırıp manipüle etti. Seni sevdiğimi, seni istediğimi sandığın her saniyeden zevk aldım. O kadar kolay kandın ki."

Kalbimin kırılacağını düşündüğünü fark ettim ama söyledikleri bana kendimi daha da çaresiz hissettirmek yerine beni güldürdü. "Bana karşı duyguların varmış gibi davranman epey işine yaradı. Gençliğimden beri öyle sert öpüşmemiştim."

"Bayıldın tabii."

"Hayır. Kendimi seninle çıkmaya ikna etmeye çalıştım çünkü iyi birine benziyordun ama asla olmayacaktı. Buraya gelirken sana seninle birlikte olmayı istemediğimi nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum."

Yüzü karardı; bunun canını yaktığını görmek çok hoşuma gitmişti. "Siktir git, Ingrid," dedi.

Öğrenmem gereken bir şey daha vardı. "Tess, John Webster'ın komplonuzun parçası olduğunu söylerken yalan mı söylüyordu?" diye sordum.

Adam'ın tereddüt ettiğini gördüm. Gerçeği hak ediyor muyum, yoksa bir yalan daha mı söylemeli diye düşündüğü belliydi. Belki de hangisi daha çok canımı yakacak diye karar vermeye çalışıyordu. "Evet," dedi sonunda. "Yalan söylüyordu. Ona güvenebileceğini bilmeni istemiyorduk. Onu dinlemen gerekiyordu ama senin de söylediğin gibi yine yanıldın."

"Hazırım," dedi Christopher odanın diğer tarafından. Aynı anda burnuma benzinin pis kokusu geldi ve nefesim kesildi, gerçekten korkuyordum.

"Bunu yapamazsınız."

"Adil olan bu," dedi Christopher, benzini ahşap zemine dökmeye başlayarak. "Flora gibi acı çekmelisin. Korkmalısın. Yardım için çığlık atıp duyulmamanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmelisin."

Kapıya doğru gerilerken arkasından benzin döküyordu. Adam çoktan kapıya ulaşmıştı. Olanlardan hiç etkilenmemiş gibi duruyordu. Ona tekrar yalvarmamın anlamı olmadığını biliyordum, bu yüzden bakışlarımı Christopher'a çevirdim. Belki şu anda bile fikrini değiştirirdi. *Kötü biri* değildi.

Bunu düşündüğüm sırada doğruldu. "Binanın dışında da benzin var. Önceden yere benzin döktüm, yolda olduğunuzu haber verdiğinizde. Kaçacak yerin yok. Ama hızlı olacak. Alev alması uzun sürmez," deyip duraksadı, yüzü keder doluydu. "Sonra da yanacaksın."

Beni karanlıkta bırakıp kapıyı arkalarından kilitlediler. Hemen sonrasında dışarıda çatırtılar duydum. Christopher'ın benzini yaktığını, benzinin hafif bir *çıt* sesiyle tutuştuğunu hayal ettim. Duman kokusunu hayal etmeme gerek yoktu. Eski değirmen binası büyük oranda ahşaptan yapılmış, nehrin kenarına kon-
durulmuş eğreti bir yapıydı. Eskiden nehrin suyu, binanın yan-
tarafındaki tekerleği çeviriyordu belli ki, onun döndürdüğü
değirmen de bu çevrede yetişen buğdayı eziyordu. Burası on-
larca yıldır bakım görmüyor olmalıydı. Kafamı kaldırdım, üst
kata çıkıp kaçabileceğim bir yer var mı diye baktım ama her
yanımı karanlık sarmıştı.

Duman artmaya, etrafımdaki havayı yoğunlaştırmaya baş-
lıyordu. Tekrar tekrar öksürdüm.

Şansım yaver giderse alevden önce dumandan ölürdüm.

Bu benim şans anlayışımla pek örtüşmüyordu. Ellerimi bağ-
layan ipi gevşetmek için kıvranmaya başladım. Beni hangisinin
bağladığını bilmiyordum ama iyi iş çıkarmıştı; halat bilekleri-
min etrafına beş ya da altı kez dolanmıştı. Kenevirden yapılma
yumuşak, narin halatlardan da değildi, naylondan örülmüş bir
çeşit dağcılık halatıydı, esnek olmadığı için tamamen germek
mümkün değildi. İpe asılarak başardığım tek şey bileklerimdeki
deriyi soymaktı.

Değirmenin ahşap çitaları arasında alevler belirmeye başla-
mıştı, gitgide yükselirken yakacak yeni şeyler arıyorlardı. Artık

etrafımı görebiliyordum, bu iyiydi ama etrafımda gördüklerimin bana pek yararı yoktu. Keskin bir şey, bir parça cam –halatı kesmeme yardımcı olacak herhangi bir şey– aradım ama çöp yığınının kırık ahşap parçaları ve paslı çiviler dışında bir şey çıkmadı. İçimdeki duygusuz ses, *Kollarını kurtarmayı başarsan bile planın nedir?* diye soruyordu. Değirmenin her yanı alevler içindeydi, yalnızca nehrin gürül gürül aktığı tarafta alev yoktu. Yangın duvarları yeterince zayıflatırsa koşup duvarın içinden geçme fırsatım olabilirdi ama Christopher muhtemelen kaçmayayım diye dışarıda bekliyordu.

Düşünerek zaman harcıyordum. *Çok vaktim yok*, diye düşündüm ve alevler bunu doğrulamak istercesine Christopher'ın yere döktüğü benzine ulaştı. Geri çekilip yüzümü sıcaktan korumaya çalıştım. Nefes almak gittikçe zorlaşıyordu.

Düşün, dedim kendi kendime. *Değirmeni düşün. Nasıl çalışıyordu?*

Cevap hemen geldi. Nehri kullanıyordu. Binanın hem içinde hem de dışında mekanizmalar olması gerekiyordu, suyun gücünün içerideki taşlara ulaşmasını sağlayan bir şey olmalıydı.

Değirmenin arka duvarının yanına diz çöktüm, henüz yanmayan tek kısım orasıydı. Yere yakın bir yerden soğuk hava geliyordu. Çöp yığınının dağıtmaya başladım. Bir süre sonra, değirmenin işlevsel olduğu dönemlerde mekanizmanın bulunduğu büyük bir delik gördüm. Mekanizma çıkarıldığında deliği kapatmak için yalapaşap bir girişimde bulunulmuştu. Saf çaresizliğin gücü ve yıkıntılar arasında bulduğum kısa, paslı bir sopa yardımıyla tahtaları çektim. Sonunda kafamı ve omuzlarımı sokabileceğim bir boşluk gördüm. Dikkatlice dışarı baktım. Normalde nehir suyu delikten birkaç metre aşağıda olur, nehir yatağını aşmazdı. Ama su o kadar taşmıştı ki uzansam elimi suya değdirebilirdim. Nehir kirliydi ve akıntı üst taraftan gelen çer çöple doluydu; büyük dallar, hızla akan suyun içinde

dönüp yuvarlanıyordu. Suya atlamayı yalnızca gerçekten aklını kaçırmış biri düşünebilirdi.

Başka bir seçenekleri yoksa tabii. Deliği genişletmeye çalışırken arkamdaki sıcaklık artmıştı. Cildim sıcaktan sızlıyordu. Arkama baktım ve ateşin ne kadar büyüdüğünü görünce bağır-madan edemedim. Alevler değirmenin üst katına ulaşmış, eski ahşap duvarları içine almıştı. Tüm bina gıcırdıyordu. Yangın ve dumandan ölmesem bile bina üstüme çöktüğünde kesin ölürdüm.

Flora çok korkmuş olmalıydı.

Bu düşünce aklıma darbe gibi indi, tam da Christopher'ın istediği gibi. Ama o yangını ben çıkarmamıştım ve kızının öldüğü gibi ölmek istemiyordum. Aslında nehre atlamak intihar sayılırdı ama en azından kendi seçimim olacaktı.

Bir takırtı duyunca kafamı kaldırdım. Alevler sütunları zayıflattığından yukarıdaki tahtalardan üç tanesi düştü. Sütunlar sarkmaya başladı ve taşlarla bina parçaları yanımdaki zemine yağdı.

Ya şimdi ya asla.

Botlarımı çıkardım, sonra delikten geçtim, zihnimdeki paniklemiş sesi dinlemedim; bana beklememi, başka bir kaçış yolunun belireceğini, bunun aptalca ve tehlikeli olduğunu söylüyordu.

Suya yavaş yavaş girmenin anlamı yoktu. Doğrudan taşkının içine atladım.

Soğuk olmasını bekliyordum, akıntının hızlı olmasını da bekliyordum. Beklemediğim şeyse soğğun akciğerlerimdeki nefesi kesmesi ve kaslarımı dondurmasıydı. Yüzmem imkânsızdı, ne ellerimi ne de bacaklarımı kullanabiliyordum. Tek yapabildiğim, nefes almaya çalışırken kafamı suyun üstünde tutmaktı. Nehir beni yanan değirmenden hızla uzaklaştırıyordu. Durumum çok farklı değildi ama bu şekilde ölmenin daha iyi olduğunu düşündüm. Nehir beni öldürebilirdi ama en azından

art niyetli değildi. Sadece denize doğru akıyordu, yağmur suyu, çamur ve üst kısımlardan topladıklarıyla şişmişti o kadar.

Yüzüme bir dalga çarptı, bacaklarıma bir şey değdi ve dayanılmaz birkaç saniye boyunca suyun altında kaldım. Zemin bir sürü şeyle doluydu, akıntının kuvveti yüzünden ayağa kalkamıyordum. Akıntı beni çamura doğru itmeye devam etti, ciğerlerim yanıyordu.

"Yüz, Ingrid, yüz," dedi bir ses. Anneannemin bana gülümsemişliğini gördüm; kollarını açmış beni bekliyordu, suyu geride bırakabilirsem ona, güvenli bir yere kavuşabilirdim. Ama o ölüydü ve su da Danimarka'daki evimizin yanındaki göl gibi berrak mavi değildi. Karaya ulaşmak imkânsız bir dua gibiydi ve ellerim bağlıydı. Ne yüzebiliyordum ne de su yüzüne çıkabiliyordum. Her şey bitmişti.

Aklımdan bunlar geçtiği sırada su beni yüzen, sert bir şeye çarptı. İçgüdüsel olarak tutunduğum şeyin devasa bir ağaç dalı olduğunu fark ettim, ağırlığımı taşıyacak kadar büyüktü. Kafamı suyun üstüne çıkarıp nefes alacak kadar tutunmayı başarınca hayatta kalmak konusunda hâlâ kararlı olduğumu fark ettim.

Soğuk suyun şokunun geçmesini, paniğin hafiflemesini beklerken dala sarıldım. Dal yaklaşık üç metreydi ve oldukça kalındı. *Bunu fren olarak kullanabilirim*, diye düşündüm. Kıyıya saplayabilirsem daha sert bir şeye tutunabilirdim. İleriyi görmek amacıyla suyun içinde döndüm ve evin yanındaki köprünün altından geçmek üzere olduğumu görünce şok oldum. Dal akıntıya kapılarak yan döndü ve köprünün altından geçmek yerine kemerlerden birine takıldı. Taşlarda tutunacak bir yer arayacak –ve bulamayacak– zamanım oldu, sonra su beni iterek daldan ayırdı ve köprünün diğer tarafına doğru taşımaya devam etti.

Büyük bir felaketti ama çok uzun sürmedi. Köprünün diğer tarafındaki arazi farklıydı, burada sığ, geniş setler vardı, böylece nehir dar bir kanalda şiddetle akmak yerine yayılabiliyordu. Yarısu içinde kalmış ağaçlar ve çalılar bana nehrin

taşmadığı noktaları gösterdi, bu da suyun nerede sığ olduğunu kestirebileceğim anlamına geliyordu. Biraz tekme atarak, biraz da kendimi suya bırakacak nehrin sol tarafına geçtim ve ayağa kalkmak için daha kararlı girişimlerde bulunmaya başladım.

Akıntı çok güçlüydü. Ayaklarım nehir yatağına saplanıp yaralandı. Ayağa kalkmak –çılgınca ilerlememi durdurmak– imkânsız gibiydi. Ağaç dalları saçlarımı ve yüzümü kesiyordu, tekrar su altına daldım; dalları su yüzeyinin hemen üstünde duran bir ağacın altında tekrar yüzeye çıktım. Hiçbir şey göremiyordum ama ellerimi kaldırdım ve arasından bir dal geçtiğini hissettim. Bu sefer bileklerimi bağlayan halat işine yaramıştı. Düğümlü halat, benim ellerimden daha güçlüydü, su beni ittikçe dalda ilerliyordum. Orada asılı kaldım, başka bir şey yapamayacak kadar yorgun düşmüş ve üşümüştüm. *Hareket edebilene ya da güneş doğana ve etrafımı görebilene kadar bekleyeceğim*, diye düşündüm.

Ya da hipotermiden ölene kadar. O da olasılıklar dâhilindeydi.

Tanrım, çabalamam lazım, diye azarladım kendimi. Çaresizliğe kapılmıştım. Yoksa değirmende kalıp istedikleri gibi yanarak ölmemden farkı olmayacaktı.

Sudan çıkmam gerektiğini biliyordum ama bunun önemi yoktu. Yapamıyordum. Sonunda yanımdaki kıyıda bir çukur buldum, ayaklarımdan birini oraya soktum ve vücudumu döven suyun içinde ayağa kalkabildim. Büyük bir avantajdı bu. Suyun altında görünmeyen şeyler vücuduma çarpmaya devam ediyordu, yüzümü akıntıyla aynı yöne çevirdim ve çarpan nesnelere karşı omuzlarımı içime çektim. Gözlerimi kapadım. Dinlenmem, gücümü toplamam gerekiyordu, hazır olduğumda tekrar kırırdamaya çalışacaktım. Yapmam gereken tek şey uyumamaktı...

Kendime gelmeme neden olan şey ışıktı. Gün ışığı değil, yukarıdan gelen parlak, suni bir ışık. Gözlerimi kısıp kafamı kaldırdım ama bir şey göremiyordum, sonra ışık kayboldu. Hayal ettiğimi düşündüm ve tekrar çaresizliğin dibine vurdum.

Vücudum uyuşuk ve kurşun gibi ağırdı. Kendimi daldan kurtaramıyordum. Her anlamda sıkışmıştım.

Bir bağırış duyunca kafamı tekrar kaldırdım. Bana doğru yaklaşan ışıklar vardı; birisi koşuyordu. Bunu düşündüğüm sırada yakından bir şapırtı geldi, suya giren birinin sesini duydum ve bir çift kol bedenime sarılarak beni kaldırdı.

"Tuttum. Sorun yok. Bırakabilirsin."

Beni kurtaranın John Webster olmasını bekliyordum ama o değildi.

"Y-yapamıyorum."

Kafamın üstünden birine bağırdı. "Stewie, buraya gel," dedi.

Etrafa savrulan ışıklar bize doğru döndü ve yaklaştırmaya başladı. Derken fenerlere dönüştüler. Üstünde POLİS yazan siyah ceketler giymiş, ciddi ifadeli insanların ellerinde tuttuğu fenerlerdi bunlar. Adamlardan biri suya doğru eğildi, beni olduğum yerde tutmakta çok başarılı olan ağacı tuttu.

"Bağlanmış," dedi arkamdaki adam, dişleri soğuktan takırdamaya başlamıştı bile. "İpleri kesebilir misin?"

"Sorun değil."

Ama sorundu, kesmesi fazla uzun sürünce küfretti. Bu sırada ben titriyordum, omuzlarıma ip geçirmelerine izin verdim, söylenen her şeyi harfiyen yaptım.

"Hadi, tatlım. Seni güvenli bir yere götürelim," dedi polis memurları ipe asılarak. Arkamdaki adam beni onlara doğru götürdü. Bir diğeri beni akıntıdaki süprüntülerden korumak için yakınımda duruyordu. Ayaklarımın altındaki toprak yükselmeye başladı ve iki adam beni tutup neşeli bir kararlılıkla sudan çıkardı. Çamurlu çimene çıkar çıkmaz yere yığıldım, her yerim ağrıyordu. Hayatımda altımdaki sert zemin kadar güzel bir şey hissetmemiştim hiç.

Bir süre sonra birinin üzerime eğildiğini fark ettim, her yere su damlatıyordu.

"Ingrid? İyi misin? Seni kurtarmamız bu kadar uzun sürdüğü için kusura bakma ama yerini saptamakta çok zorlandık. Dron kullanmak zorunda kaldık."

Nehirde beni tutan adamdı bu; yüzüne bakar bakmaz onu tanıdım, savunma dersindeki Ben'di. Webster ve Adam'dan bulmalarını istediğim Ben. Var olmayan Ben. Islak giysilerinin üstüne POLİS yazılı bir çelik yelek giymiş olan Ben. Gözlerim yanındaki kadına ilişti; üstünde reflektif ceket, elinde polis telsizi vardı ve özür diler gibi gülümsüyordu.

"Helen?"

"Sorun yok," dedi fazla arkadaş canlısı komşum becerikli ve profesyonel bir ses tonuyla. "Artık güvendesin. Bizimlesin."

Önceliklerimi düşünmem lazımdı. Beni nasıl kandırdıklarına daha sonra şaşırabilirdim.

"Bir adam var... John Webster," demeyi başardım. "Ah... Ahırda..."

Helen başını iki yana salladı. "Hayır. Değil," dedi.

"Onun sayesinde geldik," dedi Ben. "Bir saat kadar önce beni arayıp senin tehlikede olduğunu söyledi. *Kişisel* telefonumdan aradı," dedi buna inanamıyormuş gibi. Bense titreyerek, *Klasik John Webster işte*, diye düşündüm.

"Peki Adam..."

"Onu ve arkadaşını çiftlik evinde bulduk," dedi Helen. Şöminenin başında brendi içip birbirlerini kutladıklarını hayal ettim. Helen'in sonraki sözleri bu düşüncemi değiştirdi. "Arkadaşın Webster onları bizim için paketlemişti."

"Canlarını yakmış mı?"

İki polis memuru da aynı anda başlarıyla onayladı.

"Hastaneye kaldırıldılar," dedi Ben. "Sonra da en yakın karakola götürülecekler."

"İyi."

"Webster'in onları haşat etmesi mi, yoksa tutuklanmaları mı?"

"Her şeyin yoluna gitmesi. John nerede? Onu da mı tutukladınız?"

"Nerede olduğunu bilmiyoruz," dedi Ben.

"Ama bulacağız," dedi Helen öz güvenli bir tavırla.
Bulamayacaklarından en az Helen kadar emindim.

50

Rutin bir duruşma olmasına rağmen mahkeme salonu doluydu, gerçi bunu bekliyordum. Dava ve sanıklar kesinlikle rutin değildi. Eski bir polis memuru yargılanıyordu. Bu kızının açısından aklını kaçıran bir baba olmadan bile medyanın ilgisini çekmeye yeterdi. Old Bailey'ye dönmüştük. Belinda'nın ölümüyle her şeyin başladığı yerde, iki adamın onun cinayetiyle ilgili olarak suçlarını itiraf etmelerini dinliyorduk.

Helen, izleyici bölümünde bana yer tutuyordu. Bu yüzden Dedektif Çavuş Jennifer Gold'la mahkeme salonunun dışında bekliyordum. İçeride olanları biliyordum: Savcı ve savunma avukatları arasında duruşmadan önceki standart konuşmalar yapılıyordu. Diğer yandan da savunma avukatları hücredeki müvekkillerine son uyarılarını yapıyordu. Ne olacağını da biliyordum. Çoğu suçlamayı kabul edeceklerdi ama hepsini değil.

İki adam kürsüde yan yana oturacak, yanlarında inzibatlar olacaktı. Savunma baş avukatı ve savcı tanıkları sayacak, davanın muhtemel uzunluğunu hesaplayıp duruşma tarihini belirlemeden önce her şeyi gözden geçireceklerdi. Mahkemelerde davalar biriktiği için Vicki'nin cinayet duruşması görülene kadar aylar geçecekti. Ürperdim.

Dedektif Çavuş Gold yanımda kalarak kibarlık etmişti. Bu davadaki cinayetler için Hâkim Canterville'in cinayetini soruşturan ekip görevlendirilmişti. Bu cinayete kaza süsü verilmişti ama polis gizlice cinayet soruşturması yürütmüştü,

ayrıca Adam'ın arabası sahte plakalarıyla çevrede görülmüştü. Arabasını ormanın kenarına, parka izin verilen bölgeden uzağa bırakmıştı ve şansına, köpeğini yürüyüşe çıkaran biri sinirlenip plakasını not etmişti. Daha da kötüsü, polis bu plakanın ait olduğu arabayı bulmuştu ama neyse ki komşulardan birinin, Adam'ın sadece plakaları çalışını değil, aynı zamanda arabasıyla uzaklaşmasını da yakalayan mükemmel bir güvenlik kamerası sistemi vardı. Yani olay mahallinde olduğunu biliyorlardı ama Ron Canterville'i neden öldürdüğü konusunda hiçbir fikirleri yoktu. Onu izleyip cinayetle ne ilgisi olduğunu anlamaya çalışırken benim tehlikede olduğumdan şüphelenmişlerdi. Bu da Helen, Ben ve dinleme cihazlarının yer aldığı bir izleme operasyonunu tetiklemişti. Herkes Adam'ın polis numarası yaptığını biliyordu, Memur Buswell'dan Dedektif Çavuş Gold'a kadar herkes. Benim dışımda herkes. Bu soruşturma zamanla Belinda'nın davasını ve Mark'a yapılan saldırıyı da kapsayacak şekilde genişletilmişti. Dedektif Çavuş Gold yine de Vicki'nin cinayet dosyasını bırakmamak için sessizce ısrar etmişti.

"Onun için de adalet istiyorsun, değil mi?" dedim ve Jennifer başıyla onayladı, kimden bahsettiğimi sormasına gerek yoktu.

Helen kapıyı açtı ve koridora doğru uzandı. "Mübaşir, hâkimi çağırmaya gitti," dedi.

"Girelim mi?" diye sordu Jennifer ve peşinden içeri girdim. Helen'in yanına oturdum, beni dirseğiyle dürterek rahatlattı.

"Sorun yok. Savcı seninle görüşmek, olacakları anlatmak istiyor."

"Gerek yok," dedim gülümseyerek. "Rutini biliyorum."

"Ben de öyle dedim."

Kendimi kürsüye bakmaya zorladım. Adam, Christopher'ın yanında kollarını kavuşturmuş vaziyette oturuyordu. İlk defa kendinden emin görünmüyordu. Ölmediğimi ve onların aleyhine ifade vermeye hazır olduğumu öğrendikleri andan itibaren ikisi de polislerin direktiflerine uymuştu.

Adam kafasını çevirdiğinde yüzünün yan tarafındaki kocaman yarayı ve boş göz çukurunu gizleyen göz bandını görünce nefesim kesildi. John Webster'in eseri olmalıydı.

"Webster öldüğünü sanmış," dedi Helen. "Acısını bunlardan çıkarmış. Özellikle de Adam'dan, nedenini anlamışsındır."

John Webster'a minnet duymak hoşuma gitmiyordu. Adam'ın bu şekilde acı çekmesini istemezdim. Ama Webster polisi çağırmasa o nehirde ölecektim: dala asılı kalacaktım ve soğuk nehir suyu kanımı donduracaktı.

"Ayağa kalkın."

Ayağa kalktık ve hâkim gelip yerine oturdu. Bu hâkimi tanı mıyordum, al yanaklıydı ve gözlerinde zekâ ışıltıları vardı.

"Sanıklar ayağa kalksın," dedi mübaşir ve ikili ayağa kalktı.

"Adınız Adam Nash, doğru mu?"

"Evet."

"Adınız Christopher Pole, doğru mu?"

"Evet."

"Oturun lütfen."

Savcı ayağa kalkarken cübbesindeki kırıışıklıkları düzeltti. Gür bir sesi vardı, kendisini ve karşı tarafı hâkime tanıtmasını dinledim.

"Sanıkların cezaya ehliyeti var mı?" dedi hâkim gözlüğünün üstünden savunmaya bakarak. Savunma avukatı ayağa kalkarak onayladı.

Adam bembeyaz kesilmişti.

Yazman ayağa kalktı. Yüzyıllardır uygulanan gelenek buydu; suçlamalar arasında cinayet olduğunda kelimeler hâlâ hapis hane bahçesindeki gün doğumunun, kaba bir halatın ve altındaki boşluğun soğukluğunu taşırdı.

"Sanıklar ayağa kalksın."

Kalktılar.

"Adam Nash, öncelikle 29 Eylül 2019 günü işlenen Ronald Canterville cinayetiyle ve ilgili cürümlerle suçlanıyorsunuz. Suçu kabul ediyor musunuz?"

"Ediyorum," dedi Adam hiç tereddüt etmeden. Beklenenin bu olmasına rağmen mahkemedeki herkes derin bir nefes aldı. Avuçlarını terlemişti.

"Suçlu," diye tekrarladı yazman ve mahkeme kaydına girdi. "Christopher Pole, aynı suçlamayla yargılanıyorsunuz. Suçu kabul ediyor musunuz?"

"Ediyorum," dedi Christopher yutkunarak.

Yazman hükmü girdi ve suçlamaları okudu. Savcı onlara küçük suçlamalar yöneltmemeyi tercih etmişti; bu tamamen cinayet ve cinayeti tasarlama iddialarına dayalı bir davaydı.

Vicki'nin ölümüne dair ayrıntılar okunurken başımı eğdim.

"Kabul etmiyorum," dedi Adam. Sesi güçlü ve katiydi, hiç şüphe izi yoktu.

"Kabul etmiyorum," dedi Christopher da kendi sırası geldiğinde.

Yanımda oturan Jennifer Gold iç geçirdi. Kısık bir sest, öyle ki mahkeme salonunun uğultusunda neredeyse duyulmayacaktı.

Suçlamalar okunduktan sonra savcı ayağa kalktı. "Diğer hükümler bir yana, üç numaralı suçlama konusunda dava açmak niyetindeyiz," dedi.

"Tabii ki," dedi hâkim kibarca.

"Değerli meslektaşlarımla görüştüm ve davanın iki hafta süreceğini öngörüyoruz."

Suçlamalar sırasındaki o gerilim, yerini duruşma tarihleri için memuriyetle yapılan tartışmalara bırakmıştı. Bir yandan olanları düşünürken diğer yandan tek kulakla konuşmaları dinliyordum.

"Sanıklar ayağa kalsın," dedi hâkim sonunda ve kalktı. Adam, Christopher'dan uzundu ama ikisi de hapiste kilo vermişti. Bu süreç ikisini de zorluyor gibiydi. "Duyduğunuz

üzere, davanız 13 Nisan 2020'de, bu mahkemede görülecek. Tutukluluk hâliniz devam edecek. Duruşma sonunda kabul ettiğiniz suçlar için hüküm giyeceksiniz. Lütfen memurlar eşliğinde salondan çıkın."

Hücreye gitmeden önce Adam dönüp doğrudan bana baktı. En başından beri orada olduğumu bildiğini fark ettim. Yüzünde nefretten başka bir şey göremiyordum. İnzibat onu dürttü ve Adam kafasını eğerek basamaklardan indi. Bozguna uğramış gibiydi. Hapishane onun için zor olacaktı.

"Lütfen beklemeyin. Teşekkür ederim," dedi hâkim ve avukatlar, polis memurları, vatandaşlar dışarı çıkmak için kalkınca salonda genel bir uğultu oldu. Yerlerine sonraki duruşmada görevli olanlar gelecekti. Mahkemenin işleyişi devam ediyordu. Bu trajedi binlercesinden biriydi sadece. Her biri farklıydı, her biri kendi çapında yıkıcıydı.

"Sence neden Vicki'nin cinayetini üstlenmediler?" diye sordum Jennifer'a salondan çıktığımızda. "Aldıkları cezada hiçbir değişiklik olmayacak. Yeni bir dava açmak zorunda kalacağız."

"Adam'ın senin sayende mazereti var, Christopher da konu hakkında hiçbir bilgisi olmadığını söylüyor. Belki de üçüncü bir kişi yapmıştır."

"Tess," dedim elinde maket bıçağıyla savurduğu tehditleri düşünerek. Şiddette başvurmaya hazırды ve bana çok kızgındı. Webster durumun kişisel görüldüğünü söylemişti. "Belki de kendiliğinden evime geldi ve evde olmadığımı anlayınca tepesi attı. Beni görmek istediğini biliyorum çünkü peşimden savunma dersine gelmişti."

"Ben Jones'un katıldığı ders o muydu?"

"Evet, o."

Jennifer Gold güldü. "Onun ilk işindeki hâlini hatırlıyorum. İşte bu yüzden gizli görevlerde hiç iyi değilim. Orada olduğunu görünce altına sıçmıştır," dedi.

"Muhtemelen," dedim üzüntüyle. Orada bulunuşu tamamen tesadüftü, kendisi de bir polis memuru olan ama davamla hiçbir ilgisi olmayan Kate'e yardım etmek niyetindeydi. Onu görmemden sonra Ben'in dikkat çekmeden çıkması mümkün değildi ama izlerini silmek için elinden geleni yapmıştı; kiliseye sahte bir isim vermiş ve peşine düşecek olursam diye Kate'e beni rahatlatmasını söylemişti. Sonra da ofise çağrılarak beni gözetleme ve dinleme işini Helen'a bırakmıştı. "Dinleme operasyonu berbattı. Webster dinleme cihazlarını bulunca sinirleri çok bozulmuştur."

Jennifer başıyla onayladı. "Cinayetten sonra bana bilgi vermişlerdi, anlayacağın cihazlardan haberim vardı. Vicki'nin öldüğü gün dinlenmiyor olması çok yazık," dedi.

Yazıktan da öte, diye düşündüm. Tam bir felaketti. Ama ben orada değildim ve dinleme operasyonları, insanların mahremiyetini korumak için ciddi kısıtlamalar altında yürütülüyordu. Adam'ı izliyor ve beni korumaya çalışıyorlardı, kimse Vicki'nin tehlikede olduğunu düşünmemişti.

Dedektif, savcıyla konuşmaya, duruşmadan önce kendisinden istediği bir şey var mı diye sormaya gitti. Ben de pozitif hissetmeye çalıştım. Adam uzun bir süre hapishanede kalacaktı, duruşmada suçsuz bulunsa da bulunmasa da.

Konu burada kapanmıştı.

Tabii ki kapanmamıştı.

Öncelikle John Webster konusunda endişeliydim. Polis, tekrar ortaya çıkarsa beni uyaracakları konusunda söz vermişti ama eski hayatına dönüp kaldığı yerden devam etmeyeceğini biliyordum. Kalabalıklarda, toplu taşıma araçlarında ve mahkemelerde onu gördüğümü sanıyor ve her seferinde gördüğümün aslında bir yabancı olduğunu fark ediyordum. Sesi kulağımda cınlıyor, benimle alay ediyordu. Gittiğini kabul edemiyordum, hiç beklemediğim bir anda döneceğini biliyordum.

Sürekli onu düşündüğüm izlenimini vermek istemiyorum. Hatta aklıma ne kadar nadiren geldiğini bilse hayal kırıklığına uğrardı. Başka birini düşünmekle meşguldüm. Barnes'a gidip ailesinin yanında dinlenen Mark'ı ziyaret ettim. Beni gördüklerine sevindiler ve iki eski arkadaş gibi sohbet ettik.

Arkadaş. Ötesi değil.

Veda ederken Mark kapıda durdu.

"Bitti mi?"

"Umarım," dedim. Ama emin değildim. Korkunç bir şey olacakmış gibi hissediyordum. Gergindim, kafam hâlâ karışık.

Ama bununla ilgili hiçbir şey yapamıyordum.

Her şeyin bitmesini bekleyebilirdim.

Saklanabilirdim.

Bir hafta boyunca duygularımla boğuştuğuktan sonra telefon etmeyi seçtim.

"Ingrid?" Mark'ın sesi neşeliydi. "Senin için ne yapabilirim?"

"Nasıl hissediyorsun?"

"Aşağı yukarı normale döndüm. Üstümde uzun süreli bir etkisi kalmadı."

"Güzel. Çok sevindim."

"Bunun için mi aradın? Sağlığımı sormak için mi?" Keyiflenmiş gibiydi. "Annem mi yaptırdı sana bunu?"

"Kesinlikle hayır. Korumaya ihtiyacım olursa yardım edeceğini söylemiştin ya? Hatırlıyor musun?"

"Çok iyi hatırlıyorum."

"Yardıma ihtiyacım olabilir."

"Ne zaman istersen."

"Öğleden sonra olur mu?"

Croydon'a giden yol tıkalıydı ama çok umurumda değildi. Adele'in Fiat 500'ünü ödünç almıştım, sonra da yoldan Mark'ı almıştım. Bacakları sığsın diye koltuğu olabildiğince geri çekmişti.

"Benim arabamla da gidebilirdik."

"Ama nereye gittiğimizi bilmiyorsun."

"Çok doğru. Ama söyleyebilirdin."

"Öncelikle adresten pek emin değilim, görünce tanıyacağım. İkincisi, ben sürmek istedim," dedim ona yan yan bakarak. "Bu benim savaşım, Mark. Seni koruma olarak yanımda götürüyorum."

"Anladım. Patron sensin," dedi. Bir dakika geçti. "Nereye gidiyoruz?"

"Bir eve."

"Satın almaya mı?"

Güldüm. "Kesinlikle hayır."

"Merak ettim."

"Yakında anlarsın," dedim ona tekrar bakarak. "Geldiğin için teşekkür ederim. Benim için çok kıymetli."

"Benim için gerçekten zevk," dedi boğazını temizleyerek. "Annem hastanede olanları anlattı. Gelip onu eve götürmüşsün. Geçen gün görüştüğümüzde haberim yoktu. Daha yeni söyledi. Hastaneden bahsedip beni üzme istememiş."

Sırıttım. "Üstüne nasıl da titriyor, çok tatlı."

"Beni deli ediyor," dedi ve duraksadı. "Yine de inceliğin için teşekkür ederim."

"Teşekkür etmene gerek yok."

"Neden hastaneye geldin?"

Yüzümün kızardığını hissettim ve ona bakmazsam fark etmeyeceğini umdum. "Bilmiyorum. Karakoldan çıktıktan sonra öylece eve gidemezdim. Senin iyi olduğunu görmek istedim," dedim.

"Hemşireler çok güzel bir nişanlım olduğunu söylediler."

"Ah," dedim dudağımı ısırarak. "Seni görmeme izin vermeleri için öyle demek zorunda kaldım."

"Tabii ki. Başımda ağlayışın da bir tür oyunculuk metoduymuş herhâlde."

"Ağlamadım!"

"İki farklı kişiden duydum."

"Annen güvenilir bir kaynak değil," dedim sertçe.

"Annem ağladığını söylemedi ki. Polis ve hemşire söyledi. İkisi de 'mahvolmuştu' dediler."

"Üzülmüştüm. Canının yanması hoşuma gitmedi. Suçlu hissettim."

"Sadece o yüzden mi üzüldün? Suçlu hissettiğin için mi?"

Trafikte durmuştuk, o yüzden ona rahatça bakabiliyordum. Beni izliyordu. İkimiz de bir şey söylemedik ya da gözümüzü kaçırmadık ta ki arkamızdaki araba öfkeyle korna çalmaya başlayana ve ben araba kullandığımı hatırlayana kadar. Cevap vermem için beni zorlamadı ama soru aramızda asılı durmaya devam etti.

Webster'in kamyonetiyle geldiğimiz yolun çoğu aklımdaydı ama tam hatırlamıyordum. Bomboş dolaştığım, etrafı tanımaya çalıştığım sinir bozucu bir süreç yaşadık.

"Ne hoş," dedi Mark, bir kaplamacıyla kereste deposu arasındaki köhne bir çıkmaz sokakta üç hamlede dönüş yaptığım sırada.

"Konuşma. Bir şey arıyorum. Üst üste yığılmış beton borular görürsen söyle."

Bir süre sonra, ben başka yöne bakarken Mark boruları gördü.

"Bunu mu söylüyordun?"

"Evet. Seni boşuna çağırmadığımı biliyordum."

Güldü ama gülmeden önce anlık bir tereddüt yaşadı. Kendimi yanlış bir şey söyleyip söylemediğimi merak etmekten alamadım.

Evler geçen seferkiyle birebir aynıydı ama güneş ışığı altında, ne kadar bakımsız oldukları daha da belli oluyordu: rutubetten ıslanmışlardı, çatılarında yüzlerce kiremit eksikti. Park edip etrafa baktım. Gelen geçen yoktu. Yakında park etmiş araba da yoktu. Tek başımızaydık.

"Burası mı?"

"Burası."

"Buraya daha önce geldin mi?"

"Bir kez."

Mark'ın aklında başka sorular vardıysa da sormadı. Evlerin diğer tarafına doğru yürüdük ve kapıyı zorladım. George'la evden çıktığımızda Webster asma kilidi yanında götürmüştü, bu yüzden kapıya dokunduğum anda açıldı. Evin arkasındaki bahçeyi güneş ışığı altında görünce pislik dolu olduğunu fark ettim: ters dönmüş bir küvet, kapağı sarkan bir dolap, basamakları arasından otlar çıkmış bir merdiven. Arka kapıdaki metal plaka hâlâ John'un vidasını söktüğü gibi asılı duruyordu. Bu yüzden pencereden geçip lavabonun üstünden atlamam gerekmedi.

"Tanrım. Ne boktan bir yer."

"Hadi," dedim derin bir nefes alıp içeri girerek.

Evde başka biri olduğunu hemen anladım. Varlığını sessizlikle, havadaki ağırlıkla bildiren biri vardı. Elimi kaldırarak Mark'ı uyardım ve mutfakta ilerledim. Lavabo kuruydu, burada biri olduğuna dair herhangi bir iz, yemek kırıntısı ya da bulaşık yoktu; neredeyse kendimden şüphe edecektim. Koridorda durup kulak kabarttım fakat arkamdaki Mark'ın yavaş, rahatlatıcı nefesleri dışında bir şey duymadım.

Salonun kapısı aralıktı. Pencereyi örten kepenklerin arasından ışık sızıyordu, geçen gelişimde George'un üzerinde yattığı çıplak parkeleri görebiliyordum.

Yavaş, dikkatli bir hareketle kapıyı açıp odanın geri kalanına baktım.

Elleri cebinde duruyordu, paltosu üstündeydi, ayağının önünde bir çanta vardı. Yüzündeki gülümseme gözlerine ulaşmıyordu. Sakin numarası yapıyordu ama gerilmiş bedeni kaçmaya hazırды.

"Burada olduğumu nereden bildin?"

"İnsanlar tahmin edilebilirdir. Bildikleri yerlere giderler."

Güldü. "Sana bunu ben öğrettim."

"Bana birçok şey öğrettin."

"Beş dakika geç gelsen beni kaçırırdın," dedi. Mark arkamdan gelip içeri girince Webster kaşlarını kaldırdı. "Demek sen de yeniden sahalara döndün? Ingrid, bugün sürprizlerle dolusun. Polis gelecek falan deme sakın."

Bunu kayıtsızca söylemişti ama endişeleniyordu, bunun farkındaydım.

"Bana yardım ettiğin için sana borçluyum. Polise haber vermemiş olmamı borcumun karşılığı olarak düşün."

"Anlaşıldı."

"Ama bir şartım var. Bundan sonra beni rahat bırakacaksın. Ciddiyim. Herhangi bir şekilde beni rahatsız edersen –ararsan, kartpostal yollarsan hatta göz bile kırparsan– polisi arayıp bil-

diklerimi anlatırım,” dedim. Cesaret almak için ceplerimdeki ellerimi yumruk yaptım. “Bizimle aynı evrende yaşamıyorsun. Yaptıklarını haklı nedenlerden yapsan bile davranışların sıradan insanlara has duygulardan yoksun. Hapse girmek sana hiçbir şey öğretmez. Hiç değişmezsin. Ama hoşuna gitmez, bunu biliyorum. O yüzden bence söylediğimi yapacaksın.”

Omuzlarını silkti. “Belki.”

“Başını belaya sokma. Suç işlemekten vazgeç. Bu olaylardan ders çıkar ve uzaklara, çok uzaklara git. Çekiciliğini ve yeteneklerini iyilik için kullan, kötülük için değil. O zaman bak gör neler oluyor.”

“Hayatımdan memnunum,” dedi John Webster.

“Pek emin değilim,” dedim ona ilk kesiği nereden atacağına karar vermeye çalışan bir kasap gibi bakarak. “Bu imaj –kaşmir kazaklar, pahalı palto, tavırların– hepsi sahte. Üstündeki her şey muhtemelen çalıntı. Zayıf insanları kandırıp sevgilerini ve paralarını harcayarak geçiniyorsun. Hep istediğini alıyor, başkalarına olacakları hiç düşünmüyorsun ama bu defa sonucu senin için de pek iyi olmadı, değil mi? Bu iğrenç evde kalıyorsun. Hiçbir şeyin yok. Sabıkan var, o yüzden ismin ne zaman dolandırıcılık soruşturmasına dâhil olsa tüm şüphelileri bırakıp senin peşine düşecekler. Numaralarını yapamayacak kadar yaşlanana, yavaşlayana kadar zavallı insanların sırtından geçineceksin, peki sonra ne olacak? Birikimin yok, emekliliğin yok, kariyerin yok, evin yok, malın mülkün yok, seni seven birileri yok...”

“Yeter. Anladım.”

Bana yaklaşacak gibi yaptı ama Mark arkamdan konuştu.

“Sakin.”

“Artık senden korkmuyorum,” dedim sakın bir sesle. “Seni çok iyi tanıyorum. Senin için üzülüyorum yalnızca.”

Ona söyleyebileceğim en sinir bozucu şey buydu. Saf bir sinirle başını geriye attı. “Tanrım, yok artık,” dedi.

"Söyleyeceklerim bu kadardı. Ne yapacağını biliyorsun. Yok ol. O konuda iyisin."

Webster'in bu kadar kolay pes etmeyeceğini bilmeliydim. Gözlerini kıstı. "Arkadaşını kimin öldürdüğünü buldular mı? Vicki miydi?"

"Ne biliyorsun?"

"Ben değilim. Ama Nash'in öldürdüğünü de düşünmüyorum. Onu kimin öldürdüğünü, neden öldürdüğünü bulmaya çalışman lazım."

"Tess cinayet işleyebilecek türden biriydi. Kendin söyledin."

"Ama Tess ondan nefret etmiyordu. O kadın saf bir nefretle öldürülmüş."

"Peki ya benden nefret eden biriye?"

"Senden kim nefret edebilir ki, Ingrid?" dedi Webster yana eğilip arkama bakarak. "Sen misin, Mark? O kadar acı çektin, Flora'nın ölümü için Ingrid'i suçladın. Sinirini birinden çıkarmak seni rahatlatmıştır. Keşke Ingrid olsaydı ama Vicki de iyi bir yedek olmuştur."

İç geçirdim. "Hiç vazgeçmeyeceksin, değil mi? Mark değil, dedi."

"Nereden biliyorsun?"

Çünkü onu tanıyorum. Çünkü ondan hiç şüphe etmemem gerekirdi. "Biliyorum işte," dedim. "O senin tersin. Dürüst ve dobra. Bana kızsaydı bunu asla saklayamazdı. Flora'nın ölümü konusunda beni suçladığını saklayamadı. O yüzden ayrıldık zaten."

"Aslında," dedi Mark arkamdan, "onunla yatmadığıma inanmadığın için ayrıldık."

Dönüp ona baktım. "İtiraf etmeni istedim o kadar. Eskiden bana karşı hep dürüsttün," dedim.

"Yapmadığım şeyi itiraf edemem."

"Polis bana gönderdiğin mesajları gösterdi..." Cümlemi tamamlamadan başımı iki yana salladım. "Bak, önemli değil."

Hiçbir zaman önemli değildi. Onun hakkında tartışmayacağım. Çok baskı altındaydın. Zor zamanlar yaşıyorduk. Ben aklımı kaçırdığımı sanıyordum, benim gibi biriyle yaşamak zor...”

“Ona mesaj falan göndermedim,” dedi Mark, Webster orada yokmuş gibi tamamen bana odaklanarak. “Hem de hiç. İş dışında hiçbir şey konuşmadık. O benim çalışanımdı, başka bir şey değil.”

İnsanlar hiç değişmiyor. Onları tanıdıktan sonra ne yapacaklarını ve nasıl davranacaklarını tahmin edebilirsin. Sonra da bunu onlara karşı kullanabilirsin.

John Webster, yalan söylediği için Mark’tan nefret edeceğimi biliyordu. Affedemeyeceğim tek şeyin bu olduğunu biliyordu.

Dönüp John’a baktım ve gülmeye başladı.

“Ah, Ingrid. Keşke yüzündeki ifadeyi görebilsen. Yanıldığını anlamaman ne kadar sürdü?”

“Çok uzun,” dedim sertçe. “Ne yaptın?”

Webster hâlâ gülümsüyor, durumun keyfini çıkarıyordu. “Seni hiçbir zaman sevmedim, Mark. Ingrid için doğru kişi olduğuna bir an bile inanmadım. Senden kurtulmak için her şeyi denedim. Hiçbir şey işe yaramadı. Ondan asla vazgeçmedim. Bir gün akıllı bir karış havadaki resepsiyonistini fark ettim, sen bakmadığında seni nasıl izlediğini gördüm. Ona mesajlar göndermeye başladım. Sapıkça şeyler değil, ağırdan aldım. E-posta ve kısa mesajlar gönderdim.”

“Ne yaptın?” dedi Mark. Sakin tavrı bir anda yok olmuştu.

“İşler ilerledi. Çok hevesliydi. Fotoğraflar falan gönderiyordu. Başta zevkli, nüanslı şeylerdi, sonra benim yüreklendirmemle daha açık şeyler gönderdi. Daha doğrusu senin yüreklendirmemle. Maalesef o gece eve gelmesini söyleyen bendim. Giysilerini çıkarıp yatakta beklemesini söyledim. Anahtarım vardı, içeri girsin diye ona gönderdim. Tabii ki alarm kodunuzu da biliyordum. Sık sık size uğruyordum.”

Bir ses çıkarmış olacaktım ki Mark uzanıp bileğimi tuttu. "Bırak bitirsin," dedi.

"Ingrid, eve gelip onu göreceğini sandım ya da nişanlın gelip onu sikecekti. Güzel bir kızdı, kim ona karşı koyabilirdi ki? Neyse, iki türlü de ayrılmış olacaktınız," dedi iç geçirerek. "Yangın çıkması planda yoktu. Galiba salak karı mum yaktı ve bir tanesi yatak odasındaki perdeyi tutuşturdu. Tüm ev yandı. Bildiğiniz gibi o sırada ben yakında değildim ama o yangında benim de birazcık payım olabilir."

"Birazcık mı?" dedi Mark. Bembeyaz olmuştu, sesinde öyle bir agresiflik vardı ki oradan kaçasım geldi.

Webster ellerini kaldırıp birleştirdi. "Artık ebediyen mutlu yaşayabilirsiniz. Teşekkür etmenize gerek yok ama gerçeği söylemesem birlikte bir geleceğiniz olmazdı," dedi.

"Bu doğru değil," dedim, aniden son bir oyun oynadığını fark ederek. "Söylediklerin hiçbir şeyi değiştirmede. Bizi sen kontrol etmiyorsun, bizi bir araya getirmek senin seçimin değil. Mark'ı seviyorum, sevmekten de hiç vazgeçmedim. Ona güvenmem gerekirken güvenmedim. Bu benim hatamdı. Ama dersimi aldım, bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

Kaybetmekten nefret ettiği yüzünden anlaşılıyordu. Öfkeden yüzü gerildi, canımı yakmak için ne söyleyebileceğini düşünüyordu. Mark bana destek olmak ya da Webster'a gözdağı vermek için, belki de ikisini bir arada yapmak arzusuyla yanıma geçti.

"Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş," dedi John alaycı bir tavırla. "Ondan daha üstün olduğunu sanıyordum, Ingrid ama yanılmışım."

"Çık dışarı," dedim. "Hemen. Her şey bitti."

Webster çantasını alıp omzuna astı. Bir bana bir Mark'a pis bakışlar attıktan sonra başını iki yana salladı ve öfkeyle dışarı çıktı. Arka kapıyı çarptı. Bu istediği gibi dramatik bir çıkıştan çok öfkeli bir ergenin çıkışına benzemişti ama önemi yoktu. Gitmişti, yalnızdık.

Önce toparlanan Mark oldu. "Peki şimdi ne durumdayız?"

"Ben... bilmiyorum," dedim. Ona bakacak cesaretim yoktu.

"Ingrid. Unut artık onu," dedi. Beni kendine çevirdi, bakışları hiç görmediğim kadar yumuşaktı. "Çok üzgünüm. Seni Flora'yı incitmekle suçladığım için üzgünüm. Cesur davranıp yanında kalmadığım için üzgünüm. Seni yarı yolda bıraktım, bunu gittiğim an anlamıştım. Gurur yaptığım için itiraf edemiyordum."

"Başka bir şey yapamazdın."

"Sen de öyle," dedi bir anlığına gözlerini kapatarak. "Yaşadıklarınızı bildiğim hâlde bana güvenmen gerektiğini söyleyerek *kibirli* davrandım. Binlerce kilometre uzağa gittim ama her gün seni düşündüm. Döndüğümde seninle konuşmalı mıyım bilemedim. Beni evine davet ettiğinde seni gördüğüm an kalbim duracak gibi oldu. Seni geri kazanmak için elimden geleni yapmaya karar verdim. Ölmeye bile razıydım," diyerek sırtıttı. "Ama bak, hayatta kaldım. Yani sayılır."

"Mark..."

Başka bir şey diyemedim çünkü beni o kadar yoğun bir neşe, kararlılık ve umutla öptü ki nefesim kesildi.

Oldukça uzun bir süre sonra Croydon'un nahoş bölgelerindeki köhne bir sokakta, köhne bir evin içinde olduğumuzu hatırladık ve üstümüzü temizledik. El ele dışarı çıktık ve John Webster'in arabayı çaldığını fark ettik.

Herkes mutlu olmadan mutlu son olmuyordu ve ben mutlu değildim.

Yanlış anlaşılma olmasın; Mark'la tekrar birlikte olmaktan son derece memnundum. John Webster hayatımızı mahvetmeye başladığından beri ilk defa etrafımızda soğuk bir gölge olmadan birlikte olabiliyorduk. John, görünüşe göre ebediyen ortadan kaybolmuştu. Onu iyi tanıyordum, son buluşmamızda yaptıklarından pişman olacağını biliyordum. Perdeyi erken çekmiş, onu sahneye hazırlanamadan yakalamıştım. Öfke ve korkuyla başa çıkabilirdi ama aşağılanmayla asla. Geri gelmeyeceğini söylediğinde ciddi olduğunu düşünüyordum.

Gelse bile artık ondan korkmuyordum.

Hayır, mutluluğuma engel olan şey arada bir kendimi Vicki'yi düşünürken bulmamdı; evimde öldüğünü, John'un o cinayet hakkında söylediklerini düşünüyordum. Eve döndüğümde hayaleti etrafımda dolanıyor, sessizce dikkatimi çekmeye çalışıyordu. Sanki hemen dibimde bekliyor, orada olduğunu fark etmemi istiyordu.

Jennifer Gold'u aradığımda özür dilercesine yeni bir haber olmadığını söyledi.

"Dava için her şeyi bir araya getirdik. Savcı denemeye değer olduğunu söylüyor ama savunma becerikliyse başarılı olma umudumuz yokmuş. Adli tıptan bir şey çıkmadı, onu zaten

biliyorsun. Teninde ve giysilerinde üçüncü bir kişiden gelen DNA vardı ama test edecek kadar büyük değildi.”

“Ya onlar yapmadıysa?”

Hatta sessizlik oldu. Sonra, “Bana anlatmadığın bir şey mi var?” diye sordu.

“Bir şey yok. Gerçekten yok. Özel hayatını merak ediyordum,” dedim. *Eski arkadaşım Harry olamaz mı?*

“Araştırdım,” dedi ve duraksadı. Bana daha fazla bilgi verip vermemeyi düşünüyordu. “Konuştuğum herkes yardımcı oldu.”

Sesinden anlam çıkarmaya çalıştım –Harry’nin söylediklerinden tatmin olmadığına, bilgi toplamayı düşündüğüne dair bir şeyler– ama hiçbir şey yoktu.

Vicki’nin tatlı, umut dolu yüzü geceleri uyumama izin vermiyordu, Mark ise yanımda uzanıyor, yatağın üçte ikisini kaplayıp horluyordu. Vicki ölmeden önceki gün olanları, sonrasında yaşananları düşünüp duruyordum.

“Düşünüp çözümü bulman lazım,” dedi Mark bir gece durduk yerde.

“Ne?”

“Vicki,” dedi. Kavurmaya sebze ekliyordu ve cızırdayan yağın sesi bir süre konuşmayı imkânsız kıldı. Ses kesildikten sonra, “Olanları öğrenene kadar hayatına devam edemeyeceksin, farkındayım. Burayı da seviyorum ama daha sıcak bir yerde yaşamak istiyorum,” dedi.

“Mark...”

“Öğrenmen gerekiyor, değil mi?” dedi odayı baştan başa geçip bana sarılarak. “O zaman öğren.”

Ona yaslanıp düşündüm. Haklıydı. Öğrenmem gerekiyordu.

Bir iki gün sonra Jennifer Gold’u görmeye gittim. Yorgun görünüyordu, saçlarını at kuyruğu yapmıştı, uzun süre çalışmaktan gömleği kırış kırıştı.

“Hâlâ yeni bir şey yok,” diyerek karşıladı beni.

"Biliyorum. Şey, tuhaf bir soru olacak ama dairemde yapılan aramanın ve alınan eşyaların bir kaydı var mı?"

"Tabii ki."

"Bakabilir miyim?"

Beni masasında bırakıp listeyi almaya gitti. Dönerken listeyi incelediğini gördüm, neyi aradığımı merak ediyordu. *Bu dava beni üzdüğü kadar onu da rahatsız ediyor olmalı,* diye düşündüm.

Bana verdiği listeyi dikkatle inceledim. Her şeyi listelemek için ellerinden geleni yapmışlardı, çöp kutusunun yanında duran pizza kutusunu ve Vicki'nin aldığı şeylerin faturalarını bile eklemişlerdi.

"Ne arıyorsun?" Jennifer beni bastıramadığı bir sabırsızlıkla izliyordu.

"Alıp da buraya yazmadıkları bir şey olabilir mi?"

"Ne gibi?"

"İşe gitmeden önce Vicki'ye bıraktığım bir not gibi. Onu uyandırmak istememiştim."

"Elle mi yazdın? Kesinlikle hayır. Öyle bir şey olsa yakından incelerdik."

"Belki çöpe atmıştır."

"Çöptekileri de aldık."

"Ha."

"Notta ne yazıyordu?"

"Önemli bir şey değildi," dedim ve hak ettiğim bir bakışla karşılaştım. "Daha sonra anlatacağım, söz. Önce birkaç şeyi doğrulamam lazım."

Harry hakkında bir şeyler yazdığımı hatırlıyordum ve bunun ne anlama geldiğini düşünmek istemiyordum.

Ama tabii ki düşünmeliydim.

Şubat ayında bir pazar günü, Clapham'ın arka sokaklarındaki hoş, küçük bir eve gidip kapıyı çaldım. Pencerede üst üste dizilmiş koliler vardı. Evdekiler taşınyordu. Kapı açılınca gülümsedim.

"Sizi yakaladığım iyi oldu. Taşındığınızı bilmiyordum."

Vicky elini karnına götürdü. "Hamile olduğumu öğrenince iyi olur diye düşündük."

"Hamile mi? Tanrım. Ne çabuk." Tekrar baktığımda vücudunun çok hafif yuvarlaklaştığını gördüm. Söylemese dikkatimi asla çekmezdi.

"Teşekkürler," diye şakıdı Vicky. "Balayında oldu."

"Yapacak başka bir şey yoktu," dedi Harry ve Vicky bunu daha önce de duymuş gibi gözlerini devirdi.

"Nasılsın?" diye sordum Harry'ye.

"Fena değil, fena değil." Bronzlaşmış görüntüsünün altında yorgundu ve kilo vermişti. Saçı ciddi derecede dökülmüştü. Ekim sonundaki nişan partisinden beri on yıl yaşlanmıştı sanki. "Zamanlaman iyiymiş. Pazartesi taşınıyoruz."

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Norfolk'ta harika bir eve," dedi Vicky gururla. "Çok büyük. Bebek büyüdüğünde istediği gibi koşturabilecek. Cinsiyetini öğrenmemeye karar verdik."

"Önemli olan ikiz olmaması," dedi Harry biraz fazla duygulu bir şekilde.

"Önemli olan sağlıklı olması," dedi Vicky ve söylediklerinin can yakmaması için gülümsedi. Biraz rahatlamış diye düşündüm ama çok da rahatlamamıştı.

"Neyse, neden geldin, Ingrid?"

"Harry'yle konuşmak istemiştin de," dedim. "Mümkünse baş başa."

"Ne kadar gizemli," dedi Vicky ve dönüp küçük salona geçti, yastıkları kolilere koyarken bir şarkı mırıldanıyordu.

"İçeri gelsene. Sana bir bardak çay yapayım," dedi Harry beni mutfığa sokarak. Her yer tabaklarla, kolilerle ya da baloncuklu paketle doluydu.

"Çok kalmayacağım."

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

Yavaşça mutfak kapısını kapadım. Belirsiz konuşmanın anlamı yoktu. "Polise komşun Vicki'yle ilişkin olduğunu söyledin mi?" diye sordum.

"Evet. Ö-öldüğünü duyunca hemen aradım. Kimseye s-söylemediler," dedi. Sesinin titrediğini fark ettim, kekeliyordu. "S-sen nereden biliyorsun?"

"Kendisi söyledi."

"Ne zaman?"

"Nişan partinizde. Ölmeden önceki gece." Harry'ye acıdım. "Diğerleri bilmiyordu. Başkasına söylememiş."

"Peki," dedi mutfak tezgâhına yaslanarak. "Tamam. Hayatımı karmaşıktırmak istemiyorum. Özellikle de şu an."

"Evet. Korkunç olur."

Ses tonumu duyunca kafasını hemen kaldırdı ama sesini yükseltmeyecek kadar kontrol sahibiydi. "Sence onu özlemiyor muyum? Sence öldüğünü öğrenince yıkılmadım mı? Vicky ters bir şeyler olduğunu anlar diye yasını bile tutamıyorum."

"Vicky'ye söylemedin."

"Tabii ki söylemedim."

"Neden söylemiyorsun?"

Şaşkınlığa uğramış gibiydi. "Neden söyleyeyim? Ona söyleyince elime ne geçecek?"

"Yalan söylemeye devam etmek istiyorsun."

"Yalan söylemek hoşuma gitmiyor ama ne yapayım?"

Yavaşça başımı sallayarak onayladım. "Böyle söyleyeceğini tahmin etmiştim. İlişkinizi gizli tutmak çok önemli olmalıydı."

Harry gözlerini kıstı. "O ne demek şimdi?"

"Bunu tanıdın mı?" dedim ona bilekliğini göstererek. Kaybettiğim ve Webster'ın bulduğu gümüş bilekliğini takmıştım.

Omuzlarını silkti. "Hayır," dedi.

"Partiyi verdiğiniz barı aradım. Temizlik yaparken bulmuşlar. Barmen hatırladı çünkü sen bilekliği alıp bana bizzat

vereceğini söylemişsin, Vicky'nin hoşuna gitmemiş ve kavga etmişsiniz. Akşamı kötü noktaladığınızı söyledi."

"Hatırladım," dedi somurtarak. "Gerçekten unutmuştum."

"Bence bana vermek istedin. Evime geldin çünkü nerede yaşadığımı biliyordun, o sırada çalıştığın ofise yakındı. Bilekliği bırakacaktın ama benim yerime Vicki'yi gördün."

"Hayır."

"Bence kapıya benim çıkmamı beklerken onu görünce şaşırdın."

Oracığa kusacak gibi duruyordu.

"Bence tartıştınız," diye devam ettim. "Belki de Vicky'ye ilişkinizi anlatacağını söyledi, belki de sen bitirmek istediğin hâlde ilişkiye devam etmek, belki de evlendiğin hâlde seninle görüşmeye devam etmek istedi. Bir tartışma yaşandı. Tartışma kavgaya dönüştü. Biriniz bıçak aldınız; mutfağımdaki bıçaklardan birini. Muhtemelen sendin çünkü bıçağa uzanırken bilekliği düşürmüşsün. Bileklik tost makinesinin içine düşmüş. Polis daireyi ararken gözden kaçırmış, ben de onu haftalarca görmediğim için seninle, nişan partisiyle ve hatta Vicki'nin ölümüyle olan bağlantısını kuramadım."

Sessiz bir çaresizlikle bana baktı. Gözleri karanlık ve boştu.

"Boğuşunuz. Cinayetten çok kazaydı... Her ne kadar kırk iki kez bıçaklanmış ve senden kaçmak için salonda sürünmüş olsa da. Bu şekilde oldu, değil mi?"

Harry yutkundu. "Neredeyse," dedi.

"Neyi bilemedim?"

"Tüm gün toplantıdaydım. Paris'te. O gece Eurostar treniyle saat onda döndüm. Polisler biletlerimi ve kamera kayıtlarını kontrol etti. Evime gitmedim."

"O zaman kim..."

Harry, işaret parmağını bembeyaz kesilmiş dudaklarına götürdü. "Bilekliği... ona verdim. Posta kutuna atacağını söy-

ledi. Yapmaktan zevk duyacağını söyledi. Kavgayı öyle bitirdik. Ben onun götürebileceğini söyledim.”

Vicky'nin daireme geldiğini, komşularımdan birinin onu bahçeye aldığını düşündüm. Belki de Vicki'yi pencereden görmüştü ya da kapıyı çalmış ve onu karşısında bulmuştu.

Burada ne arıyorsun? Gecen iyi geçti mi?

Sonra içeri girip koltuğa oturmuştu –belki partiden, yüzüğünden ve balayından bahsetmişti– fakat Vicki'ye bıraktığım not önündeydi. Siyah kalemle yazdığım okunaklı el yazımı gözümde canlandırdım:

Ayrıca Harry'yi sakın arama! Seni hak etmiyor.

Vicky, o şartlar altında bunun kendi nişanlısı olduğunu anlardı. Kıskanmakta haklıydı.

Öfkeli olduğunu biliyordum.

Bu ne demek? Açıklar mısın? Ne demek açıklayamazsın? Neden ağlıyorsun?

Belki de eve benimle kavga etmeye gelmişti, önceki gece içinde biriken düşmanlığı kismaya hazırlanmıştı ve en korkulu rüyasının doğru olduğunu görmüştü.

Bana cevap ver. Beni seninle mi aldatıyordu?

Bilekliği yumruğunda sıkıyordu. Volta atmıştı. *Nasıl yaparsın? Nasıl yaparsın?*

Mutfakta asılı duran, kullanılmaya hazır bıçağa uzanmıştı.

Güzel, kusursuz evliliğini ve kusursuz hayatını tehlikeye atan kadını öldürmüştü.

“Ne yapacaksın?” dedi Harry fısıldayarak. “Polise söyleyecek misin?”

Tereddüt ettim. Fiziksel kanıt yoktu. İzlerini iyi saklamıştı, bıçağı almıştı ve geride ne bir parmak izi ne de saç teli bırakmıştı. Bilekliğin tost makinesinin içinde olduğunu söyleyebilecek tek kişi bendim. Adam ifade vermeye gönüllü olsa

bile güvenilir olmazdı, John da ortadan kaybolmuştu. Benim sözüme karşı onunki olacaktı. Savcının davayı kabul edeceğinin de bir garantisi yoktu.

Ama ben güvenilir bir tanıktım, bar çalışanları da nişan partisindeki kavgayı ve bilekliği hatırlıyordu. Polis onu ikna ederse, Harry de Vicky'nin aleyhinde ifade verebilirdi.

Zavallı Vicki'yi çok sevdiğini düşündüm.

"Bebek..." dedi Harry zorlukla. "Bebeğe ne olacak?"

"Bebeğe zarar verirse ne olacak, Harry? Bu riski alabilir misin?"

Gözleri yaşlarla doldu ama cevap vermedi.

"Yapamam," dedim kısık bir sesle. "Seni ve bebeği korumaya çalışmam lazım. Vicki ölmemiş gibi yapamam. Yaraları inanılmaz boyuttaydı..."

"Yeter," dedi bana sertçe sırtını dönerek. "Vicky son zamanlarda çok daha iyi."

"Şu anda mutlu çünkü istediğini elde etti. Sen ve bebek güvende değilsiniz, Harry. Ayrıca bu doğru değil."

"Vicdan azabı asla peşini bırakmayacak. Sence bu yeterli bir ceza değil mi?"

Cevap vermedim çünkü tek cevabım hayır olurdu.

Mutfaktan çıktım ve Vicky'nin salonun kapısında durduğunu gördüm. Önce bileğimdeki bilekliğe, sonra yüzüme baktı.

"İstediğini aldın mı?" Soruyu öyle kendinden memnun bir sesle sordu ki suçlu olduğunu anladım.

"Sanırım."

Başını ağır ağır, onaylar gibi salladı. Başka bir şey söylemeden evden çıktım, midem gittikçe daha çok düğümleniyordu. Telefonumu çıkarıp Dedektif Çavuş Gold'u aradım.

Vicky'nin korkunç, şeytani bir suç işlediğini düşünüyordum ama cezasına karar vermek bana düşmezdi.

Adam Nash ve komplo arkadaşlarının aksine adalet sistemine güvenecektim. Polise bildiklerimi ve şüphelendiklerimi

söyleyecektim. Vicky'yi soruşturmalarına izin verecektim. Onlara onu hayatı boyunca hapse atmalarına yarayacak kanıtları bulmaları için bir fırsat tanıyacaktım.

Ölüm ve gerçek hakkında sık sık düşünürüm. Kanıt hakkında da.
Kanıt, gerçekten daha önemli.
Kanıt her şey.
Hukuka ve kanıta inanıyorum çünkü gerçekten düşününce,
önemli olan tek şey kanıtlardır.